Az AMERIKAI PARADICSOM,
a HAJÓTÖRÖTTEK és a PLETYKA szerzőjétől.

ELIN HILDERBRAND

'69 nyara

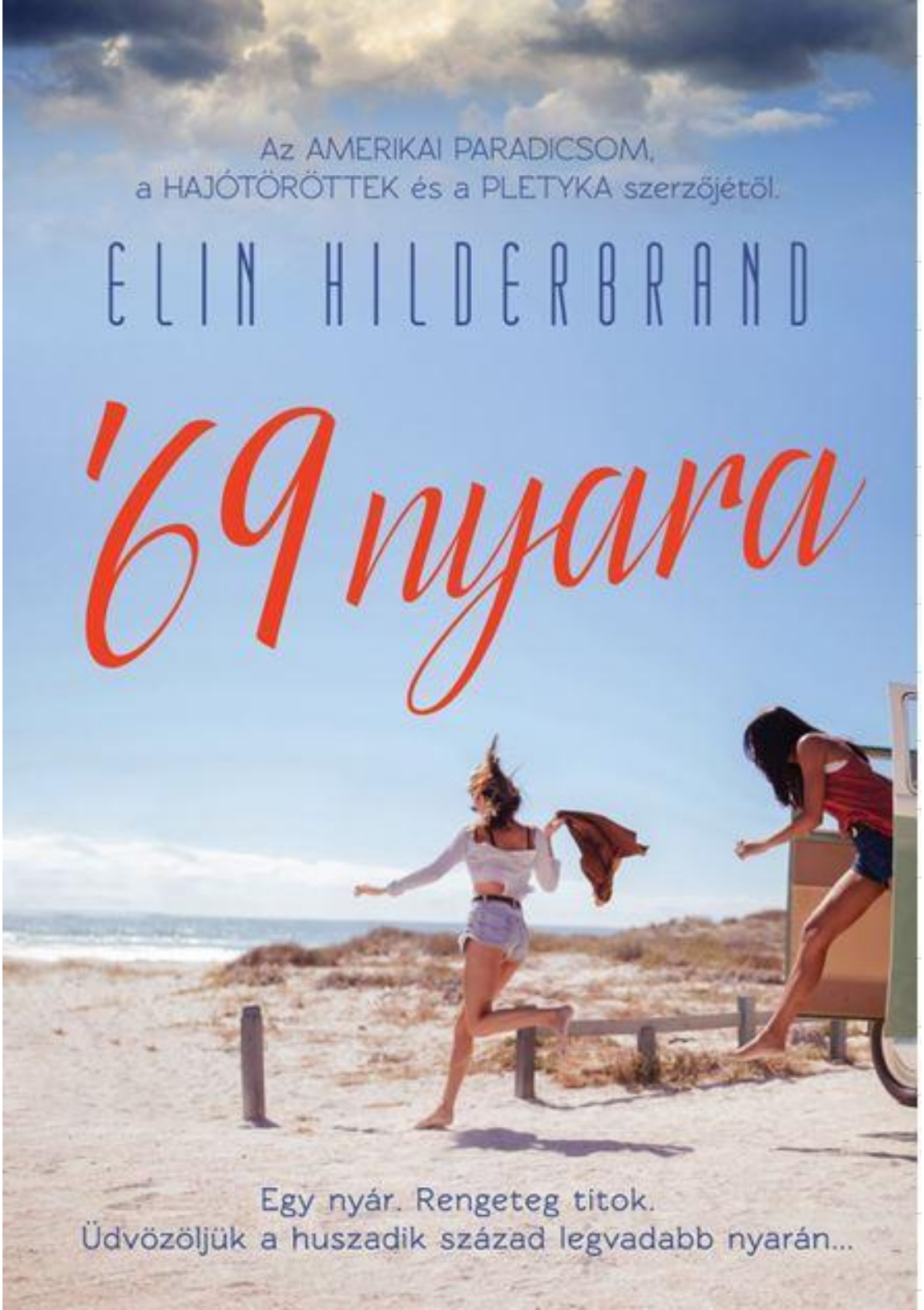

Egy nyár. Rengeteg titok.
Üdvözöljük a huszadik század legvadabb nyarán...

ELIN HILDERBRAND

‘69 NYARA

A mű eredeti címe: Summer of ‘69
Copyright © 2019 by Elin Hilderbrand

Fordította: Simonyi Ágnes

ISSN 2061-4454
ISBN 978-963-635-748-1

Hungarian edition
I.P.C. Könyvek Kft., 2020
Hungarian translation
Simonyi Ágnes, 2020

www.ipck.hu
+36 20 912 4505

Felelős kiadó az I.P.C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Nouvion Trade S.A.

Felelős szerkesztő: Fülöp Ildikó
A szerkesztő munkatársa: Paár Andrea
A belívet szedte: Tóth Anikó
A borítót tervezte: Popovics Ferenc
Borítókép: shutterstock.com, pixabay.com

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Ez a könyv annak a három embernek szól,
akik velem voltak 1969. július 17-én a hajnali órákban:

Édesanyámnak, Sally Hilderbrandnak,
akinél négy héttel korábban megindult a szülés;

Anyai nagymamámnak, Ruth Hulingnak,
aki „áthajtott az összes piros lámpán”,
hogy eljuttassa anyámat a Bostoni Női Kórházba;

Ikeröcsémnek, Eric Hilderbrandnak,
aki elképzelésem szerint odafordult hozzám, és azt kérdezte:
„Készen állsz te erre?”

Prológus

A SZERENCSE FIA[1]

Amikor a kötelező katonai szolgálati behívó megérkezik Tigris számára, Kate ösztönös reakciója az, hogy kidobja. Bizonyára ez valamennyi amerikai anya ösztönös reakciója. Úgy tenni, mintha elveszett volna a postán, még néhány szabad hetet biztosítani Tigrisnek, mielőtt az amerikai hadsereg egy újabb levelet küld ki – amikorra talán ez a borzalmas háború Vietnámban be is fejeződik. Nixon azt ígérte, hogy véget vet neki. Jelenleg is folynak a béketárgyalások Párizsban. Le Duan, a kommunista párt főtitkára behódol a kapitalizmus csáberejének, vagy Thieu-t, Dél-Vietnám elnökét meggyilkolják, és olyasvalaki lép a helyébe, akibe több józan ész szorult. Őszintén szólva *Kate fütyül rá,* hogy Vietnám megadja-e magát a kommunistáknak. Ő csak biztonságban akarja tudni a fiát.

---

[1] Az amerikai Creedence Clearwater Revival együttes 1969-es száma, amely a vietnámi háborút ellenző mozgalom egyik himnuszává vált, eredeti címe: *Fortunate Son.*

Amikor Tigris hazatér az autósiskolából, ahol dolgozik, Kate csak annyit mond neki:

– Van egy leveled a konyhaasztalon.

Tigrist szemlátomást nem izgatja, mi állhat benne. Fütyörészik a Walden Pond Autósiskolától kapott poliészter egyeningében, amelynek a zsebére rávarrták a nevét: *Richard.* A levél is ezt a keresztnevet használja – Richard Foley-nak címezték –, noha mindig mindenki Tigrisnek nevezi.

– Egy nagyon helyes csajt tanítottam ma, anyu – újságolja Tigris. – A neve Magee, ez a *keresztneve,* ami szerintem elég szokatlan. Tizenkilenc éves, akárcsak én, és dentálhigiénikusnak tanul. Rávillantottam a széles mosolyomat, és meghívtam ma estére vacsorázni, és igent mondott. Lefogadom, hogy tetszeni fog neked. – Kate a mosogatónál foglalatoskodik, nárciszokat rendez el egy vázában. Lehunyja a szemét, és arra gondol: *Ezek élete utolsó könnyed gondolatai.* És tényleg, egy másodperccel később a fia azt mondja: – Jesszusom, hű… – Megköszörüli a torkát. – Anyu? – Kate megpördül, úgy szorongat egy maréknyi nárciszt maga előtt, akár egy keresztet, hogy távol tartsa vele a vámpírokat. A fia arckifejezése részben döbbenetet, részben izgalmat, részben rettegést tükröz. – Behívtak – mondja halkan. – Április huszonegyedikén kell jelentkeznem a hadsereg dél-bostoni toborzóirodájában.

Április huszonegyedike Kate születésnapja. Negyvennyolc éves lesz. A negyvennyolc év alatt kétszer ment férjhez, és

négy gyereket szült, három lányt és egy fiút. Sosem mondaná ki, hogy a fiát szereti a legjobban; csak annyit szokott mondani, hogy őt másképp szereti. Ez az a heves, mindent fölemésztő szeretet, amelyet minden anya érez a gyereke iránt, de egy cseppnyi pluszkényeztetés vegyül bele. Az ő jóképű fia, aki nagyon hasonlít az apjára, ellenben ő kedves. És jó.

Kate kinyitja a pénztárcáját, és húsz dollárt tesz Tigris elé az asztalra.

– Az esti randidra – mondja. – Menjetek valami szép, kellemes helyre!

•••

Április huszonegyedikén Kate viszi el Tigrist Brookline-ból Dél-Bostonba. David felajánlotta, hogy vezet, de Kate egyedül akarta ezt végigcsinálni.

– Ő az én fiam – közölte, és David arcán meghökkent fájdalom suhant át – sosem használnak olyan szavakat, mint az *ő* gyereke, ami alatt az értendő, hogy nem *a férfié* –, és Kate megrótta magát, mert közben arra gondolt, hogy ha David meg akarná tudni, mi az igazi fájdalom, a helyében kellene lennie. Tigris a kocsifelhajtón búcsúzott el Davidtől és a három lánytestvérétől. Kate előtte utasította a lányokat, hogy ne sírjanak. – Nem akarjuk, hogy azt higgye, többé nem jön vissza – tette hozzá.

Pedig Kate-et pontosan ez a félelem tartja túszként fogva: hogy Tigris idegen földön fog meghalni. Hasba lövik, vagy

fejbe, vagy egy kézigránát öli meg. Megfullad egy rizsföldön; megég egy helikopterbalesetben. Kate estéről estére ezt látja a híradóban. Amerikai fiúk haldokolnak – és mit tett erre Kennedy és Johnson, és most Nixon is? Újabb fiúkat küldenek oda.

A toborzóirodánál Kate beáll egy kocsisorba. Előttük ugyanolyan gyerekek ölelgetik a szüleiket, mint Tigris, némelyikük utoljára. Igaz? Vitathatatlan tény, hogy a fiúk egy bizonyos százaléka innen, Dél-Bostonból a halálba indul.

Kate leparkol az autóval. A többieket nézve egyértelmű, hogy a búcsú gyorsan fog lezajlani. Tigris kiveszi a hátsó ülésről a hátizsákját, Kate is kiszáll, és odasiet hozzá. Egy hosszú pillanatig beissza Tigris látványát. Tizenkilenc éves, száznyolcvannyolc centi magas, nyolcvankét kiló, és – Kate édesanyja, Exalta nem kis megdöbbenésére – szőke haját hagyta az inggallérjáig lenőni, de az amerikai hadsereg ezt nyomban elintézi. Tiszta, zöld szeme van, az egyikben megnyúlt a pupilla, olyan, mint a kanálról lecsöppenő méz; valaki azt mondta, úgy néz ki, mint egy tigris szeme, innen kapta a becenevét.

Tigris középiskolát végzett, és utána egy szemesztert a Framinghami Állami Egyetemen. A Led Zeppelint és a The Who-t hallgatja, és imádja a gyors autókat. Arról álmodozik, hogy egy napon majd versenyezni fog az indianapolisi ötszáz mérföldes versenyen, az Indy 500-on.

És ekkor, minden előzetes jel nélkül, Kate visszaröppen az időben. Tigris a vártnál egy héttel később született, négy és fél kilóval. Első lépéseit tíz hónapos korában tette meg, ami igencsak korai, de feltett szándéka volt, hogy üldözőbe vegye Blairt és Kirbyt. Hétéves korában tudta a bostoni baseballcsapat, a Red Sox valamennyi felsorakozott játékosának a nevét; Ted Williams volt a kedvence. Tizenkét évesen egymás után három hazafutást hajtott végre a Little League-ben játszott utolsó meccsén. Nyolcadikban őt szavazták meg osztályelnöknek, majd ezt követően gyorsan és bölcsen elvesztette az érdeklődését a politika iránt. Esős időben bowlingozott a Nantucket-szigeten, és kisvártatva megnyerte az első bajnokságát. Azután a középiskolában ott volt a futball. Tigris Foley tartja a Brookline-i Középiskola valamennyi elkapórekordját, ideértve az elkapás utáni teljes megtett yardmennyiséget is, amely rekordot Bevilacqua edző jóslata szerint soha senki nem fog megdönteni. Beválasztották játékosnak a Penn State csapatba, de Tigris nem akart olyan messzire elutazni otthonról, a Massachussetsi Egyetem, a UMass csapata pedig nem volt elég izgalmas – legalábbis ő ezt állította. Kate gyanítja, hogy Tigrisnek egyszerűen megcsappant a játék iránti lelkesedése, vagy a csúcson akarta abbahagyni, vagy nagyon-nagyon nem tetszett neki az a gondolat, hogy még négy évet iskolában töltsön. Kate szívesen rámutatott volna, hogy ha Tigris egyetemre ment volna, bármelyik egyetemre, vagy ott maradt volna részidős

képzésen a Framinghamen, most nem lenne ebben a helyzetben.

– Ne felejtsd el, megígérted, hogy ránézel Magee-re – emlékezteti Tigris.

Magee; a legnagyobb gondja Magee. Tigris és Magee aznap randevúztak először, amikor Tigris megkapta a levelet, és azóta elválaszthatatlanok.

Kate a maga részéről úgy vélte, nem volt bölcs beleugrani egy kapcsolatba mindössze két héttel azelőtt, hogy Tigris háborúba megy, de lehet, hogy éppen erre a figyelemelterelésre volt szüksége. Kate beleegyezett, hogy ránéz Magee-re, akit Tigris szerint nagyon fel fog zaklatni, hogy ő elment, de kizárt, hogy egy kéthetes barátnő ugyanannyira fel lenne zaklatva, mint a katona tulajdon édesanyja.

A szolgálati idő tizenhárom hónap, nem életre szóló, de némelyik anya itt, a toborzóiroda előtt tudtán kívül végleges búcsút vesz a fiától, és Kate biztosan érzi, hogy ő is közéjük tartozik. A többi anya nem tett olyan szörnyűséget, mint ő. Megérdemli a büntetést; az elmúlt tizenhat év minden boldog napját úgy élvezte, mint valamit, amit kölcsönkapott, és most, végül elérkezett a visszafizetés ideje. Kate azt hitte, hogy ez egy rákdiagnózis, vagy egy autóbaleset, vagy egy háztűz lesz. Az fel sem merült benne, hogy a fiát fogja elveszíteni. De lám. Ez az ő hibája.

– Szeretlek, anyu – mondja Tigris.

A magától értetődő válasz Tigrisnek az lenne: *Én is szeretlek,* de ehelyett Kate azt feleli:

– Sajnálom. – Olyan szorosan öleli magához Tigrist, hogy érzi a bordáit a tavaszi dzsekije alatt. – Annyira sajnálom, kicsim!

Tigris megpuszilja a homlokát, és az utolsó másodpercig, amíg csak lehet, nem engedi el a kezét. Amikor végül bemegy, Kate sietve visszaszáll az autóba. Az ablakon kinézve látja, ahogy Tigris a nyitott ajtó felé tart. Egy barna egyenruhás férfi odavakkant neki valamit, és Tigris még egyenesebben áll, még jobban kihúzza magát. Kate a kormánykereket szorító ujjait bámulja. Nem bírja nézni, ahogy a fia eltűnik a szeme elől.

Első rész

1969 JÚNIUSA

MÁR MINDKÉT OLDALRÓL[2]

Június harmadik hétfőjén indulnak el Nantucketre, ahogy szoktak. Jessie anyai nagyanyja, Exalta Nichols makacsul ragaszkodik a tradíciókhoz, és ez különösen érvényes a nyár megszokott rendjére és szertartásaira.

Június harmadik hétfőjére esik Jessie tizenharmadik születésnapja, ami fölött most el fognak siklani. Jessie még örül is ennek. Tigris nélkül amúgy sem lehet semmit rendesen megünnepelni.

• • •

Jessica Levin (a „heaven", azaz mennyország szóra rímel, szokta mondogatni) édesanyja négy gyermeke közül a legfiatalabb. Jessie idősebbik nővére, Blair huszonnégy éves, és a Commonwealth Avenue-n lakik. Blair egy Angus Whalen nevű férfi felesége, aki a Massachussetsi Műszaki Egyetemen, az MIT-n tanít. Augusztusra várják első gyermeküket, ami azt jelenti, hogy Jessie édesanyja, Kate vissza fog térni Bostonba segíteni, és Jessie-t egyedül hagyja a nagyanyjával Nantucketen. Exalta nem az a melegszívű, gondoskodó

---

[2] Joni Mitchell kanadai énekes-dalszerző 1969-es száma, eredeti címe: *Both Sides Now.*

nagymama, aki süteményeket süt, és pofikat csipked. Jessie számára Exaltával minden érintkezés olyan, mintha fejjel előre beleesne egy tüskebokorba; nem az a kérdés, hogy megszúrják-e a tüskék, csupán az, hogy hol, és mennyire kellemetlenül. Jessie felvetette, hogy ő is visszamehetne Kate-tel Bostonba, de az édesanyja azt felelte:

– Fölösleges volna megszakítanod a nyaradat.

– Nem volna megszakítás – erősködött Jessie. Igazság szerint a korábbi visszajövetel a nyara *megmentését* jelentené. Jessie barátnői, Leslie és Doris Brookline-ban maradnak, és Leslie családjának tagságát kihasználva a város exkluzív klubházában fognak úszkálni. Tavaly nyáron Jessie távollétében Leslie és Doris közelebb kerültek egymáshoz. Kettőjük kapcsolata erősebbé vált a háromszögben, Jessie pedig ingatag talajon találta magát. Leslie közöttük a méhkirálynő, mivel szőke és csinos, és a szülei időnként Teddy és Joan Kennedy vacsoravendégei. Leslie néha azt a benyomást kelti Jessie-ben és Dorisban, hogy úgy gondolja, szívességet tesz nekik azzal, hogy a barátnőjük marad. Van annyi társadalmi befolyása, hogy akár Pammy Pope-pal és az igazán népszerű lányokkal is lóghat, ha akar. Minthogy Jessie egész nyárra elmegy, könnyen lehet, hogy Leslie örökre eltűnik az életéből.

Jessie fiatalabbik nővére, Kirby harmadéves a bostoni Simmons Főiskolán. Kirby hangos és lenyűgöző vitákat szokott folytatni a szüleikkel. A szülei beszélgetéseinek több

éve zajló kihallgatása révén Jessie megértette a fő problémát: Kirby „szabad szellem”, aki „nem tudja, mi a jó neki”. Kirby már kétszer váltott főszakot a Simmonson, aztán megpróbálta létrehozni a saját főszakját, a gender- és faji tanulmányok szakot, de a dékán ezt elutasította. Így aztán Kirby elhatározta, hogy ő lesz az első hallgató, aki főszak *nélkül végez* a Simmonson. Ám a dékán erre is nemet mondott.

– Azt mondta, főszak nélkül diplomázni olyan volna, mint pucéran részt venni a diplomaosztón – mesélte Kirby Jessienek. – Én pedig azt feleltem, hogy nem kellene kísértésbe hoznia.

Jessie könnyen el tudta képzelni a nővérét, amint anyaszült meztelenül vonul át a színpadon, hogy átvegye a diplomáját. Kirby még középiskolás volt, amikor elkezdett politikai tiltakozásokon részt venni. Együtt menetelt ifjabb dr. Martin Luther Kinggel a Roxbury negyedből nyomornegyedeken és veszélyes környékeken keresztül a Boston Common parkba, ahová Jessie édesapja ment el érte, és hazaszállította. Az elmúlt évben Kirby két háborúellenes tiltakozómenetben is felvonult, és mindkét alkalommal letartóztatták.

Letartóztatták!

Jessie szülei kezdenek kifogyni a béketűrésből Kirbyt illetően – Jessie kihallgatta, amikor az édesanyja azt mondta: *„Egy fityinget* sem adunk ennek a lánynak, amíg meg nem tanulja betartani a szabályokat!” –, de most már nem Kirby a legnagyobb gondjuk.

A legnagyobb gondjuk Jessie bátyja, Richard, akit mindenki Tigrisként ismer, és akit áprilisban besoroztak az Amerikai Egyesült Államok Hadseregébe. Az alapkiképzés után Tigrist – a negyedik gyalogság harmadik dandárja tizenkettedik ezred Charlie századával – a közép-vietnámi felföldre vezényelték. Ez a helyzet alapjaiban rendítette meg a családot. Valamennyien azt hitték, hogy csak munkásosztálybeli fiúk mennek a háborúba, a Brookline-i Középiskola futó támadójátékosait nem sorozzák be.

Miután Tigrist átvezényelték a tengerentúlra, az iskolában mindenki másképp kezelte Jessie-t. Pammy Pope meghívta a családja éves háborús hősök emléknapi piknikjére – ezt Jessie udvariasan elhárította a Leslie és Doris iránti lojalitásból, akik nem kaptak meghívást –, és június elején egyik hétfőn Miss Flowers, a pályaválasztási tanácsadó kihívta az óráról, hogy megkérdezze, hogy van. Az óra a háztartástan volt, miáltal Jessie távozása óriási irigységet keltett a többi lányban, akik a varrógépükkel küzdöttek, ádáz kísérletet folytatva annak érdekében, hogy még a félév vége előtt befejezzék sötétkék kordmellényük megvarrását. Miss Flowers bevitte Jessie-t az irodájába, becsukta az ajtót, és az elektromos vízforraló segítségével készített Jessie-nek egy csésze forró teát. Jessie nem ivott meleg teát, inkább a kávét szerette – Exalta a vasárnapi villásreggelinél engedélyezett neki egy csésze tejeskávét az anyja tiltakozása ellenére, aki azt állította, hogy ez akadályozni fogja Jessie-t a növésben –, de Jessie élvezte a

szökést Miss Flowers irodájának barátságos korlátai közé. Miss Flowersnek volt egy fadoboza tele egzotikus teákkal – kamillával, cikóriával és jázminnal és Jessie úgy választott ízt, mintha az élete függött volna attól, hogy a megfelelőre bök-e rá. A hibiszkusz mellett döntött. Hiába áztatta benne percekig a filtert, a tea továbbra is halvány narancsszínű maradt. Jessie három kockacukrot tett bele, attól tartva, hogy máskülönben nem lesz semmi íze. És igaza is lett – narancssárga cukrosvíz-íze volt.

– Szóval – kezdte Miss Flowers. – Úgy tudom, a bátyád a tengerentúlon van. Hallottatok már felőle?

– Két levelet írt – felelte Jessie. Az egyiket az egész családnak címezte, és az alapkiképzés részleteiről írt benne, amelyről azt állította: *„egyáltalán nem olyan nehéz, mint amiket olvasni lehet róla; számomra gyerekjáték volt”.* A másik levél egyedül Jessie-nek szólt. Nem tudta biztosan, hogy Blair és Kirby is megkapták-e a saját levelüket, de erősen kételkedett benne. Blair, Kirby és Tigris édestestvérek voltak – Kate és az első férje, Wilder Foley hadnagy gyermekei, aki Koreában, a harmincnyolcadik szélességi kör mentén szolgált, majd hazajött, és főbe lőtte magát a Berettájával –, Tigris azonban a féltestvéréhez, Jessie-hez állt a legközelebb. Valójában nem volt szabad olyan szavakat használniuk, mint *féltestvér* és *mostohaapa* – Kate ezt határozottan megtiltotta –, de akár beismerték, akár nem, a családban létezett egy választóvonal. Két összeöltött család voltak. De a Tigris és Jessie között

meglévő kapcsolat valódi, teljes és jó volt, és ezt bizonyította az is, amit a levélben elmondott. Az első sor *„Drága Messie”*, könnyeket csalt Jessie szemébe.

– Egyedül a levelek teszik könnyebbé – jelentette ki Miss Flowers, és ekkor az ő szeme is könnybe lábadt. Miss Flowers vőlegénye, Rex Rothman egy évvel korábban a Tet-offenzívában vesztette életét. Miss Flowers egy teljes hétig nem jött be az iskolába, és Jessie látott róla egy fényképet a *Boston Globe*-ban, ahogy egy amerikai zászlóval letakart koporsó mellett állt. Ám amikor szeptemberben megkezdődött az új tanév, szemlátomást románc kezdett virágba szökkenni Miss Flowers és Eric Barstow, a tornatanár között. Mr. Barstow ugyanolyan kigyúrt fickó volt, mint Jack LaLanne, a fitneszguru. A fiúk egyszerre gyűlölték és tisztelték Mr. Barstow-t, és Jessie meg az iskolatársnői tartottak tőle – mindaddig, amíg randevúzni nem kezdett Miss Flowersszel, amikor is hirtelenjében romantikus hős vált belőle. Tavasszal kiszúrták, hogy egy nedves papírtörlőbe csomagolt, finom gyöngyvirágcsokrot hoz Miss Flowersnek, és mindennap tanítás után ő cipeli a nő könyveit és dossziéit a parkolóba. Jessie látta őket együtt Miss Flowers Volkswagen Bogaránál, amelyet a floridai narancs színére festettek, Mr. Barstow a tetejére könyökölt, miközben beszélgettek. Egyszer a mellettük elhajtó iskolabuszból kinézve csókolózni is látta őket.

Egyeseknek – például Leslie-nek – nem tetszik, hogy Miss Flowers helyénvalónak tartotta *egy éven belül* pótolni a halott

vőlegényét. Jessie azonban megérti, hogy ha az ember tragikus körülmények között veszít el valakit, az vákuumot hagy maga után, és ahogyan azt természettudomány-órán tanulták, a természet irtózik a vákuumtól. Jessie tudja, hogy miután Wilder meghalt, az édesanyja felfogadott egy ügyvédet, hogy peres úton támadja meg a biztosítótársaság állítását, miszerint a férje öngyilkos lett; az ügyvéd amellett érvelt, hogy Wilder éppen tisztogatta a Berettáját a garázsbeli műhelyében, ami aztán véletlenül elsült. Ez a különbségtétel nemcsak az életbiztosítás szempontjából volt fontos, hanem Kate három kisgyerekének lelki békéje érdekében is – Blair nyolcéves volt akkor, Kirby öt, Tigris pedig még csak három.

A Kate által felfogadott ügyvéd – akinek egyébként *sikerült* meggyőznie a bíróságot, hogy a halált véletlen baleset okozta – nem más volt, mint David Levin. Hat hónappal az ügy lezárása után Kate és David randizni kezdett. Exalta vehemens tiltakozása ellenére összeházasodtak, és néhány röpke hónappal az anyakönyvi hivatalban tartott esküvő után Kate terhes lett Jessie-vel.

Jessie nem akart Tigrisről és Vietnámról beszélni Miss Flowersszel, ezért, hogy témát változtasson, megjegyezte:

– Nagyon finom ez a tea.

Miss Flowers bizonytalanul bólintott, és megnyomogatta a szemét a zsebkendővel, amelyet mindig a ruhája övébe dugva tartott, hogy felkínálhassa a diákoknak (elvégre kamaszok

tanácsadója volt, akiknek a hormonjai és érzései gyakorta rendeztek ámokfutást).

– Csak szeretném, ha tudnád – mondta –, hogy ha sötét gondolataid támadnak a tanítási nap során, bejöhetsz hozzám beszélgetni.

Jessie lepillantott a csészéjébe. Tudta, hogy sosem lesz képes élni Miss Flowers ajánlatával. Hogyan is tudna a bátyjára vonatkozó sötét gondolatairól beszélni – aki, amennyire tudta, még él –, amikor Miss Flowers elveszítette Rex Rothmant, a vőlegényét?

Jessie-t ugyan minden éjjel gyötörte a gondolat, hogy Tigrist megöli egy mozsárágyú vagy egy gránát, vagy fogságba esik, és több száz kilométert gyalogol a dzsungelben élelem és víz nélkül, de távol tartotta magát Miss Flowers irodájától. Egészen az utolsó tanítási napig még azt is sikerült elkerülnie, hogy egyedül kelljen találkoznia a pályaválasztási tanácsadóval, akkor azonban, miközben kifelé igyekezett az ajtón, Miss Flowers megállította, és a fülébe súgta:

– Mire szeptemberben újra találkozunk, a bátyád biztonságban hazatér, én pedig Mr. Barstow menyasszonya leszek.

Jessie bólintott egyet Miss Flowers durva lenvászon kötényruhájának irányába, és amikor Miss Flowers szemébe nézett, látta, hogy a tanácsadó komolyan elhiszi ezeket a szavakat – és egy értékes pillanatig ő is elhitte őket.

1969. június 7.

Drága Messie!

Azért írok most, hogy a levelem biztosan időben odaérjen a születésnapodra. Azt mondják, elég egy hét egy levélnek, hogy az Államokba érkezzen, de amikor belegondoltam, milyen nagy távolságra kell utaznia, úgy döntöttem, nem kockáztatok.

Boldog születésnapot, Messie!
El sem hiszem, hogy már tizenhárom éves vagy!

Emlékszem arra, amikor megszülettél. Tulajdonképpen csak arra emlékszem, hogy nagypapa elvitt minket fagyizni a Brigham'sbe. Kétkanálnyi karamellafagyit kaptam egy cukrozott tölcsérben, és a nyavalyás lepottyant a földre, nagypapa pedig azt mondta: „Ó, a fenébe!", aztán vett nekem egy másikat. Nem tudom, mennyire emlékszel nagypapára, még nagyon kicsi voltál, amikor kinyiffant, de oltári fickó volt. Mielőtt elhajóztam, nagyi nekem adta nagypapa harvardi évfolyamgyűrűjét, de nem szabad gyűrűt viselnünk, ezért a golyóálló mellényem elülső zsebében tartom, ami nem túl okos dolog, mert ha apró darabokra szaggat egy gránát, a gyűrű örökre elvész, de én szeretem, hogy a szívem közelében van. Valami módon azt érzem tőle, hogy biztonságban vagyok, ami sziruposnak hangozhat, de Messie, el sem hinnéd, mi minden számít errefelé szerencsetalizmánnak – némelyik srác keresztet vagy David-csillagot visel, mások nyúllábat hordanak maguknál, az egyik fickó a barátnője

biciklizárának a kulcsát, egy másik egy pikk ászt, ami nagy szerencsét hozott neki a hajóra szállása előtti estén a pókerben. Nálam pedig itt van nagypapa harvardi évfolyamgyűrűje, amit nem reklámozok, mert a többiek még azt hihetnék, hogy dicsekedni akarok a pedigrémmel. Szóval azt akarom elmagyarázni neked, hogy a fiúk olyasmiket hordanak, amiknek mágikus erőt tulajdonítanak, illetve olyasmiket, amik arra emlékeztetik őket, miért is akarnak életben maradni.

Néhányon közülünk született túlélőknek bizonyultak, ami jó, mert a századunkat azonnal bedobták a harcok sűrűjébe. Két igazán jó barátom van itt a Charlie században, Béka és Kölyökkutya (a tisztességes nevük Francis és John). A többiek Állatkertnek neveznek bennünket, mert mindhármunknak állat becenevünk van, de féltékenyek ránk, amiért olyan kemény fiúk vagyunk. Hármasban ostoba versenyeket tartunk, például, hogy ki tud több felhúzódzkodást csinálni egy faágon, vagy ki tud több káromkodást megtanulni vietnámiul, és hogy ki tud elszívni egy egész cigarettát anélkül, hogy a legsürgősebben kivenné a szájából azt a vacakot. Béka fekete (zihálás – mit gondolna a nagyi?), Mississippibe való, Kölyökkutya pedig annyira szőke és halvány bőrű, hogy már-már albínó. Caspernek vagy Szellemnek kellene neveznünk, de ezeket a beceneveket már lestoppolták mások a seregünkben, és mivel ő a legfiatalabb a szakaszban, Kölyökkutya lett. Kölyökkutya a washingtoni Lyndenbe való, ami egészen fent van a kanadai határnál – málnavidék, azt mondja, mindenütt bokrok, amerre a szem ellát, és valamennyin húsos, lédús málna terem. Kölyökkutyának hiányzik a málna, Békának a mamája ecetes káposztasalátája, nekem pedig a

Brigham's karamellafagyija. Szóval sokfélék vagyunk, ha úgy tetszik, hatalmas országunk keresztmetszetét adjuk. Szívből szeretem ezeket a fiúkat, holott még csak néhány hete ismerem őket. Mi hárman legyőzhetetlenek vagyunk, erősnek érezzük magunkat – és Messie, nagyon nem szívesen mondom ezt, de tudom, hogy hármunk közül én vagyok a legerősebb. Először azt hittem, ez azért van, mert Bevilacqua edző annyit futtatott bennünket és annyiszor mászatta meg velünk a stadion lépcsőit, de az csak külsőleg tesz erőssé, és a túléléshez itt belülről is erősnek kell lenned. Amikor rajtad a sor, hogy vezesd az egységedet, miközben megrohamoztok egy állást, bátornak kell lenned, és ezt szó szerint értem, mert komoly az esély, hogy te leszel az első, aki összetalálkozik egy vietkonggal. Ha ellenséges tűzzel találjátok szemben magatokat, te kapod a golyót. Amikor először vezettem a századomat, egy ösvényen mentünk végig a dzsungelben, a szúnyogok úgy üvöltöttek, akár az oroszlánok, az éjszaka közepén jártunk, és egy csapat vietkong mögénk settenkedett, és elvágták a sereghajtó Ricci torkát. Tűzharcba keveredtünk, és két másik embert, Acostát és Keltzet lelőtték. Én megúsztam két tucat szúnyogcsípéssel.

Úgy hallottam, hogy más egységekhez agykurkászok jöttek, hogy segítsenek nekik feldolgozni azt, ahogyan ez az egész összekuszálja az ember fejét. Amikor bevetésre megyünk, szinte biztos, hogy minimum egy közülünk meg fog halni. Hogy melyikünk, az ugyanúgy csupán szerencse kérdése, mint az, hogy melyik kacsákat találod el a vízipisztolyoddal egy vásári játékban. Amikor a srácokat tanítottam vezetni Brookline-ban, tudtam, hogy zajlik a háború,

néztem a tévében veled, meg anyuval és apuval, hallottam az emberveszteségekről, de az nem tűnt valóságosnak. Most, hogy itt vagyok, túlságosan is valóságos. Minden nap lelkierőt igényel – amíg ide nem kerültem, ennek a szónak nem tudtam a meghatározását.

Éjszaka, amikor őrségben vagyok, vagy megpróbálok elaludni, miközben azért éber is akarok maradni, azon tűnődöm, kihez hasonlítok leginkább a családban. Kinek a DNS-e fog életben tartani? Először azt gondoltam, talán nagypapáé, mert ő sikeres bankár volt, vagy apámé, mert ő hadnagyként szolgált Koreában. De tudod, aztán mire jöttem rá? Hogy a családunkban a legerősebb személy a nagyi. Alighanem az egész világon ő a legerősebb személy. Bármelyik vietkonggal vagy parancsnokommal szembe merném állítani a nagymamánkat. Tudod, hogyan néz ránk, amikor csalódást okozunk neki, mintha arra sem lennénk elég jók, hogy megnyaljuk a cipője talpát? Vagy amikor azzal a bizonyos hangszínével mondja: „Most mit gondoljak felőled, Richard?" Igen, tudom, hogy tudod, és ezért rettegsz attól, hogy Nantucketre menj, úgyhogy ha ez segít, hogy kevésbé érezd magad nyomorultul, jusson eszedbe, hogy a nagyinak azok a tulajdonságai, amelyek téged boldogtalanná tesznek, ugyanazok a tulajdonságok, amelyek életben tartják a kedvenc bátyádat.

Szeretlek, Messie! Boldog szülinapot!

Tigris

A Nantucketre utazásuk előtti estén Jessie és a szülei a konyhaasztalnál ülve egy pizzán osztoznak – Kate-et lekötötte a csomagolás, nem volt ideje főzni, ezért rendelt inkább a kedvenc pizzázójukból –, amikor valaki kopog a bejárati ajtón. Jessie, Kate és David megdermednek, mintha szobrosat játszanának. Egy váratlan kopogás este fél nyolckor azt jelenti… Jessie csak azt tudja elképzelni, hogy két tiszt áll odakint a lépcsőn, sapkával a kézben, és azt a hírt hozzák, amely alapjaiban megrázza a családot. Kate sosem fogja kiheverni; Blairnél lehet, hogy korábban megindul a szülés; Kirby lesz a legszínpadiasabb, és lármásan Robert McNamarát, Lyndon Johnsont és személyes nemezisét, Richard Milhous Nixont fogja okolni. És Jessie – ő mit fog csinálni? Csak azt tudja elképzelni, hogy fel fog olvadni, akár az Alka-Seltzer pezsgőtabletta, amelyet az apja este dob bele egy pohár vízbe, amikor egy stresszes ügyön dolgozik. Finom porrá válik, és aztán szétoszlik.

David zord arccal áll fel az asztaltól. Tigrisnek nem a biológiai apja, de a fiú kiskora óta ő tölti be ezt a szerepet, és Jessie véleménye szerint jó munkát végzett. David karcsú (teniszezik – ami Exaltát illeti, szerinte ez az egyetlen mellette szóló körülmény), míg Tigris magas és széles vállú, apja fia, Wilder Foley hadnagy kiköpött mása. David ügyvéd, de nem az a fajta, aki kiabálni szokott a tárgyalótermekben. Higgadt és megfontolt; mindig arra biztatja Jessie-t, hogy előbb gondolkodjon, és csak aztán beszéljen. David és Tigris

kapcsolata szoros, már-már gyengéd, és Jessie le merné fogadni, hogy David émelyeg, miközben kimegy ajtót nyitni.

Kate megfogja Jessie kezét, és megszorítja. Jessie a dobozban maradt fél pizzát bámulja, és arra gondol, hogy ha Tigris meghalt, egyikük sem lesz képes többé pizzát enni, ami nagy kár lenne, mert az a kedvenc étele. Aztán egy *még inkább* oda nem illő gondolata támad: ha Tigris meghalt, nem kell Nantucketen töltenie a nyarat az édesanyjával és Exaltával. Az élete romokban fog heverni, a nyara viszont bizonyos értelemben meg lesz mentve.

– Jessie! – kiabálja az édesapja bosszúsnak tűnő hangon. Jessie feláll az asztaltól, és a bejárati ajtóhoz siet.

David nyitva tartja a szúnyoghálót. Odakint a veranda lámpájának fényében Leslie és Doris állnak.

– Mondtam a barátnőidnek, hogy éppen eszünk – közli David. – De mivel holnap elutazol, kapsz öt percet. Azért jöttek, hogy elköszönjenek tőled.

Jessie bólint.

– Köszönöm – suttogja. Látja a megkönnyebbülést az apja arcán. Nem jó, ha megzavarják a vacsoraidőt, de az ok jóval kellemesebb, mint amitől magukban valamennyien féltek.

Amikor Jessie kilép a verandára, David elismétli:

– Öt perc –, és becsukja a lánya mögött a szúnyoghálót.

Jessie megvárja, amíg a szíve ismét rendes ritmusban ver.

– Gyalog jöttetek? – kérdezi. Leslie hat sarokkal lakik arrébb, Doris csaknem tízzel.

Doris bólint. Szokás szerint rosszkedvűnek tűnik. Kólásüveg vastagságú szemüvege lecsúszott az orra hegyére. Természetesen a trapézfarmerét viseli, melynek első zsebére virágok vannak hímezve. Doris jóformán ebben a farmerban lakik. De a hőségnek adott engedményként egy fehér, fűzőlyukakkal díszített, nyakpántos toppal párosította, amely csinos volna, ha nem éktelenkedne az elején egy ketchupfolt. Doris apja két McDonald'sot bérel, így a lánya rengeteg hamburgert eszik.

A levegő balzsamos, és az utcát szegélyező fák között Jessie látja a meg-megvillanó szentjánosbogarakat. Ó, mennyire vágyik rá, hogy egész nyárra Brookline-ban maradhasson! Mindennap elbiciklizhetne Leslie-vel és Dorisszal a klubházba, és késő délután vehetnének gyümölcsös jégkrémet a mozgó fagylaltárustól. Lófrálhatnának a Coolidge Corner üzleteiben, és úgy tehetnének, mintha véletlenül botlanának bele a velük egy iskolába járó fiúkba. Kirby azt mondta neki, hogy ez az a nyár, amikor a vele egykorú fiúk végre kezdenek megnőni.

– Azért jöttünk, hogy jó utat kívánjunk – jelenti be Leslie. Bekukucskál Jessie háta mögé, biztosan nem ácsorog-e valaki a szúnyogháló másik oldalán, aztán suttogva folytatja: – És híreim is vannak.

– Szám szerint kettő – teszi hozzá Doris.

– Először is – folytatja Leslie –, megjött.

– Megjött – ismétli meg Jessie, jóllehet tudja, hogy Leslie a menstruációjáról beszél.

Doris átkarolja a saját hasát.

– Mostanában sokszor vannak görcseim – jelenti ki. – Gondolom, én leszek a következő.

Jessie nem tudja biztosan, mit mondjon. Hogyan is üdvözölhetné a hírt, hogy egyik legjobb barátnője megtette az első lépést a nővé válás felé, miközben ő, Jessie, rendíthetetlenül gyerek marad? Pokolian irigy, mert amióta a múlt hónapban az iskolai védőnő lefolytatta velük „a beszélgetést", a menstruáció témája uralta a társalgásaikat. Jessie feltételezte, hogy Leslie kezd elsőként menstruálni, mivel ő közöttük a legfejlettebb. Már apró, kemény melle is nőtt, és sportmelltartót hord, míg Jessie és Doris olyan lapos, akár a vasalódeszka. Jessie tudja jól, hogy az irigysége és a vágyódása, és egyes napokon a nyugtalansága – hallott egy lányról, aki *egyáltalán* nem menstruált – butaság. Mindkét nővére panaszkodik a menstruációjára; Kirby úgy hívja, „az átok", ami az ő esetében találó kifejezés, mivel minden hónapban migrénes fejfájást és gyengeséggel járó görcsöket okoz neki, amitől cudar hangulatba kerül. Blair valamivel enyhébben nyilatkozik a saját ciklusáról, bár az most nincs terítéken, mivel terhes.

Most már Leslie is teherbe eshet, jut eszébe Jessie-nek a csaknem nevetséges gondolat. Szeretné befejezni az erről szóló beszélgetést; vissza akar menni a házba, hogy megegye a maradék pizzáját.

– És mi a második hír? – tudakolja.

– Ez – feleli Leslie, és elővarázsol egy lapos, négyszögletes, becsomagolt ajándékot a háta mögül. – Boldog szülinapot!

– Ó – hökken meg Jessie. Mint mindenki, akinek nyárra esik a születésnapja, ő is feladta már a reményt, hogy az osztálytársai valaha is rendesen felköszöntik. Elveszi az ajándékot, ami teljesen nyilvánvalóan egy hanglemez. – Köszönöm! – Ragyogva néz Leslie-re, majd Dorisra, aki még mindig szorongatja a hasát a képzeletbeli görcsök kivédésére, aztán letépi az albumról a csomagolópapírt. A *Clouds* az, Joni Mitchell lemeze, ahogy Jessie remélte. Odavan a *Both Sides Now* című számért. Az a világ legszebb száma. Jessie mostantól számítva a halála órájáig a nap minden egyes másodpercében képes volna meghallgatni, és sosem unna rá.

Megöleli Leslie-t, aztán Dorist, aki közli:

– Megosztottuk a költséget. – Ez a kijelentés egy második köszönöm kiváltását szolgálja, amit Jessie direkt Dorisnak címezve ki is mond. Jessie örül, hogy tényleg *megvették* az albumot, mert a tanév vége óta eltelt két hétben egy sorozat bolti lopást követtek el így hármasban. Leslie két, ceruzába való rózsaszín radírt és egy csomag zsírkrétát lopott el az Irving'sből, Doris egy egynapos tojásos bagelt a kóser pékségből, Jessie pedig a másik kettő által rá gyakorolt rendkívüli nyomás alatt egy Maybelline szempillafestéket emelt el a Coolidge Corner-beli Woolworthsből, ami jóval kockázatosabb bűntett volt a többinél, mert a Woolworthsről azt tartották, hogy tele van rejtett kamerákkal. Jessie tudja,

hogy a lopás helytelen dolog, de Leslie kihívást csinált belőle, és Jessie úgy érezte, hogy a becsülete forog kockán. Amikor rá került a sor, és besétált a Woolworthsbe, félt, sőt, rettegett, és már azt fogalmazta magában, hogyan kér majd bocsánatot a szüleitől, már elhatározta, hogy rossz döntését a bátyja harcba küldése okozta stresszre fogja fogni, de amikor kisétált a Woolworthsből, a narancssárga széldzsekije zsebében biztonságosan meglapuló szempillafestékkel, olyan adrenalinlöketet érzett, amelyről azt gondolta, hogy ilyen lehet betépni. *Szuperül érezte magát! Erősnek!* Annyira megrészegült tőle, hogy megállt a Beacon és a Harvard utcák sarkán lévő benzinkútnál, bement a női mosdóba, és a koszos tükörbe nézve ott rögtön felkente.

A történetnek az már a kevésbé izgalmas része volt, hogy Kate abban a másodpercben észrevette a cicomát, amikor Jessie belépett a házba, és a spanyol inkvizícióhoz hasonló faggatás következett. Mi az ott Jessie szemén? Szempillafesték? Honnan vett *szempillafestéket?* Jessie az egyetlen hihető választ adta Kate-nek: Leslie-é. Jessie reménykedett és fohászkodott, hogy Kate ne hívja fel Leslie édesanyját, mert ha Leslie-t kérdőre vonja a mamája, ötven-ötven százalék az esély, hogy a barátnője fedezi-e Jessie-t.

Mindent egybevetve, Jessie megkönnyebbül, hogy nem egy lopott lemezalbumot kap. Ha az édesanyja valaha tudomást szerezne a bolti lopásokról, végleg kiragadná Leslie hatása alól.

– Mikor jössz vissza? – kérdezi Leslie.

– A munka ünnepén[3] – feleli Jessie. Innen nézve egy örökkévalóságnak tűnik. – Írjatok nekem! Még megvan a cím, ugye?

– Aha – bólint Doris. – Már küldtem is neked egy képeslapot.

– Tényleg? – csodálkozik Jessie. Meghatja ez a nem várt kedvesség a jó öreg, zsémbes Doris részéről.

– Hiányozni fogsz – jelenti ki Leslie.

Jessie a melléhez öleli a lemezt, majd búcsút int nekik, aztán visszamegy a házba. Nem neki jött meg elsőként a menstruációja, lehet, hogy még a második sem lesz, de nem számít. A barátnői szeretik – olyasmit vettek neki, amiről tudták, hogy vágyik rá –, és ami még fontosabb, a bátyja még életben van. Tizenkettedik életévének a legvégén egy röpke pillanatra Jessie Levin boldog.

•••

Kora reggel halk kopogás hangzik fel Jessie hálószobájának az ajtaján. Az édesapja dugja be rajta a fejét.

– Fent vagy? – kérdezi.

– Nem – válaszolja Jessie, és a fejére húzza a takarót. Az előző este könnyed érzése elillant. Nem akar Nantucketre menni. Esély sincs arra, hogy *már mindkét oldalról* nézze.

---

[3] Az USA-ban szeptember első hétfőjén ünneplik.

Egyetlen oldala van csak, mégpedig az, hogy a testvérei nélkül – és végül majd az édesanyja nélkül is – Nantucket túrót sem fog érni.

David leereszkedik mellé az ágyra. A vékony sötétkék nyári öltönye van rajta, hozzá fehér ing és egy széles narancssárga-kék csíkos nyakkendő. Göndör, sötét haját megzabolázta, és munkahelyi szaga van, vagyis Old Spice borotválkozás utáni arcszesztől illatozik.

– Hé – mondja, és lehúzza Jessie-ről a takarót. – Boldog szülinapot!

– Nem maradhatnék itt veled, és csak hétvégékre mennék ki? – próbálkozik Jessie.

– Szívem…

– Kérlek!

– Jól fogod érezni magad – biztosítja David. – Még annál is jobban. Nagyszerű nyarad lesz. Tizenhárom éves vagy. Végre tinédzser vagy, kilépsz a testvéreid árnyékából…

– Én szeretem az árnyékukat – szögezi le Jessie.

•••

Előző nyáron Kate befogta a testvéreit, hogy minden harmadik napon szórakoztassák a húgukat. Blair mindig a Cliffside Beachre vitte. Hot dogot és frappét ettek a Galley-ben, és aztán szorgosan sütkéreztek, hogy lebarnuljanak, közben Blair John Updike *Párok* című, párcserékről szóló regényét lapozgatta, és a megbotránkoztató részeket felolvasta neki. Updike rajongott

a *duzzanat* szóért, és amikor Blair először felolvasta, a könyv fölött Jessie-re pillantva megkérdezte:

– Tudod, mit jelent, igaz?

– Igaz – felelte Jessie, jóllehet halvány fogalma sem volt róla.

Blair leengedte a könyvet, és így folytatta:

– Nincs miért undorodni a szextől. Teljesen természetes dolog. Angus és én minden áldott nap szexelünk, néha kétszer is.

Jessie-t egyszerre izgatta és taszította ez az információ, és ezután nem tudott ugyanúgy nézni Angusre. A férfi tíz évvel idősebb volt Blairnél, és sötét haját sosem fésülte meg, mert túl elfoglalt volt ahhoz, hogy gondoljon erre. Állandóan matematikai problémákon dolgozott, és a nagyi ezért annyira kedvelte, hogy amikor a nantucketi All's Fair névre keresztelt házban tartózkodtak, megengedte neki, hogy a nagypapa bőrszékében üljön nagypapa antik íróasztalánál. Angus ritkán ment le a partra, mert utálta a homokot, és könnyen leégett. Jessie-nek nem volt ínyére az Angus kielégíthetetlen szexuális étvágyáról szóló gondolat. Blair elég szép és okos volt ahhoz, hogy bármelyik férfit megkaphassa, akit akar, de ő Angushöz ment feleségül, és abbahagyta az angoltanítást a Winsor Leányiskolában, hogy vezesse a férje háztartását. Most a szakács Julia Childot imádta, és virágmintás Lilly Pulitzer nyári ruhákat viselt, de a tengerparton inkább viselkedett pajkos nagynéniként, mint idősebb nővérként. Kentet szívott, a cigarettáit egy ezüst Tiffany öngyújtóval gyújtotta meg,

amelybe egy szerelmi üzenet volt belevésve Angus öccsétől, Joey-tól, aki Angus előtt Blair barátja volt. Valahányszor kijött a vízből, újrarúzsozta magát, és szemérmetlenül flörtölt a Rio de Janeiróból származó, Marco nevű cliffside-i vízimentővel. Blair tudott néhány válogatott kifejezést portugálul. Elbűvölő volt.

Kirby is a tengerpartra vitte Jessie-t, de ő inkább a déli partot választotta, ahol a szörfösök és a hippik tanyáztak. Kirby kiengedett egy kis levegőt a nagyanyjuk tűzoltóautó-piros International Harvester Scout terepjárójának kerekeiből, és egyenesen Madequecham Beachre hajtottak, ahol minden egyes napfényes nap ok volt az ünneplésre. Az emberek röplabdáztak, és galvanizált jegesvödrökből dobozos Schlitz söröket vettek elő, és a levegőnek olyan illata volt, mint a marihuánafüstnek. Valaki mindig hozott magával tranzisztoros rádiót, és a Beatlest és a Creedence Clearwater Revivalt, meg Kirby kedvenc együttesét, a Steppenwolfot hallgatták.

Jessie Kirbyt még Blairnél is csinosabbnak tartotta. Kirby hosszú haja egyenesen omlott le, és míg Blair dús idomokkal dicsekedhetett, Kirby vékony volt, mint a piszkafa. A szörfösök, akiknek vizes hőálló gumiruhájuk úgy lógott le a felsőtestükről, akár a levedlett bőr, a vállukra dobták Kirbyt, és behajították a hullámok közé. Kirby visongva tiltakozott, de Jessie tudta, hogy titokban imádja, és Blairtől eltérően őt sosem érdekelte, hogy néz ki, amikor kikecmereg a vízből. Sosem

sminkelte magát, és hagyta, hogy szőke haja fésületlenül száradjon meg a napon. Cigaretta helyett füvet szívott, de amikor Jessie-re vigyázott, csak két slukkot; ez volt a szabálya. Azt mondta, két slukk ellazítja, és mire ismét átlépték az All's Fair küszöbét, már mindig elmúlt a hatásuk.

Jessie Tigrissel töltött napjai a kalandokról szóltak. Elbicikliztek a Miacomet-tóhoz horgászni; kirándultak az Oltár-sziklához, Nantucket legmagasabb pontjához, és Tigris játék pisztolyával lövöldöztek. De a kedvenc tevékenységük mégis a bowlingozás volt. Tigris tizenkét éves kora óta legendaszámba ment a nantucketi bowlingklubban. Valamennyi helybéli ismerte, és nézték, ahogy játszott, Jessie-nek pedig nyírsört vettek, amit ő kiélvezett, ugyanis Exalta nem tűrt el más üdítőt a klubban, mint a gránátalmaitallal kevert gyömbérsört, és Jessie-nek még abból is csak egyet engedélyezett.

Tigris ügyessége a bowling terén meglepő volt, mert csupán Nantucketen játszották, és csupán esős időben. Exalta pártolta, hogy a szép nyári napokon a gyerekek a négy fal között maradjanak. Természetesen, amint Tigris elég idős lett az autóvezetéshez, bowlingozhatott, amikor csak kedve tartotta. Azokon a napokon, amikor Jessie az ő gondjaira volt bízva, magával vitte, de ezt elhallgatták Exalta elől, amitől mindez még nagyobb izgalmat jelentett. Amikor Tigris felállította a bábukat, és aztán elgurította a golyót, miközben hátratolt lába felemelkedett, úgy tűnt, mintha táncolna. Kecses volt, erős és

pontos. Legtöbbször elsőre letarolta az összes bábut, mintha egy asztalt szedett volna le egy mozdulattal. Jessie korábban reménykedett benne, hogy a bátyja istenáldotta tehetsége olyan genetikai vonás, amely benne is megvan, de nincs ilyen szerencséje; az ő golyói vagy jobbra, vagy balra elkalandoztak, és az idő minimum felében bepottyantak a pályán kívüli csatornába.

Jessie megpróbál elképzelni egy nantucketi nyarat a testvérei nélkül. Az All's Fairben fog lötyögni a nyári olvasmányával, az *Anne Frank naplója* című könyvvel – mármint amikor éppen nincs teniszórán, amihez a nagyanyja ragaszkodik, holott Jessie a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatja iránta. Nincs annyira elkényeztetve, hogy egy Nantucket-szigeten töltött nyár kilátását *sivárnak* nevezze, de miért, ó, miért nem maradhat egyszerűen otthon?

•••

Az apja az ágya szélén ülve előhúz egy kis dobozt a zakója zsebéből.

– A tizenharmadik év betöltése nagyon nagy dolog a zsidó hagyományban – mondja. – Nekem akkor volt a barmicvóm, de mivel téged nem zsidónak neveltünk, nem tartunk számodra olyan ünnepséget. – Elhallgat, egy pillanatra félrefordítja a fejét. – De tanújelét akarom adni, hogy ez milyen fontos életkor. – Jessie felül az ágyban, és kinyitja a dobozt. Egy ezüst nyaklánc lapul benne, rajta a kerek medál akkora,

mint egy negyeddolláros, és egy fa van rávésve. – Ez az életfa – magyarázza David. – A kabbalában az életfa a felelősségérzet és az érettség szimbóluma.

A nyaklánc nagyon szép. És Jessie mindenki másnál jobban szereti az édesapját, még Tigrisnél is, bár tudja, hogy a szeretetet nem lehet mennyiségileg meghatározni. Úgy érzi, védelmeznie kell az apját, mert bár Jessie a családban mindenkivel rokonságban áll, Davidet rajta kívül nem fűzi vérségi kötelék senki máshoz. Azon tűnődik, vajon eszébe jut-e ez valaha, és ettől kívülállónak érzi-e magát. Örül, hogy az édesapja úgy döntött, elismeri ezt a kettőjük között meglévő kapcsolatot. Hallotta, hogy ahhoz, hogy valakit „igazi" zsidónak tekintsenek, az illető édesanyjának kell zsidónak lennie, és ha ez igaz, Jessie nem jogosult rá, de érzi a kötődést az édesapjához – valamilyen spirituális kötődést, amely erősebb, mint a szokásos szeretet –, amikor bekapcsolja a csatot, és hagyja, hogy az amulett a hűvös súlyával megpihenjen a szegycsontján. Eltűnődik, vajon Anne Franknak is volt-e életfás nyaklánca, aztán úgy dönt, hogy ha volt is, valószínűleg a család többi értékével együtt elrejtette, nehogy a nácik elvegyék.

– Köszönöm, apu – mondja.

Az apja elmosolyodik.

– Hiányozni fogsz, kölyök. De a hétvégeken találkozunk majd.

– Gondolom, mivel most már elvárható tőlem, hogy felelősségteljes és érett legyek, abba kell hagynom a panaszkodást amiatt, hogy el kell mennem – állapítja meg Jessie.

– Igen, kérlek – feleli David. – És tudod, mit? Amikor kimegyek a szigetre, elsétálunk a Sweet Shoppe-ba, veszek ott neked egy dupla kanálnyi malátás tejgolyós mentafagyit, és olyan hosszan panaszkodhatsz nagyanyádra, amilyen hosszan csak akarsz. Megegyeztünk?

– Megegyeztünk – bólint Jessie, és tizenharmadik életévének a kezdetén egy röpke pillanatra Jessie Levin boldog.

SZABADNAK SZÜLETTÉL[4]

Nem megy jól a beszélgetés, de ez aligha szokatlan, ha egy húszéves nő társalog a szüleivel 1969 nyarán.

– Szükségem van némi térre, hogy lélegezni tudjak – jelenti ki Kirby. – Levegő kell a szárnyaim alá, hogy szárnyalhassak. Felnőtt vagyok. Hagynotok kellene, hogy meghozzam a saját döntéseimet.

– Akkor nevezheted magad felnőttnek, és hozhatod meg a saját döntéseidet, amikor fedezni tudod az önfenntartásodat – szögezi le David.

– Már mondtam – feleli Kirby. – Találtam egy állást. És nem leszek messze, csak egy szigettel leszek arrébb.

– Szó sem lehet róla – közli Kate. – Kétszer is letartóztattak. *Letartóztattak,* Katharine.

Kirby kínosan érzi magát. Az édesanyja csak akkor szólítja a hivatalos keresztnevén, amikor szigorú hangot üt meg.

– De nem vetettek börtönbe.

– Viszont megbírságoltak – vágja rá David.

---

[4] Az amerikai Steppenwolf együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Born to Be Wild.*

– Ok nélkül! – méltatlankodik Kirby. – Mintha a bostoni rendőrség még sosem hallott volna a gyülekezési szabadságról!

– Nyilván provokáltad valamivel a rendőrt – mutat rá David. – Valamivel, amit nekünk nem mondasz el.

Nos, igen, gondolja Kirby. *Nyilván.*

– És hazudnunk kellett a nagyanyádnak – teszi hozzá Kate. Ha a tudomására jut, hogy letartóztattak – kétszer is hát akkor…

– Megvonja a letétemet? – felesel Kirby. – Azt hiszem, valamennyien tudjuk, hogy azt nem teheti meg. – Kirby akkortól rendelkezhet a letétje fölött, amikor elvégzi a főiskolát, vagy amikor betölti a huszonötödik életévét, amelyik előbb következik be. Ez az egyedüli ösztönzőerő, amely bent tartja a Simmonson.

David felsóhajt.

– Mi az az állás?

Kirby diadalmas mosolyt vet rájuk.

– Szobalányként fogok dolgozni az edgartowni Shiretown Innben.

– *Szobalányként?* – szörnyülködik Kate.

– Még a *saját* szobádat sem vagy képes kitakarítani! – jegyzi meg David.

– Ez azért túlzás – dohog Kirby. Elhatározza, hogy kitart a lelkes hozzáállás mellett, mert tudja, hogy az meggyőzőbb lesz, mint a düh és a felháborodás. – Figyeljetek, tudom, hogy

még sosem volt állásom. De csak azért, mert minden szabadidőmet az ügyeimre fordítottam.

– *Mi* fordítottuk minden szabadidőnket a te ügyeidre – mondja Kate alig titkolt szemforgatás kíséretében.

– Apu igen – feleli Kirby. – Emlékszel, amikor gimis voltam? Azt sem akartad engedni, hogy dr. Kinggel meneteljek. Azt mondtad, hogy még túl fiatal vagyok!

– Túl fiatal is *voltál!* – vág vissza Kate.

– Ami alatt azt értetted, hogy túl fehér voltam – közli Kirby.

– Ne adj szavakat a számba, ifjú hölgy!

– Többé már senki sem fog dr. Kinggel menetelni[5] – vág vissza Kirby. – Szóval ez az emlék felbecsülhetetlen értékű, és te kis híján megfosztottál tőle. Egész idő alatt Miss Carpenterrel voltam, nem történt semmi rossz; *békés* tüntetés volt, épp ez volt a lényeg! A mostani tavaszi háborúellenes tüntetés más volt, mert most már az egész ország más. A hozzám hasonló diákok a hatalom ellenségei – de nektek örülnötök kellene, hogy saját gondolataim vannak, és nem csak egyszerűen beállok a sorba! – Kirby elhallgat. Látja, hogy David kicsit kezd megenyhülni, de az édesanyja hajthatatlan marad. – Ezen a nyáron munkát akarok vállalni, és miután elvégeztem a főiskolát, valamilyen karriert építek. Több akarok lenni egyszerű feleségnél és anyánál. Nem akarom úgy végezni, mint… Blair.

---

[5] Martin Luther King 1968. április 4-én a Tennessee állambeli Memphisben merénylet áldozata lett.

– Vigyázz a szádra! – inti Kate. – Anyának lenni áldás.

– De azt el kell ismernetek… – Kirby visszafogja magát, mielőtt kicsinyes véleményt mondana a nővéréről. Blairt és Kirbyt régóta úgy írják le, hogy a túlteljesítő, illetve az alulteljesítő. (Na jó, ezt soha senki nem mondta ki hangosan, de Kirby tudja, hogy az emberek ezt gondolják.) Blair színjelesen végezte a gimnáziumot, és a Wellesley Bölcsészettudományi Főiskolára ment, ahol minden szemeszterben szerepelt a legjobbak névsorában. A legkiemelkedőbb hallgatóként elnyerte az angol tanszék díját, és Edith Whartonról[6] írt szakdolgozata kitűnő minősítést kapott a Seven Sisters főiskola tanáraiból álló bizottságtól. Blair a Winsor Leányiskolában kapott állást, ahol elit családok végzős lányait taníthatta, amely állás nagyjából ötvenévente egyszer válik megpályázhatóvá. Onnan csak egy ugrás lett volna, hogy egyetemi fokozatot szerezzen, és egyetemi tanár válhasson belőle. Erre mit tett Blair? Hozzáment Angushöz, otthagyta az állást, és teherbe esett.

– *Mit* ismerjünk el? – tudakolja Kate.

Hogy Blair csalódást okozott, gondolja Kirby. De ez nem igaz. Aki csalódást okozott, az ő maga.

Kirby kísértést érez, hogy őszintén bevalljon mindent a szüleinek, hogy elmondja nekik, hogy mind fizikai, mind érzelmi vonatkozásban élete legrosszabb három hónapján van

---

[6] Pulitzer-díjas amerikai regényíró, novellaíró és formatervező (1862-1937).

túl. Ki kell törölnie a tüntetések, a letartóztatások, a Scott Turbo közrendőrrel folytatott szerelmi viszonya és a Winnipesaukee-tóhoz tett kirándulása emlékét. Egy ideje vesztésre állt a félelemmel, a szorongással, a szívfájdalommal és a szégyennel szemben.

Mindent elölről kell kezdenie.

Davidhez fordul, aki mindig is együttérzőbb volt, mint az anyja.

– Azért mondok csődöt a Simmons által tartott óráimon, mert *unalmasak.* Nem akarok könyvtártudományt tanulni, és nem akarok óvónő lenni.

– Inkább szállodaszobákat akarsz takarítani? – kérdezi David.

– *Dolgozni* akarok – feleli Kirby. – És történetesen ezt a munkát tudtam megcsípni. – Itt lesüti a szemét, mert nem száz százalékig őszinte.

– Senkit sem ismersz Martha's Vineyardon – teszi szóvá Kate. – Mi nantucketi emberek vagyunk. Te, én, a nagyi, a nagyi anyukája, a nagyi nagymamája. Ötödik generációs nantucketi vagy, Katharine.

– Ez a „mi és ők" hozzáállás teszi tönkre az országunkat – jelenti ki Kirby. Amikor David elneveti magát, Kirby ráébred, hogy el fogja érni, amit akar. – Máshol tölteni a nyarat tanulságos. Emlékeztek a főiskolai barátnőmre, Rajanira? A szüleinek van egy házuk Oak Bluffsban, és azt mondták, lakhatok náluk.

– Egész nyáron Rajaniéknál laknál? – tamáskodik David. – Ez enyhe túlzás. – Odafordul Kate-hez. – Nem? Nem Rajani családjának kellene elszállásolnia és etetnie a lányunkat.

– Így van – válaszolja Kate. – Nantucketre kellene jönnie, ahová tartozik.

– Találtam egy házat is az apróhirdetésekben, néhány saroknyira Rajaniéktól. Hat kiadó hálószoba, főiskolás lányok előnyben. Százötven dollár a nyárra.

– Ennek már több értelme van – jelenti ki David. – A bérleti díjat ki tudjuk fizetni, de a napi megélhetésed költségeit neked kell állnod.

– Ó, köszönöm! – kiált fel Kirby.

Kate az égnek veti a kezét.

•••

Kirby és a legjobb barátnője a Simmonsról, Rajani Patel, Rajani lehajtott tetejű, gesztenyebarna MG-jével utaznak a kikötőbe, Woods Hole-ba. Kirby lefoglalt egy szobát a Narragansett sugárúton lévő házban a nyárra. Megadta a szüleinek a telefonszámot és a tulajdonosnő, Miss Alice O'Rourke nevét.

„Gondolom, ír katolikus – jegyezte meg David még odahaza. – Reméljük, szigorú rendet tart."

•••

Amikor Rajani és Kirby lehajtanak az MG-vel a kompról Oak Bluffs kikötőjébe, Kirby a hálaadás jeléül összeteszi a két kezét a szíve előtt. Egyedül, valahol valami teljesen újba kezd.

Na jó, talán nem *teljesen* új. Továbbra is egy szigeten van, nem messze Cape Cod partvidékétől; légvonalban mindössze tizennyolc kilométerre Nantuckettől. Elmehetett volna Philadelphia belvárosi szegénynegyedébe is, hogy hátrányos helyzetű gyerekekkel dolgozzon. Körbeautózhatná a vidéki Alabamát, hogy nyilvántartásba vegye a szavazókat. Szóval ez még csak az első lépés, de jót fog tenni neki.

Rajani izgatott, hogy idegenvezetőt játszhat.

– Az ott az Ocean Park – mutat egy jókora zöld területre, amelynek a közepén egy fehér kilátópavilon állt. – Balra pedig a Repülő Lovak Körhinta és a Strand mozi.

Kirby a fejét forgatva igyekszik mindent magába szívni. A városnak karneváli hangulata van; egy picit csicsásabb, mint Kirby várta. Megszemléli a körhintát – amelyről Rajani elmondta, hogy az ország legrégebbi, forgó emelvényre szerelt körhintája –, aztán a figyelmét az emberek felé fordítja, akik a járdákon piros-fehér kockás kartonhajókból sült kagylót esznek, és csavart fagylaltot nyalogatnak. A város valóban a Rajani által ígért változatosságot kínálja, ami üdítő. Egy fekete tizenéves suhan el mellettük egy egykerekű biciklin. Valahol egy rádióból a Fifth Dimension *A Vízöntő, az új korszak hajnala* című száma szól. Kirby bólogat a zenére. Ez az ő számára is valaminek a hajnala. De vajon minek?

– A metodista táborban lakunk – mondja Rajani, és Kirby igyekszik nem grimaszolni. Csak arra tud gondolni, hogy egy táborban lakásnál csak egy *egyházi* táborban lakás kevésbé vonzó. Ám a „tábor” egy húsvétitojás-színekre festett házakból álló negyednek bizonyul, minden egyes házat gondosan megmunkált csiricsáré szegély díszít. – Az a miénk. – Rajani egy halványlila házra mutat, amelynek a bejárata fölött meredek háromszögoromzat húzódik; a fehér faragott díszítés úgy csöpög le az ereszről, mint tortáról a cukormáz. A ház mintha egyenesen egy meséből lépett volna elő, különösen Nantucket belvárosának építészetével összehasonlítva, ahol minden ház egy-egy kvéker özvegyre emlékeztet.

– Nézd csak azt a kéket! – lelkesedik Kirby. Kicsit arrébb a kék ház lélegzetelállító. Csaknem kétszer akkora, mint Rajaniéké, két háromszögoromzattal a nagystílű elülső veranda fölött, amelyen egy fából készült hinta áll, és a virágkosarakból egy sor páfrány lóg alá. Az utcafronti ösvény egyik oldalán kék hortenziabokrok nőnek, és a köröskörül futó díszes szegélyek jégcsap alakúra vannak kialakítva – legalábbis Kirby úgy látja.

– Az a barátom, Darren háza – magyarázza Rajani. – Jövőre végez a Harvardon. Akarod, hogy átmenjünk megnézni, itthon van-e?

– Nem muszáj – feleli Kirby.

– Ugyan már! – unszolja Rajani. – Emberekkel akarsz ismerkedni, nem igaz? Nem látom az autóját, de lehet, hogy a

garázsban van. Nagyon helyesek a szülei. Az anyukája orvos, az apukája bíró.

Egy orvos és egy bíró. Harvard. Kirby csak arra tud gondolni, hogy milyen boldog lenne a nagyi és az édesanyja. A megfelelő emberekkel találkozik, akárcsak Nantucketen, ahol mindenki bíró vagy orvos, vagy professzori állást tölt be a Jó Családból Származók Egyetemének Könnyed Magasabb Rendűség karán.

– Rendben – hagyja rá Kirby. Később majd ír egy képeslapot az édesanyjának, határozza el, és megemlíti az összes nagyra becsült embert, akivel megismerkedett Martha's Vineyardon. – Köszönjünk be!

Rajani nagy léptekkel végigmegy az ösvényen, és megnyomja a csengőt. Kirby a Harvardra járó Darrenen tűnődik. Milyen jó volna egy nyári románc, amelyben nála volna az irányítás, ahelyett, hogy érzelmi roncs lenne. Jó volna abbahagyni, hogy folyton Scottie Turbo közrendőrre gondoljon, azzal az ellenállhatatlan zöld szemével és a gésatetkójával, meg az erős kezére, amellyel Kirby mindkét csuklóját egyszerre a feje fölé tudta szegezni, miközben a közvetlenül a bal füle alatt lévő pontot csókolgatta.

Egy teniszruhát viselő fekete nő nyit ajtót. A karján formás izmok duzzadnak, a homlokán izzadság csillog. A haját lófarokba fogta össze, és gyémánt fülbevalót visel. Ránéz mindkét lányra, de a pillantása Rajanin állapodik meg, és elmosolyodik.

– Rajani! – kiáltja. – Most már hivatalosan is megkezdődhet a nyár!

Kirby eleinte zavarban van. *Ki lehet ez?*, töpreng. *Cselédlány? Házvezetőnő? Teniszruhában és gyémánt fülbevalóval?* Azután, egy pillanattal később, szégyenkezik a saját korlátoltsága és – mondjuk ki – *bigottsága* miatt. Ez az asszony nyilván Darren édesanyja, a doktornő.

Darren édesanyja megtartja a szúnyoghálót. Rajani belép a házba, Kirby követi. A ház világos, nyárias és modern. Egy röpke kukkantás a jobb kézre eső nappaliba egy sötétkék-fehér pamlagot enged látni, rajta élénksárga díszpárnákkal, valamint egy vesebab alakú, fehér dohányzóasztalt. Kirbynek nagyon tetszik. A Nagyi házában nincs olyan bútordarab, amely százévesnél újabb volna.

– Frazier doktornő – mondja Rajani –, bemutatom a barátnőmet, Kirby Foley-t.

Frazier doktornő kezet nyújt.

– Örülök, hogy megismertelek, Kirby. – A kelleténél egy másodperccel tovább tanulmányozza Kirbyt – vagy Kirby egyszerűen paranoiás? Tisztességesen néz ki, gondolja, az epermintás lapszoknyájában, a fehér, kerek kivágású pólójában és a Dr. Scholl's szandáljában. Hanyagolta a szokásos miniszoknyáit, parasztblúzait és levágott szárú farmerjait ennek az öltözéknek a kedvéért, mert jó benyomást akart kelteni a szállásadónőjében, Miss O'Rourke-ban. Tétovázást vél felfedezni Frazier doktornő arcán. Ez azért van,

mert Kirby fehér? Tájékoztassa Frazier doktornőt, hogy ő polgárjogi aktivista és feminista? Hogy együtt vonult fel Martin Luther Kinggel imádott gimnáziumi állampolgáriismeret-tanárnője, Miss Carpenter oldalán, és hogy személyesen ő védte meg Miss Carpentert az osztályába járó tudatlan fiúk faji gyalázkodásával szemben? Mutassa meg Frazier doktornőnek az Országos Szervezet a Nőkért tagsági igazolványát? Említse meg, hogy olvasott Simone de Beauvoir-t, Aimé Césaire-t és Eldridge Cleavert?

Attól fél, hogy mindez kérkedésként hatna, vagy, ami még rosszabb, úgy hangzana, mintha ki akarná sajátítani az afroamerikaiak jogokért és megbecsülésért vívott harcát, holott mindenki látja, hogy olyan fehér, akár a frissen hullott hó. Ráadásul kicsit túlzás is – *tényleg* olvasta Aimé Césaire-t, de egy kukkot sem értett belőle. Úgy dönt, hogy a legjobb védekezés az őszinte emberi melegség. Rámosolyog Frazier doktornőre, és közben ráeszmél, hogy valahol már látta ezt a nőt. De hol? Frazier doktornő nem a Simmonson dolgozik, valahonnan mégis… Kirby találkozott már vele valahol.

– Néhány napos látogatáson vagy itt? – kérdezi Frazier doktornő. – Vagy egész nyárra?

– Egész nyárra – feleli Kirby, remélve, hogy ez jó pontot jelent majd számára. – Alice O'Rourke-nál bérelek egy szobát. Szobalányként fogok dolgozni Edgartownban, a Shiretown Innben.

– Szobalányként? – ismétli meg Frazier doktornő. Futó pillantást vet Kirbyre, de mintha hitetlenkedés ülne a tekintetében. – Hová való vagy, Kirby?

Kirby megköszörüli a torkát.

– A szüleim Brookline-ban laknak. – Olyan ideges, hogy úgy hangzik, mintha ezt nem válaszként, hanem kérdésként mondaná.

– Kirby általában Nantucketen tölti a nyarait – közli Rajani. – De úgy döntött, hogy idén kipróbálja a Vineyardot.

– Brookline és Nantucket – morfondírozik Frazier doktornő. – És szobákat akarsz takarítani a Shiretown Innben? És leszerződtél Alice O'Rourke-kal, hogy a házában fogsz lakni? A szüleid tudnak erről? – A hangjából kifogásolás vagy derültség csendül ki – Kirby nem tudja megállapítani, melyik. Mintha Darren édesanyja megfejtette volna az egész helyzetet: gazdag fehér lány kedvtelésből munkásosztálybelit akar játszani. Kirbynek nincs szüksége a szobalányi állásra; valójában elveszi valaki elől, akinek *valóban* szüksége volna rá. Vagy talán Frazier doktornő azt hiszi, hogy Kirbyt valamelyik vétsége miatt eltaszította a családja.

És ekkor Kirby ráébred, honnan ismeri Frazier doktornőt. Az arca lángba borul és merevvé válik, mintha csúnyán leégett volna, és a torka elszorul. Rögvest ki kell jutnia innen. De mielőtt kigondolhatná, mit hozzon fel ürügyként, Rajani megszólal.

– Azért jöttünk, hogy köszönjünk Darrennek. Itthon van?

– Elment az édesapjával Larsen halboltjába, homárt hoznak vacsorára – feleli Frazier doktornő. – Amilyen nagy a forgalom a sziget nyugati részén, nem tudom, mikorra érnek vissza.

– Nem gond – jelenti ki Rajani. – Majd visszajövünk máskor.

– Nos – mondja Frazier doktornő. Habozik, és Kirby meglehetősen biztos benne, hogy azon tépelődik, behívja-e őket, hogy várják meg Darrent. Ha igen, akkor ellene dönt. – Jó volt látni téged, Rajani. És örülök, hogy megismertelek, Kirby. Érezd jól magad a szigetünkön! – Jóformán úgy tartja nyitva a szúnyoghálót, mintha alig várná, hogy Kirby kívül kerüljön.

Tudja, ki vagyok, gondolja Kirby, és az álma, amelyet arról szőtt, hogy tiszta lappal, elölről kezd mindent itt, Martha's Vineyardon, egy szempillantás alatt szertefoszlik.

REPÍTS A HOLDRA[7]

Az emberek úgy dobálóznak a házas, és gyerekei vannak *kifejezéssel, mint az aprópénzzel,* gondolja Blair. Arról a drámáról senki sem beszél, amelyet a házasság és a szülői szerep von maga után. Csoda-e, hogy Blairt meglepte?

Blair azért ismerte meg Angus Whalent, az MIT asztrofizikaprofesszorát, mert az öccsével, Joey-val járt. Blair épp akkor végzett a Wellesley-n, Joey pedig a Boston College-ban. Blair emelt szintű angolt és a regény művészete című tárgyat tanította a Winsor Leányiskola végzős diákjainak. Joey New Yorkba akart költözni, és ott vállalkozásba kezdeni, de pillanatnyilag a bostoni közkert, a Boston Public Garden egyik hattyúhajójának kapitányaként tevékenykedett, és Angusszel élt Cambridge-ben.

– A bátyám egy őrült zseni – mondta Joey Blairnek. – A NASA-nak segédkezik a Holdra szállásban.

Blair hegyezni kezdte a fülét.

– A bátyád *űrhajós?* – Blair az űrhajósok megszállottja volt. A kollégiumi szobája parafa tábláját teleaggatta Jim Lovell és

---

[7] Egy 1954-es szám, amelyet többen is átdolgoztak. Frank Sinatra 1964-es felvételét az Apollo-11-űrhajó legénysége a Holdra érkezve lejátszotta magának. Eredeti címe: *Fly Me to the Moon.*

Pete Conrad, és az összes között legjóképűbb űrhajós, Gordon Cooper képeivel.

– Nem pontosan űrhajós – igazította ki Joey. – Úgy értem, ő nem fog felmenni az űrhajóval. Csak azokat a számításokat végzi, amelyek lehetővé teszik, hogy a rakéták repüljenek.

Az majdnem ugyanaz, gondolta Blair. *Ha ő és Joey végül összeházasodnak, lesz egy sógora, aki majdnem űrhajós!*

Noha Blair modern nőnek tartotta magát, a férjhez menés sosem volt tőle idegen gondolat. Mire végeztek, csaknem mindegyik Wellesley-beli évfolyamtársát eljegyezték már. Ez alól kivételt csak Blair legjobb barátnője, Sallie képezett, aki Blairhez hasonlóan karrierre vágyott.

Egy ízig-vérig modern nő, gondolta Blair, *mindkettőt elérheti.*

Blair kedvelte Joey-t. Jóképű volt, életvidám és könnyed társ. Ha Blair panaszkodni akart, azt rótta fel neki, hogy *túlságosan is* könnyed – de, okoskodott aztán ő kettőjük helyett is, épp eléggé bonyolult lélek. Joey fülig szerelmes volt belé, és Blairt magával sodorta a lelkesedése. Egyszer egy csokorra való, telt virágú piros rózsát küldött Blairnek a Winsorba, és a titkárság úgy találta helyesnek, hogy a Carson McCullersről tartott órája kellős közepén bevigye neki. Blair tanítványai egytől egyig elaléltak a gyönyörűségtől, és *Az esküvői vendég* Frankie-je nyomban feledésbe merült, ahogy a lányok orrukat a szirmok közé temették, és magukba szívták, amit naivan az igaz szerelem illatának véltek.

A rózsák (figyelemelvonó) érkezése utáni hétvégén Joey meghívta Blairt egy vízibiciklezésre. Október eleje volt, és a Boston Public Gardenben ezernyi színben pompáztak a levelek. Joey a pedálokat nyomogatva bevitte a a hattyú alakú szerkezetet a a tó közepére, elővarázsolt egy üveg Cold Duck pezsgőt, és két viaszos papírpohárba töltött belőle. Ittak, beszélgettek és nevettek, amíg leszállt az alkony. Egyszer csak csókolózni kezdtek, olyan hévvel, hogy a vízibicikli ide-oda billegett.

– Eljössz a lakásomba? – tört ki Joey kifulladva. – Kérlek!

Blair nem akarta, hogy Joey azt higgye, könnyen kapható, de a pezsgő már a fejébe szállt.

– Jó – mondta. – De nem ígérek semmit.

•••

Joey „lakása" egy nagystílű századfordulós bérpalota teljes földszintje volt a Mt. Auburn Streeten. Blair egy legénylakásra számított – Jayne Mansfieldet és Marilyn Monroe-t ábrázoló poszterekkel, halomban álló szennyessel és üres sörösdobozokkal de amikor Joey kinyitotta az ajtót, és betessékelte, kellemesen meglepődött. Az előszobában egy bekeretezett Édouard Manet-nyomat lógott, *A Folies Bergère bárja*, és valahol a házban egy Rachmaninov-darab szólt.

Képzőművészet?, gondolta Blair. *Klasszikus zene?*

– A fenébe! – mérgelődött Joey. – Itthon van a bátyám.

Amikor beléptek a nappaliba, Blair gyors leltárt csinált: perzsaszőnyeg, bőrkanapé, tükörlapos szivarasztal és a leglenyűgözőbb, egy fal, földtől a mennyezetig tele könyvespolcokkal. A szoba túlsó végében egy férfi ült egy hosszú ebédlőasztal végében, és három rusztikus pillérgyertya fényénél dolgozott. *Joey bátyja,* kapott észbe Blair, *Angus, a majdnem űrhajós.* A férfi egy jegyzetfüzet fölé hajolva dühödten firkálgatott. Láthatóan fel sem tűnt neki, hogy bejöttek.

Joey szemlátomást zavarba jött.

– Azt hittem, elmentél a tanszéki ki-mit-hoz vacsorára.

Angus nem válaszolt. *Dolgozik!,* gondolta Blair. *Hagyd békén!* Egyértelmű volt azonban, hogy faragatlanság volna szerelmeskedés céljából bevonulni a hálószobába.

– Angus! – rivallt rá Joey. – Menj ki innen! Szeretnénk kettesben lenni.

Angus feltartotta a mutatóujját, miközben leírt valamit a jegyzeteibe.

– Megvan! – Becsapta a jegyzetfüzetet, és ezzel a mozdulattal mintha visszatért volna a jelenbe. – Ki az a „mi”…? – kezdte, és amikor észrevette Blairt, felpattant. – Helló! – mondta. Óvatosan indult el Blair felé, mint aki azt gondolja, hogy egy egzotikus madár, amely bármelyik pillanatban elrepülhet. – Ön kicsoda?

Angus szemüvege mögött gyengéd barna szempár csillog, vette észre Blair. A feje még mindig zúgott a pezsgőtől.

– Blair Foley – nyújtott kezet. – Örülök, hogy megismerhetem. Nagyon tetszik a lakása. Láttam a Manet-nyomatot, amikor beléptem. Az a festmény különösen nagy kedvencem.

– Tehát művészettörténetet tanult? – kérdezte Angus.

– Azt hittem, elmentél a tanszéki ki-mit-hoz vacsorára – ismételte meg Joey.

– Nem, irodalmat – felelte Blair. – Női regényírókat, hogy pontos legyek. Egészen pontosan Edith Whartont.

– Edith Whartont – mondta Angus.

Blair felkészült rá, hogy elmondja szokásos egysoros Wharton-életrajzát – *Amerikai regényíró, egy magas rangú New York-i család szülötte, az első nő, aki elnyerte az irodalmi Pulitzer-díjat –*, mert sokaknak, főként a férfiaknak, fogalmuk sem volt, kicsoda Edith Wharton. De ekkor Angus megszólalt:

– Olvastam valamennyi művét.

– Valóban? – Blair azt gondolta, hogy Angus tréfát űz belőle. – Melyik regény volt a kedvence?

Joey hangosan horkantott egyet, ami éppen az a fajta elutasító hozzáállás volt, amelyet Blair a férfiaktól várt, amikor Whartonról értekezett. Rá sem hederített.

– *Az ártatlanság kora* – válaszolta Angus. – Olenska grófnő a May Welland liliomfehér hátterével szembeállított „másik”.

– Maga *tényleg* olvasta! – lepődött meg Blair.

– Igen – bólintott Angus. – Megmondtam, mindegyiket olvastam.

– Hát persze – mentegetőzött Blair. – Csak… Joey azt mesélte, hogy ön asztrofizikus.

Angus fanyarul rámosolygott.

– És az asztrofizikusoknak nem szabad élvezniük Whartont?

Blair el volt kápráztatva. Hirtelen olyan kötődést érzett Angusszel, mintha mindketten ugyanabban a távoli országban járnának.

Joey felkapta Angus jegyzetfüzetét, és a gyertyaláng fölé tartotta.

– Tűnj el innen, Angus, vagy ez füstté lesz!

– Joey! – szólt rá Blair.

Angus a fejét csóválta.

– Állandóan ezt csinálja – mondta. – Úgy viselkedik, mint egy gyerek, hogy felhívja magára a figyelmet. – Megfogta Blair kezét. – Kérem, elvihetem vacsorázni? – Blair belenézett Angus gyengéd barna szemébe, és arra gondolt: *Ez a randi nagyon bonyolulttá vált.*

•••

Blair és Angus esküvője szűk körű, de pazar esemény volt a Union Clubban, Exalta fizette, aki rendkívüli mértékben bírta Angust. Exalta vagy rendkívülinek tartott valakit, vagy jóformán észre sem vette; nála csak ez a két lehetőség létezett. Blair az utóbbi kategóriába tartozott, de hát a legtöbben így voltak ezzel. Blair azt gyanította, hogy Exalta megvetéssel fog

tekinteni Angus elvont intellektusára, ám Exalta úgy vélte, hogy Angus bámulatos, és amikor Blair és Angus eljegyezték egymást, Exalta véleménye mintha Blairt illetően is javult volna.

Blair imádott menyasszony lenni. Imádta csipkerátétes, trombita fazonú ruháját a mellvonal alatti széles, szaténselyem övvel és a mély hátsó kivágással. A bostoni Priscilla Szalonban vásárolták, és Blairt maga Priscilla öltöztette fel, amitől úgy érezte magát, mint Grace Kelly. Blair boldogan nyalta rá a bélyeget a meghívókra, és figyelte aztán a postát, mikor érkeznek a válaszok. Ötven vendéget hívtak meg, közülük negyvenkettő fogadta el a meghívást. Blair Kirbyt kérte fel első nyoszolyólánynak, a legjobb barátnőjét, Sallie-t koszorúslánynak, és a kishúgát, Jessie-t gyűrűhordó gyermek koszorúslánynak. Blair bazsarózsát és liliomot választott a rózsaszín és zöld színvilágú csokrához, és aznap gyönyörű júniusi nap virradt rájuk. A fogadáson a bárány és a kacsa üdítő változtatás volt a szokásos marhához és csirkéhez képest, és Exalta áldását adta a francia Bollinger pezsgőre. Blair és Angus a *Repíts a Holdra* dallamára táncoltak, amely az Angus munkájára vonatkozó tréfálkozás volt; és fogták egymás kezét az asztal alatt, amíg Joey Whalen elmondta aranyos, vicces és szerfölött részeg pohárköszöntőjét („Mindnyájan aggódtunk, hogy nem fogsz feleséget találni magadnak. Nem is találtál. Őt *én* találtam"). A fogadás után Blair átöltözött egy őszibarackszínű selyem ingruhába és egy

színben hozzáillő körömcipőbe, és a rizszáporon keresztül a menyasszonyi autóhoz, Angus fekete 1966-os Ford Galaxie kabriójához szaladtak, amelyet krepp-papírral és üres konzervdobozokkal díszítettek fel.

A nászút egy hét volt Bermudán, a Hamilton Princessben – rózsaszín homok, férfiak térdzokniban, szex. Angus tökéletes szerető volt, és Blair úgy vélte, hogy ez természetes adottság nála, akárcsak az intelligenciája, mert azt mesélte neki, hogy őelőtte még sosem volt igazi barátnője.

A nászútjuk során azonban Blairnek azt is meg kellett tapasztalnia, hogy Angus agya fürge, villámgyors tornamutatványainak megvan az áruk. A harmadik napon Angus nem volt hajlandó felkelni. Nem aludt, csak feküdt az ágyban, a szeme nyitva, de a tekintete üres. Blair rátette a kezét a homlokára. Hűvös volt a bőre.

– Angus – szólongatta –, megijesztesz. Mi a baj? – A férfi megrázta a fejét, aztán a vonásai összegyűrődtek, úgy látszott, mindjárt elsírja magát. – Mi a baj, Angus? – faggatta Blair. De persze csak egyvalami lehetett: nem szereti őt, hibát követett el, amikor feleségül vette. – Angus?

– Légy szíves, menj ki! – felelte a férfi. – Csak egy kis időre. Magányra van szükségem.

Blair kiment. Mi más tehetett? Megkönnyebbült, hogy legalább csak átmeneti időről van szó.

•••

Blair a szálloda parkjában kóborolt, amely tele volt júniusi rózsákkal és lepkékkel, aztán töprengve üldögélt egy órán át a nyitott belső udvaron egy csésze kávéval. Amikor visszatért a szobába, az ajtón keresztül hallotta Angus hangját. Telefonál, fedezte fel, ami akár jó jel is lehetett. Bekopogott, majd bement. Hallotta, amint Angus azt mondja:

– Most mennem kell. Viszlát!

Blair átment a félhomályos hálószobán, és egy puszit nyomott Angus homlokára. Még mindig hűvös volt.

– Hogy érzed magad? – tudakolta.

– Egy kicsit jobban – hangzott a válasz.

Blair várta, hogy elmondja, kivel beszélt, de Angus nem tette, és Blair úgy döntött, nem kérdezi meg.

– Ne haragudj – mondta Angus. – Van úgy, hogy amikor felébredek, egyszerűen… leblokkolok.

Blair biztosította, hogy nem kell elnézést kérnie. Aggódott, hogy a férje túl sokat napozott, vagy hogy nem aludt eleget. Azt is gyanította, hogy túl keményen dolgozik; még itt, Bermudán is leült az erkélyükön lévő kerek asztalkához, és a számításaiba mélyedt, amikor pedig végzett, a magával hozott könyvei egyike után nyúlt. Hermann Hesse *Sziddhárthá*ját olvasta eredetiben, németül, és „szórakozásból” az *Iván Iljics halálá*t Tolsztojtól.

– Túlságosan sokat gondolkodsz – korholta Blair. – Az agyadnak pihenésre van szüksége, Angus.

– Nem erről van szó – felelte Angus. – Olykor előfordul. Ez egy csapás. – Angus ezután megvallotta, hogy kamaszkora óta törnek rá ezek az „epizódok”. A mentális és érzelmi leblokkolás szeszélyesen jön és megy, ahogy egy szellem kísért egy házat; nem lehet megjósolni sem az okát, sem az időtartamát. Járt már kórházakban, vizsgálgatták, tablettákat írtak fel neki – de semmitől sem lett jobb.

– Azért nem mondtam el neked, mert nem akartam, hogy azt hidd, egy selejttel kötsz házasságot – tette hozzá Angus.

– Sosem gondolnám ezt, drágám – nyugtatta meg Blair. Eszébe jutott, hogy Joey „őrült zseni”-nek nevezte Angust. Ő akkor azt hitte, Joey csak féltékeny rá.

•••

A nyár hátralévő része boldog ködben telt el. Mivel az MIT diákjai nyári vakáción voltak, Angus csatlakozni tudott Blairhez Nantucketen. Mialatt a felesége a Cliffside Beachen napozott, ő a kutatásán dolgozott Blair nagyapjának íróasztalánál. Késő délutánonként gyakran a közkönyvtár, a Nantucket Atheneum mellett lévő árnyas kertben találkoztak, megálltak az Island Dairy Barban egy csavart csokoládé-vanília fagylaltra, amelyen megosztoztak, miközben visszaballagtak az All’s Fairbe. Esténként a családdal étkeztek, azután vagy leautóztak a tengerpartra a Galaxie-val, és a hátsó ülésen szeretkeztek, vagy végigsétáltak a Main Streeten, leültek egymás mellé egy padra, megosztoztak egy cigarettán,

és nézték a város csillámló fényeit. Hetente egyszer randizós estét tartottak az Opera House étteremben, ahol stílusosan európai pincérek szolgáltak fel – valamennyien öregek voltak, és erős akcentussal beszéltek –, vagy a Skipperben, ahol a főiskolás korú felszolgálók musicalslágereket énekeltek. Egyik nap elbicikliztek egészen a Sankaty Head világítótoronyig; egy másik napon átpöfögtek Exalta négyméteres Boston Whaler motorcsónakjával Coatue-ra, ahol a tengerparton üldögéltek egy napernyő alatt. Aznap csak ők voltak ott, úgyhogy Angus kikapcsolta Blair bikinifelsőjét, és végigcsókolta a gerincét, majd megfordította, és ott a szabadban szeretkezett vele, ahol az arra járó hajósok simán megláthatták őket. Blairnek el kellett ismernie, hogy ettől a dolog csak még izgalmasabb lett.

•••

Amikor ez után a meghosszabbított nászút után visszaérkeztek a városba, lezajlott az első veszekedésük.

Angus közölte Blairrel, nem akarja, hogy visszamenjen a Winsorba.

– Miről beszélsz? – rökönyödött meg Blair. Augusztus elseje óta az óravázlatain dolgozott, és megrendelt harminc példányt Flannery O'Connor *Alig akad ma jó ember* című novelláskötetéből. Angus tudja ezt jól! Néhány lány megírta Blairnek Nantucketre, mennyire izgatottak, hogy az ő óráira fognak járni. – Dehogynem megyek vissza.

– Nem – felelte Angus. – Nekem az kell, hogy itthon maradj, és az itthoni dolgokkal foglalkozz.

– Mégis *mivel?* – tudakolta Blair, noha tudta, hogy a férje a háztartásra gondol – a takarításra, főzésre, bevásárlásra, mosásra és a különféle megbízatások teljesítésére. – Teljes mértékben képes vagyok arra, hogy tanítsak, *és* vezessem a háztartást, Angus.

A férfi egy puszit nyomott az orrára, és Blair kis híján lecsapta, annyira lekezelő volt a mozdulat.

– *Teljes mértékben* képes vagy. De neked nem *kell* dolgoznod. Én rengeteget keresek, és ott van nekünk a letéted.

A letét összege ötvenezer dollárra rúgott, amelyet Blair akkor kapott meg, amikor végzett a Wellesley-n. Most már egy Angusszel közösen vezetett számlán pihen a Bank of Bostonban.

– Az a pénz nem arra való, hogy a napi költségekre herdáljuk el – szögezte le Blair. – Ezt te is tudod.

– Blair – nyomta meg a szót Angus. – Én nem akarok olyan feleséget, aki dolgozik. A munkám erősen igénybe vesz. Kérlek, nekem itthon van rád szükségem. Tisztában vagyok vele, hogy minden házasságban szükség van kompromisszumokra, éppen ezért mondtam le a cambridge-i lakásomról.

– Várj – mondta Blair. Igaz, lobbizott azért, hogy a szűkebb értelemben vett Bostonban lakjanak, és most Angusszel egy modern, két hálószobás lakást béreltek a Commonwealth

Avenue-n. Az azonban fel sem merült benne, hogy ez a döntés veszélybe sodorja az *állását!*

– Blair – unszolta Angus. – Kérlek!

– Mit fogok egész nap *csinálni?* – kérdezte Blair.

– Amit a többi asszony – felelte Angus. – És ha marad szabadidőd, olvashatsz.

•••

Blair kinyitotta a maradék nászajándékait. Néhányat közülük visszaküldött (kenyérpirítókat, teáscsészéket és egy angóratakarót, amely úgy hullajtotta a szőrét, akár egy bernáthegyi), néhányat pedig elhelyezett itt-ott a lakásban (kristályvázákat, cukortartókat, egy marokkói tagine-tálat, amelyet soha nem fognak használni, de ízlésesen mutatott az étkezősarok nyitott polcán). Köszönőleveleket írt az új monogramjával – B. F. W. – ellátott levélpapíron. Számlát nyitott a Charles Street-i ínyenc élelmiszerboltban, a Savenor'sban, az italokat áruló üzletben és a vas-műszaki boltban. A szertartáson és a fogadáson készült fényképeket betette egy fehér albumba, amelynek az elején fólianyomásos betűkkel ez állt: *Esküvőnk.*

Amikor mindezzel megvolt, Blair azon kapta magát, hogy nincs mit csinálnia. Angus azt javasolta, hogy olvasson, de most, hogy órái, egész napjai, potenciálisan egy egész, házasságban töltött élet állt rendelkezésére, hogy olvasson, a könyvek elveszítették a vonzerejüket, és őbenne egyre nőtt a

neheztelés. Angus azt mondta, hogy azt szeretné, ha itthon maradna, de minek? Ő maga *állandóan* dolgozott. Tanított, és végzős hallgatókat mentorált, de ébren töltött óráinak legnagyobb részét az Apollo-11 küldetése emésztette fel. *Sosem* volt otthon, és nem kellett hozzá sok idő, hogy Blair azon kezdjen tűnődni, nem követett-e el hibát, amikor lecserélte az egyik Whalen-fivért a másikra. Joey Whalen adott Blairnek egy titkos nászajándékot, egy karcsú ezüst öngyújtót, amelybe ezeket a szavakat gravíroztatta: *Én szerettelek előbb. Örökké a tiéd: Joey.* Valahányszor Blair elszívott egy cigarettát, érezte a titokban finoman feléje irányuló vágyat. *Csakugyan, létezik ennél jobb ajándék?* Blair már-már szerette volna, hogy Angus vegye észre az öngyújtót; egyre többször elöl hagyta, a gravírozott oldalával fölfelé. Angust azonban egyszerűen nem érdekelték Blair életének jelentéktelen részletei, így, ha lappangott köztük egy aprócska titok, azt saját magának köszönheti, gondolta Blair.

•••

Szeptember végén Angus Houstonba, majd a Kennedy-fokra, a Kennedy Űrközpontba utazott. Blair otthon maradt, és vezette a háztartást. Megvette Julia Child *A francia konyhaművészet elsajátítása* című könyvét, és elhatározta, hogy ínyenc szakáccsá képezi magát, és havonta kétszer divatos szalon házigazdája lesz, ahol koktélokat és ínycsiklandó falatokat lehet fogyasztani, és a társalgás az irodalom, a

művészet, a zene, a történelem és az utazás körül forog. Néhány lázasan izgatott napig Blair erősen ragaszkodott ezeknek a szalonoknak a víziójához, elképzelte, hogy ugyanabban a szellemben fognak zajlani, mint azok az összejövetelek, amelyeket Windsor hercege és hercegnője, VIII. Edward és Wallis Simpson tartottak. Ám miután háromszor sikertelenül próbálkozott egy ehető *poulet au porto,* azaz portói csirke elkészítésével, ráébredt, hogy Angus sosem lesz képes elkötelezni magát, hogy havonta két estét otthon töltsön, és különben sincsenek barátaik.

Október közepén sor került az évenkénti tanszéki ki-mit-hoz vacsorára, amelyet előző évben Angus, mint ismeretes, kihagyott. Ezúttal dr. Leonard Cushion, nyugalmazott mikrobiológia-professzor otthonában tartották, aki a Brattle Streeten lakott, csupán néhány háznyira Julia Childtól. Blair izgatott volt a vacsora miatt – végre lehetősége nyílt, hogy kiszabaduljon a házból, és társaságba menjen. Hosszan gályázott egy olvasztott vajjal, kakukkfűvel és rozmaringgal készülő burgonyagalette-tel, amely karcsú háromszögekre vágva kifinomult étel lesz. Alig várta, hogy megismerkedhessen Angus kollégáival, és egy kis felnőtt beszélgetésben legyen része. Blair komolynak és intellektuálisnak akart mutatkozni, ezért egy fekete trapéznadrág és egy fekete garbó mellett döntött. Rendszerint zabolátlanul leomló szőke haját sima lófarokba fogta össze, és a barátnőjétől, Sallie-től ajándékba kapott fekete, narancssárga

és rózsaszín Pucci sállal kötötte meg. Fontolgatta, hogy ezüst karika fülbevalót vesz fel, de tartott tőle, hogy frivolnak fogják tartani miatta. Ugyanígy határozott a sminkkel kapcsolatban is; csak szemceruzát és áttetsző ajakfényt használt.

Amikor lejött, Angus annyit mondta:

– Ebben akarsz jönni?

Blair két steppelt konyhai fogókesztyűvel felkapta a galette-et, és előremasírozott az autóhoz. Angus rengeteget tud az asztrofizikáról, és valamicskét Edith Whartonról, a női divatról azonban semmit.

Vagy mégis?

Blair nem kis megdöbbenésére a többi feleség őszi színekben – aranyvesszősárga, lángoló narancsszínű és burgundi vörös – pompázó zsákruhát vagy dirndliszoknyát viselt a vacsorán. Valamennyien berakatták a hajukat, és a vastag sminkjüket műszempillával meg élénk színű rúzzsal egészítették ki. Blairt Mrs. Nancy Cushion üdvözölte, aki jó harminc évvel volt fiatalabb a nagyra becsült Cushion professzornál. Blair odaadta Nancynek a galette-et, és a többi feleség – Judy, Carol, Marion, Joanne, Joanne és Joanne – sanda oldalpillantásokat vetett rá, miközben elrendezték a tálcákat az előételekkel, amelyek szemlátomást három összetevőből: krémsajtból, olajbogyóból és fogpiszkálóból álltak.

Mire Blair befejezte a bemutatkozást, Angus eltűnt.

– Hová lett a férjem? – kérdezte Blair Nancy Cushiontől.

– A férfiak az odúban vannak – válaszolta Nancy, felvonva ceruzával megrajzolt szemöldökét. – Bourbont isznak, szivaroznak, és a tudományról társalognak.

Blairt megkínálták egy pohár Chablis-val, amit hálásan elfogadott, és aztán egy lazacos krémsajttal töltött és papírvékonyságú olajbogyószeletekkel megrakott zellerszárral, amit először udvariasan elutasított, de aztán meggondolta magát, és mégis elfogadta.

Odafordult a mellette álló nőhöz, akinek a türkizkék szemhéjfestéke pontosan illett a selyembolerójához.

– Olvastál mostanában valami érdekeset? – kérdezte tőle Blair. Remélte, hogy ez a nő – akit az egyik Joanne-nek vélt – nem Alekszandr Szolzsenyicin *Rákosztály*át fogja említeni, mert azt már kétszer próbálta elolvasni, de túlságosan sivárnak tartotta.

Talán-Joanne így felelt:

– Ugyan, kérlek, az egyetlen, amit az utóbbi tizenkét hónapban olvastam, a *Pat, a nyuszi* volt.

•••

Másnap Blair jelentkezett a Harvard egyetemi szintű angol képzésére. Egy szót sem szólt róla Angusnek, azt mondta magának, hogy ez csupán tréfa; pusztán látni akarta, bejuthatna-e. Három héttel később kapott egy levelet – felvették. Az órák januárban kezdődnek.

Amikor Angus aznap este hazaért – háromnegyed tizenegykor –, Blair ébren várta egy jóféle skót whiskyvel, amelyet az ünnepléshez vásárolt, és a felvételi értesítéssel. Angus nemtetszéssel fogadta, hogy Blairt még ébren találja.

– Bármi is az, várnia kell reggelig – közölte Angus. – Úgy érzem, közeleg egy epizód.

– Csak gyorsan olvasd ezt el, légy szíves! – kérte Blair, és a kezébe nyomta a levelet.

Angus elolvasta a levelet, de nem változott meg az arckifejezése.

– Ez csodálatos hír – mondta, amikor a végére ért, és Blair a szívére szorította a kezét. – De nem fogsz elmenni.

– Micsoda? – ámult el Blair. – De hát ez a Harvard! Bejutottam a *Harvardra,* Angus.

– Nem azt mesélted, hogy a nagyapád a Harvardra járt? – kérdezte Angus. – Az alighanem segített.

Nem sokon múlt, hogy Blair pofon nem vágta.

– Nem említettem meg a nagyapámat – felelte feszült hangon. A nyíl azonban célba talált: Angus nem hitte el, hogy Blair a saját érdemei révén kerülhetett be a Harvardra. Ez egy mélyebb, még zavaróbb igazság felé mutatott: Angus nem hiszi, hogy Blair olyan okos, mint amilyennek ő hitte Angust.

– Megegyeztünk, hogy nem dolgozol – jelentette ki Angus.

– Ez nem munka – méltatlankodott Blair. – Ez *iskola.* Éppen te bizonyára…

– Blair – szakította félbe a férje. – Ezt már megbeszéltük. És most jó éjszakát!

•••

Blair a fehérneműs fiókjában tartotta a felvételi értesítőjét, ahol mindennap látta. Elhatározta, hogy néhány hét múlva újból előhozza Angusnek a témát a reggeli órákban, esetleg az egyik hétvégén, amikor kevésbé sürgős a férjének, hogy korán beérjen az egyetemre. Meggyőződik majd róla, hogy jól érzi-e magát. Esetleg készít neki fűszeres marhahúsvagdaltat buggyantott tojással, a kedvencét, és közli vele, hogy az ellenkezése dacára beiratkozik a Harvardra. Elvégre 1968-ot írnak; a férje nem mondhatja meg neki, mit tegyen.

•••

Az első közös hálaadásukat Exalta Beacon Hill-i házában töltötték. Blair elkészítette Julia Child *tarte normande aux pommes*-ját, a normandiai almáspitét, és büszkén nyújtotta át a nagyanyjának, aki lepasszolta a szakácsnőjének. Exalta ezután belekarolt Angusbe, és átkísérte a könyvtárszobába koktélozni és miniszendvicseket enni. Hálaadáskor Exalta mindig a fele héjára helyezett cseresznyemag kagylót, egy tálca gusztusos olajos salátaöntetet és koktélparadicsomot szolgált fel. Blair vett egy kagylót, és aztán pár pillanat múlva nekiiramodott a ház végében lévő fürdőszoba, a cselédség által használt vécé felé, mert hánynia kellett.

Egy héttel később megerősítést nyert, hogy várandós.

A Harvardról szőtt álmát egyelőre félre kellett tennie. Blair írt egy levelet a felvételi bizottságnak, amelyben elmagyarázta, hogy most derült ki, hogy gyermeket vár, és szeretné elhalasztani a beiratkozást a jövő vagy az utána következő évre. Nem válaszoltak; alighanem úgy gondolták, nem is kell, mivel magától értetődőnek vették, amit ő nem: hogy soha nem fog a Harvardra járni.

Valóban, a terhesség még azt a szűkös napirendet is szétzilálta, amelyet Blair kialakított magának a Commonwealth Avenue-n. Teljesen le volt *dózerolva.* Egész napok illantak el, noha el sem hagyta a lakást. Az émelygés óraműpontossággal délután ötkor kezdődött. Blair minimum egy órát töltött a vécékagyló előtt térdelve, és öklendezett. A hányingert kizárólag a dohányzás és egy kis pohár skót whisky tartotta kordában, ami furcsa volt, mivel normál esetben Blair gint ivott, de várandós teste barna folyadékra vágyott, minél régebbi és összetettebb, annál jobb.

Aznap, amikor Blair elhatározta, hogy felállítja a karácsonyfát, az édesanyja átjött segíteni. Együttes erővel sikerült rácibálniuk a fát a talpra, és utána, miközben Kate nekilátott feltenni a fényfüzért, Blair a pamlagra roskadt egy cigarettával és kétujjnyi Glenlivettel, azt kívánva, bár most az egyszer megszűnne a hányingere. Meghívta vacsorára az édesanyját és Davidet, és azt tervezte, hogy sajtfondüt szolgál fel; gondosan felkockázott egy kovászos veknit, és felszeletelt

egy kis füstölt kolbászt, mindkettőt aznap délelőtt szerezte be a Savenor'sban. Angus ebédidőben hazatelefonált, mondván, hogy *ismét* későig fog dolgozni, és Blair le akarta mondani a vacsorát, úgy, ahogy volt, de Kate erősködött, hogy társaságra van szüksége, így aztán most Blair egy féloldalas fondüvacsorának nézett elébe a szüleivel.

Nézte az édesanyját, ahogy végtelen türelemmel, gondossággal, alapossággal és hozzáértéssel tekeri fel a fára a fényfüzért. Sötétzöld ingruhát és körömcipőt, a nyakában gyöngysort viselt; szőke haját sima kontyba fésülte, még a rúzsa is tökéletes volt. Kate mindig kifogástalanul festett. Hogyan győzi ezt? Blair tudta, hogy az édesanyja sötét időket élt át. Az édesapja, Wilder Foley a házasságuk első szakaszának legnagyobb részében Koreában harcolt, és amikor hazajött, ahogy Kate fogalmazott, „kiigazításokat" kellett végrehajtani. Blair emlékezett az apja hazatérésére: amikor érte mentek a repülőtérre, a díszegyenruháját viselte. Blair emlékszik rá, ahogy fehér atlétatrikóban ül az asztalnál, dohányzik, és tojást eszik, Kate-et az ölébe vonja, és rámordul Blairre, hogy vigye fel a húgát és az öccsét az emeletre játszani. Wilder sosem vitte iskolába vagy balettórára; mindig az édesanyja fuvarozta. Az édesanyja készítette el az ételüket, ő intézte a fürdésüket, olvasott esti mesét, és fektette le őket. Blair emlékezett egy estére, amikor a szülei elmentek vacsorázni. Az édesanyja egy piros ingruhát viselt, az édesapja a díszegyenruháját, és az utcában lakó Janie Beckett jött át

vigyázni rájuk, ami nagy izgalmat jelentett. Kate kólát hozott Janie-nek, és Blair lopott pillantásokat vetett a hűtőszekrénybe tett három egzotikus zöld üvegre – a Foley gyerekeknek nem volt szabad üdítőt inniuk. Aznap este Janie adott Blairnek egy korty kólát; olyan csípős és fűszeres és váratlanul szénsavas volt, hogy Blair szeme könnybe lábadt, és bizsergett az orra.

Ezeket a részleteket megőrizte az emlékezete, a tulajdon apjáról azonban viszonylag keveset. És aztán egyszer csak meghalt. Kate talált rá Wilder holttestére a garázsban kialakított műhelyében, a fején egy golyó ütötte sebbel.

Azon a reggelen a nagyapja vitte iskolába Blairt, ami merőben szokatlan volt. Amikor hazaért, férfiak voltak a házban, rengeteg férfi – szomszédok, Mr. Beckett (Janie édesapja), mindenütt rendőrök nyüzsögtek, és később, bizarr módon, megérkezett a nantucketi ház gondnoka, Bill Crimmins is.

Blair nem emlékszik arra, hogy megmondták neki, hogy az édesapja meghalt; valószínűleg véletlenül meghallott valamit, vagy egyszerűen csak ösztönösen megérezte. Blair arra sem emlékszik, hogy az édesanyja sikoltozott, sőt, hogy egyáltalán sírt volna. Ennek a szokatlan volta csak később tűnt fel neki, amikor már idősebb lett. Blair tizenhat éves korában volt egy vitájuk Kate-tel arról, hogy ő és a barátja, Larry Winter nyilvánosan kimutatták az érzelmeiket, és Blair felrótta Kate-nek az akkori higgadtságát, mondván: *Egyszer sem sírtál, amikor apu meghalt! Egyetlen könnycseppet sem hullattál!*

Kate pedig rá nem jellemző dühvel támadt rá. *Mit tudsz te erről? Légy szíves, mondd meg, Blair Baskett Foley! Mit. Tudsz. Te. Erről?*

Blairnek be kellett ismernie, hogy valójában semmit, és ez mind a mai napig igaz. Kate-et nyilván összetörte, kísértette és nehéz helyzetbe sodorta a férje váratlan halála. Blair most kísértést érzett, hogy megkérdezze az édesanyját, milyen volt megtalálni, és utána hogyan boldogult. Azon tűnődött, vajon tanulhatna-e valamit a saját házasságáról, ha feltenné Kate-nek ezeket a kérdéseket. Ám ebben a pillanatban az édesanyja feltartotta a kezét, és rámutatott a fára. Az égők egyenlő távolságban lógtak az ágakon különböző hosszúságban, és így ragyogó, háromdimenziós csodát alkottak.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte Kate.

Blair annyira csodálta az édesanyját, hogy nem talált elég erős szavakat a dicséretére. Elismerése jeléül csak bólintott.

•••

Mindenki azzal kecsegtette Blairt, hogy a második trimeszterben már jobban fogja érezni magát, és ez igaznak is bizonyult. Április hava meghozta a kellemes változást a terhességében. Elmúlt az émelygés, és némileg csökkent a kimerültség. Blair haja hosszú és fényes volt; hatalmas étvágya lett mind az ételekre, mind a szexre. Angus azonban még tartózkodóbban és zárkózottabban viselkedett, és egyre

gyakrabban szenvedett az epizódjaitól. Amikor emiatt néha szabadnapot vett ki, egész nap csüggedten feküdt az ágyban.

Április nyolcadikán, kedden, Blair ébredés után nyomban betermelt két grillezett sajtos szendvicset, egy tejkaramellás pudingot meg három csokoládés-kókuszos tojást, és egy maréknyi fekete zselés cukorkát a húsvéti kosárból, amelyet Exalta még mindig elkészített mind a négy unokájának, jóllehet hárman közülük már felnőttek voltak. Pompás tavaszi nap volt, hónapok óta először meleg. Blair, a hirtelen cukorlökettől felélénkülve elhatározta, hogy elsétál az MIT kampuszára, és meglepi munka közben Angust. Az egyik új kismamaruháját vette fel, amely jó bő volt, jóllehet, még csak a terhessége öt és feledik hónapjában járt. A körmérete miatt gyakran feszengett. *Annyira* nagy! Exalta húsvétkor ezt rosszallóan meg is jegyezte, és Blair attól félt, hogy a nagyanyja talán még a húsvéti kosarát is megvonja tőle. Blair nem tudott más magyarázatot adni a méretére, mint azt, hogy a terhességében minden szélsőséges – *rettentően* rosszul volt, és *rettentően* fáradt, most pedig *rettentően* terebélyes. Feltételezte, hogy ez azt jelenti, hogy a baba stramm, egészséges fiú lesz – okos, mint Angus, jóképű, mint Joey, és atlétikus alkatú, mint Tigris.

Enyhén magasított sarkú cipőt húzott, amely kényelmes a gyaloglashoz, de amikor elért a Marlborough Streethez, egy aprócska, kék hajú nő megállította a járdán, és közölte vele,

hogy az ő állapotában nincs joga az utcán tartózkodni, és könyörögve kérte, hogy menjen haza.

Blair döbbenten meredt az asszonyra.

– De hát még csak az ötödik hónapban vagyok! – mondta. Nyomban meg is bánta, hogy kiadta ezt a személyes információt. Rémülten fedezte fel, hogy a várandóssága köztulajdonná tette. Ez azzal járt, hogy öregasszonyok, akik alighanem még a századfordulón születtek, úgy érezték, megállíthatják az utcán, és felszólíthatják, hogy menjen haza.

Blair felháborodva, de feszélyezetten folytatta útját. Boglárkasárga kismamaruhája illett a tavaszi naphoz, de ugyanakkor feltűnővé is tette. Már előre örült, hogy át fog ballagni a Longfellow hídon, és megnézi az evezősöket, de néhány sarokkal arrébb egy taxi fékezett le mellette. A sofőr letekerte az utasülés ablakát, és kiszólt:

– Hölgyem, hová megy? Ingyen elviszem.

Blair először tiltakozni akart, de a lába már kezdett reklamálni, és a híd még messze volt, az egyetem pedig onnan még további tíz-tizenkét saroknyira.

– Köszönöm – válaszolta, és elfogadta a fuvart.

•••

Amikor odaért az asztrofizikai tanszékre, a recepciós, egy posztgraduális hallgató, aki Dobbinsként mutatkozott be, tájékoztatta, hogy Angus házon kívül van.

– Házon kívül? – csodálkozott Blair. – Hogyhogy?

Dobbins skót kockás öltönyt viselt hozzáillő csokornyakkendővel és díszzsebkendővel – *Vidám!,* gondolta Blair –, de a fiatalember savanyú arcot vágott. A tanszéki titkárnő, Mrs. Himstedt januárban nyugdíjba vonult, és Angus meg a kollégái túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy utánpótlást keressenek, ezért posztgraduális hallgatókat osztottak be a gyűlöletes feladatokra, amelyeket korábban Mrs. Himstedt végzett el. A legtöbb posztgraduális hallgató becsapva érezte magát, ahogy nyilvánvalóan az ifjú Dobbins is. Szemlátomást Blair terhessége is kellemetlenül érintette; óvatosan vette szemügyre, mintha attól tartott volna, hogy szétpukkadhat.

– Whalen professzornak tízkor megbeszélt találkozója van.

Blair erős optimizmussal indult neki a napnak, de ez most szélsebesen szertefoszlott.

– Hol van a találkozó?

– Azt nem mondhatom meg.

– A felesége vagyok.

– Sajnálom – felelte Dobbins.

– Csak annyit mondjon meg, kérem, hogy hová ment. Itt van valahol a kampusz területén?

– Igazság szerint – bökte ki Dobbins – ez egy személyes jellegű találkozó.

– Személyes?

– Ezt mondta. Személyes.

Személyes, gondolta Blair. *Hol lehet?* Minden második szombaton vágat hajat, ettől nem tér el, és a fogorvoshoz csak a jövő hónapban kell mennie.

– Megvárom – jelentette ki.

Dobbins feljebb tolta a szemüvegét az orrnyergén, és figyelmét az előtte fekvő tankönyvre fordította. Blair leült egy egyenes támlájú székre, és kézitáskáját az ölébe vette, már ami szabadon maradt belőle. Ahogy Dobbinst vizslatta, azon kapta, hogy a tanulnivalójából felpillantva nyilvánvaló ellenszenvvel néz rá. Alighanem zavarba hozta Blair termékenysége. Sok férfi van így ezzel.

Több mint harminc percig üldögélt, és már azon volt, hogy feláll és elmegy – fog egy taxit, döntötte el, mert az üléstől megfájdult a dereka –, amikor Angus egyszer csak berohant az ajtón.

– Angus! – kiáltott fel Blair megkönnyebbülve és örömmel. Nagy nehezen feltápászkodott.

Az Angus arcára kiülő kifejezést emlékezete szerint eddig még nem látta. Úgy nézett ki, mint akit… *rajtakaptak.* Úgy nézett ki, mint akinek… valami miatt *bűntudata* van. És ekkor azt is észrevette, hogy rendetlen a külseje: a nyakkendője csálén áll, az ingét félregombolta, és a haja összekócolódott. Blair csak pislogott.

– Hol voltál? – tudakolta.

– Mit *keresel* te itt? – kérdezett vissza a férje. Majd egy pillanattal később hozzátette: – Tanszéki megbeszélésen voltam.

Blair Dobbinsra pillantott, aki a tekintetét ismét bölcsen a könyvére szegezte.

– Ez a kedves ifjú úriember azt mondta, hogy találkozón vagy. Személyes jellegű találkozón. Kivel találkoztál?

– Megbocsátana nekünk, Dobbins, kérem? – fordult a fiatalemberhez Angus.

Dobbinsnak nem kellett kétszer mondani. *Csak az lehet számára rosszabb annál, hogy egy terhes nővel találja magát szemben,* gondolta Blair, *ha egy házastársi civakodás közepébe csöppen.* Dobbins eliramodott a folyosón.

– Mit keresel itt? – tette fel Angus újból a kérdést.

– Azért jöttem, hogy meglepjelek! – kiáltotta Blair, és könnyekben tört ki. Kövér, nagyon kövér, a kidurranásig tele van gyerekkel és folyadékokkal. Olyan, mint egy túlérett gyümölcs. Állandóan… szivárog, zsíros, nedves, átható szaga van. Blairnek annyira kellett pisilnie, és annyira elvesztette az irányítást a hólyagja fölött, hogy attól félt, ott helyben összepisili magát. – Vécére kell mennem – közölte Angusszel. – Most rögtön.

Angus szemlátomást megkönnyebbült ettől a figyelemelterelestől; egy női mosdó megtalálása azonban problémát jelentett. Az épület használói között annyira túltengett a férfiak száma, hogy összesen egy női mosdó volt

benne, az is a földszinten. Ez liftezést jelentett, és kutyagolást egy hosszú, néma folyosón, el zárt ajtók mellett, amelyek mögött, feltételezte Blair, férfiak végezték buzgón a számításaikat. Blair mindvégig azért fohászkodott, hogy el ne csöppenjen. És közben azon is tűnődött, hogy vajon ki lehet Angus szeretője. Mert hogy szeretője van, afelől nem volt kétsége.

A legtöbb egyetemi tanár egy hallgatót választana, de Angus hallgatói egytől egyig hímneműek, és a tanszéki kollégái is férfiak. A többi feleség egyike lehet; talán az a Joanne, amelyik azt a vastag türkizkék szemhéjfestéket viselte. Vagy az egyik légikísérő Angus tavaly őszi repülőútjai egyikéről.

Blair végre odaért a női mosdóhoz, és annyira megkönnyebbült, hogy kiengedhette a hólyagja tartalmát, hogy nem számított semmi más. Aztán, amikor kijött, Angus közölte, hogy a látogatása kedves meglepetés volt, de neki most már vissza kell térnie a munkájához. Majd otthon találkoznak.

– De… – kezdte Blair.

Angus megcsókolta, és a kezébe nyomott két dollárt taxira. Aztán elmosolyodott, ami mostanában ritkaságszámba ment. Blair feltételezte, hogy annak a másik nőnek tartogatja a mosolyait.

– Szeretlek – mondta Angus, de a szavak üresen csengtek.

Blair elindult a kijárat felé, aztán megállt.

– Angus? – szólt vissza.

Angus, aki már készült beszállni a liftbe, megtartotta az ajtót, és megfordult.

– Igen, drágám?

Blair szeretett volna valami szörnyűt mondani, például: *Sajnálom, hogy Joey helyett hozzád mentem feleségül, vagy: Abban a pillanatban, hogy ez a baba megszületik, járni fogok a Harvardra, mindegy, mit szólsz hozzá.* Nem fog tétlenül állni és bámulni, mialatt Angus hazudik neki!

De nem kezdhet el veszekedni itt, egy nyilvános épületben, a férje munkahelyén. Ennél jobb nevelést kapott.

– Igazítsd meg az ingedet – mondta. – Félregomboltad az egyik gombot.

EZ AZ AZ ÉVSZAK[8]

Az édesanyja vezeti a Grand Wagoneert, és a nagymamája ül az első ülésen. Kirby és Tigris jelenléte nélkül Jessie-é a teljes hátsó ülés, úgyhogy fejét az egyik vászontáskára téve akár le is fekhet. A Wagoneer zsúfolásig meg van rakva bőröndökkel és útitáskákkal, dobozokkal és szatyrokkal, a halmokat csak egy-két centiméter választja el a tetőtől. Hátul képtelenség kilátni; ezen az úton mindig így van, noha David minden évben könyörög Kate-nek, hogy kevesebb „cókmókot" hozzon, és Kate minden évben meg is ígéri, hogy csak a legszükségesebbeket pakolja be. A szállítmány legnagyobb részét természetesen a ruhák teszik ki – Exalta, Kate, Jessie, David számára, sőt, még Tigris számára is, hátha a háború a nyár során egyszer csak véget ér, és hazaküldik. Nyári ruhatáruk merőben különbözik attól, amiket az év többi részében Bostonban viselnek. Kate virágmintás Lilly Pulitzer nyári ruhákat, könnyű vászoncipőket, a hét minden napjára más fürdőruhát, halásznadrágokat, bermudákat, csónaknyakú pólókat csomagol be, és melléjük a teniszruháját és Tretorn sportcipőjét. Jessie lényegében ugyanezeket hozza, bár az övéi

---

[8] A brit The Zombies együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Time of the Season.*

fiatalosabb, kevésbé kifinomult darabok. Neki frottír otthoni ruhái vannak, van egy fehér trapéznadrágja, két nyári ruhája arra az esetre, ha étteremben vacsoráznak, egy horgolt mellénye és egy norvég mintás pulóvere az elkerülhetetlen esős napokra. Egy kis bőrönd rossz időre való holmikkal van tele – esőkabátokkal, kalapokkal, bakancsokkal és esernyőkkel. Külön dobozban utaznak a főzőeszközök – Kate öntöttvas serpenyője, séfkése és vágódeszkája. Van egy hűtőtáska, benne a Savenor'sban vásárolt marhahús és francia sajt, mert Nantucketben a tenger gyümölcseivel nincs gond, minden más azonban mind Kate, mind Exalta véleménye szerint a városi felhozatalhoz képest gyengébb minőségű. Jessie elhozta a nyári kötelező olvasmányát, az *Anne Frank naplóját* és az új lemezalbumát. A poggyászban megbújnak még teniszütők és kagylógereblyék, új mentőmellények a csónakhoz és új fonott kosarak a biciklikre.

Az autózás a 93-as, majd a 3-as úton unalmas, és Jessie gondolatai elkalandoznak. Nem biztos benne, lesz-e elég bátorsága megkérdezni Exaltát, hogy lejátszhatja-e Joni Mitchellt a Magnavox lemezjátszón. A nagyanyja dzsesszlemezeket hallgat, a kedvence Glenn Miller big bandje. Az édesanyja egy kicsit jobb – ő kedveli Ricky Nelsont és a Beach Boyst. Jessie azt kívánja, bár lazább volna a saját zenei ízlése. Kirby a Steppenwolfot és a Rolling Stonest szereti, Tigris pedig a Led Zeppelint és a The Who-t hallgatja.

Vajon eszébe jut-e Tigrisnek, hogy most Nantucketre küldje a leveleket? Jessie picit kételkedik ebben, úgyhogy valószínűleg várnia kell, amíg David a hét végén lehozza a leveleket.

Szúró fájdalmat érez a hasában. Lehet, hogy egy görcs? Lehet, hogy megjön a menstruációja? Gyanítja, hogy egyszerűen csak a félelem teszi. Ma este esznek valamit a móló végén lévő Susie's Snack Barban, ahogyan az első estén mindig szokták, és holnap Jessie elkezd teniszleckéket venni a Mező és Evező Klubban – de mit fog kezdeni a délutánjaival? Lemegy az anyjával a tengerpartra? Az anyja szeret elautózni egészen a Ram Pasture Beachre, mert ott sosincs senki. Ott kipakolja a nyugágyát, és békében tud olvasni, aludni és úszni. A Ram Pasture az egyetlen strand, ahová Exalta is hajlandó elmenni; néha ő és Kate együtt mennek. Exalta széles karimájú szalmakalapot és szoknyás fürdőruhát vesz fel. Jessie elképzeli magát az anyja és a nagymamája mellett. Ez vidám kép, ahogy a három generáció élvezi az elhagyatott partszakaszt, azt leszámítva, hogy ez nem is állhatna messzebb az igazságtól.

– Jessie! – szólal meg Kate, felriasztva őt.

– Mi az?

– Esetleg „Igen, anyám" – igazítja helyre Kate.

– Igen, anyám? – ismétli meg Jessie, és felül. Az anyja ragaszkodik a jó modorhoz, amikor Exalta a közelben van.

– A híd – mondja Kate.

Hirtelen ott terem előttük a Sagamore-híd, egy acél tartógerendákból álló sajátos és fenséges ív. Objektíven nézve Jessie meglehetősen visszataszítónak találja, de még így is elönti iránta a szeretet. A Sagamore megpillantása azt jelenti, hogy elkezdődik a nyár, és Jessie tizenkét előző itt töltött nyara annyi vidám emléket hagyott benne, hogy valami várakozásfélét érez. A levegőnek só- és fenyőillata van, és ahogy Kate áthajt a híd gerincén, Jessie hajókat lát, amelyek éppen átszelik a Cape Cod-csatornát.

Ez az optimizmus egészen a kompkikötőig kitart. A begurulás a Wagoneerrel a *Nobska* rakterébe családi szertartás, és Jessie hirtelen kivételezettnek érzi magát, amiért része van ebben. Blair otthon rekedt Bostonban a gyomorégésével és a dagadt bokájával; Kirby Martha's Vineyardon van idegenek között. Tigris a vietnámi dzsungelben. Tigris alighanem mindent megadna azért, hogy most itt lehessen. Mielőtt Jessie ismét panaszkodni kezdene, akár csak magában, erre fog gondolni.

A kompon leállítják az autót, úgy, hogy az első lökhárítója épp hozzáér az előttük álló vászontetős VW Bogár hátsó lökhárítójához, és Jessie-nek eszébe jut Miss Flowers pikáns narancssárga Bogara – de az iskola most nagyon távolinak tűnik. Családi hagyomány, hogy felmásznak a legfelső fedélzetre, és „beszívják a tengeri levegőt", ahogy Exalta mondja, így Jessie követi az édesanyját és a nagymamáját a fémlépcsőn először a főfedélzetre, ahol a férfi- és a női vécék

találhatóak, amelyek víz helyett valamilyen kék vegyszerrel vannak tele, valamint egy ételbár, ahol hot dogot és halászlét árulnak, aztán tovább a felső fedélzetre, ahol a nap a legragyogóbban süt, és a szél a legerősebben fúj.

– Ó, nézzétek, ott van Bitsy Dunscombe! – mondja Kate. – Odamegyek köszönni. Te is jössz, anya?

– Te jó ég, dehogy! – válaszolja Exalta. – Az egész család rém fárasztó.

Történetesen ezzel Jessie is egyetért. Bitsy Dunscombe egy Jessie-vel egykorú ikerpár, Helen és Heather édesanyja. Jessie-re egészen kiskorától ráerőltették a „barátságot" a Dunscombe ikrekkel. Az ikrek abszolút egypetéjűek, lenszőke hajuk egyforma pixie-frizurára van vágva, az orruk szeplős, a két első foguk között kis rés van, és nemrég kilyukasztanák a fülüket (amit Jessie botrányosnak talál, mivel őt arra tanították, hogy egy lánynak csak tizenhat éves korában illendő kilyukasztatni a fülét). Heather Dunscombe szép és kedves, Helen Dunscombe viszont egy aljas tetű. (Például, Helen rendszeresen megkérdezi Jessie-t, mikor plasztikáztatja meg az orrát.) Jessie szívesen lógna együtt csak Heatherrel, de ők ketten egy csomagban járnak, ezért Jessie, amikor csak módjában áll, távol tartja magát tőlük.

Kate elballag, otthagyva Exaltát és Jessie-t, akik a korlátnál állva a vizet bámulják. A távolban kéknek látszik, de amikor Jessie egyenesen lenéz rá, akkor zöld, és tudja, hogy ha ezt a vizet beletöltené egy pohárba, áttetsző volna. A víznek nincs

színe, ezt tanulta a természettudomány-órán. Amit az ember lát, az a fény visszatükröződése. Jessie azon gondolkodik, hogy megosztja ezt a tudását Exaltával, hogy megtörje a csöndet, de Exalta úgy dudorászik, mintha valamiféle meditatív állapotban volna, aminek folytán nagyon más, mint lenni szokott.

Végül odafordul Jessie-hez, és félrebillentett fejjel megkérdi:

– Honnan vetted ezt a nyakláncot?

Jessie keze a medálhoz röppen.

– Aputól kaptam ma reggel. Ez az életfa.

Exalta felemeli Jessie nyakából, hogy jobban szemügyre vegye.

– Azt mondod, életfa? *Az meg mit jelent?*

Ez bonyolult kérdésnek tűnik.

– Az érettséget és a felelősségérzetet szimbolizálja – feleli Jessie. – A zsidó hagyományban a tizenhárom év fontos kor. – Exalta hatalmas, kerek napszemüveget visel, amilyet Jackie Kennedy Onassis szokott, így Jessie nem tudja megítélni, milyen arcot vág. – Ma van a születésnapom – magyarázza. – A tizenharmadik.

A napszemüveg ezúttal is lehetetlenné teszi, hogy megállapítsa, meglepetésként éri-e a nagyanyját ez a bejelentés. Jellemző lenne Exaltára, hogy megfeledkezik a születésnapjáról. Egyetlen unokájának a születésnapjára emlékszik pontosan, Kirbyére, amely szeptember 30-án van,

mert történetesen az egyben Exalta születésnapja is. Ezért Kirby a kedvence, legalábbis ez az egyik oka.

Exalta ráteszi a retiküljét a korlátra, felcsattintja a gömb alakú csatot, és előhúz egy kis bársonydobozt.

– Boldog születésnapot, Jessica! – mondja.

Jessie elképed. Beletelik egy pillanatba, mire felfogja, hogy Exaltának nemcsak eszébe jutott a születésnapja, de ajándékot is hozott neki, és az ajándék egész biztosan nem egy megtakarítási kötvény, amit Jessie általában szokott kapni. Elveszi a dobozt, de megvárja Exalta biztató biccentését, és csak azután nyitja ki.

Egy nyaklánc. Annyira vékony, hogy szinte aranypornak tetszik. A láncról egy finom ötvösmunkát dicsérő aranygöb lóg le, amelybe egy tűfej nagyságú gyémánt van beágyazva.

– Nagyapádtól kaptam az első házassági évfordulónkra, még 1919-ben – mondja Exalta. – Próbáld fel!

Jessie alig tudja elhinni, hogy Exalta nekiadja az egyik *saját* ékszerét. Amikor Jessie kisebb volt, Kirbyvel lábujjhegyen besurrantak néha Exalta szobájába, megfogdosták az ékszereket, és megpróbálták kitalálni, melyiket kire fogja hagyni a végrendeletében. Exalta egy sor porcelán gyűrűsdobozt tart a toalettasztalán, és Jessie csaknem annyira imádta a dobozokat, mint a kincseket, amelyeket tartalmaztak. Kirby kedvenc gyűrűje egy karomszerű platinafoglalatba rakott fekete gyöngy volt. Jessie kedvence három, aranyba foglalt, szabálytalan alakú opál. Kiskorában az opálok

varázslatosnak tűntek számára; fénybe tartva őket látta, hogy megvan bennük a szivárvány teljes színpalettája. Blair, aki már túl öreg volt ahhoz, hogy velük játsszon, ahhoz azonban nem, hogy kritizálja a választásukat, azt mondta, hogy az opálok csicsásak, és Jessie titokban örült, hogy így vélekedik, mert ha Exalta Blairre hagyná a gyűrűt, akkor Blair esetleg odaadná neki, ha kérné.

Jessie ezt a nyakláncot még sosem látta, de tudta, hogy Exalta az értékesebb darabjai közül néhányat egy lezárt dobozban tart – például a gyöngyeit, a gyémánt karkötőjét és a nagyapjuk harvardos évfolyamgyűrűjét, azt, amelyet Exalta Tigrisnek adott, mielőtt Vietnámba küldték. Jessie álmában sem gondolta volna, hogy a kulcsra zárt dobozból kap valamit.

A gond ezzel az ajándékkal csak az, hogy a felpróbálásához le kell vennie az édesapjától kapott láncot. Jessie nem lát más megoldást, így kikapcsolja az életfamedálos ezüstláncot, és a sortja elülső zsebébe csúsztatja. A nyakába akasztja a nagymamája láncát, és Exalta sugárzó arccal mondja:

– Pompásan áll neked, tudtam, hogy így lesz.

Jessie erővel mosolyra húzza a száját. Természetesen felvillanyozza a nyaklánc és az, hogy Exalta érdemesnek találja rá, de kínosan érzi magát az apjától kapott lánc, az életfa miatt, amely más kategóriába tartozik, mint ez. Aggódik, hogy ez valami ármány Exalta részéről: hogy azért adta neki az aranygöbbe foglalt gyémántot, hogy lecserélje vele az életfát, hogy Jessie ne viselje zsidó öröksége semmiféle jelképét.

Most mitévő legyen?

– Tegyük vissza a dobozába – javasolja Exalta. – Túlságosan értékes a mindennapi viseléshez. Csak különleges alkalmakra való. A szobámban fogom tartani, ahol biztonságban lesz.

Jessie megkönnyebbül. Csak különleges alkalmakra való. Az idő többi részében viselheti az életfát. Most az egyszer tökéletesen sültek el a dolgok.

– Köszönöm, nagyi – mondja Jessie meghatottan, és megpuszilja a nagymamáját.

•••

Nantucket vonzereje részben abban áll, hogy sosem változik, ami most, amikor az ország többi része bedilizik, különös fontossággal bír.

John F. Kennedyt akkor lőtték le, amikor Jessie elsőbe járt, bár akkor még túl kicsi volt ahhoz, hogy megértse, mi ennek a jelentősége. Aztán tavaly, amikor Jessie ötödikes volt, Martin Luther Kinget lőtték le Memphisben, majd később az év folyamán Bobby Kennedyt Kaliforniában. Jessie szüleit mélységesen felkavarták ezek a merényletek, Kirby pedig vigasztalhatatlan volt. „Az összes férfit, aki megpróbálja előbbre vinni ezt az országot, hidegvérrel meggyilkolják!”, kesergett.

És persze nap mint nap amerikai katonákat ölnek meg Vietnámban.

Jessie számára megnyugtató látni az ismerős helyeket, ahogy a Grand Wagoneerrel végiggurulnak a Main Street macskakövein. A Charcoal Galley az olcsó étkezde, amely későig nyitva tart, hogy hozzájuk is beugorhassanak a szomszédos bár, a Bosun's Locker vendégei. (Jessie-t arra tanították, hogy menjen át a Main Street túloldalára, hogy ne kelljen elhaladnia a Bosun's Locker előtt, amitől a hely még érdekesebbé vált.)

A Charlie's Market az az élelmiszerbolt, ahol az anyja a bevásárlást intézi, és néha Jessie elkíséri. És aztán ott van a Buttner's áruház. Néhány nyárral korábban egy házvezetőnő a bolt előtt állította le a munkaadói Pontiac Bonneville-jét, és elment ügyeket intézni. Miután visszatért az autóhoz, beindította, és hátramenetbe tette – legalábbis ő azt hitte, de valójában egyesbe rakta. A járdaszegély nem engedte a kocsit előremenni, mire a házvezetőnő, aki nem értette, miért nem hajlandó az autó tolatni, jól rálépett a gázra, amitől a jármű belerepült a Buttner's kirakatába. Amint a hír elért az All's Fairbe, Tigris és Jessie elszaladtak megnézni a balesetet. Jessie megdöbbent; az ő elképzelése szerint azt a kárt, amelyet egy épületbe berohanó autó okoz, sosem lehet kijavítani. Emlékszik rá, hogy Tigris pedig el volt ragadtatva. Végig ott állt, mialatt az egyik rendőr a hisztérikus házvezetőnőt próbálta lecsillapítani, egy másik pedig az eladót, Miss Timsyt, aki már ezer éve a Buttner'sben dolgozott, miközben az *Inquirer and Mirror* fotósa a gépét kattintgatta. Az autóban

gyakorlatilag nem esett kár, és szerencsére senki sem sérült meg. A Buttner's kirakatát két hétig barna papír fedte, aztán egy napon beüvegezték, és egy férfi átfestette a fekete és arany betűket, és olyan lett, mintha mi sem történt volna.

Elhaladnak Claire Elaine szépségszalonja és a tavaly megnyitott könyvesbolt, a Mitchell's Book Corner mellett, majd a Sweet Shoppe előtt, ahová Jessie az édesapjával fog menni, hogy dupla kanálnyi malátás tejgolyós mentafagyit egyen, és előadhassa valamennyi panaszát.

Miután maguk mögött hagyják a Pacific Bankot, már az Upper Main Streeten járnak, ahol Exalta legtöbb barátnője lakik. Néhány család már a háborús hősök emléknapja előtt átjön a szigetre, de Exalta úgy véli, hogy májusban még túlságosan hűvös van. Ő június harmadik hétfőjében állapította meg a „saját" érkezési napját. Jessie tudja, hogy ezen a héten csütörtökön az *Inquirer and Mirror* közzé fogja tenni, hogy „Mrs. Pennington (Exalta) Nichols nyár végéig a Fair Street-i otthonában tartózkodik, miután a telet Bostonban, a Mount Vernon Street-i házában töltötte."

A család minden tagja azon a véleményen van, hogy a Fair Street az egész sziget legszebb utcája. A forgalom mindössze egy sávon halad a város felé; s csak kis mellékutcái vannak, így nem jár rajta túl sok autó. A Fair Streeten lévő házak régiek, de gondozottak. Legtöbbjüket szürke zsindely borítja, és a szegélyek fehér festését minden második nyáron felfrissítik. Némelyik szomszéd nem hivatalos versengésbe

bocsátkozik, hogy az ő virágládáikat tartsák a legszebbnek, ami Exalta szerint „ostoba időpocsékolás”, de Jessie és Kirby régebben azzal szórakoztak, hogy fel s alá bicikliztek az utcában, és első, második és harmadik díjat ítéltek meg a muskátliknak, a petúniáknak, az árvácskáknak és a nebáncsvirágoknak. Csaknem mindegyik háznak van neve, például Fair and Square, Fairy Tale és Family Affair. Exalta háza, amely az elején lévő sárga deszkaburkolat miatt elüt a többitől, az All’s Fair nevet kapta, ami az „All’s fair in love and war”, azaz „Szerelemben és háborúban mindent szabad” mondás kiragadott részlete. Tőle néhány házzal jobbra áll Jessie kedvence, egy fehér viktoriánus épület kis saroktoronnyal és faragott díszítéssel, bár ezt a részrehajlását megtartja magának, mert tudja, hogy Exalta megsértődne, sőt, talán még azt is felvetné, hogy ugyan kopogjon be Blackstockékhoz, és kérdezze meg, nem lakhatna-e náluk, ha már annyira tetszik neki az a ház.

•••

A mellékutcában, a Plumb Lane-en parkolnak le a Wagoneerrel. Mr. Crimmins, a gondnok előbukkan a semmiből, hogy kinyissa Exalta ajtaját, és kisegítse az autóból.

– Ó, Bill – mondja Exalta –, nem kellett volna átjönnie a fogadásunkra! Tudom, mennyire elfoglalt.

– Ugyanolyan csinos, mint mindig, Exalta – bókol neki Mr. Crimmins. Megfogja Exalta kezét, és hosszan ránéz. – Sajnálattal hallottam, hogy Tigrist is átküldték a tengerentúlra.

– Nem fog baja esni – jelenti ki Exalta, és kihúzza a kezét a gondnokéból.

Mr. Crimmins odafordul Jessie anyjához.

– Katie, hogy van?

– Bill, megkapta a levelemet? Tudja, a…

– Minden el van intézve – feleli a gondnok. – Mondhatni. A dolgozószobában van, ahogy kérte.

Mr. Crimmins rákacsint Jessie-re.

– Úgy nézem, legalább harminc centit nőtt, Miss Jessica. – Előhúz az inge zsebéből egy csomag zöldalmaízű Now and Later karamellát, és odaadja Jessie-nek. Ez is hagyomány, Jessie-t, mióta az eszét tudja, Mr. Crimmins zöldalmás Now and Laterrel fogadja, bár most, első alkalommal, kicsit gyerekesnek érzi a dolgot. Tizenhárom évesen túlságosan érett és felelősségteljes ahhoz, hogy holmi cukorkák érdekeljék, mégis elképzelhetetlen, hogy ne fogadja el.

– Köszönöm – mondja.

– És van itt számodra posta is – folytatja Mr. Crimmins. Miközben benyúl a hátsó zsebébe, Jessie szíve nagyot ugrik – *levél Tigristől!* Alighanem az édesanyja is ugyanerre gondol, mert várakozón tesz egy lépést előre, de Mr. Crimmins egy képeslapot húz elő. Átadja Jessie-nek.

A kép a brookline-i Coolidge Cornert ábrázolja.

Jessie zavartan fordítja meg a lapot, és ezt olvassa: *Kedves Jessie! A nyár unalmas. Annyira, de annyira hiányzol! Örök barátnőd: Doris.*

– Doristól jött – közli Jessie.

Az anyja felsóhajt.

Exalta, Kate és Jessie bemennek a telek oldalában lévő kovácsoltvas kapun, és a téglalépcsőkön felsétálnak a hátsó ajtóhoz – a bejárati ajtót kizárólag vendégek használják. A konyha a ház hátsó részének teljes hosszában fut végig. Van benne egy téglából épített kemence, aminek láttán az ember a konyhába belépve úgy érzi, mintha a brit gyarmati időkbe térne vissza. A ház első tulajdonosa egy Ebenezer Raymond nevű kovács volt. Ebenezer két fivére az ácsmesterséget űzte, és ők építették számára ezt a házat 1795-ben. Akkoriban sokan fiatalon meghaltak, és kevés újszülött maradt életben. Ebenezer megnősült, de a felesége meghalt; újranősült, és aztán harmincnyolc évesen ő maga hunyt el. A második felesége továbbra is a házban élt a gyermekükkel és az Ebenezer első házasságából származó két gyermekkel. Olyan sokan haltak meg az All's Fairben, hogy Jessie el sem tudja hinni, hogy a házat nem járják a kísértetek, ahogy néhány másik házat Nantucketen. De hát Jessie elképzelni sem tudja, hogy Exalta elviselne-e egy kísértetet – vagy hogy egy kísértet elviselné-e Exaltát.

A háznak ugyanolyan szaga van, mint mindig, vagyis öreg és poros szagot áraszt, akár egy múzeum. Jessie nagypapája pipázott, és egy kevés az ő dohánya illatából is ott lebeg.

Jessie egyik kezében az *Anne Frank*et tartja, a másikban pedig roppant fontos bőröndjét, azt, amelyik a lemezalbumot rejti, de mindkettőt leteszi a lépcső alján, hogy bekukkanthasson az utcafronton lévő szobákba. Jobbra van a hivatalos nappali, amelynek három falát egy falfestmény díszíti. Egy nantucketi jelenetet ábrázol körülbelül 1845-ből, egy évvel azelőttről, hogy a nagy tűzvész elpusztította a belvárost, amelynek láttán a vendégek csodáló „Ó!" felkiáltásokat hallatnak, amikor először megpillantják. A nappali túlsó végében, egy alkóvban – amely majdnem olyan, mint egy külön szoba, de mégsem az – áll Jessie nagypapájának az íróasztala és bőr karosszéke.

A legrégibb antik darab a házban egy fából készült rokka, amely állítólag Ebenezer Raymond lányáé volt. Sok évvel ezelőtt, még Jessie születése előtt Kirby egyszer túl gyorsan forgatta meg a kereket, és eltörte a pedálját. Exalta bocsánatkérést követelt, amire Kirby nem volt hajlandó, ezért Exalta azzal büntette, hogy tíz teljes percre bezárta a vajspájzba – vagyis a lépcső alatt lévő sötét szekrénykébe, ahol a hajdanvolt időkben a vajat és a tejet tárolták. Ez az eshetőség a büntetésre megrémíti Jessie-t. Amikor Kirby kijött onnan, *továbbra sem* volt hajlandó bocsánatot kérni, és Exalta, mint

ismeretes, ekkor nevezte el „kis lázadó”-nak, majd adott neki egy darab epres édességet.

A lépcsőtől balra van a kis nappali, benne egy kandalló és egy konzol, amelyen a lemezjátszó és Exalta egyik szenvedélye, a papírforgó- és miniatűr játékgyűjteménye kapott helyet. Jessie-t mindig is elbűvölte a nagyanyja gyűjteménye, évente viszontlátni csaknem olyan, mint barátokkal találkozni. Ott van a mozgatható evezős kenujában szálegyenesen ülő, hosszú tollú fejdíszes indián törzsfőnök, a kék bálna, amelynek csapkodnak az uszonyai, egy előrehajoló farmer, akit ismételten farba rúg az öszvére, egy kis holland fiú és lány, akik egy forgó lapátú szélmalom mellett csókolóznak, és Exalta kedvence, a bajszos férfi, aki piros csíkos pizsamában hajt egy régimódi triciklit. Jessie leltárt csinál a papírforgókból, és felvesz egyet-kettőt, hogy megpörgesse a forgó részeiket, de csak finoman, nehogy eltörje valamelyiket; a legkevésbé sem szeretné, ha Exalta bedugná a vajspájzba. Amikor megfordul, hogy kimenjen, megpillant valamit, ami annyira meglepő, hogy felkiált.

Egy jókora televízió gubbaszt egy állványon a sarokban.

Jessie óvatosan közelít hozzá, mintha egy űrhajó lenne, amely bármelyik pillanatban felszállhat – ennyire valószínűtlen a jelenléte ebben a házban. A készülék még annál is nagyobb, mint amelyik Doriséknál van, márpedig neki van az iskolatársai közül a legnagyobb tévéje, mert az édesapja szereti nézni a McDonald’s reklámjait. Ez a televízió be van

dugva a konnektorba, és egy nyuszifül antenna ágaskodik a tetején. Jessie óvatosan elfordítja a gombot, amire a képernyő kivilágosodik, és tengernyi szürke szösz jelenik meg rajta.

Jessie kikapcsolja a tévét, és visszaszalad a konyhába, ahol Kate épp a főzőeszközeit csomagolja ki, Exalta pedig az asztalnál ül, előtte egy gin-tonik és a nyitott csekk-könyve. Amikor megérkezik, Mr. Crimmins mindig átad neki egy halom számlát a helyi vállalkozók részéről.

– Van egy tévé a kis nappaliban – jelenti be Jessie.

Exalta felpillant.

– Micsoda?

– Anya – szólal meg Kate.

•••

Jessie rájön, hogy több esze is lehetett volna: évekbe telt, mire a nagyanyja beleegyezett a lemezjátszóba, és azóta is ellenáll, hogy váltsanak egy modernebb hifitoronyra, hiába könyörög neki szakadatlanul Kirby és Tigris. *Kizárt,* hogy Exalta áldását adta volna egy tévékészülékre. Ez Jessie anyjának a műve.

Hatalmas vita robban ki.

– Vidd ki innen! – rendelkezik Exalta.

– Eszemben sincs. David és én fizettük.

– *Remélem* is! – méltatlankodik Exalta. – Mindazonáltal, ez az én házam. Az *én* házam, Katharine, és azt akarom, hogy kerüljön ki belőle.

– Sajnálom, anya. Tudom, meg kellett volna kérdeznem, de azt gondoltam, hogy úgyis nemet mondanál.

– *Persze* hogy nemet mondanék. *Nemet* is mondok. Nem!

– Muszáj néznem Walter Cronkite-ot – jelenti ki Kate. – Sajnálom, anya, de Tigris a fiam. Nagyon messze van, és az egyetlen módja, hogy megtudjam, mi zajlik odaát, ha megnézem az esti hírműsort.

– Drágám – kezdi Exalta. Elhallgat, hogy felhajtsa az itala maradékát, és amikor újból megszólal, a hangszíne egy fokkal lágyabb. – Ha van valami tudnivaló, azt közölni fogják veled.

– Ez durva volt, anya.

– De igaz. Ha nincs hír, megnyugodhatunk, hogy él. Nem látom be, hogy Walter Cronkite nézése mit tehet azon kívül, hogy aggodalommal tölt el. És azok az elnevezések, amelyekkel a csatákat illetik… te jó ég! Hamburger-magaslat? Felfordul tőle az ember gyomra.

– A lelki nyugalmam érdekében szükségem van a tévére.

– Sajnálom, drágám. Meg fogom kérni Billt, hogy vigye vissza oda, ahonnan hozta. Nem lett volna szabad a hátam mögött intézkedned.

– Felnőtt nő vagyok, anya. A televízió marad.

– Ha akaraterő-próbát akarsz tartani – mondja Exalta –, hát rossz ellenfelet választottál.

– Ha a tévé megy, én is megyek – jelenti ki Kate.

– Ezt nem mondhatod komolyan.

– Próbáld ki!

Jessie azon tűnődik, ilyen könnyen teljesül-e a kívánsága. Vajon, ha Kate elmegy Nantucketről, Jessie-t is magával viszi? Még sosem látta vitatkozni az édesanyját és a nagymamáját. Általában az történik, hogy Exalta közli az óhajait, és mindenki más meghajol az akarata előtt. Jessie tudja, hogy akkor volt egy nagy vitájuk, amikor Kate bejelentette, hogy feleségül megy David Levinhez, de ott az igaz szerelem és a vallási előítélet csapott össze. De ez most… egy tévékészülék miatt van. Ezek szerint Kate szenvedélyesebben viszonyul a hírműsorhoz, mint azt Jessie gondolta. Azt tudja, hogy a szülei minden hétköznap este megnézik Walter Cronkite tudósításait, de ugyanaz az alapvető információ megtalálható a *Boston Globe*-ban is, és ami a tévéhíradót illeti, a nagymamája pártjára kell állnia. Hátborzongatónak találja. Nem akar minden este az emberveszteségekről hallani. Mielőtt Tigris elment, ez csupán egy számadat volt. Most, ébred rá Jessie, minden egyes holttest egy személy, akinek neve és családja van, ilyen-olyan képességei és szeszélyei voltak, és akadtak dolgok, amiket kedvelt, és akadtak, amiket nem. Arra is ráeszmélt, hogy ha Tigris meghal, egy számmá fog zsugorodni, egy újabb holttest lesz a több tízezer között.

Jessie egy másodpercig sem tudja tovább hallgatni Kate-et és Exaltát. Kisurran a hátsó ajtón a hűvös, friss levegőjű kertbe. A kert egy téglával kirakott, nyitott belső udvarból és egy kis füves földdarabból áll. A fű mellett egy járólappal burkolt ösvény húzódik, amely az ingatlan második, Little Fairként

ismert, a Plumb Lane-re néző házához vezet. Blair, Kirby és Tigris a Little Fairben szokott lakni. Az emeleten két hálószoba, egy fürdőszoba és egy konyhafülkével egybekapcsolt kis nappali van. A földszinten van a harmadik hálószoba meg egy vécé kézmosóval. A Little Fair oldalában egy körülkerített kinti zuhanyozó is található. Exalta szerint nyáron semmi sem indokolja a benti zuhanyozást, ezért, bár a nagy házban három rendes fürdőszoba is van, ebben pedig egy fürdőszoba zuhanyfülkével, Exalta ragaszkodik hozzá, hogy mindenki, aki az All's Fairben és a Little Fairben nyaral, álljon sorba a kerti zuhany előtt.

Jessie úgy dönt, megnézi, mi a helyzet a Little Fairben. Tizenhárom éves ugyan, és tudja, hogy a testvérei tizenévesen már egyedül laktak a Little Fairben, de valahogy kételkedik benne, hogy valaha is megengedik neki, hogy kiköltözzön oda. Használhatná viszont klubhelyiségként – nyugodt hely, ahol olvashatna, és elmenekülhetne a kert túlsó felén vibráló feszültségektől.

Ahogy Jessie kinyitja a szúnyoghálót – az ajtó nyikorgása ugyanolyan ismerős a fülének, akár a saját hangja –, azon tűnődik, vajon Kate-nek miért nem jutott eszébe, hogy a Little Fairben rejtse el a tévét. Exalta sosem jön át ide.

Bent a Little Fairben mintha szalonnaszag terjengene. *Szalonna?*, gondolja. *Valaki szalonnát süt itt?* Jessie gyomra megkordul. Bekukucskál a földszinti hálószobába, amely Tigrisé szokott lenni. Az ágy nincs bevetve, és az

éjjeliszekrényen *A Keresztapa* egy példánya hever. Jessie tekintete a szekrényre rebben. Ruhák lógnak benne, férfiruhák.

Mi van?

Jessie hirtelen úgy érzi magát, mintha ő volna Aranyfürtöcske. Lábujjhegyen felmegy a lépcsőn, mert most már zajt is hall, ismétlődő puffanásokat, majd egy halkan elmormolt szitkozódást:

– A francba!

– Hahó! – kiáltja Jessie. Amikor átdugja a fejét a korlát rácsai között, meglát egy nála talán két-három évvel idősebb fiút, aki a kanapén elfekve egy pingpongütőhöz gumiszalaggal kötött labdát pattogtat. A fiú csak egy mustársárga fürdőnadrágot, ha minden igaz, indián kagylópénzekből készült nyakbavalót és egy fehér spárga karkötőt visel.

Felül.

– Ó, szia! Lefogadom, hogy te vagy Jessie.

A fiú máris napbarnított, és a hajának olyan aranyszínű csillogása van, amelyet, ezt Jessie jól tudja, csak úgy lehet elérni, ha valaki sós vízben úszik, és utána hagyja, hogy a nap szárítsa meg a haját. Legalábbis Kirby ezt állítja. Jessie haja sötétbarna, és egész nyáron sötétbarna is marad. A fiú karkötője meglehetősen új, veszi észre Jessie; még csontfehér, és lazán lötyög a csukóján. Jessie már el is feledkezett a spárga karkötőkről. Ő, Kirby és Tigris minden nyár elején el szoktak sétálni a Seven Seas ajándékboltba, kiválasztanak maguknak egy-egy vadonatúj, tiszta fehér spárga karkötőt, amely aztán

minden úszással egyre jobban összemegy és egyre jobban szétmállik. Nyár végére a karkötő piszkosszürke lesz, és rászorul Jessie csuklójára, Kate azonban valahogyan beügyeskedi az olló egyik szárát a spárga és a bőre közé, és levágja a karkötőt, mielőtt visszatérnek Brookline-ba.

– Hát te ki vagy? – kérdezi Jessie.

– Pickford Crimmins – feleli a fiú. – De hívj csak Picknek!

– Pick – mondja Jessie. – Szóval Mr. Crimmins rokona vagy?

– Az unokája vagyok.

Unoka? Jessie azt sem tudta, hogy Mr. Crimminsnek gyereke van, nemhogy unokája.

– Én Jessie vagyok – mutatkozik be. – Jessie Levin.

– Tudom – bólint Pick. – Bill mesélt nekem rólad.

– Te Billnek hívod a nagypapádat? – Jessie csak magában nevezi Exaltának a nagymamáját; ha a nagyit egyszer is szemtől szembe a nevén szólítaná, örök életében ücsöröghetne a vajspájzban.

– Ő kérte, hogy így hívjam – feleli Pick. – Május elején találkoztam vele először.

– Csak most ismerted meg a *nagypapádat?* – álmélkodik Jessie.

Pick félrelöki a pingpongütőjét, felkel a kanapéról, és odaáll a lépcső tetejéhez, ahol Jessie jobban szemügyre tudja venni. Pick magas és karcsú… és helyes, állapítja meg Jessie. Nagyon helyes, helyesebb, mint az iskolában bármelyik fiú, de ettől ő

maga még szégyenlősebb lesz. Egy másodpercre eláll a szava, de aztán összeszedi magát. *Mit csinál itt ez a fiú?*

– Mit csinálsz itt? – tudakolja.

– Ebédet készítek – válaszolja Pick. – Baconös, salátás és paradicsomos szendvicset pirított portugál kenyéren, amit Bill hozott arról az Aime Péksége nevű helyről. Hallottál már róla?

Aime portugál kenyere egy másik nyári hagyomány, amely kiment Jessie fejéből. A portugál kenyér egy tömör fehér kenyér, amelyből a világon a legjobb a pirítós. Vannak, akik nyár végén húsz veknit vesznek, ezeket hazaviszik, beteszik a fagyasztóba, és egész évben részük van a jó kenyérben, Exalta és Kate szerint azonban ez csalás. A portugál kenyér, akárcsak a Hummock Pond Road-i termelői standokon vásárolt paradicsom és kukorica, csak a nyári élvezetek része.

– Persze hogy hallottam – jelenti ki Jessie. – Csütörtökönként csirkés pitét, szombatonként pedig kemencében sült babot készítenek.

– Jó tudni! – örül meg az információnak Pick. – Akkor készíthetek neked is egy szendvicset?

– Igen, légy szíves! – mondja Jessie. Zavarban van, és egy kicsit feszélyezi, hogy mit keres Pick a Little Fairben, de aztán győz az éhség. Minimum fél kiló ropogós, barna bacont lát száradni egy papírzacskón. Két paradicsom és egy fej jégsaláta várakozik egy vágódeszkán, amelyet valamikor régen Tigris megpörkölt egy fazékkal.

– Kérsz rá majonézt? – kérdezi Pick.

– Igen, kérek – feleli Jessie. Leül a háromszemélyes asztalnál lévő egyik ülőkére, és azon tűnődik, mit gondolnának a testvérei, ha látnák ezt az idegent a Little Fair konyhájában. A szó szoros értelmében nem *idegen,* vélekedik Jessie. Mr. Crimmins unokája, és Mr. Crimminst ismerik, amióta élnek. De vajon Blair, Kirby és Tigris tudják, hogy Mr. Crimminsnek van egy unokája? Pick azt mondta, csak májusban ismerte meg Mr. Crimminst. *Ez* vajon mit jelent?

Jessie tele van kérdésekkel, de pillanatnyilag rabul ejti Pick látványa, ahogyan a szendvicseket készíti. Aranybarnára pirítja a becses kenyeret, a bacon- és a paradicsomszeletek rétegei közé majonézt tesz, aztán befedi salátával, amit szakértő módon vág szét az életlen séfkéssel, amely alighanem már Jessie születése előtt is a Little Fair felszereléséhez tartozott. Tányérra teszi a szendvicseket, és kivesz két poharat a konyhaszekrényből. Tudja, mi hol van ebben a konyhában. Hogy lehet ez? Hoz egy zúzmarás limonádés kancsót a hűtőszekrényből, a szendvicseket és az italokat az asztalra teszi, aztán benyúl az éléskamraként szolgáló keskeny szekrénykébe, és előhúz egy henger alakú dobozos Jays burgonyaszirmot. Jessie-nek leesik az álla. A burgonyaszirom kifejezetten tiltott mindkét házban. Kate kizárólag a csirkesalátás szendvicséhez enged Jessie-nek burgonyaszirmot enni a klubban, de ha történetesen Exalta is jelen van, akkor Jessie-nek sárgarépaszeleteket kell kérnie helyette.

Egy teljes doboz burgonyaszirom itt, a Little Fairben!

Pick Jessie felé emeli a limonádés poharát.

– Örülök, hogy megismertelek – mondja.

Jessie rábámul. Feltűnően világoskék szeme van, olyan a színe, mint a legritkábban felbukkanó kavicsnak.

– Oké – feleli. Koccintanak, és ettől Jessie zavarba jön.

Még sosem koccintott fiúval. Tigrist leszámítva még sosem evett kettesben egy fiúval.

Amikor már megette a fél szendvicsét, és hozzá egy jókora maréknyi chipset – minden akaraterejére szüksége van, hogy ne falja fel dühödten a doboz teljes tartalmát –, megkérdezi:

– Te itt *laksz?*

– Igen – érkezik a válasz. – A nagyapám pedig a földszinti szobában. – Jessie annyira megdöbben ettől a hírtől, hogy egy pillanatra elakad a szava. Pick csettint az ujjaival az arca előtt. – Föld Jessie-nek!

Jessie akaratlanul is rámosolyog a fiúra.

– Itt vagyok – feleli.

1969. június 16.

Drága Tigris!

Köszönöm a születésnapi jókívánságokat. Kaptam egy lemezt és két nyakláncot, de a legjobb ajándék a tőled kapott levél volt. Idén nem volt torta, mert ma utaztunk ki Nantucketre, de miután megettük a Susie's Snack Barból rendelt sült garnélarákot,

elsétáltunk az Island Dairy Barba, és kaptam egy forrócsokis, tejszínhabos fagylaltkelyhet.

Két dologról kell beszámolnom. Az egyik, hogy anyu és apu vettek egy tévét, és anyu, anélkül, hogy szólt volna a nagyinak, megkérte Mr. Crimminst, hogy állítsa be az All's Fair kis nappalijába! (Apropó, Mr. Crimmins üdvözletét küldi, de róla bővebben majd mindjárt.) Anyu és nagyi emelt hangon vitatkoztak, és anyu azzal fenyegetőzött, hogy hazamegy Brookline-ba. A veszekedés vége előtt kimentem a házból, de képzeld el, mi történt! A tévé maradt. Anyu később elmesélte, hogy azzal tudta meggyőzni nagyit a megtartásáról, hogy a tenisz történetében először a wimbledoni versenyt közvetíteni fogja az amerikai tévé, így nagyi láthatja játszani igaz szerelmét, Rod Lavert.

Jessie megáll, mert eszébe jut, hogy Kirby egyszer Exalta előtt „Red Hot Laver"-nek titulálta Rod Lavert, és Exalta hátravetette a fejét, úgy nevetett rajta. Ennek Tigris is tanúja volt, és később megegyeztek, hogy Kirby mindent képes megúszni. Exalta mindig is odavolt Rod „Rakéta" Laverért (Kirby a becenévből is pikáns viccet csinált), és ez csak fokozódott, miután nagypapa meghalt. Okosan tette az édesanyja, hogy őt hozta fel érvként a tévé megtartásáért vívott csatájában.

A másik, amit el akarok mesélni neked, az, hogy Mr. Crimmins a nyár során a Little Fairben fog lakni az unokájával, akit Pickford Crimminsnek hívnak, de azt kérte, hogy szólítsam Picknek. Pick

tizenhat éves, eddig Kaliforniában élt az anyukájával, akinek a valódi neve Lorraine, de Lavender néven ismeretes. Lavender Mr. Crimmins lánya, aki elment Nantucketből, amikor rájött, hogy gyereket vár. Pick azt mondja, hogy mindenfelé laktak Kaliforniában, különböző városokban, köztük az utóbbi öt évben egy körtés szomszédságában lévő kommunában. Egyik reggel azonban Lavender úgy döntött, hogy „utazgatni akar", úgyhogy egyszer csak fogta magát, és elment, Picket meg otthagyta! Valaki a kommunában tudta, hogyan érhetik el Mr. Crimminst, aki aztán elautózott Kaliforniába az öreg teherautójával, és elhozta Picket Nantucketbe. Pick a North Shore étterem konyháján kapott állást. Most a salátás részlegen dolgozik, de reméli, hogy a nyár folyamán előléptetik, és átkerül a melegkonyhára. A kommunában is a konyhában dolgozott, ott tanult meg főzni. A kommuna vegetáriánus volt, így Pick nem evett húst egészen az ideutazásáig, amikor is Mr. Crimminsszel megálltak útközben egy McDonald'snál. Most már Pick nagyon szereti a húst. A kedvence a bacon, és elmeséltem neki, hogy neked is az a kedvenced.

Jessie ismét megáll, és átolvassa a levelet. Azon tűnődik, nem beszélt-e túl sokat Pickről. Tigris meg tudja majd állapítani, hogy belezúgott a fiúba? Jessie eddig sosem értette a *belezúgni* kifejezést, de most értelmet kapott, mert úgy érzi, mintha teste valamennyi sejtjét összeszorítaná valami; a szívét mintha berakták volna a gyümölcscentrifugába, és addig préselnék, amíg ki nem csorog belőle az érzelem.

Holnap kezdem a teniszleckéket. Mondanám, hogy rettegek tőle, de tudom, hogy te sokkal rosszabb dolgokkal nézel farkasszemet, mint három óra a forró agyagon, miközben labdákat kell átütni egy hálón. Hiányzol, Tigris. Kérlek, vigyázz magadra!

Szeretettel, Messie

UTAZÁS A VARÁZSSZŐNYEGEN[9]

Kirby érkezett meg utolsónak a nyárra a Narragansett Avenue-n lévő házba költöző lányok közül, tájékoztatja Evan O'Rourke. Evan Alice O'Rourke agglegény unokaöccse, egy kopaszodó, potrohos negyvenes, aki a júniusi hőség ellenére fehér inget, barna hosszúnadrágot és barna Oxford mokaszint visel.

Kirby lelkében még mindig tüske a Frazier doktornővel folytatott beszélgetés. Újra meg újra lejátssza magában, próbálja értelmezni Frazier doktornő arckifejezését és hangszínét. *A szüleid tudnak erről?*

Ezt kérdezte Kirbytől a doktornő, amikor megismerkedtek.

Evan elmeséli Kirbynek, hogy a ház alagsori lakásában lakik, és ő intézi a dolgokat Alice néni helyett, aki jóformán teljesen süket, és szürke hályogja van.

Kirby úgy dönt, hogy talán nem rossz ötlet bepillantást engedni Evannek az elbűvölő oldalába.

– Nos, a nagynénéd szerencsés, hogy itt vagy neki.

Evan arca skarlátvörösre gyúl. Kirby mögött caplat a lépcsőn – amivel többe nyer bepillantást, mint csupán Kirby bája –, és a lány látja, hogy ez a munka alighanem mindazzal

---

[9] Steppenwolf együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Magic Carpet Ride.*

az izgalommal ellátja Evant, amelyet még kezelni tud. Mire felérnek a padlásszobába, teljesen kivörösödik.

– Mázlid van – mondja. – A lánynak, aki itt lakott, nem tetszett, hogy egymaga volt egy egész emeleten, úgyhogy leköltözött abba a szobába, amelyik eredetileg a tiéd lett volna, ami viszont akkora, mint egy telefonfülke. Így most te kapod meg ezt a szobát, amiben van egy franciaágy is, sőt saját mosdókagylód van.

– Szuper – feleli Kirby. A padlásszoba, mint az várható, tágas és poros. Az oldalai a tetőt követve lejtenek, de még így is elegendő hely van egy franciaágynak, egy toalettasztalnak, egy szekrénynek, egy álló ventilátornak, amelynek acéllapátjai kellemes szellőt kavarnak, és a beígért mosdókagylónak, amely fölé egy kicsiny, kerek tükröt szereltek. A szobának van egy olyan ablaka is, amely a tető alacsonyabb részére nyílik. Pompás.

– Nagyon tetszik – jelenti ki Kirby. Evan leteszi a nagy bőröndjét, Kirby pedig a vászontáskáját, és az ágyra helyezi legnagyobb kincsét, a hordozható Silvertone lemezjátszóját. – Apám kifizette a szoba bérét, igaz?

– Igaz – válaszolja Evan. – Vasárnap kivételével mindennap reggelit is kapsz. A tusoló és a vécé az elsőn van, azok közösek a másik három lánnyal.

– Nővel – javítja ki Kirby.

– Szóval feminista vagy? – kérdezi Evan. Szemlátomást hirtelen feltámad a kíváncsisága. Talán azon morfondírozik,

érdeklődik-e Kirby a szabad szerelem iránt, előfordul-e, hogy időnként nem vesz melltartót, hogy levetette-e azokat a szexuális gátlásokat, amelyek az 1950-es években felnőtt lányokat megbéklyózták.

Hát *persze* hogy Kirby feminista! A múltban szexuálisan kissé kicsapongó volt (Scottie Turbo közrendőr előtt két másik szeretője is volt), bár az idén tavasszal történtek után megfogadta, hogy megvárja a szerelmet, mielőtt újból ágyba bújik valakivel. Evan O'Rourke-kal soha az életben nem fog lefeküdni. De talán egy kicsit elszórakozhat vele.

– Szoktál füvet szívni, Evan? – tudakolja.

Evan szemlátomást megriad, és Kirby azon tűnődik, rosszul ítélte-e meg. Lehet, hogy felszólítja, hagyja el a házat, mielőtt egyetlen miniszoknyát is kicsomagolhatna. Még a végén meg kell kérnie Rajanit, segítsen neki szállást keresni. Vagy kénytelen lesz Nantucketen tölteni a nyarat Exaltával, Kate-tel és Jessie-vel. Elképzelhetetlen. Jaj, *mikor* tanulja meg végre befogni a száját?

Evan hirtelen féloldalasan elvigyorodik.

– Hébe-hóba – feleli. – Habár *elvileg* a házban tilos dohányozni. Tilos az alkoholfogyasztás és az ellenkező nemű vendégek fogadása is.

– Ez mind *tilos?* – kérdezi Kirby. Nem csoda, hogy David olyan készségesen megírta azt a csekket; nyilván előtte meggyőződött róla, hogy ez a hely egy zárda. – Komolyan, Evan? – Megérinti Evan kezét, amely olyan fakó, akár a

puding. Evan ugrik egyet, és Kirby visszahúzódik; a legkevésbé sem szeretné, ha szerencsétlen Evannek erekciója lenne tőle.

– Nos, *elvileg* – válaszolja Evan.

– És mi a helyzet a zenével? – kérdezősködik tovább Kirby. – Zenét szabad hallgatni?

– Amennyiben nem túl hangos – így Evan.

Kirby az ajkát biggyeszti. Lassan fogja betörni Evant. Elhúzza a vászontáskája cipzárját.

– Csak hat lemezt hoztam magammal – mondja. Órákba telt neki kiválasztani ezt a hatot, mert csak ennyi fért a táskájába; végül úgy döntött, az a legfontosabb, hogy legyen nála egy album minden hangulathoz: ujjongáshoz, haraghoz (személyes és politikai vonatkozásban), reményhez (személyes és politikai vonatkozásban), szívet tépő fájdalomhoz, kedélyes befelé figyeléshez és egy esős napra/vasárnapra. Optimistán előhúzza a *The Second*öt. – Mi a véleményed a Steppenwolfról?

•••

Néhány perccel később Kirby és Evan O'Rourke a tetőn vannak, hátradőlve a könyökükre támaszkodnak, és őrületesen be vannak tépve; a háttérben John Kay jajong. A tetőről szédületes kilátás nyílik a Circuit Avenue-ra, az Ocean Parkra és a Vineyard Sound földnyúlványra. Kirby számára jelen állapotában Evan jóval elviselhetőbb.

– Van egy állásom, szobákat fogok takarítani a Shiretown Innben – adja hírül Kirby.

– Az Edgartownban van – közli Evan. – Van autód?

– Nincs – von vállat Kirby.

– Biciklid?

– Biciklim sincs – mondja Kirby. – És nincs pénzem biciklit venni, még egy használtra sem futja.

– Akkor hogyan akarsz Edgartownba menni és vissza? – tudakolja Evan.

– Arra gondoltam, esetleg mehetnék gyalog – feleli Kirby.

Evan erre görcsös vihogásban tör ki. Ha Kirby becsukná a szemét, megesküdne rá, hogy egy tízéves kislányt hall.

– Túl messze van a gyaloglashoz – jelenti ki Evan. – Minimum öt kilométer.

– Öt kilométer nem olyan hosszú – vitatkozik Kirby, bár közben összeszorul a szíve. Nantuckethez van szokva, ahol mindössze egy város van. Martha's Vineyardon hat város van, némelyik meglehetősen távol innen. Homályosan tisztában volt ezzel, de nem igazán gondolt bele az ingázás valóságába. – Mit csináljak?

– Stoppolnod kell – javasolja Evan. – Egy ilyen csinos lánynak az nem okozhat gondot.

•••

A másnap reggel korán a reggelinél találja Kirbyt és az egyik elsőnek leérkezett nőt. A reggeli zabkása friss áfonyával, barna

cukorral és tejjel, illetve egy tál barna kenyér, és hozzá vaj meg sárgabarackbefőtt. Kirby nem szokott reggelizni, zabkását és barna kenyeret meg végképp nem, de úgy dönt, hogy mivel az étel ingyen van, eszik belőle, méghozzá bőségesen.

Amikor valamennyi nő összegyűlik az asztal körül, Kirby látja, hogy jó helyet választott magának. Az egyetlen, aki viszonylag ígéretesnek látszik közülük, a mellette ülő: telt idomú, az arca csinos, kék szeme, hosszú, sötét haja, rózsás ajka van, és vidám a természete.

– Patricia O'Callahan – nyújtja a kezét –, de szólíts Pattynek!

– Katharine Foley – mutatkozik be Kirby is –, de szólíts Kirbynek!

– Te kaptad a padlásszobát? – kérdezi Patty.

– Igen, imádom! – feleli Kirby.

Az asztal másik felén ülő keskeny ajkú lány felhorkan.

– Nagyon meleg – jelenti ki. – És van benne egy egér.

– Folyton járatom a ventilátort – legyint Kirby. – És nem félek semmitől.

– Na látod, Barb! – szól közbe Patty.

Barb haragosan néz Kirbyre, és Kirby már meg is bánja, hogy hősködött. Igazság szerint vannak bizonyos dolgok, amelyektől fél – például az autóstoptól és a munkanélküliség kilátásától. Hazudott a szüleinek, Frazier doktornőnek és Evan O'Rourke-nak, amikor azt állította, hogy van állása. A nő, akivel a Shiretown Inn részéről beszélt, csak annyit mondott,

hogy van üresedés szobalányok számára, személyes interjú nélkül azonban nem tudott állást ajánlani neki.

Reggeli közben Patty mesél magáról. Kilencen vannak testvérek, ő a legfiatalabb, a szülei Dél-Bostonban laknak, és azért jött a Vineyardra, mert Tommy bátyja a Strand mozi igazgatója, és állást adott neki: a matinék és néhány esti előadás idején a jegypénztárban fog dolgozni. Patty színésznő akar lenni; jelentkezett is a New York-i Lee Strasberg Actors Studióba, de elutasították, és ahhoz nincs pénze, hogy a Yale-re járjon. Úgy véli, hogy ha megnéz annyi filmet, amennyit csak lehet, talán magába szívja a tudást. Ráadásul ingyen kapja a popcornt.

– A bátyám két másik sráccal lakik együtt kint Chilmarkban – magyaráz tovább Patty. – Majd bemutatlak nekik.

– Van autód? – kérdezi Kirby reménykedve.

– Biciklim van – feleli Patty. Vágyakozó pillantást vet a vajra és a barackbefőttre. – Az a célom, hogy idén nyáron leadok tíz kilót.

•••

Reggeli után Patty megmutatja a szobáját Kirbynek. A földszinten lakik, a bejárattól balra (ami jó, mondja, mert így lámpaoltás után könnyű kisurranni), és csak egyvalakivel kell osztoznia a földszinti fürdőszobán – Barbbal, aki elcserélte a padlásszobát a söprűs szekrényre. Barb utálatos, közli Patty bizalmasan Kirbyvel. Állandóan morcos, és bíráló

megjegyzéseket tett, amikor Patty múlt vasárnap végigaludta a templomot.

– Templom? – csodálkozik Kirby. – Nyáron senki sem jár templomba.

– Te biztosan az episzkopális egyház híve vagy – véli Patty.

– Bevallom bűnömet – mondja Kirby. A nantucketi episzkopális templom, a Szent Pál a Fair Streeten van, alig másfél sarokra Exalta házától, de ő és a család nyáron általában csak egyszer mennek el, rendszerint egy esti istentiszteletre. Ámbár lehet, hogy idén, minthogy Tigris a tengerentúlon van, gyakrabban el fognak látogatni oda. Kirby azon tűnődik, elmenjen-e misére Pattyvel, hogy gyertyát gyújthasson az öccséért.

– A másik három lány az elsőn lakik, és írek, Cork megyéből valók. „A három M-nek" hívom őket, mert a nevük Miranda, Maureen és Michaela. Nagyon begyepesedettek – nem isznak, nem dohányoznak, és nem fekszenek le fűvel-fával.

Kirby ott helyben eldönti, hogy imádja Pattyt.

– Hű, de unalmas! – mondja.

•••

Patty tanácsára Kirby térdig érő szoknyát és megfelelő blúzt vesz fel a Shiretown Inn-beli állásinterjújára. Megfésüli a haját, összefogja lófarokba, aztán a lófarkat kontyba csavarja. Azután kisétál a Seaview Avenue-ra, és feltartja a hüvelykujját.

Egy csomó jármű hajt el mellette, köztük egy mosodásautó és egy főiskolás fiúkkal teli, nyitott tetejű dzsip. Az egyik fiú füttyent, egy másik feltartja két ujját a béke jelképéül, de a dzsip nem lassít le, és amúgy sem volna benne hely Kirby számára. Kirby a víz mellett gyalogol. A szituáció békés, és teljesen biztonságosnak tűnik, de ő még mindig azon töpreng, mit szólna az édesanyja és – isten ments – a *nagyanyja,* ha meglátnák, hogy *stoppol.* Azt hinnék, feltámadt benne a halálvágy. Mi másért szállna be egy autóba egy vadidegen mellé? Bármi megtörténhet – emberrablás, feldarabolás, megerőszakolás, gyilkosság.

Egy cseresznyepiros Chevy Corvair lelassít, és Kirby látja, hogy a sofőr fekete. Tudja, hogy nem szabadna, hogy ez befolyásolja a döntését: elfogadja-e a fuvart, vagy sem. Hogyan állíthatná magáról, hogy haladó szellemű, ha éppen arról az előítéletről tesz tanúbizonyságot, amelynek a megváltoztatására törekszik? Az autó megáll, és a benne ülő fiatalember letekeri az ablakot. Jó megjelenésű, állapítja meg Kirby magában. Vakítóan fehér pólót és Ray-Ban Wayfarers napszemüveget visel.

– Hová igyekszel? – szól ki az ablakon.

– Edgartownba – feleli Kirby. – A Shiretown Innbe.

– Jól ismerem – mondja a fiatalember. – Ugorj be!

Kirby tétovázik, de csupán egyetlen másodpercig. *Így működik a stoppolás, nem igaz? Ha valaki felajánlja, hogy elvisz, elfogadod.*

Kirby sietve az autóhoz lép, és beszáll az utasülésre. Az autó tiszta – fikarcnyi szemét sincs benne, sehol egy szem por, egy szem homok. Kirbyt fájó vágyódás fogja el az International Harvester Scout terepjáró után, amelyet Nantucketen szokott vezetni. Már-már büszkeséggel töltötte el, hogy a munka ünnepe hétvégéjére a Scoutban megfért egy jól eltöltött nyár valamennyi emléke: a Bing Pintail szörfdeszkája, egy maréknyi bikinialsó, homokdollárok és süvegcsigák, a madaketi Seagullban elvitelre vett ételek gombóccá gyűrt csomagolópapírjai, fél tucat nyirkos strandtörülköző, néhány összenyomott Schlitz sörösdoboz, a véletlenszerűen kiválasztott, patkó alakú tengerirák-páncél, a *Babák völgye*[10] víztől felhólyagosodott és felgyűrődött puha fedelű példánya és hozzávetőleg fél tonna homok.

Ez a kocsi úgy fest, mintha most jött volna az autószalonból.

– Állásinterjúra megyek – közli Kirby.

– Remek – így a fiú. – Most jöttél a nyárra?

– Tegnap – feleli Kirby. – A Simmonsba járok, Bostonban.

A fiatalember elneveti magát.

– Én a Harvardra járok – mondja. – Cambridge-ben.

– Várj egy percet – állítja meg Kirby. – Te vagy… Darren?

– Én – bólint a fiú. Feltolja a napszemüvegét a feje búbjára, hamisítatlanul sugárzó mosolyt vet Kirbyre, és néhányat

---

[10] Jacqueline Susann amerikai írónő regénye.

csettint az ujjaival. – Te pedig bizonyára Rajani barátnője vagy. Mi is… Kathy? Kitty?

– Kirby – válaszolja ő. – A valódi nevem Katharine, de mindenki Kirbynek nevez.

– Rajani mintha azt mesélte volna, hogy a családodnak van egy háza Nantucketen – morfondírozik Darren.

– Attól tartok, igen – bólint Kirby.

– Akkor miért ez a módosítás? – tudakolja Darren. – Ne érts félre, annyi csinos lányt fogadunk Vineyardon, amennyi csak jön, de azt hittem, hogy a nantucketiek nem mondanak le a saját szigetüktől.

– Változásra volt szükségem – jelenti ki Kirby. Kibámul az ablakon, miközben egy fahídon kelnek át; jobbra ott van a nádassal szegélyezett nagy, békés tó. – Emberpróbáló évem volt. – Lehunyja a szemét, és megcsóválja a fejét. Egyáltalán *nem* ezt akarta mondani. – Az öcsémet májusban elküldték Vietnámba.

– Apám! – szörnyülködik Darren. – Az gáz.

– Próbáltam meggyőzni, hogy menjen Kanadába, de azt mondta, hogy Kanada azoknak való, akik félnek attól, hogy lelövik őket. Egyetért azzal, hogy a háború rossz dolog…

– Nagyon rossz – vág közbe Darren.

– De kötelességtudata van. Apánk… – Kirby nagyot nyel. – Koreában harcolt. Azt hiszem, nagy hős volt. Nem tudom. Néhány hónappal a hazatérése után meghalt, úgyhogy nem ismertem igazán, de… Úgy értem, bennünket mindig arra

tanítottak, hogy háborús hős volt. Azt hiszem, Tigris nagyon komolyan vette ezt az örökséget.

– Ezt megértem – mondja Darren. – Vannak barátaim a bostoni középiskolámból, akiket besoroztak, és aztán a srác, aki az első évben a Harvardon a szobatársam volt, önként jelentkezett. Megölték a Dak To-i csatában.

– Arról hallottam a hírekben – mondja Kirby. – Sajnálom. Ez az egyik ok, amiért ellenzem a háborút. Ez a Westmoreland vezérkari főnök beküldte az amerikai katonákat, hogy foglalják el azt a magaslatot mindenáron, aztán két héttel később a hadsereg sorsára hagyta.

– Azt mondják, Abrams tábornok jobb – jelenti ki Darren. – Biztosra veszem, hogy öcsédnek nem fog baja esni.

– Nem szabad, hogy baja essen – szögezi le Kirby. Ezt mondta Tigrisnek is, mielőtt elindult. Élve *kell* visszatérnie. Lehet, hogy más családok elég erősek ahhoz, hogy elviseljék a fiaik és fivéreik elvesztését, de Foley-Levinék nem azok. Egyszerűen nem. De lehet, hogy kizárólag Kirby nem lenne képes túlélni. Meglehetősen elfuserálta a saját életét, amikor Tigris elment; a Scottie miatt érzett szívfájdalma volt a legégetőbb probléma. Valójában azt mondta Tigrisnek, hogy elköltözne vele Kanadába. Kivehetnének egy lakást Montrealban, megtanulhatnának franciául, meg hokizni is. Kivándorolnának, és többé vissza sem néznének.

Borzasztóan vágyik a témaváltásra.

– Te mit dolgozol?

– Vízimentő vagyok az Inkwell Beachen – feleli Darren. – Oda tartottam, amikor megláttalak.

– Miattam kerülsz! – sopánkodik Kirby. – Nagyon sajnálom. De köszönöm! Gyalog rettentően hosszú út lett volna.

Elhaladnak egy útjelző tábla mellett, amely azt közli, hogy éppen belépnek Edgartownba, és Kirby magába szívja az elragadó fehér deszkaburkolatú házakkal szegélyezett, fáslombos utcák gyönyörű látványát. Még Nantucket belvárosánál is festőibb, pedig Kirby nem hitte volna, hogy ez lehetséges. Elhajtanak a bálnavadászok temploma mellett, és maguk mögött hagynak egy pompás, zsebkendőnyi kertet, amelyben kőpadok hűsölnek az árnyékban, és egy Műemlékvédelmi Csarnok nevű fehér oszlopos épületet.

– Tíznél előbb nem kezdődik a munka – magyarázza Darren. – Csak szeretek korán odaérni. Jó példával elöl járni, tudod. – Elvigyorodik, és Kirby nem tehet róla, de gyakorlatilag elalél. Darren nagyon jóképű és nagyon laza. Kirbynek még sosem volt fekete barátja, bár jóban van a Simmonsra járó fekete lányokkal, különösen Tracyvel az angol csoportjából, aki megismertette Gwendolyn Brooks költészetével. Rajani indiai, és ő meg Kirby számtalan órát töltöttek faji kérdések megvitatásával, tehát Kirby úgy *érzi,* hogy nyitott szemmel jár-kel a világban; csak annyit szeretne, ha olyan országban élhetne, amely mentes az előítéletektől.

Azon tűnődik, milyen lehet Darrennel randizni. Természetesen a fiú nem fogja randira hívni. Mindössze munkába viszi a kocsiján.

Darren éppen kiteszi Kirbyt a Shiretown Inn előtt, amikor egy élénkvörös hajú, zöld ruhát viselő nő jön le a lépcsőn.

– Hahó, Mrs. Bennie! – kiált neki oda Darren.

A vörös hajú nő a kezével beárnyékolja a szemét, úgy nézi, ahogy Kirby, a szoknyáját gondosan összefogva a lába körül, kikecmereg az autóból. Mrs. Bennie-vel beszélt telefonon, és Kirby azon tűnődik, hogy veszi ki magát, hogy Darren autójából száll ki.

– Szia, Darren! – köszön vissza Mrs. Bennie. – Kérlek, mondd meg a szüleidnek, hogy remekül éreztem magam a múltkori estén. A Frazier-ház párolt kagylójához semmi sem fogható.

– Megmondom – ígéri Darren.

Mrs. Bennie int egyet, és eltűnik a fogadóban.

– Köszönöm a fuvart – mondja Kirby. – Igazi életmentő vagy.

– Sok szerencsét az interjúhoz! – mondja Darren. – Hol laksz? – Kirby megmondja neki a címet. – Az Miss O'Rourke háza – állapítja meg Darren.

– Ismered?

– Minden nyáron ott laknak a legcsinosabb lányok. És úgy látom, ez alól az idei év sem kivétel.

– Jaj, köszi! – mosolyog Kirby. Bemutat egy gyors pukedlit.

– Csak vigyázz Evannel! – inti Darren.

– Tudom kezelni Evan fajtáját – jelenti ki Kirby. – A tenyeremből eszik.

– Abban biztos vagyok – szögezi le Darren. – Tudod, mit, nézz el valamikor az Inkwell Beachre! Én mindig ott vagyok, és csak egy könnyed séta a lakóhelyedtől.

– Rendben – egyezik bele Kirby. – Meglesz.

– Komolyan mondom – erősködik Darren. – Ugorj el valamikor!

Kirby szíve bukfencet vet.

– Én is komolyan mondom – feleli. – El fogok menni.

Darren integetve elhajt, Kirby pedig ott áll a járdán, és addig bámul az autó után, amíg eltűnik szem elől.

A stoppolás a legjobb dolog, amit valaha csinált.

•••

Kiderül, hogy Mrs. Bennie a Shiretown Inn igazgatója. A recepció mögött lévő kis irodába hívja be Kirbyt.

– Honnan ismered Darrent? – tudakolja.

Kirby kis híján azt válaszolja, hogy csak most ismerte meg, amikor felvette az autójába, de aztán aggódni kezd, hogy ez milyen képet festene róla.

– Az iskolából – feleli.

Mrs. Bennie rápillant Kirby önéletrajzára, amely ott fekszik előtte az íróasztalon.

– De te a Simmonsba jársz – mondja. – Az leányiskola.

Női iskola, gondolja Kirby.

– Egy Simmons-beli barátnőm révén ismerkedtem meg vele – válaszolja. – Gyerekkorukban együtt töltötték itt a nyarakat.

– Nos, tudod, Darren családja időtlen idők óta itt él – közli Mrs. Bennie. – Icipici kisbaba kora óta ismerem azt a fiút. – Kirby ezt örömmel hallja. Martha's Vineyard olyan hely, ahol létezik a fajok közti harmónia! Mrs. Bennie rámutat egy kézzel írt margójegyzetre Kirby önéletrajzában. Kirby hosszú órákat töltött azzal, hogy újra meg újra átírta a nővére Underwood írógépén, amíg tökéletes nem lett, valaki mégis ráfirkált. – Itt az áll, hogy szobalányi állás érdekel – mondja Mrs. Bennie. – Sajnálattal közlöm azonban, hogy minden ilyen állás be van töltve. Tudod, az ír lányok már májusban idejönnek.

Kirby elcsügged. Az ír lányok – mint Miranda, Maureen és Michaela az elsőről – már májusban ideérkeztek, és elhappolták az összes állást. Ha a takarítói állások mind elkeltek, mi marad neki? Benzinkutas munka? Élelmiszer-zacskózás?

– Én is szerettem volna korábban jönni – mondja –, de be kellett fejeznem a félévemet.

Mrs. Bennie felemeli a fejét, és láthatóan most nézi meg magának Kirbyt először.

– Te csinos lány vagy – nyilatkoztatja ki. – És három évet már elvégeztél a főiskolán. – Úgy előrehajol, hogy Kirby belelát asszonyos dekoltázsába. – Mit szólnál egy recepciós álláshoz? – *Ez túl szép, hogy igaz legyen.* Kirby szótlanul bólint.

– Épp most kellett elbocsátanom egy lányt – folytatja Mrs. Bennie. – Ugyanis indiszkrét volt. – Kirby tudja, hogy nem kérdezhet rá, de természetesen eltűnődik: *Vajon mit követett el az a lány?* Mrs. Bennie mintha olvasna a gondolataiban, már meg is adja a felvilágosítást. – Volt egy szállóvendégünk, egy úriember, és Veronica odaadta a szobája kulcsát a *feleségének* anélkül, hogy akár az úrral, akár velem egyeztetett volna. Ez aztán roppant szerencsétlen szituációhoz vezetett. – *Az úriembert rajtakapták egy diáklánnyal,* találgat magában Kirby. *Vagy a titkárnőjével. Vagy másvalaki feleségével.* Félretolja a Scottie Turbóról előtolakodó gondolatokat. – Mielőtt igent mondasz, tisztáznom kell bizonyos szabályokat az állással kapcsolatban. Időben ide kell érned. Csinosan kell felöltöznöd, a frizurádnak rendezettnek kell lennie. Nem viselhetsz nadrágot, sem nadrágszoknyát. A karod nem lehet fedetlen. Finom vendégek szállnak meg ebben a fogadóban, Wall Street-i típusok, az üzleti világ felső vezetői. Ami azt illeti, épp az imént foglaltam le egy szobát Edward Kennedy szenátor számára. Jövő hónapban fog megszállni nálunk. – *Teddy Kennedy!* Kirby alig tudja elhinni. – Számunkra az elsődleges szempont itt, a fogadóban – folytatja Mrs. Bennie – a vendégeink kényelme és a magánéletük tiszteletben tartása. Világos?

– Mint a nap – feleli Kirby. Örül, hogy kontyba kötötte a haját erre az interjúra, bár a ruhatára aggodalommal tölti el. Körül kell néznie, van-e a Vineyardon a Buttner'shez hasonló

áruház, ahol beszerezhet néhány alkalmas ruhadarabot. *Teddy Kennedy!* Alig várja, hogy ezt elmesélhesse Rajaninak. De mégsem… diszkrétnek kell lennie.

– A betölthető állás műszakja este tizenegytől reggel hétig tart. Jelent ez valamilyen problémát?

Kirbynek eltart egy percig, hogy feldolgozza az információt – éjjel tizenegytől reggel hétig. Mrs. Bennie az éjszakai műszakot ajánlja fel neki. Jelent *ez* problémát? Kirby gyors számítást végez. Időben vissza fog érni a Narragansett Avenue-ra, hogy együtt reggelizhessen a lányokkal, aztán lefekszik aludni. Ha nyolctól kettőig alszik, még mindig ott lesznek a délutánok, amikor el tud menni a strandra, és az estéi szabadok. Nem a legideálisabb, de több esze van annál, mintsem visszautasítsa ezt az ajánlatot.

– A hétvégék szabadok? – kérdezi reménykedve.

– A hétfők és a keddek a szabadnapok – közli Mrs. Bennie. – Hétfőn reggel hétkor távozol innen, és szerda este tizenegyre kell visszajönnöd. A fizetség kilencven dollár hetente.

Heti kilencven dollár! Kirby megdöbben magán, amiért meghajol az amerikai dollár ereje előtt, de tagadhatatlan a vonzereje. Le kell mondania a hétvégéiről, de zűrös múltját figyelembe véve, ez lehet, hogy nem is olyan nagy baj. Be kell bizonyítania, hogy érdemes a posztra; ki kell alakítania magában a munkafegyelmet. Mrs. Bennie lehetőséget kínál neki, hogy megmutassa: igenis felelősségteljes felnőtt. Továbbá ezzel a beosztással elkerüli az első emeleti fürdőszobában

adódó tumultust, és a szüleinek nem lesz okuk a panaszra. Recepciós lesz!

– Elfogadom – mondja mosolyogva.

AZOK A SZÉP NAPOK[11]

Alkut kötött az ördöggel.

Nem volt más választása.

Kate számára nem ismeretlen a katonai áldozathozatal. Wilder már otthon, amerikai földön halt meg, de Kate tudja, hogy igazán sosem tért haza Koreából. Viszont egy fiút csatába küldeni más ügy, és a vietnámi egy másik háború. A dzsungel jóformán áthatolhatatlan, a hőség gyilkos, az ottani rovarok ragadozók, a mocsarak sűrűek és zöldek a homályban. Épp elég nehéz magával az országgal csatázni, nemhogy az irgalmat nem ismerően erkölcstelen vietkongokkal. Barbár álcázott csapdákat állítanak – ilyenek például a letakart gödrökbe ásott kihegyezett, mérgező karók, a kígyóvermek és a konzervdobozba rejtett kézigránátok.

Kate és David 1965 óta csendesen háborúellenesek. David irodájából az egyik jogi asszisztenst besorozták, és ez a huszonkét éves fiatalember mindössze egy héttel az országba érkezése után elesett az Ia Drang-völgyben vívott csatában. Kate attól félt, hogy Tigris jelentkezik katonának, alighogy

---

[11] Eredetileg Borisz Ivanovics Fomin dala 1924-ből, ezt Paul McCartney átírta Mary Hopkin számára, aki 1968-ban vette lemezre. Eredeti címe: *Those Were the Days.*

elvégzi a középiskolát, de ő kelletlenül beiratkozott a Framinghami Állami Egyetemre. Kate most azt kívánja, bár jelentkezett volna önként a seregbe, akkor talán legalább lett volna választási lehetősége. Talán kitanulhatott volna egy szakmát, amely távol tartaná a frontvonalaktól.

Tigris azonban vállalta a kockázatot, és most baka, egy a sok tízezerből. Feláldozható.

Kate egyetlen reménye Tigris gyors hazahozatalára – ha lehet, már szeptemberben – Mr. Crimminsben van. Amikor írt Bill Crimminsnek, hogy közölje, Tigrist besorozták, és ezen a nyáron nem jön Nantucketbe, Bill azt írta vissza, hogy a sógora együtt szolgált Creighton W. Abramsszel a második világháborúban, a bulge-i csatában, és még most is hetente vált levelet a tábornokkal katonai és magánjellegű kérdésekről. Bill megígérte, hogy megkéri a sógorát, vesse be a befolyását a tábornoknál, hogy szerelje le Tigrist.

Ám Bill kért cserébe egy szívességet.

A televízió körüli dráma jó fedezékül szolgált a fiú drámájához. Miközben kicsomagolja a bőröndjét, Kate a hálószobája ablakából futólag megpillantja Picket – éppen felszáll a biciklijére. Kate megfigyeli a válla ívét és a haja aranyló csillogását. Azon kapja magát, hogy remeg.

Kate azt hitte, Exalta a terv gátjának fog bizonyulni, de nem így történt. Kate már néhány héttel ezelőtt elmagyarázta neki a helyzetet – hogy Mr. Crimminsnek tudomására jutott, hogy a Kaliforniában élő Lorraine-nek van egy fia, de Lorraine (akit

most Lavendernek hívnak) eltűnt, és Mr. Crimmins elment a gyerekért, de a Pine Streeten lévő garzonja nem elég nagy ahhoz, hogy el tudja ott helyezni –, és könnyűszerrel rá tudta vezetni Exaltát a megoldásra: Bill Crimmins és az unokája költözzenek be a Little Fairbe.

– Nekünk is jót tesz, ha lesz egy férfi a ház körül – jegyezte meg Exalta. Kate nem fáradt azzal, hogy rámutasson: David minden hétvégén kijön; egyszerűen megkönnyebbült, hogy Exalta nem ellenezte ezt az új elrendezést. Valójában Exalta úgy tett, mintha az *ő* ötlete lett volna, hogy megkérik Bill Crimminst és az unokáját, lakjanak a Little Fairben.

Minden rendben lesz, mondogatja magának Kate. Bill Crimmins a múlt héten írt a sógorának, nem sokkal azelőtt, hogy a fiúval együtt beköltözött, és valószínűleg ezen a héten vagy a következőn megkapja a választ. Tigris ugyanolyan hirtelen kikerül a veszélyből, amilyen hirtelen belecsöppent. Haza fog jönni.

Most valaki más is kijön a Little Fairből, egy lány. *Jessie az,* döbben rá Kate. Ahogy Jessie áll, miközben a fiúval beszélget, a derekára tett kézzel és a csípőjét megemelve, nagyon érettnek látszik. Nos, gondolja Kate, *tizenhárom* éves… éppen ma. Szegény, édes Jessie-nek fel kellett áldoznia a születésnapját a megérkezés és az elhelyezkedés oltárán. Kate túlságosan össze van zavarodva, nem képes többre, mint hogy mindenkit elvisz a Susie'sba vacsorázni, márpedig az nem születésnapi szertartás, hanem az első nantucketi este

szertartása. Mindazonáltal úgy véli, hogy útban hazafelé meg tudnak majd állni az Island Dairy Barnál egy fagylaltkehelyre.

Szánalmas erőfeszítés, hogy megünnepeljék legfiatalabb gyermeke tinédzserkorának kezdetét. Kate elhatározza, hogy a következő héten, amikor már minden lecsillapodott, kárpótolja Jessie-t. Elmennek vacsorázni, csak ők ketten Jessie kedvenc helyére, a Mad Hatterbe.

Kate úgy löki be a bőröndjét a szekrény hátuljába, ahogy mindig szokta, így próbálja meg elkerülni, hogy belegondoljon annak a realitásába, hogy majd újból be kell csomagolnia. Ezután leltárt készít a szobáról, amely, mióta a világon van, a nyári hálószobája. Itt lakott kislányként, amikor Amerika még boldog és virágzó hely volt; itt lakott tinédzserként a válság idején, amikor a szigetről mindenhonnan jöttek a férfiak, és bekopogtattak, nincs-e szükségük Kate szüleinek valami elvégzendő munkára a ház körül. Ebben az időszakban történt, emlékszik vissza Kate, hogy felfogadták Bill Crimminst alkalmi munkák elvégzésére, és Lorraine-t, a lányát cselédnek és szakácsnőnek. Crimminsék egész évre kiköltöztek Nantucketre, miután Bill elvesztette az állását a Massachusetts állambeli Lowell textilüzemében. Bill felesége még Lorraine kisbaba korában meghalt.

Kate itt lakott fiatal feleségeként Wilder Foley-val, aki mániás depresszióban szenvedett, beteges hazudozó volt, de tagadhatatlanul mágneses vonzerővel bírt. Emlékszik, ahogy az ablakbemélyedésben ülve várta, hogy Wilder hazajöjjön az

egyik estén a sok közül, amikor állította, hogy későig ott maradt a Bosun's Lockerben.

Majd itt lakott három apátlan kisgyerek reményvesztett édesanyjaként 1953 szörnyű nyarán. Lorraine Crimmins lelépett Kaliforniába, és Kate a július és az augusztus legnagyobb részét úgy töltötte, hogy nem volt senki, aki vigyázott volna a gyerekekre. Papírbabákat vagdosott ki Blairrel és Kirbyvel; biciklizni tanította Blairt a Plumb Lane-en; és óriási napszemüvege mögött sírva lyukakat ásott a homokba Tigrissel a Steps Beachen.

Azután itt lakott David Levin, a zsidó ügyvéd feleségeként, akit Exalta sosem fogadott el, annak ellenére, hogy rendes, kedves és megbízható férfi – épp annyira józan és higgadt, amennyire Wilder féktelen és kiszámíthatatlan volt –, aki hajlandó volt vállalni másvalaki három gyermekét, és ugyanúgy bánni velük, mint a saját lányával, Jessicával. És most Kate negyvennyolc éves, ez az a kor, amikor csak akkor érzi jól magát, ha olyan helyen van, amely összetartja a különböző életeit, mint ez a szoba.

A toalettasztalon van egy fénykép a családról, amely a Steps Beach dűnéin készült: Kate és David a hátsó sor közepén, Blair és Angus tőlük balra, Kirby a jobbjukon, és Tigris meg Jessie előttük ülnek. Mindnyájan mosolyognak, és ragyognak a nyári színeik – világosabb haj, sötétebb bőr. Exalta túl sok gin-tonikot hörpölt aznap az ebédnél, és elaludt, kihagyva ezáltal ezt a kirándulást a Steps Beachre. Kate, őszintén megvallva,

örült, hogy nincs ott. Ez az ő családja; itt ő a matriarcha. Nézi a saját arcát, és elszorul a szíve saját naiv biztonságérzete láttán.

Azok a szép napok, csak arra gondolok, a tánc, az ének véget sosem ér.[12]

Tigris távolléte csupán átmeneti, győzködi magát Kate. Megbízik Bill Crimminsben. Mindent meg fog tenni, hogy a fiú érezze, szívesen látják, és ezért el fogja nyerni illő jutalmát. Mr. Crimmins meg fogja találni a módját, hogy hazahozza Tigrist. Újra együtt lesz a család.

---

[12] A szám 1969-es magyar feldolgozásának szövegírója Tardos Péter.

GYANAKVÓ ELMÉK[13]

Bostonban harminc fok van, és a harmadik trimeszterébe lépő Blair kihízta az összes kismamaruháját. Egyetlenegy van, ami még jó rá. Úgy néz ki, mint egy sárga cirkuszi sátor, de nincs más választása, ezt kell felvennie, valahányszor elmegy hazulról, amit mostanában már a lehető legkevesebbszer tesz meg. Angus beleegyezett, hogy kifizeti a Savenor's házhozszállítási költségét, és nem szól a csillagászati villanyszámla miatt; Blair napi huszonnégy órában működteti a klímaberendezést. A lakás olyan hideg, akár az Északi-sark, de Blairről még így is folyik a víz, ahogy a tévé előtt ülve nézi a *That Girl* című szituációs komédiát, és közben grillezett sajtos szendvicseket és Hunt's Snack Pack tejkaramellás pudingokat eszik, egyiket a másik után.

Ahelyett, hogy Blair kedvességnek tekintené Angus beletörődését az extra költségekbe, a lelkifurdalása megnyilvánulásának tartja. A férje nem hajlandó megmondani az igazat, merre járt aznap, amikor ő meglepte az irodában; makacsul kitart az állítása mellett, hogy megbeszélésen volt, jóllehet ama megbeszélés jellege már háromszor változott, és

---

[13] Elvis Presley 1968-as száma, eredeti címe: *Suspicious Minds.*

nem tud magyarázatot adni arra, hogy miért volt kócos a haja és félregombolva az inge.

Blair egy gyanús telefonhívásra is felfigyelt. Ő vette fel a telefont a lakásukban, és egy hűvös, dallamos női hang Mr. Whalent kereste – így, holott az MIT-n mindenki dr. Whalennek vagy Whalen professzornak hívja Angust. Blair hirtelen támadt ötlettel így válaszolt:

– Sajnálom, pillanatnyilag nincs itthon. Maga az, Joanne? – A nő letette.

Június elején egyik este megszólal a telefon. Angus felveszi a konyhai készüléket, Blair pedig ugyanabban a pillanatban az ágy mellett lévőt. Fehérneműben fekszik egy vékony lepedő alatt, és mogorván várja, hogy Angus felmelegítsen egy félkész vacsorát, és szobaszervizként az ágyához szállítsa.

– Halló – mondja Angus –, Whalen lakás.

– Mr. Whalen? – kérdezi egy ezüstösen csengő hang. – Itt Trixie.

Blair egy pillanat alatt felméri, hogy Angus nem tudja, hogy ő is vonalban van.

– Trixie – mondja Angus. – Figyeljen, elnézést a mai nap miatt. Valami közbejött a munkahelyemen, de… Holnap szeretnék találkozni magával.

– Rendben van, de a mai napot is ki kell számláznom magának.

– Igen – feleli Angus. – Megértem, persze. – Blairnek éppen csak sikerül elfojtania egy zihálást. Angus megköszörüli a torkát. – Drágám, te is vonalban vagy? – Vár egy kicsit. – Blair?

Blair a műanyag gomb lenyomásával szétkapcsol, majd óvatosan a helyére teszi a hallgatót, és hátradőlve igyekszik hihetően eljátszani, hogy éppen szunyókál.

Egy másodperccel később Angus bekopog, és Blair megérzi a gombamártásos Salisbury steak, a zöldborsó és az almatorta egybemosódó illatát.

– Drágám?

Blair csukva tartja a szemét. *Angus egy call-girllel, egy prostituálttal találkozgat.* Ez egyrészt megkönnyebbülés, mert a nő nem a türkizkék szemhéjfestékes, *Pat, a nyuszi*-s Joanne, és megsemmisíti Blair másik gyanúját, miszerint Angus romantikus viszonyba keveredett volna az egyik hímnemű diákjával az egyetemen.

Másrészt viszont undorító elképzelni Angust egy prostituálttal. Ez annyira *beteges,* annyira méltatlan hozzá! *Fizet* a szexért! Lehetséges, hogy mindig is fizetett érte. Ez megmagyarázná, hogyan vált olyan tapasztalttá a hálószobában. De mi van a betegségekkel? Angus valóban ennyire nincs tekintettel őrá és a még meg sem született babájukra?

Trixie, gondolja Blair. Örül, hogy van egy név, amelyet ráaggathat a riválisára. A prostituált neve Trixie.

•••

Miközben Blair a következő rejtélyes telefonhívást várja, a napok egyre melegebbé válnak. Kirby ugrik be hozzá, hogy elköszönjön. A nyarat Nantucket helyett Martha's Vineyardon tölti, amit Blair nem egészen ért.

– Ki kell szabadulnom anyu állandó irányítgatása alól – magyarázza Kirby. – Ideje felnőnöm.

Ezzel Blair teljes szívéből egyetért. Kirbyből hiányzik a fegyelmezettség, és láthatóan elégedett azzal, hogy oda megy, ahová a szél fújja. Blair úgy dönt, nem mondja meg neki, hogy a felnőtt lét túl van értékelve.

– Takarítani fogsz egy fogadóban? – csodálkozik Blair. – Nem tudtál ennél jobb állást keríteni?

– Nekem legalább *van* állásom – vág vissza Kirby. Tekintetével végigszánt Blair ágyán – ételek csomagolóanyaga, üres pudingospoharak, a tévéműsor és Jacqueline Susann *The Love Machine* című könyve, amely mostanában elmegy irodalomnak is.

Blair kis híján felcsattan, de belátja, hogy szánalmas a helyzete, és nincs energiája szócsatát vívni a húgával. Az agya húslevessé vált.

Csüggesztő a szerepcsere. Régen, a sötét időkben, amikor az édesapjuk meghalt – Blair nyolcéves volt, Kirby öt –, Kirby mindig nyöszörögve bemászott Blair ágyába. Ahhoz elég idős volt, hogy tudja, valami nagyon nincs jól, ahhoz viszont még nem, hogy pontosan tudja, mi az, és Kate Tigris ellátására koncentrált, aki még csak hároméves volt, és még mindig

nehezen kezelhető. Blair emlékszik, hogy valaki – talán a nagymamája, vagy Janie Beckett – azt mondta neki, hogy Kirby szerencsés, amiért ott van neki ő, egy nővér. Hogy példaképként kell szolgálnia. Blair ezt nagyon komolyan vette. Az egész élete a „Hogyan vezessünk példamutatással" című tantárgy mesterkurzusa.

Most azonban Kirby úgy néz rá, mint aki azt gondolja: *Én nem akarom így végezni.*

– Nem volt muszáj otthagynom az állásomat – magyarázza Blair. – Az elmúlt évet simán tölthettem volna tanítással, de Angus azt akarta, hogy maradjak itthon.

– Miért nem álltál a sarkadra? – kérdezi Kirby. – Tudod, mit mondana Betty Friedan…[14]

– Betty Friedan nem űrhajóshoz ment feleségül! – Blair kis híján felnevet, annyira abszurd ez a kijelentés, és nem kétséges, hogy Kirby következő érve az lesz, hogy Blair sem egy űrhajóshoz ment feleségül – nem igazán. – És most aztán teljesen itthon rekedtem, igaz? Mezítláb és terhesen. Halálra unom magam. Annyira unatkozom, hogy a képzeletem mindenféle összeesküvés-elméleteket produkál…

– Rájöttél, ki ölte meg a két Kennedyt? – kérdezi Kirby.

Blair nem tudja rászánni magát, hogy elmosolyodjon. Nagyon szeretne beszélni a húgának Angusról és Trixie-ről, de

---

[14] Amerikai író, polgárjogi aktivista, feminista (1920-2006). Vezető alakja volt az 1960-as években indult polgárjogi mozgalmaknak, fő célkitűzése a nők egyenjogúságának megerősítése és biztosítása a jog eszközei által.

nem akar beismerni még egy kudarcot. Nem elég, hogy nem dolgozik, a férje, aki miatt otthagyta az állását, megcsalja.

– Érezd jól magad Vineyardon! – mondja. – A takarítás becsületes munka. Büszke vagyok rád!

– Jaj, Blair! – sóhajt Kirby. Ráteszi a kezét Blair hasára, és a baba rúg egyet.

– Ő a te Kirby nénikéd – mondja Blair.

– Hé, kölyök! – vigyorog Kirby. – Készülj az 1969-es évre! Tudok néhány tiltakozó nótát, amelyeket meg kell tanítanom neked.

•••

Másnap Kate ugrik be elköszönni, mielőtt elindul Jessie-vel és Exaltával Nantucketre.

– Szükség esetén apu itthon lesz – nyugtatgatja Kate Blairt. Lerak többféle magazint – van köztük egy *Good Housekeeping, egy Ladies' Home Journal* és egy *Womans Weekly.* Egyikben sincsenek igazi hírek. Blair tudja, hogy az édesanyja meg akarja óvni a döbbenetet vagy izgalmat okozó újságoktól, de Blair nem olyasmit akar olvasni, mint a „Tíz hideg vacsora nyárra", vagy a „Horgolástervek a hétvégére". Egy jóval kevésbé üdvös magazinra van szüksége olyan cikkekkel, mint például: „Mit tegyünk, ha a férjünk egy prostituálttal randevúzik?" A *Cosmopolitan*re van szüksége. – És augusztus elsején visszajövök, ahogy megbeszéltük, hogy veled legyek a szülés idején.

– Elhagyom Angust – jelenti ki Blair.

Kate még csak nem is pislant.

– Tudom, hogy sokat dolgozik, szívem. De a Holdra szállás…

– A francba a Holdra szállással! – fakad ki Blair. Az Apollo-11 fellövését július 16-ra tervezik, bár ezernyi dolog késleltetheti, és arrébb tolhatja pár héttel, éppen a szülés időpontjára. Blair pillanatnyilag reméli, hogy Angus Houstonban lesz, amikor a baba megérkezik; nem akarja, hogy a közelében legyen. – Viszonya van valami Trixie nevű nővel. – Azt nem bírja beismerni Kate előtt, hogy a nő prostituált, de talán a *Trixie* név egyértelművé teszi.

– Csakugyan? – kérdezi Kate kétkedéssel a hangjában. – Biztos vagy benne? Tudod, megszokott dolog, hogy egy kismama azt *képzeli,* hogy hűtlen a férje, mert úgy érzi, most éppen nem kívánatos…

– Ez *nem* a képzeletem szüleménye, anyám – fortyan fel Blair. – Az a nő *idetelefonált.* Hallottam a hangját.

– Nos, biztosra veszem, hogy Angus észhez tér, miután megszületik a baba – győzködi Kate.

Blair dühöngve lehunyja a szemét, és csak azt tudja elképzelni, hogy a vérnyomása olyan veszélyes magasságokba szökött, hogy a baba most rögtön kiugrik belőle. Le kell csillapodnia. Kinyitja az éjjeliszekrény fiókját, kivesz egy csomag Kentet, és rágyújt egyre.

– Szóval azt javaslod, hogy várjam ki, amíg magától véget ér? Azt javaslod, hogy *tűrjem* ezt el?

– Hét hónapos terhes vagy, szívem – feleli Kate. – Nem mehetsz el, és nem válhatsz el, és nem konfrontálódhatsz Angusszel, mert az érzelmi zűrzavar árt a babának.

Nem lett volna szabad elmondania az anyjának. Le kellett volna nyelnie a büszkeségét, és Kirbyt kellett volna a bizalmába avatnia. Kirby sosem tanácsolná azt, hogy maradjon egy félrelépő férjjel.

– Ez olyan régimódi nézet, anyám – jelenti ki Blair. – Mit szólna ehhez Betty Friedan?

– Ki? – kérdez vissza Kate.

Blair megrázza a fejét, és összeszedi magát.

– Arra gondoltam, hogy beköltözhetnék a nagyi házába – folytatja. – Mivel nincs itthon.

Kate elneveti magát.

– A ház ott áll üresen – üti tovább a vasat Blair. A nagymamája Beacon Hill-i városi háza nagy, hűvös és barátságos a harangjátékos órákkal és kézi csomózású selyemszőnyegekkel, amelyekre mennyei érzés mezítláb rálépni. A vendégszobában az ágy extra nagy, és az ablakok a hátsó kertre néznek, ahol van egy megnyugtatóan csobogó, magas szökőkút. Nem volna olyan jó, mint elszökni a szigetre, de jobb volna, mint itt maradni a Commonwealth Avenue-n.

– És üres is marad – szögezi le Kate. – Sajnálom, édesem. Huszonnégy éves vagy, felnőtt nő, házas és várandós, tehát

úgy kell viselkedned, mint egy felnőttnek, és nem mint egy gyereknek, aki megszökik a problémái elől. Angus figyelemre méltó pályát fut be, és remekül gondoskodik rólad. Ha van is egy kis románca ezzel a… *Trixie*-vel, az alighanem azért van, mert olyan nagy nyomás alatt áll. Valójában inkább hálásnak kellene lenned.

– Hálásnak? – fortyan fel Blair. – *Hálásnak,* anyám? Sosincs itthon, állandóan dolgozik, és azon ritka alkalmakkor, amikor mégis megjelenik… – Elhallgat, nem tudja biztosan, hogy mennyit akar az édesanyja orrára kötni. Kate várakozón néz rá. – Olyan… szeszélyes. Kiszámíthatatlan. Néha olyan, mintha minden ízében különbözne attól a férfitól, akihez hozzámentem.

– Jaj, édesem! – Kate láthatóan meglágyul kicsit. Kisimít egy kóbor hajfürtöt Blair homlokából, és Blair egy pillanatra nekidől az édesanyja megnyugtatóan hűsítő tenyerének, visszaemlékezve arra, hogy régen sokszor tett úgy, mintha lázas volna, csak hogy az édesanyja az arcán nyugtassa azt a puha és biztos kezet. Az emléknek vége szakad, amikor Kate fürgén feláll, és kimegy a hálószobából. Egy pillanat múlva egy pohár jeges barna folyadékkal tér vissza. Blair először azt hiszi, jegestea, de amikor megszagolja, örömmel tapasztalja, hogy whisky.

– Nem holnap kell menned az orvoshoz? – kérdezi Kate.

A vizsgálat dr. Sayernél, igen. A szörnyű, groteszkül túlburjánzó szakállú dr. Sayernél, aki hideg kézzel tapogatja

Blairt, és közben a kigúvadt szeme úszkál a szemüvege mögött.

– De igen – feleli Blair. Elnyomja a cigarettáját a hamutartóban, és iszik egy korty whiskyt. Azonnal ellazul tőle. – Tízkor.

– Angus elkísér?

– *Elvileg* igen – mondja Blair epésen. – De lehet, hogy megfeledkezett róla, és betervezett egy randevút Trixie-vel.

– Legjobb, ha megőrzöd a humorérzékedet ezzel kapcsolatban – mondja Kate nevetve. – Majd tudasd velem, hogyan ment. Holnap délután négyre Nantucketen kell lennünk. Szeretlek, édesem! – Kate odahajol, homlokon csókolja Blairt, és megszorítja a vállát, és egy pillanatra Blair jól érzi magát.

– Szia – köszön el Blair. El sem tudja hinni, hogy az édesanyja ilyen közömbösen fogadta a hírt. El kellett volna mondania a prostituált részt is, akkor talán Kate kellőképpen megdöbbent volna. Az édesanyja egy olyan korban nőtt fel, amikor a fiatal nőktől elvárták, hogy viseljék el a hűtlen férjüket. Most már azonban 1969-et írnak, és Blair nem fogja ezt eltűrni. Ha nem költözhet át a nagyi házába, akkor egyszerűen kimegy Nantucketre a nyárra. A szigeten fogja megszülni a babát, a kis vidéki kórházban.

Csakhogy… nem bír ki két órát az autóban, és újabb két órát a kompon; pusztán attól beindulna a koraszülés, ha végigzötyögne az autóval a Main Street macskakövein.

Kelepcében van.

•••

Angus emlékszik a másnapi orvosi vizsgálatra, ami megkönnyebbülést jelent Blairnek, mivel még a gondolata is riasztó, hogy egyedül menjen bárhová az ő állapotában.

Ruth, a rendelő recepciósa vet egy pillantást Blairre és Angusre, aztán hátravezeti őket a rendelőbe, ahol dr. Sayer az íróasztalnál ülve cigarettázik. Blair nem tudja megállapítani, hogy Rutht megrémíti-e a mérete, vagy lenyűgözi, hogy dr. Whalen úgy döntött, elkíséri a feleségét a vizsgálatra, holott elfoglalt ember, aki egy olyan ügyön dolgozik, amely nagyon fontos az ország büszkesége szempontjából. Talán egy kicsit mindkettő.

Dr. Sayer reakcióját azonban nem lehet félreérteni. Amikor meglátja Angust, felugrik, és hosszasan rázza a kezét. Azután hosszú társalgás kezdődik a Holdra szállásról és a különböző űrhajósok érdemeiről – Angus mellszélességgel védi Armstrongot és Aldrint, de dr. Sayer úgy véli, hogy Jim Lovellt is ide kellene sorolni –, és aztán Angus technikai magyarázatba kezd a tolóerőről, az ellipszis alakú Föld körüli pályákról és a Hohmann transzferpályáról, dr. Sayer pedig bólogat, bár Blair biztos benne, hogy éppúgy elvesztette a fonalat, mint ő.

Amikor már végképp nem bírja elviselni, hogy rá ügyet sem vetnek, megköszörüli a torkát.

– Á, igen – vált Angus. – A feleségemet aggasztja a…

– A méretem – vág közbe Blair. Végre bírja dr. Sayer osztatlan figyelmét, és tudja, hogy ki kell használnia a lehetőséget. – Hatalmas vagyok. Egy víziló. Ennek az egynek a kivételével valamennyi ruhámat kihíztam.

Dr. Sayer egy pillantásával felbecsüli, aztán megkerüli az asztalát, és ráteszi a kezét a hasára. Blair érzi, hogy a baba rúg egyet.

– Elküldjük röntgenre – mondja az orvos.

•••

Angus úgy dönt, hogy a vizsgálóban marad, mialatt egy nővér végigvezeti Blairt a folyosón, és megkéri, hogy feküdjön le egy hideg fémasztalra. Miközben készül a röntgenfelvétel, Blair szemét könnyek lepik el. Biztosra veszi, hogy azt fogják látni, hogy egy óriást, egy szörnyet, egy polipot hord a szíve alatt. Megbánja, hogy hozzáment egyáltalán Angushöz, és hagyta magát teherbe ejteni. Elképzeli, milyen lenne az élete, ha más utat választott volna: a karcsú testű és fürge eszű Blair Foley-ból a huszadik századi női irodalom elismert tudósa válik, akinek szakterülete Edith Whartonnal kezdődik, és Shirley Jacksonnal, Flannery O'Connorral, Anne Sextonnal és Adrienne Richcsel folytatódik. Különböző férfiakkal randevúzna, ahogyan Sallie teszi, egyik hétvégén egy építésszel, a következőn egy múzeumi kurátorral. Nem itt heverne egy fémasztalon, akár egy marhaoldalas, várva a hírt,

hogy miféle iszonyú szerzet növekszik benne; Nantucketen, a Cliffside Beachen lógatná a lábát, és Marco, a Rio de Janeiró-i vízimentő nézné takaros, kemény hátsóját, miközben a napernyője alól a vízhez sétál.

Őrült, szenvedélyes viszonyba bocsátkozna Marcóval, aki egyedül csak őérte volna oda, és nem kellene osztoznia rajta egy Trixie nevű call-girllel.

Blair behunyja a szemét, hogy jobban tudjon fókuszálni elragadtatott gondolataira, és valószínűleg kicsit el is szunyókál, mert egyszer csak arra riad fel, hogy a nővér egy homályos fekete-fehér filmet rázogat az arca előtt, és azt kérdezi:

– Szeretne látni egy képet az ikreiről?

Ikrek!

Blairből kitör a zokogás.

•••

Másnap délután kopognak a lakás ajtaján, és Blair gyanítja, hogy amikor az édesanyja megkapta a hírt, hogy nem egy unokája lesz, hanem kettő, rögvest otthagyta Nantucketet, és most újra itt van, Bostonban. Amikor Blair kinyitja az ajtót, egy magas, vonzó férfit lát ott takarosan vasalt khakiszínű öltönyben. Blairnek beletelik egy pillanatba, mire felismeri Joey Whalent, Angus öccsét.

– Joey! – kiált fel Blair. – Milyen szívderítő látvány vagy! Csodásan nézel ki! Micsoda meglepetés!

– Az a meglepetés, hogy csodásan nézek ki? – kérdezi Joey ragyogó arccal. Megpuszilja Blair arcát, és átad neki egy barna papírba csomagolt üveget, meg egy pékségből származó, csokoládétól illatozó zacskót.

– Babka, egyenesen a sütőből – közli Joey. – És régi barátunk, a Cold Duck.

– Te aztán tudod, hogyan kell felvidítani egy lányt – mondja Blair, és megtartja az ajtót a sógora számára.

Ikrek.

Valahányszor kimondja gondolatban a szót, egyre szörnyűségesebbnek tűnik. Ikrek. Két baba. Egyszerre két baba. Az életében beálló hatalmas változás, hogy *gyereke lesz,* egyszeriben megduplázódott. Jelenleg mindenből csak egy van – egy mózeskosár, egy rácsos ágy, egy babakocsi –, és most mindenből be kell szereznie egy másodikat is. Nyomasztó.

Joey belép, meglazítja a nyakkendőjét, és leveszi a zakóját, közben pedig Blair csodálja. Közvetlenül Angus és Blair esküvője után Joey New Yorkba költözött, és egy rangos reklámcégnél szerzett állást, amely élelmiszeripari termékekre specializálódott. Dolgozott a Sara Lee-kampányban, és kiválasztották, hogy ő reklámozza a márkát New Englandben és Kelet-Kanada egyes részein. Három-hat hónapot lesz Bostonban, meséli Blairnek; az ügynökség bérelt neki egy lakosztályt a Parker House szállodában a Tremont Streeten, ugyanabban az utcában, ahol Blair kedvenc étterme, a

Marliave van, és házvásárlási kölcsönt nyújtottak neki. Gyönyörű, a New York-i Alan Davidnél mérték után készült öltönyt és csillogó Florsheim mokaszint visel. Csinos a megjelenése, frissen van borotválva, és kellemes az illata – éles ellentétben Angusszel, aki gyakorta elfelejt fogat mosni, és borotválkozás utáni szert pacsmagol magára, mielőtt elrohan, hogy belevesse magát a napjába.

Blair a régi idők emlékére kitölt két pohárral a pezsgőből, Joey pedig közben tányérokat és kést vesz elő, és szeleteket vág a meleg, jó illatú babkából. Leülnek egymás mellé a kanapéra, és Blair hosszú idő óta először boldognak érzi magát annak ellenére, hogy segítség nélkül nem lesz képes feltápászkodni onnan.

– Babka – tűnődik. – Azt hiszem, még sosem ettem.

– New Yorkban vannak a legnagyszerűbb lengyel pékségek – magyarázza Joey. – Annyi mélyhűtött Sara Lee-terméket eszem, hogy üdítő változatosság olyasmit kóstolni, ami frissen készül. De ezt nem árulom el a főnökeimnek. – Iszik egy kortyot a pezsgőjéből. – A másik, amit imádok New Yorkban, az a thai étel. Ettél már thai ételt?

– *Thai* ételt? – csodálkozik Blair. El sem tudja hinni, hogy Joey Whalen, aki hajdan pedállal hajtotta a hattyúhajókat, és aki számára az ínyenc ételek netovábbját a Durgin-Park étterem osztrigaraguja jelentette, ilyen kifinomult lett. Emlékszik, hogyan tartotta Angus számításokkal teleírt jegyzetfüzetét a gyertyaláng fölé, hogy figyelmet követeljen

magának, és hogy akkoriban ő kristálytisztán úgy látta, hogy Angusszel lényegesen jobban jár.

Most már nem olyan biztos ebben. Ha inkább Joey-hoz ment volna feleségül, most New Yorkban élhetne, vasárnap délutánonként ellátogathatna a Metropolitan Művészeti Múzeumba, és olyanokkal üthetné agyon az időt Greenwich Village-ben, mint Bob Dylan és Allen Ginsberg.

– Hogy van az öcséd? – kérdezi Joey, amit Blair természetes váltásnak tart – a thai ételekről a vietnámi csatamezőkre.

– Még életben van – válaszolja csendesen. – Leveleket küld.

– Ez egy erkölcstelen háború – jelenti ki Joey. – A fiaink azért vannak odaát, hogy nőket és gyerekeket gyilkoljanak.

Amint leér az első falat babka, a babák rugdalózni kezdenek. Blair alig tudja elhinni, hogy Joey-nak már politikai nézetei is vannak. Ő a maga részéről egyetért azzal, hogy a háború erkölcstelen. A három legutóbbi kormányzat többre értékeli a kommunizmus kiirtását az amerikai katonák életénél. Blair azonban tudja, hogy Tigris azért van odaát, hogy az ő folyamatos szabadságukért harcoljon, és ezért büszke rá.

– Két újságom is van – mondja. – Az első, hogy ikreket várok.

Joey ujjongva felkiált, aztán őrült módon, eltolja az útból a dohányzóasztalt, és négykézlábra ereszkedik Blair előtt, hogy megsimogathassa a hasát.

– Ez hihetetlen! Nem egy emberi élet lakik benned, hanem kettő. Kettő! – Az érintése jólesik, és Blair enyhén felizgul, *szexuálisan,* ami több szempontból is helytelen. Elneveti magát, és játékosan rácsap.

– Kelj fel! – Jobban tetszik neki Joey lelkesedése, mint Angus tegnapi reakciója, amely valahová az apátia és a tudományos érdeklődés közé esett. Megszemlélte a röntgenfelvételt, megpróbálta megállapítani, hogy egypetéjű ikrek-e – egy pete osztódott-e ketté –, vagy kétpetéjűek, vagyis két különálló pete termékenyült meg. Aztán a kórházból hazafelé vezető úton végig hangosan töprengett, hogy vajon legalább az egyik fiú lesz-e.

Joey visszaül a kanapéra, közelebb Blairhez, mint az előbb.

– Mi a második újság?

Blair olyan mély lélegzetet vesz, amilyet csak tud. A babák elkezdték összeszorítani a tüdejét.

– Angusnek viszonya van egy Trixie nevű nővel – mondja aztán. Valahányszor Blair kimondja a nevet, egy Disney rajzfilmfigurát képzel maga elé. – Hétköznapokon találkozgat vele. A nő felhívta az itthoni telefonon.

Joey-nak az ikrek fölötti mámoros hangulata vad dühbe fordul.

– Te most viccelsz velem.

– Bár viccelnék! – feleli Blair, és sírva fakad.

– Ó, hé! – ütközik meg Joey. – Hé, Blair, ugyan már! – Átkarolja Blair vállát, ő pedig Joey karjába omlik, és telesírja a

szép, fehér ingét. – Angus egy idióta. Egy undok fráter. Sosem értékelte, amije van – olyan átkozottul okos, hogy mindent úgy vesz, hogy az jár neki.

– Azt hittem, *szeret!* – jajveszékel Blair.

– Biztosra veszem, hogy tényleg szeret – nyugtatgatja Joey. – Tudom, hogy így van. Egyszerűen csak… nos, nyilván pánikol a Holdra szállás… vagy a babák miatt.

– Hogy a babák miatt pánikol? – hitetlenkedik Blair. – Ő a babákat az én kötelezettségemnek tartja, kizárólag az enyémnek. A babák ügye női munka, és az űrhajók ügye férfimunka. – Blair ismét könnyekben tör ki.

– Jaj, Blair, ne sírj! – vigasztalja Joey. – Te olyan csinos és okos vagy, és nagyszerű parti egy olyannak, mint Angus… Biztosra veszem, hogy ez a Trixie nevű nőszemély a nyomodba sem érhet. Hogyan is érhetne?

Talán *pontosan* ezeket a szavakat kell Blairnek hallania, vagy talán a hormonok teszik, mert a tudattól, hogy nem egy babával várandós, hanem kettővel, magánkívül van, mindenesetre azon veszi észre magát, hogy Joey Whalent csókolja, ő pedig visszacsókolja őt. Blair szinte el sem hiszi, hogy ilyen gyalázatos dolog történik, és mégis olyan jólesik, hogy nincs ereje abbahagyni. Angus már sosem ér hozzá. A szex a múlt hónapban abbamaradt, mert Blair azt olvasta, hogy a terhesség utolsó trimeszterében nem biztonságos, de a szexszel együtt a kézfogás, a hátsimogatás és a csókolózás is elmúlt.

Joey-nak pezsgő- és meleg csokoládéíze van; Blair nem tud betelni az ajkával, a nyelvével, az érintésével. Visszarepül az időben ahhoz a délutánhoz a hattyúhajóban. Akkor érezte ugyanezt a szenvedélyt, amikor még úgy gondolta, hogy Joey-hoz megy feleségül. Joey egyik keze felvándorol Blair combján, a másik pedig gyengéden masszírozza a mellbimbóját kopott ruhája vékony anyagán keresztül.

Véget kell ennek vetnie, gondolja Blair, *most rögtön.* Ehelyett azonban felforrósodnak a dolgok. Joey gombolgatni kezdi Blair ruháját, és őszintén szólva Blair azt szeretné, ha letépné róla.

Épp Joey öve felé nyúl, amikor Angus viharzik be a lakásba, kezében egy hatalmas csokor orgonával és pünkösdirózsával, Blair kedvenc virágaival.

FIATAL LÁNY[15]

Kedden Jessie és Exalta korán reggel elsétálnak a Mező és Evező Klubba, ahol Jessie az első teniszleckéjét fogja venni. Annyira korán van, hogy még az üzletek sem nyitottak ki, bár a Charcoal Galley-ből sülő szalonna illata árad, és egy férfi épp egy törött üveg cserepeit söpri össze a Bosun's Locker előtti járdán.

– Bunyó a bárban? – kérdezi Exalta az idegent.

– Még az is lehet – feleli a férfi, és Exalta olyan gondtalanul kacag fel, hogy Jessie nem tudja biztosan, örüljön-e, vagy aggódjon. Vet egy pillantást a nagyanyjára a szeme sarkából, de úgy látja, hogy őszinte a mosolya. Talán a nagymamája is boldog, hogy újra Nantucketen van, kihagyás nélkül a századik nyáron, vagy talán annak örül, hogy keresztülvitte az akaratát, és Jessie végre beleegyezett, hogy teniszleckéket vesz. Egészen mostanáig ellenállt – ez volt az egyetlen kis dacos cselekedete –, de idén, miután Tigrist a tengerentúlra küldték, Kate szabályosan könyörgött Jessie-nek, hogy gondolja át („Ez nagyon sokat jelentene a nagyinak"), és Jessie, aki képtelen csalódást okozni az édesanyjának, beadta a derekát.

---

[15] A Gary Puckett & The Union Gap nevű pop-rock együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Young Girl.*

Jessie mozgása koordinálatlan, már-már az ügyetlent súrolja. Biztosra veszi, hogy a tenisz csak arra lesz jó, hogy kihangsúlyozza atlétikai tökéletlenségét. Inkább töltené a reggeleket a fogorvos székében, fogfúrás közben.

Jessie úgy dönt, kihasználja Exalta jó hangulatát.

– Miért lakik Mr. Crimmins a Little Fairben? – kérdezi.

– Ó! – dalolja Exalta. A nap még nem süt annyira, hogy napszemüvegre volna szükség, ezért Exaltáé egyenesen vágott, ezüstös haján csücsül. Ez lehetővé teszi Jessie számára, hogy tanulmányozza a nagymamája arckifejezését. Úgy néz ki, mint aki tanakodik, az egész igazságot mondja-e el Jessie-nek, vagy csak egy részét. – Nos, szüksége volt egy helyre, ahol nyáron ellakhat.

– Nem a Pine Streeten lakik? – tudakolja Jessie. – Abban a házban, aminek templomablakai vannak?

– A régi gőzhajókikötő épületében – feleli Exalta. – Igen, a végében lévő lakást bérli már hosszú évek óta, de az egy garzon, csak egy személynek elég. És idén nyáron vele van az unokája, Pickford is. Bill azt mondja, a fiú valami tizedrangú zenész után kapta a nevét. Én inkább abban reménykedtem, hogy Mary Pickfordról, korunk legnagyobb színésznőjéről nevezték el. – Exalta szemlátomást elábrándozik. – Amerika üdvöskéje… a loknis kislány. A Pickford erős név, pedig nincs is mögötte semmilyen családi kötelék. Meg kell, mondjam, kellemesen meglepett, hogy Lorraine nem valami olyan nevet adott a gyerekének, mint Oleo vagy Bangladesh.

– Lorraine Mr. Crimmins lánya, ugye? – kíváncsiskodik tovább Jessie.

– Úgy van.

– Te ismered?

– Ismertem, évekkel ezelőtt – mondja Exalta. – Régen ő takarított és főzött nálam. Remekül sütött, nagyon pontosan mérte ki a hozzávalókat. Kár, hogy elszökött; vihette volna valamire.

– Ő főzött és takarított nálad? – álmélkodik Jessie. – Nem is tudtam.

– Ez még a születésed előtt volt – közli Exalta, és Jessie tudja, ez mit jelent. Gyakran érzi úgy, hogy minden fontos dolog még az ő születése előtt történt, amikor még Wilder Foley élt, a testvérei kicsik voltak, és az édesanyja boldog volt. Nyugtalanító, mekkora irigységet érez emiatt az időszak miatt. Azok az évek, ahogyan beszélnek róluk, mindig aranykornak tűnnek, mintha semmihez nem volnának foghatóak, és soha nem következhetnének be újra.

– Én csak tegnap tudtam meg, hogy Mr. Crimminsnek van egy lánya – mondja Jessie. – Sosem beszélt róla.

– Az ittléte nem jól ért véget – magyarázza Exalta, de aztán mintha rájönne, hogy túl sokat árult el. – Igyekezzünk, nem akarom, hogy elkéssünk.

•••

A Mező és Evező Klub két hektárt foglal el a nantucketi kikötő becses területéből. Jessie érti, hogy ez egy puccos klub, vagyis exkluzív, de maga a klubház olyan egyszerű faépület, hogy még a nagyi is elismeri, hogy látott szebb napokat is, noha minden tavasszal rákennek egy újabb réteg fehér festéket. A klub az olyan idős emberek körében népszerű, mint Exalta, akiknek Kate-korú gyerekei és Jessie-korú unokái vannak, és mind a három generációnak pusztán két dologgal kell foglalkoznia, miután átlépték a klub küszöbét: kiválóan kell teniszezniük, és fölényes biztonsággal kell tudniuk vitorlázniuk. Jessie egyszer megkérdezte Exaltát a klub nevéről, és ezt a választ kapta:

– Bájos, ugye? De anakronisztikus. A *Mező* a teniszpályákra utal, amelyek régen füvesek voltak.

– Tényleg? – csodálkozott Jessie. A pályákat most narancssárga salak borította.

– És az *Evező* természetesen a csónakokra vonatkozik – tette hozzá Exalta.

Természetesen, gondolta Jessie, azt leszámítva, hogy egyetlen evezős csónak, kenu vagy kajak sem volt a láthatáron. Helyettük mindenféle méretű motorcsónakok, jachtok és vitorlások sorakoztak. Jessie úgy nőtt fel, hogy nézte a gyerekeket, akik élénksárga mentőmellénybe kötözve vitorlásórára igyekeztek; ő úgy vélte, hálásnak kell lennie, amiért megúszta ezt a sorsot.

Jessie anyja imádja a klubot, mert a Mező és Evezőn kívül soha nem ismert mást. Ő és Exalta hetente kétszer-háromszor eljönnek ide, hogy a nyitott belső udvarban ebédeljenek, és Kate élvezi a táncos vacsorákat; állítja, hogy a klub az elegancia utolsó bástyája ezen a szigeten; a hippik és a szabadon gondolkodók már az összes többi intézménybe beszivárogtak.

Jessie követi a nagymamáját a recepciópulthoz, de aztán Exalta meglátja Mrs. Wintert, akit az előző évszázadtól fogva ismer, és otthagyja Jessie-t. A recepciós rámosolyog. A névkitűzőjén a LIZZ név áll. Lizz csinos: a haja szőke, a fogai egyenesek és fehérek. Mindenki, aki a Mező és Evezőben dolgozik, olyan vonzó, mintha egy katalógusból előlépett modell volna.

– Teniszórára jöttem – mondja Jessie. – A vezetéknevem Levin.

– Azt mondod, Levin? – Lizz végigfutja a csiptetős tábláját. – Itt nem látok Levint. Hánykor van az órád?

– Öööö… talán nyolckor? – Jessie visszafojtja a lélegzetét, és azon tűnődik, csoda történt-e, s esetleg Exalta tévedett. Talán elszabadul innen. Hazamehet, felülhet a biciklijére, és követheti Picket a Surfside Beachre. Minden reggel kilenckor indul, mondta neki a fiú, aztán kettő körül hazajön ebédre, bár néha vesz egy hamburgert a büfében. Fél ötkor indul dolgozni az északi partra, tíz és tizenegy között ér haza, aztán másnap elölről kezdi.

Exalta hirtelen visszaröppen.

– Jessie-nek nyolckor van teniszórája. Jessica Nichols.

– Nichols – ismétli Lizz. – Á, megvan. Ő Levint mondott nekem.

– Levin a vezetéknevem – jelenti ki Jessie.

– Nichols – közli Exalta. – A tagsági neved Nichols.

– Szólok Garrisonnak, hogy itt vagy – mondja Lizz. – Már mehetsz is a tizenegyes pályára.

– Az van a legközelebb a vízhez – jegyzi meg Exalta. – Nahát, milyen szerencsés vagy!

– Nem értem – mondja Jessie, amikor elindulnak. – Anyu a Levin nevet használja, amikor idejön.

– Csak azért, hogy elszomorítson – feleli Exalta.

– Blair, Kirby és Tigris a Foley-t használják – üti tovább a vasat Jessie. A hangjában kihívás bujkál. – Igaz? Így van. Mind a ketten tudjuk, hogy így van.

– A Foley más – szögezi le Exalta.

– Mert az nem zsidó név – állapítja meg Jessie. Megtorpan. Hihetetlen, micsoda düh fogja el. Megmarkolja az ütője nyelét, amelyet Exalta vadonatújan vett neki, egy Jack Kramer-aláírásos Wilsont. Legszívesebben a téglafalhoz vágná.

– Nem azért – válaszolja Exalta hanem azért, mert Foley hadnagy már úton volt, hogy tag legyen, mielőtt meghalt. A *te* apádat nem érdekli, hogy tag legyen itt.

Jessie szeretné megkérdezni, hogy egyáltalán lehetne-e tag, ha akarna. De a szavak benne rekednek; a nap tűzi a fejét, és

látja, hogy egy fehér teniszruhába öltözött fiú áll türelmesen a vízhez legközelebb eső pálya előtt – Garrison, a teniszoktatója.

– Nem veszem le a láncomat – suttogja Jessie haragosan.

– Nem is kér rá senki – feleli Exalta.

•••

Jessie fél, hogy Exalta ott marad, és nézni fogja Jessie teniszóráját, megjegyzéseket tesz majd, és kritizálja, de a nagyanyja számára túl erősnek bizonyul a kísértés, hogy mimózakoktélokat iszogasson a nyitott belső udvaron Mrs. Winterrel. Exalta átadja Jessie-t az oktatójának, és azt mondja:

– Egy óra múlva találkozunk. Figyelj oda erre az úriemberre, kérlek! – Majd Garrisonhoz, az oktatóhoz fordul: – Semmi szín alatt ne tanítsa kétkezes fonákra!

– Igen, asszonyom – feleli Garrison. A hangjába orrhangú déli szín vegyül. Jessie ráébred, hogy tévedett, amikor azt gondolta, hogy mindenki, aki ebben a klubban dolgozik, modellnek is beillene, mert Garrisonnak vicces a külseje. Hosszú a törzse, a karja és a lába vékony, és ahogy maga előtt tartja az ütőt, egy imádkozó sáskára emlékezteti Jessie-t. Vastag szemüvege kicsinek és távolinak láttatja a szemét a sapkája ellenzője alatt. Jessie remélte, hogy Tophert kapja meg oktatónak. Tophernek sűrű, barna haja van és erős álla. Népszerű a Mező és Evező Klub hölgytagjai körében, tartozzanak bármely korosztályhoz. Tavaly Jessie meghallotta, amikor az anyja felsóhajtott: „Ó, te jó ég, milyen jóképű ez a

fiatalember!” Topher talán elviselhetővé tette volna a teniszórákat.

Jessie megvárja, amíg Exalta hallótávon kívül kerül, aztán kezet nyújt.

– Jessie *Levin* vagyok – mondja. – Levin, nem Nichols.

– Garrison Howe – mutatkozik be az oktató. Hátrapillant Exaltára. – Ő a nagymamád?

Jessie felsóhajt.

– Igen.

– Nem sokat tököl – mondja Garrison. – Ez tetszik.

•••

Exalta úriembernek titulálta Garrisont, de ismeretségük első öt percében kiderül, hogy mindössze tizenkilenc éves. Most lesz másodéves a csak férfiakat képző, Tennessee-beli Sewanee Egyetemen. Erre az állásra az ottani teniszedzője javaslatára jelentkezett, aki ide járt nyári táborba a profikkal.

– És szerencsére meg is kaptam – mondja Garrison. – Valószínűleg azért, mert mindenki más odaát harcol a ferdeszeműek ellen.

Jessie feldühödik a megnevezés hallatán. Az édesapja elmagyarázta neki, hogy ez egy fajellenes becsmérlés.

– A bátyám Vietnámban van – közli. Reméli, hogy ezt a hírt hallva Garrison jóindulatúbban fog viszonyulni az esetlenségéhez és gyakorlatlanságához, amelyeknek nyilván tanúja lesz, miközben teniszezni tanítja. – Annyi idős, mint te.

Tizenkilenc. Ha ott maradt volna az egyetemen, most ő is leendő másodéves lenne, mint te.

Garrison Jessie-re mered. A lány azon tűnődik, faragatlanság volt-e rámutatni, hogy a bátyja a hazájukat szolgálja Vietnám mocsaras dzsungeljeiben, miközben Garrison ezt a kényelmes munkát végzi itt, a Mező és Evező Klubban. Lehet, hogy cserébe ő is mond valami gorombaságot. Lehet, hogy kifejezésre juttat valami erőteljes háborúellenes véleményt. Akkor Jessie mihez kezd? Leviharzik a pályáról, és kér egy új oktatót? Ő is háborúellenes, az egész családja az. Ezek az érzések egyidejűleg léteznek bennük a Tigris miatt érzett aggodalommal és büszkeséggel együtt.

– Szép szemed van – szólal meg végül Garrison. Jessie annyira megrökönyödik ettől az előbbiekből egyáltalán nem következő kijelentéstől, hogy elneveti magát. – Bírom a sötét szemű nőket – folytatja Garrison. – Rejtélyesnek találom őket. És imádom az ilyen hosszú hajat, mint a tiéd. Azt hiszem, lehet azt állítani, hogy a barnák az eseteim. – Megtartja a nyitott kaputot, és betereli Jessie-t a pályára. – És most teniszezzünk egy kicsit!

•••

Sok más sporthoz hasonlóan a tenisz is megtévesztően egyszerűnek látszik. A cél, hogy egy ütővel átüssük a labdát a háló fölött, megvárjuk, amíg az ellenfél visszaüti, aztán újból beleüssünk. Ám sok más sporthoz hasonlóan vannak benne

nüánszok – a sebesség, az erő és a *pörgetés*nek nevezett megfoghatatlan elem, amely attól függ, milyen szögben tartod az ütőt, és hogy hogyan ütsz bele a labdába.

Garrison az alapokkal kezdi, a tenyeres fogással és a tenyeres ütéssel. Beállítja Jessie kezét, aztán mögé áll, és megmutatja, hogyan mozgassa a karját.

– Próbálj meg ellazulni – tanácsolja. – Nagyon merev vagy, és emiatt a játékod is merev lesz.

Jessie képtelen ellazulni. A *merev játék* szavakra megjelenik előtte a nagyanyja egyik papírforgója: egy lány egy teniszütőt tart rajta, amely újra meg újra meglendül. Jessie-t zavarba hozza, hogy Garrison teste olyan közel van mögötte, két keze a karján és a hátán, és a legriasztóbbak a kijelentései, amelyeket közvetlenül azelőtt tett, hogy elkezdték az órát. Szép *a szeme?* Garrisonnak tetszik *a sötét haja?* A szülein kívül még soha senki más nem mondta Jessie-nek, hogy csinos, és még azok a kijelentések is csak egy egyszeri megjelenésre vagy pillanatra szorítkoztak. *Remekül nézel ki pirosban. Gyönyörű bőrrel áldott meg a sors. Nagyon jól áll ez a ruha.* Jessie-nek még sosem mondta fiú, hogy csinos, és hajlott volna rá, hogy azt higgye, Garrison csúfolódik vele, de látta rajta, hogy komolyan beszél.

Garrisonnak van egy kocsija, amely tele van élénksárga teniszlabdákkal, és egyenként olyan pontossággal pattintja őket Jessie elé, hogy amikor ő úgy lendíti az ütőt, ahogyan a fiú mutatta, a labda újra meg újra néhány centivel átrepül a háló fölött.

Teniszezik!

Garrison bátorító szavakat kiabál: „Ez az! Jól van! Csak így tovább!”, miközben Jessie a labdatartó kocsi teljes tartalmát elüti, és csak kettőt nem sikerül átütnie, azok a háló tetejébe csapódnak.

– És gikszerek nélkül! – lelkendezik Garrison. – Ez lenyűgöző! Lehet, hogy te leszel a következő Billie Jean King. – Jessie tudja, hogy túloz, de azért felébred benne a remény. Azon tűnődik, hogy talán mégis ügyesnek bizonyul a teniszben. Elvégre logikus – Exalta is jól teniszezik, legalábbis régen jól ment neki, és Kate és David is játszanak. Jessie testvérei egytől egyik letudták a kötelező évet a teniszleckékkel, de egyikük sem mutatott igazi tehetséget. Talán neki jutott az összes teniszező gén. Átmelegszik a szíve a gondolatra, milyen büszke lesz rá Exalta, ha tényleg ez a helyzet. Talán még Kirbytől is elhódíthatja a kedvenc unoka státuszt. – Szerintem továbbmehetnénk a fonákra – jelenti ki Garrison. Együtt összegyűjtik a labdákat. Egyszer csak Jessie elkapja Garrison pillantását, ahogy ránéz, és úgy érzi… mit is érez? Valami vadonatújat. Azt érzi, hogy *tetszik* valakinek. Áttérnek a fonák ütésekre. Jessie felkészül az erőpróbára. – A nagyid világosan meghagyta, hogy ne tanítsak neked kétkezes fonákot – mondja Garrison –, de szerintem nem elég erős a karod, hogy egy kézzel át tudd ütni a labdát a hálón.

Jessie csalódottan hallja ezt.

– Nem próbálhatnám meg? – kérdezi. Fél nem követni Exalta pontos utasításait.

– De igen – feleli Garrison. – Még az is lehet, hogy meglepsz. – Megmutatja Jessie-nek, hogyan tartsa az ütőt, és a keze még az előbbinél is hosszabban időzik a karján. Az érintése feszélyezi Jessie-t. Garrison eldobja a labdát, Jessie lendít, és totálisan elvéti. Amikor Garrison eldob egy második labdát, azt is elvéti, aztán a harmadikat is. A szeme megtelik a megaláztatás könnyeivel. Melege van, verejtékezik. Nem lett volna szabad elhitetnie magával, hogy valaha is menni fog neki ez a sport. – Próbáljunk meg egy kétkezes fogást – javasolja Garrison. – Az könnyebb. Figyelj, megmutatom. – Beáll Jessie mögé, és olyan szorosan átkarolja, hogy a mellkasa a kislány hátának nyomódik. Jessie megfeszül. Garrison a fülébe beszél, szinte suttog. – Csak lazíts, lazíts! Lendítsd hátra a két karodat így, és aztán… vidd tovább a mozdulatot. – A mozdulattal együtt Jessie érzi, hogy Garrison valamilyen része megböki. Fohászkodik, hogy csak képzelje, de aztán újból érzi azt a valamit, kemény és egyenes, akár egy teniszütő nyele – az *erekciója* –, a szó előbukkan a serdülőkori felvilágosító órából, amelyet év végén tartottak nekik. Garrisonnak erekciója lett attól, hogy megmutatja neki, hogyan üssön fonákot, és ez az erekció most hozzádörgölőzik. Jessie megpróbál elhúzódni, de Garrison leszorítja a karját.

– Nem érzem jól magam – mondja, de Garrison nem válaszol. Előre-hátra hintázva áll mögötte azzal az átlátszó

ürüggyel, hogy megmutatja neki, hogyan lendítse az ütőjét. Abban a pillanatban Jessie rémülete több dolognak szól, mint csupán Garrison és az erekciója. Annak is, hogy Exalta nem tartja tiszteletben a vezetéknevét, és hogy Tigris a dzsungelben háborúzik. Jessie olyan erővel tekergőzik ki Garrison karjai közül, amelyről nem is tudta, hogy birtokolja, és kirohan a pályáról a nyitott belső udvarba, ahol Exalta épp aláírja a számlát. Üres pezsgőspoharak sorakoznak Exalta és Mrs. Winter előtt.

Exalta sugárzó mosollyal néz Jessie-re. A szeme úgy csillog, ahogyan csak az alkoholtól szokott.

– Hogy ment?

Jessie megköszörüli a torkát.

– Holnaptól új oktatót szeretnék.

– Micsoda? – rökönyödik meg Exalta. – Mi a csudának?

Jessie meregeti a szemét, remélve, hogy ezzel ki tudja fejezni a szorongását. A maga idejében a nagymamája nagyon szép volt. Bizonyára sokszor részesült nem kívánt figyelemben. Jessie-nek azonban nincsenek szavai arra, hogy elmagyarázza, mi történt, hát még Mrs. Winter előtt. *Duzzanat,* gondolja. A szó Blair regényéből. Hallja magában, ahogy Blair mondja: *Nincs miért undorodni a szextől.* Ő mégis undorodik.

– Kétkezes fonákot tanított nekem – mondja.

Exalta feltornássza magát az asztal mellől.

– Nincs annak a fiúnak füle? Ez egyáltalán nem lesz jó – jelenti ki. – Keresünk neked valaki mást.

– Egy lányt – üti a vasat Jessie. – Kérlek!

Mrs. Winter úgy tapad Exaltára, mint szösz a pulóverhez, és amikor megkérdezi: „Mondd csak, Exalta, hogy van Blair? Egy űrhajóshoz ment feleségül, ugye? Mindig nagyon kedveltem, annak ellenére, hogy összetörte az én Larrym szívét”, Jessie elnézést kér, és bemegy az öltözőbe. Vizet fröcsköl az arcára, ami ég, hogy a naptól vagy az imént átélt megaláztatástól, azt nem tudja biztosan.

Nem múlik el az érzés, ahogy Garrison hozzádörgölőzött. Olyan, mintha a fiú megbélyegezte volna. Sírni, sikoltozni szeretne, de a klubban egyiket sem teheti. Amikor hazaérnek, elmeséli az anyjának, mi történt, és Garrisont ki fogják rúgni, és visszaküldik Tennessee-be. De Jessie fél, hogy soha nem lesz elég bátorsága elmondani neki. Azt sem tudja elképzelni, hogy az apjának mesélje el. Blairnek vagy Kirbynek el tudná mondani, de a nővérei nincsenek itt. Magára hagyták.

Amikor Jessie kijön az öltözőből, Exalta még mindig a belső udvarban cseverészik Mrs. Winterrel. Jessie szeretne elindulni és egyedül hazaballagni, de tudja, hogy az ilyen udvariatlanságért meg kellene fizetnie, így inkább a recepciópultnál ácsorog. Lizz eltűnt; a pultnál nincs senki. A pult mögött egy polcon pólóingek, napellenzők, koktélszalvéták és papíráruk sorakoznak, mindegyiket a klub háromszögű fűzöld-fehér zászlócskája díszíti. Jessie-nek felgyorsul a szívverése. Körülpillant, de senkit sem lát. Áthajol a pulton, és felkapja az első holmit, amelyet elér – egy pár

celofánba csomagolt, frottír csuklószorítót. A celofán zörög; Jessie arra gondol, hogy nyilván mindjárt megjelenik valaki, és kéri Exalta tagsági számát, hogy ráterhelhesse a vásárlást a számlájára. De senki sem figyel oda, és Jessie elrejti a csuklószorítót a teniszszoknyája jókora zsebébe. Aztán kimegy az elülső verandára, és ott vár Exaltára.

HÉTKÖZNAPI EMBEREK[16]

Miután csaknem huszonegy éve úszik szemben az árral – megkérdőjelezte a tekintélyt, lázadt a szabályok ellen, és rossz döntéseket hozott –, Kirby Foley meglepve tapasztalja, hogy a nyugodt rend és megszokottság a Shiretown Innben végzett recepciós munkája legjobb részei. A fogadónak tizenkét szobája van, valamennyihez tartozik fürdőszoba, és mivel Edgartown belvárosában helyezkedik el, a vendégkör elegáns, épp ahogyan Mrs. Bennie ígérte. Van egy kevés nászutas párjuk, de a vendégek túlnyomó része Kirby szüleinek a korosztálya, vagy idősebb. Kirby az első munkahete során mindenkit, akivel kapcsolatba kerül, udvariasnak és elragadónak talál.

A műszakjának egykettőre kialakul a ritmusa. A vendégek éjjel tizenegy és egy között térnek haza a szórakozásból – van, aki a Dunesban vacsorázott, van, aki örömtüzeket nézett a parton, és van, aki lefekvés előtt megivott egy utolsó pohárral a Navigatorben. Mrs. Bennie kitanította Kirbyt, hogy figyeljen a baj jeleire, de valamennyi vendég boldognak és elengedettnek látszik, talán egy kicsit spiccesnek, bár nem

---

[16] Az amerikai Sly and the Family Stone együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Everyday People.*

problematikusan. Kirby kedvencei a pennsylvaniai New Hope-ból érkezett Eltringhamék. (Kirby egyszerűen *imádja* a New Hope, azaz Új Remény nevet, és a saját jelenlegi helyzetére alkalmazza. Két letartóztatás és a Scottie Turbóval kialakult kimondhatatlan szituáció után számára az, hogy Vineyardon lakik és dolgozik, éppen ez – új remény.) Mr. Eltringham bankár Philadelphiában, Mrs. Eltringhamnek pedig van egy kis régiségboltja a falujukban, New Hope-ban. Mindkettőjüknek ez a második házassága; Mr. Eltringhamnek az első feleségétől felnőtt gyerekei vannak, és Mrs. Eltringham a mostani férje előtti életében ápolónő volt a New York-i St. Vincent's Hospital égési osztályán. Kirby maga is meglepődik, milyen sokat megtud Eltringhamékről néhány átgondolt kérdés segítségével. A harmadik éjszakáján Eltringhamék hoznak neki egy szelet barackos pitét az Art Cliff Dinerből. Annyira váratlan és kedves ez a gesztus, hogy Kirby egy másodpercig gyanakszik. De a pite nagyon finom. Kirbynek újból el kell kezdenie bízni az emberekben.

Az éjszakai műszak egyáltalán nem könnyű. Éjjel kettő körül Kirbyre rátör a bóbiskolhatnék. Addigra már átnézte a reggel kijelentkező vendégek számláit, rendbe tette a kis hallt, és meggyőződött róla, hogy mind a tizenkét szoba kulcsát kikérték. Csaknem vágyik némi drámára – egy gazdátlan kulcsra, például, vagy egy zajos reklamációra –, mert akkor ösztönözné valami, hogy ébren maradjon.

Kirby néha kilép az elülső verandára, hogy felélénküljön a friss éjszakai levegőn, és most is ezt teszi; magába szívja Edgartown csöndes, sötét utcáinak a látványát, és igyekszik nem gondolni arra, hogy a szigeten mindenki más mélyen alszik.

Azon tűnődik, hogyan mehetnek a dolgok húsz kilométerrel arrébb, Nantucketen. Amikor felhívta az anyját a házi telefonról, hogy meséljen neki a munkájáról, Kate azt felelte: „Ó, gratulálok!”, aztán tudósította, hogy Blairnek ikrei lesznek. Kirbyt bosszantotta, hogy az ő jó hírét így belefojtotta. Hát *persze* hogy Blairnek ikrei lesznek! Bárki, akinek legalább az egyik szeme jó, láthatja, hogy Blair akkora, hogy saját irányítószámot igényelhet.

– Hogy van Jessie? – kérdezte Kirby. Szegény Jessie jóformán önmagát neveli fel, gyanította Kirby, mialatt Kate Blair és Tigris miatt idegeskedik. Jessie érzékeny és okos gyerek; szeret olvasni és álmodozni. Kirby megpróbált beleplántálni a húgába egy keveset a saját szenvedélyességéből és vadságából, de a tanítása nem vert gyökeret benne. Egyelőre.

– Jessie? – kérdezte vissza Kate, mint aki nem tudja, kiről beszél Kirby, és ez mindent elárult.

Kirby elhatározza, hogy amikor megkapja az első fizetését – kilencven dollár! –, vesz Jessie-nek egy batikolt pólót, amelynek az elején keresztben a MARTHA’S VINEYARD felirat virít, és postán elküldi a Fair Street-i házba, és azt

tanácsolja neki, hogy ezt viselje a Mező és Evezőben. Ettől Exalta falra mászik majd. Kirby már írhatna egy kézikönyvet, *Mivel borzasszuk el a nagyit, és hogyan ússzuk meg* címmel. Ránevet a sötét utcára, aztán visszamegy, leül a hátsó irodában a karosszékbe, és társaságképpen bekapcsolja a kis rádiót. A Procol Harum száma megy, az *A Whiter Shade of Pale.* Kirby imádja ezt a számot, de ez ment Scottie Turbo autójában úton a Winnipesaukee-tó felé. Kirby és Scottie hátravetették a fejüket, és tele torokból énekelték ők is a lányról, hogy: *„Először csak kísértetiesen halvány arca a sápadtnál is fehérebb lett."*

Kikapcsolja a rádiót.

•••

Akkor riad fel álmából, amikor Mr. Ames, az éjjeliőr megnyomja a recepcióspulton lévő csengőt. Kirby felugrik, lesimítja a szoknyáját, és kisiet az üdvözlésére. Mr. Ames a hatvanas évei közepén jár; korábban rendőr volt Dél-Bostonban, és a nyugdíjba vonulása után költözött Vineyardra a feleségével, Susannával. Egy kis házban laknak az East Chop lakónegyedben, ami gyakorlatilag Oak Bluffs része, bár nem az, ahol a metodista tábor van. Kirby első munkában töltött éjszakáján Mr. Ames mutatott neki egy pillanatfelvételt a feleségéről, és Kirby döbbenten látta, hogy Susanna fekete. Igyekezett, hogy se az arcán, se a hangján ne lehessen észrevenni a meglepetést.

– Nagyon szép. Hogyan ismerkedtek meg?

– Bostonban – felelte a férfi. – Mind a ketten a metró piros vonalán utaztunk, és hébe-hóba láttam az ápolónői egyenruhájában. Egyik nap a metró zsúfolt volt, és átadtam neki a helyemet.

– Ez nagyon romantikus! – kiáltott fel Kirby. – Vannak gyerekeik?

– Susannának van egy lánya az első házasságából – válaszolta Mr. Ames. – De Denise már felnőtt nő, és vannak saját gyerekei.

Kirby szerette volna megkérdezni, hogy nehéz-e egy vegyes fajú pár egyik tagjának lenni, vagy nem olyan nagy ügy. Sürgős, hogy többet tudjon meg erről a témáról. Amióta Darren stopposként felvette az autójába, Kirby gondolatai állandóan visszatérnek hozzá. Újra találkozni akar vele.

Mr. Ames műanyag pohárban kávét nyújt oda Kirbynek.

– Gondoltam, szüksége lehet rá – mondja. – Emlékeztem, hogy édesen és tejszínnel issza.

– Köszönöm – hálálkodik Kirby. Három óra van; el sem tudja képzelni, hogy még négy órán keresztül ébren maradjon. – Minden rendben odafent? – Mr. Ames háromszor járja végig az épületet, egyszer fél tizenkettőkor, egyszer fél háromkor, és egyszer fél hatkor.

– A nyolcas szobában lakó úriember úgy horkol, mint egy feketemedve – jelenti Mr. Ames. – Bár én aligha szólhatok rá egy rossz szót. – Kirbyre szegezi az ujját. – Nincs abban semmi

szégyellnivaló, ha elbóbiskol. Ha vészhelyzet van, úgyis felébresztem.

– Köszönöm, Mr. Ames – feleli Kirby. Beviszi a kávét a hátsó irodába, és arra gondol, mennyire élvezi a szégyenérzet nélküli életet.

Szégyenérzet.

Jóval nagyobb gond van azzal, hogy Darren Frazierrel randevúzzon, mint az, hogy a fiú fekete. Darren édesanyja a gond. Frazier doktornő tudja, kicsoda Kirby… talán. De az is lehet, hogy az összes fiatal, szőke diáklány egyforma a szemében. Kirbynek el kellene feledkeznie Darrenről; a legkevésbé sem hiányzik neki egy bonyolult kapcsolat. Habár éppen az vonzza Darrenben, hogy olyan könnyednek tűnik. Nagyon kedves volt tőle, hogy felvette, és elhozta Edgartownba; annyira okos, hogy a Harvardra jár; büszke a nyári munkájára; van önbizalma, és magabiztos. És csodaszép a mosolya. Milyen isteni volna egész nyáron abban a mosolyban sütkérezni! Milyen csodás lenne Darren autójának az anyósülésén utazni, elmenni homárért Larsen halboltjába, és abban a mesebeli kék házban megenni!

Kirby felsóhajt. Isteni és csodás, de csak egy álom. A fiú azért volt kedves hozzá, mert Rajani barátnője. Valószínűleg Rajani érdekli. Ez a gondolat a kelleténél jobban bosszantja.

Ismét megpróbálkozik a rádióval, és most a Peter, Paul and Mary nevű amerikai folk-pop együttes Bob Dylan számát

énekli. *„A válasz, barátom, ott susog a szélben.”*[17] Behunyja a szemét.

•••

Kirby negyed hatkor a nappal együtt ébred fel, és azonnal akcióba lendül. Még egyszer átnézi a számlákat, aztán kiszalad a mosdóba, hogy felfrissítse magát. Bekapcsolja a kávéfőzőt, és egy dobozból porcukorral meghintett fánkokat tesz szépen elrendezve egy tányérra a vendégek számára. Pontban hatkor sortban és teniszcipőben megjelenik a hármas szoba Bobby Hogue nevű vendége. Bobby Hogue-nak hiányzik a bal keze. Egy gránát tépte le egy Quang Nam tartománybeli „kutasd fel és pusztítsd el” bevetés során, amikor másodszor vetették be Vietnámban a tengerészgyalogosokkal. Egy tengerészgyalogos mindig tengerészgyalogos marad, mondja Bobby Hogue, ezért továbbra is mindennap korán felkel, és nyolc kilométert fut.

– Jó reggelt, Mr. Hogue – üdvözli Kirby.

– Jó reggelt, Kirby – válaszolja Bobby Hogue.

Az újságok nagyot puffanva landolnak az elülső verandán. Kirby kiszalad értük a recepciópult mögül, de Bobby Hogue felkapja a köteget a jobb kezével, és leteszi a hall közepén álló, egylábú kerek asztalra. Kirbyt elönti a csodálat, aztán lopva a lekerekített csonkra, a keze helyére pillant.

---

[17] Babiczky Tibor fordítása.

– Ma nem fogom elolvasni a híreket – közli Bobby Hogue. Kedvesen Kirbyre mosolyog; a lány elmondta neki, hogy az öccse a közép-vietnámi felföldön állomásozik. – És jobban tenné, ha maga sem olvasná el őket.

– Megegyeztünk – feleli Kirby. Nagyon is hajlandó egyetérteni, úgy tenni, mintha a világ többi része ugyanolyan derűsen nyugodt volna, mint a massachusettsi Edgartown egy nyári reggelen, hatkor.

Bobby Hogue int neki a csonkjával, aztán lefut a veranda lépcsőjén.

•••

Az első szabadnapján Kirby elhatározza, hogy megpróbálkozik az Inkwell Beachcsel. Mindennap fontolgatta, mióta Darren meghívta, de rá nem jellemző önuralmat gyakorolt. A Scottie Turbóval töltött első, mámorító napokra gondol, hogy milyen lelkesen szállt be a kabriójába, és autózott fel vele a Winnipesaukee-tóhoz. Egyszer hülye volt, de többet nem lesz.

Hétfőn tökéletes az idő – a nap melegen süt, a páratartalom alacsony, az ég selymesen kék, és a víz felől kellemes szellő fújdogál, amit Kirby nagyon élvez Mr. Ames kisteherautójának nyitott ablakán keresztül. Az adók levonása után kézhez kapott jövedelméből hat becses dollárt költött el taxira a munkába és a hazajutásra, mielőtt Mr. Ames megmentette a helyzetet, amikor felajánlotta, hogy reggelente hazaviszi Oak

Bluffsba, mivel ugyanakkor ért véget a munkaidejük. Általában mind a ketten túl fáradtak a beszélgetéshez, de ezen a hétfő reggelen Kirby izgatott az előtte álló nap miatt.

– Kimegyek az Inkwell Beachre – mondja Kirby Mr. Amesnek. – Szokott oda járni?

– Még fiatalabb koromban… – feleli Mr. Ames. – A feleségem családjával. – Hallgat egy kicsit. – Lehet, hogy magának meg a barátainak Katama vagy az állami strand jobban tetszene.

– Egyelőre nem igazán vannak barátaim – közli Kirby. – Vagyis van egy barátnőm a főiskoláról, aki bébiszitterként dolgozik Chilmarkban, és kezdek összebarátkozni egy lánnyal, aki egy házban lakik velem.

– No, és miért az érdeklődés az Inkwell Beach iránt? – tudakolja Mr. Ames. – Már, ha nem bánja, hogy megkérdezem.

– Megismerkedtem egy fiúval, aki meghívott oda – válaszolja Kirby. – Darren Frazier a neve. Vízimentő az Inkwellen.

– Igen, ismerem Darrent – mondja Mr. Ames. – A feleségem húga Frazier bíró unokatestvéréhez ment feleségül.

– Értem – feleli Kirby. Darren a fia Frazier doktornőnek, aki vagy tud Kirby sajnálatos múltjáról, vagy sem, *és* Frazier bírónak, aki vagy hozzáfér Kirby letartóztatásainak jegyzőkönyveihez, vagy sem.

Darren Frazier az utolsó fiú Massachusettsben, aki iránt Kirbynek szabad lenne érdeklődnie.

– Darren hívta meg az Inkwellre? – kérdezi Mr. Ames.

Kirby bólint.

– Nos, akkor rendben van – jelenti ki Mr. Ames. – Érezze jól magát!

•••

Kirby túlságosan ideges ahhoz, hogy együtt reggelizzen a többi lánnyal, és ahhoz is túlságosan izgatott, hogy aludjon, vagy akár csak szundikáljon. Egyenesen felmegy a szobájába, és feltesz egy lemezt – a *Stand!*-et a Sly and the Family Stone-tól, azt az albumot, amelyet azért hozott magával, hogy reménykedő hangulatba jusson tőle. Felhangosítja a zenét, amennyire meri. (Az egyik ír M, Michaela, néhány estével ezelőtt felviharzott, amikor Kirby a Crosby, Stills & Nasht, a befelé forduló hangulathoz passzoló albumát hallgatta, és vaskos ír akcentusával rárivallt: „Halkítsad már le!" Amire Kirby azt válaszolta: „Bocs, nem tudtam, hogy ötvenéves vagy!"

Kirby felveszi a piros bikinijét, arra egy nagyon hosszú, batikolt pólót, amelynek az elején egy kézzel festett békejel van. Ezt a pólót viselte farmerral és egy rojtos antilopcsizmával azon a tüntetésen, ahol Scottie letartóztatta. Azért mazsolázta ki a nyüzsgő tömegből, mert – ahogy mondta – „olyan jól nézett ki abban a felsőben". Kirby egy piros selyemkendőt köt a hajába – amit a héten először nem kontyban visel –, és felteszi a napszemüvegét. Útra kész.

Szüksége van egy jó barátra. Rajani egész héten bébiszitterkedik, tehát ő nem jön számításba. Kirby leszalad a lépcsőn a szalmatáskájával, amelyben még benne van a Madequecham Beachről származó homok és egy maréknyi kagyló, amelyeket Jessie gyűjtött, és bekopog Patty ajtaján.

Patty még pizsamában van, és egy Payday csokiszeletet majszol.

– Tegnap este berúgtam – közli. – A bátyám haverjaival. Az egyiknek, egy Luke nevű gazdag New York-i srácnak megengedtem, hogy eljusson a második szintig.

– A második szintig – hümmög Kirby. – Szóval akkor tetszett neked? – Nekidől az ajtókeretnek, és nézi, ahogy Patty elpirul. Hiányzik neki, hogy itt nincsenek barátnői, ébred rá. Egy csak lányokat oktató főiskola kollégiumában nincs hiány az effajta pletykákban.

– Nagyon aranyos – mondja Patty. – Alig akartam elhinni, hogy érdeklődik irántam. De… azt mondta, hogy szereti a telt idomú lányokat, akiknek hosszú a hajuk, amit huzigálhat.

Ez nevetésre ingerli Kirbyt.

– Valószínűleg úgy értette, hogy szereti az olyan szép lányokat, mint te. – Megböki Patty karját. – Gyere el velem ma a tengerpartra, jó?

– Le kell feküdnöm. Sokáig fent voltam, és este dolgozom – feleli Patty. – De lehet, hogy később találkozunk. Hová mész?

– Az Inkwellre – feleli Kirby.

Patty éles hangot hallat, mintha csaholna.

– Senki nem mondta neked?

– Mit?

Patty lehalkítja a hangját.

– Az a néger strand – mondja. – Az *Inkwell* – tintatartó –, azt jelenti, „fekete” – érted?

Kirbynek összeszorul a gyomra.

– Tudom – feleli. Hirtelen égni kezd az arca, és nem tudja eldönteni, mit akarjon: a meghátrálást vagy a harcot. *A harcot,* gondolja. – Megismerkedtem valakivel, aki ott vízimentő. Ő hívott meg.

Patty egy másodpercig merőn nézi Kirbyt, aki azon tűnődik, vajon az egyedüli kedvence a lányok közül ebben a házban, akit rögtön potenciális barátnőjének vélt, rasszistának bizonyul-e. Hirtelen újból tizenhat éves, az állampolgári ismeretek óráján ül, és véletlenül meghallja, ahogy Steve Willard és Roger Donnelly niggernek titulálja Miss Carpentert, Kirby kedvenc tanárát. Kirby akkor felállt, és ráköpött Roger padjára, amiből nagy hűhó lett – és Kirby volt az, akinek óra után bent kellett maradnia. Amikor Miss Carpenter megkérdezte, mi a csuda ütött belé, hogy ilyen hozzá méltatlan dolgot művelt, Kirby nem volt hajlandó elárulni. Nem volt szíve megmondani Miss Carpenternek, hogy éppen az ő védelmében tette. Miss Carpenter azonban ösztönösen megsejthette, mert azt mondta: „A legjobb módja, hogy küzdj az olyan viselkedés vagy beszéd ellen, amelyet sértőnek találsz, ha *békésen* tiltakozol. Értesz engem, Katharine?”

Kirby azt felelte, hogy igen, érti. Bocsánatot kért, és lesikálta Roger padját, és a következő héten Miss Carpenter megkérte Kirbyt, vonuljon fel ő is dr. Kinggel.

– Én támogatom a polgárjogi mozgalmat – mondja Patty, és Kirby megkönnyebbülten fellélegzik. – Sara nővérem egyike volt Robert Kennedy Kazánház-lányainak.[18] De akkor sem mehetek veled.

– Miért nem? – értetlenkedik Kirby. Imponál neki, hogy Patty nővére Bobby Kennedynek dolgozott, de ha Patty elhiszi, hogy az Inkwell alsóbbrendű strand, mert a törzsvendégei négerek, akkor rasszista.

– Mert nem tartozunk oda – feleli Patty. – Ők nem akarnak ott fehér embereket látni.

– Darren meghívott – makacskodik Kirby. – Láthatóan ő nem találta ezt olyan nagy ügynek, és tudja, milyen színű vagyok. „Változnak az idők."[19]

– Annyira mégsem – jelenti ki Patty szomorkás mosollyal. – Majd meglátod.

•••

---

[18] Egy hat nőből álló, elit csoport, akik Robert Kennedy 1968-as elnökválasztási kampányában politikai tanácsadóként dolgoztak. Eredeti nevük, a „Boiler Room Girls" onnan származik, hogy egy kicsi, párás, fülledt levegőjű szobában tevékenykedtek. A „boiler room" jelentése „kazánház".

[19] Bob Dylan 1964-es dala, eredeti címe: *The Times They Are A-Changin'*.

Kirby emelt fővel, egyedül vonul ki az Inkwell Beachre. Eljátszik néhány rideg gondolattal Pattyt illetően – Patty bizonyára elveszítette az erkölcsi érzékét, ha megengedte egy fiúnak, akit nem is *ismer,* hogy eljusson a második szintig, és egyértelmű, hogy nulla akaratereje van. Azt mondja, le akar adni tíz kilót, de abban a másodpercben, hogy felébred, már nyúl is egy Payday szelet után. Alighanem egy teljes készletet tart belőle az éjjeliszekrényében. És milyen fiú az, aki olyat mond, hogy azért szereti a hosszú hajat, mert azt *huzigálhatja?* Valami *dühöngő őrült?* Kirby nem akar rosszat gondolni Pattyről; egészen az iménti beszélgetésükig *kedvelte.* Lehetséges, hogy Patty nem is ismer személyesen feketéket vagy más színes bőrű embereket. Kirby úgy dönt, be fogja mutatni Rajaninak és Darrennek. Erre a nyárra az a célja, hogy haladó szelleművé változtassa Pattyt.

Kirby úgy sétál be az Inkwell Beachre, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga, és bizonyos szempontból az is. Kirby számára a nyár mindig is a napsütést és a homokot jelentette. Pici korában az édesanyja elvitte a nantucketi Steps Beachre, és az édesapja haláláig minden nyáron kimentek oda. Utána Kate lecserélte a bébiszitterüket, Lorraine-t (aki megszökött) egy Ivy nevűre, akire Blair a „Poison Ivy", azaz a „Mérges szömörce" csúfnevet aggatta, és aki a Cisco Beachre kezdte vinni őket, ahol nagy volt a hullámzás. Blair félt úszni, Kirby és Tigris azonban nem, és Kirby mind a mai napig akkor érzi magát a legélénkebbnek, amikor beleveti magát a

hullámokba, és aztán a napon szárítkozik meg. Kiskorában híres volt arról, hogy még a törülközővel sem vesződött. Egyszerűen csak leheveredett a homokba, és amikor felállt, úgy festett, mint egy bepanírozott halrudacska.

Az Inkwell Beach homokos strand, ezért a vize nyugodtabb annál, mint amit Kirby szeret, de a kilátás mesés, és a víz tükörsima, akár egy kék szaténlepedő. Nem különbözik sokban a nantucketi Steps Beachtől. Egy csoportra való nő félkörben rendezte el a nyugszékét, hogy könnyebben tudjanak beszélgetni; néhány nő kalapot visel, mások odatartják az arcukat a napnak. A parton kisfiúk mély lyukakat ásnak, és kislányok kagylókat gyűjtenek a műanyag vödrükbe. Tizenévesek fröcskölik egymást a derékig érő vízben, mögöttük egy idősebb úriember lassú, de biztos tempókkal gyorsúszik. Két, Kirbyvel nagyjából egyidős fiú elnyújtózott a törülközőjén; az egyik hason fekve alszik, a másik *Az ötös számú vágóhid*at olvassa, az arca kifürkészhetetlen a napszemüvege mögött.

Mindenki fekete. Az égvilágon mindenki.

Nos, hát… mégis, mire számított? Arra igen, hogy mindenki fekete lesz, azt viszont nem látta előre, hogyan fogja ettől érezni magát. Az biztos, hogy nem érzi magát sem veszélyeztetve, sem megfélemlítve. *Feltűnőnek* érzi magát, mintha mindenki felfigyelne rá, és tudja, nem azt gondolják, hogy sovány vagy kövér, csinos vagy csúnya – nem, ezek a dolgok nem számítanak. Egyedül csak az számít, hogy fehér.

Amikor odasétál a félkörben ülő nőkhöz, a beszélgetés egy másodpercre elül, aztán folytatódik, de fojtottabb hangon. Kirby mintha a nevét hallaná, de ez nyilvánvalóan nem lehetséges. Közelebb megy a vízhez, elballag a homokban ásó kisgyerekek mellett. Egy pillanatra felnéznek rá, de szemlátomást nem jönnek zavarba, amitől némiképp felbátorodik. A gyerekeket nem érdekli a bőrszín.

A Vonnegut-regényt olvasó fiatalember is felpillant rá, és megrázza a fejét, mintha figyelmeztetné, hogy menjen el. Ugyanolyan undok, mint Patty! Bizonyára tisztában van vele, hogy Kirbynek ugyanannyi joga van itt lenni, mint bárki másnak.

Patty szavai visszhangoznak Kirby fülében: „Nem tartozunk oda."

Kirby füttyentést hall, és amikor megfordul, meglátja a fehér rácsos vízimentő-emelvényen üldögélő Darrent. Integet… *neki?* Kirby megnézi a vizet a háta mögött, de ott senki sincs, és aztán mezítláb átballag a homokon, fonott szandálja egy-egy ujjáról fityeg, mintha a világon semmi sem izgatná.

– Szia – mondja. Úgy érzi, mintha Darren odadobta volna neki az emelvény oldalán lógó mentőövet.

– Hát eljöttél! – örvendezik a fiú. – El sem tudom hinni!

– Persze – vonja meg Kirby a vállát. – Ma van az első szabadnapom, és ez egy könnyed séta a lakóhelyemtől.

– Nagyszerű – mondja Darren, és Kirby megpróbálja kiolvasni az arckifejezéséből és a hangjából, hogy valóban olyan nagyszerűnek találja-e. – Isten hozott az Inkwell Beachen! Én jóformán itt nőttem fel.

– Nagyon szép – válaszolja Kirby őszintén.

Darren tekintete átrebben Kirby válla fölött, és a mosolya feszültté válik. Kirby megfordul, és azt látja, hogy a félkörben ülő nők egyike csípőre tett kézzel feláll. Az egyik széles karimájú kalapot viselő nő az.

– Az anyám – magyarázza Darren, és Kirbynek azonnal elszáll a jókedve. – Gondolom, azt akarja, hogy térjek vissza a munkámhoz.

– Találkoztam az édesanyáddal – mondja Kirby. Odainteget, de Frazier doktornő továbbra is haragosan néz rá. – A házatoknál.

– Mesélte – feleli Darren.

– Mondott rólam valamit? – kérdezi Kirby.

Darren megrázza a fejét.

– Csak azt, hogy Rajanival voltál. – Visszaül a helyére, és kibámul az óceánra. – Nem tetszik neki, ha valami elvonja a figyelmemet a munkáról.

Valóban ez az, ami nem tetszik neki?, tűnődik Kirby. *Vagy az, hogy egy* fehér *lány vonja el Darren figyelmét a munkájáról? Vagy az nem tetszik neki, hogy Kirby Foley, más néven Clarissa Bouvier – Kirby ezt a nevet találta ki magának Bostonban – téríti el Darrent a munkájától?*

Vajon Darren édesanyja tudja, hogy Kirby azonos Clarissa Bouvier-val?

– Kösz, hogy eljöttél beköszönni – mondja Darren. Már előre is hajol, felveszi az aktív vízimentő testtartását, és Kirby látja rajta, hogy alig várja, hogy elmenjen. – Beugrom hozzátok valamikor a héten, és elviszlek körhintázni. Örülnél neki?

Nemet kellene mondania. Nem érdekli a körhinta, és még ha érdekelné is, nem volna szabad bátorítania Darrent. Köztük nem fog működni a kapcsolat. De Kirby szokás szerint nem hallgat a saját jó tanácsára.

– Nagyon örülnék! – feleli. – Akkor viszlát a héten valamikor! – A következő lépcsőnél kimegy a strandról, aztán kábultan megáll a forró járdán.

Ez most kudarc volt, vagy sem? Nem, dönti el Kirby. Darren hívta, hogy látogassa meg az Inkwellen, és ő eljött. A következő lépést a fiúnak kell megtennie.

Még korán van. Kirby úgy dönt, autóstoppal elmegy a déli partra, és alszik egyet a törülközőjén. Holtfáradt.

Alig emeli fel a hüvelykujját, máris lefékez mellette egy olívazöld Willys Jeep. Egy pár ül benne, de a hátsó ülésen rengeteg hely akad Kirbynek.

A kocsit vezető srác nagyon helyes; fehér pólóinget és napszemüveget visel. A lány hosszú, sötét, befont haja a hátára lóg. Ekkor Kirby tudatára ébred, hogy a lány Patty.

– Szia, Kirby! – üdvözli Patty. – Ismerkedj meg Luke-kal!

Kirby elvigyorodik.

– Szia, Luke! – mondja. – Örülök, hogy valakinek sikerült kihúznia ezt a lányt az ágyból. – Bemászik a dzsipbe, és még egy kis izgalom is elönti, amikor Patty égnek emeli a kezét.

– Katama, jövünk!

MA MÉG INKÁBB, MINT TEGNAP[20]

1969. június 22. vasárnap

Drága Tigris!

Reméltem, hogy apu hoz tőled levelet, amikor tegnap megjött, de azt mondta, hogy semmi sem érkezett, amitől rosszkedvem lett, anyunak pedig még rosszabb. Tegnap este berúgott a Skipperben, és nem a kedves fajta részeg volt, aki énekelve tér haza, hanem a sírós. Nagyi az egészet átaludta, mert öt óra helyett már négykor elkezdte inni a gin-tonikjait, holott neki kellett volna vigyáznia rám, amíg anyu és apu vacsorázni voltak. Hétkor felment lefeküdni, és betette a füldugóját. Készítettem magamnak egy mogyoróvajas szendvicset, és a My Three Sons-*t*[21] *néztem a kis nappaliban.*

~~*Utálom a teniszóráimat.*~~

Jessie ezt az utolsó sort áthúzza. *Nem* fog a teniszórái miatt panaszkodni, amikor a bátyja a húszkilós menetfelszereléssel megterhelve gázol a derékig érő vízben a rizsföldeken. Jessie valóban utálja a teniszóráit, de ennek az utálatnak a

---

[20] Az amerikai Spiral Starecase popegyüttes 1969-es száma, eredeti címe: *More Today Than Yesterday.*

[21] 1960 és 1972 között futó amerikai tévésorozat, szituációs komédia.

legnagyobb részét a Garrisonhoz fűződő kellemetlen élménye okozza. Már attól is émelyeg, ha be kell mennie a Mező és Evezőbe. Exalta továbbra sem hajlandó engedni, hogy Jessie a Levin nevet használja, amikor érkezéskor bejelentkezik, vagy amikor aláír valamit, mint például a legutóbbi órája után, amikor bement a büfébe, hogy vegyen egy csokis frappét és egy grillezett sajtos szendvicset.

– Nichols! – kurjantotta Exalta, miközben Jessie a büfé felé tartott. – Nichols!

Jessie annyira dühös volt a nagyanyjára, hogy mialatt a grillezőfiú háttal állt neki, elemelt egy csomag Twizzlers medvecukrot a pultról, és becsúsztatta a szoknyája zsebébe. Ezúttal is várta, hogy egy kéz vállon ragadja, és valaki közölje vele, hogy rajtacsípte, de senki sem jött.

A teniszóráim rosszul kezdődtek, de miután kértem egy új oktatót, jobb lett a helyzet. A neve Suze, ami a Susan rövidítése; Susan B. Anthonyról kapta a nevét, aki – ha esetleg nem figyeltél a történelemórákon – a nők szavazati jogáért harcolt. A klassz az, hogy Suze is feminista, akárcsak Susan B. Anthony. Az első napon közölte velem, hogy csak nőnemű növendékeket vesz fel, mert a világon már így is túl sok a férfi teniszcsillag. Azt is elmesélte, hogy rájött, neki kevesebbet fizetnek a Mező és Evezőben, mint a férfi teniszoktatóknak, úgyhogy bevonult Ollie Haywardhoz, a teniszrészleg vezetőjéhez, és megfenyegette, hogy kilép, amennyiben nem ad neki ugyanannyi fizetést. Ollie igent mondott – valószínűleg

nem elvből, mondja Suze, hanem azért, mert az összes oktató közül ő játszik a legjobban.

Jessie itt megáll, bár Suze-ról álló nap tudna mesélni. Suze-nak fiúsan rövid haja van – ír örökségének köszönhetően élénkvörös –, és nagyon világos bőre. Hosszú ujjú blúzban kell teniszeznie, hogy ne égjen le a bőre, és az orrát cinkkenőccsel keni be. Amikor Jessie elmesélte Suze-nak, hogy Garrison Howe szerint nincs elég erő a karjában az egykezes fonákhoz, Suze így válaszolt:

– Hadd mondjak neked valamit Garrison Howe-ról!

Jessie visszafojtott lélegzettel hallgatta, ahogy Suze arról avatja bizalmába, hogy Garrison hozzá is odadörgölte a duzzanatát.

– Az egy féleszű csatornapatkány – közölte Suze sommásan.

– Tényleg? – kérdezte Jessie.

– Tényleg – jelentette ki határozottan Suze. – De ennyi pocskondiázás elég a hétre. Az erőseknek a tettek valók. Világos?

– Világos – mondja Jessie.

Eddig négy órám volt, de csak most kezdek belejönni. A tenyeresem már egész tisztességes, és fonákommal minimum az esetek felében átütöm a labdát a hálón. Azt is tudom, hogyan kell mondani az egyes labdamenetek pontjait: love, tizenöt, harminc, negyven, game. Hat játszma egy szett, de két játszmával kell nyerned. A mérkőzések a nőknél háromból két nyert szettig tartanak,

a férfiaknál háromig. (Suze szerint mindkét nemnél háromnak kellene lennie. Azt mondja, a tenisz a leghímsovinisztább sport.) Jövő héten megtanulok szerválni. Suze azt mondja, óriási szerencséje van, hogy gyerekeket taníthat szerválni; az itteni ifjúsági bajnok valamikor az ő tanítványa volt.

Ettől eltekintve nincs más újság.

Ez nem egészen igaz. Jessie szeretné elmesélni Tigrisnek, mi történt Pickkel, de Tigris a bátyja, és Jessie nem tudja biztosan, hogyan fogadná. Fontolgatta, hogy ír róla Leslie-nek vagy Dorisnak, de úgy érzi, az ügy még túlságosan friss, és túlságosan magánjellegű ahhoz, hogy megossza másokkal.

Amikor Kate és David hazajöttek a Skipper-beli vacsoráról, Kate sírva fakadt, és a sírásával felébresztette Jessie-t. Tudta, hogy az édesanyjának hiányzik Tigris, hogy a nap minden másodpercében aggódik, hogy megsebesül, vagy ami még rosszabb, fogságba esik, és megkínozzák. Az ő kicsiékjét. Az egyetlen kisfiát. Jessie a sötétben fekve hallgatta, ahogy a konyhában beszélgettek, és egyre szomorúbb lett, ahogy elképzelte, esetleg milyen sors várhat Tigrisre – levél nélkül lehetetlen tudni, hogy minden rendben van-e vele. David azt mondta, amit kell, hogy Tigris erős és gyors, és hogy a csalódást keltő osztályzatai ellenére okos, nagyon jól eligazodik a fizika világában, tudja, hogyan kell dolgokat szétszedni, aztán újból összerakni. És mindenekelőtt mentálisan szilárd. David szavai megnyugtatták Jessie-t, Kate

azonban továbbra is sírt, és David bekísérte a hálószobájukba. Miután becsukódott az ajtó, Jessie sokáig hallotta még az édesanyja fojtott zokogását.

Jessie, mikor kicsit megnyugodott, érezte, hogy majd éhen hal – a mogyoróvajas szendvics szegényes volt –, ezért lábujjhegyen lement a földszintre, hogy bekapjon valamit.

Valami fehér villanást látott mozogni az ablak előtt. Egy pillanatra megdermedt, és azon tűnődött, nem kísértetjárta-e mégiscsak a ház, s hogy nem Ebenezer Raymond vagy az egyik gyerekének a szelleme lebeg-e itt körbe, de amikor közelebb ment az ablakhoz, látta, hogy Pick, aki pólót és Levi's farmert visel, éppen hazatér a North Shore étteremben ledolgozott műszakjából.

Jessie gondolkodás nélkül kilépett a konyhaajtón a téglával kirakott, nyitott belső udvarra, és suttogva megszólította:

– Pick!

A fiú hátrapördült, és amikor meglátta Jessie-t, intett neki, hogy menjen oda hozzá. Jessie lábujjhegyen átlopakodott az udvaron, majd le a járólappal burkolt ösvényre, ahol Pick éppen kioldotta a biciklijére erősített csomagot, egy ételek elvitelére szolgáló kartondobozt.

– Menjünk ki a hátsó teraszra! – suttogta Pick.

Halkan beléptek a Little Fairbe, elosontak Mr. Crimmins szobájának csukott ajtaja előtt, aztán fel a lépcsőn. Jessie már el is felejtette, hogy a Little Fairnek van egy deszkázott hátsó terasza, amely a Plumb Lane-re néz; a múltban Kirby és Tigris

ott szívták a marihuánás spanglikat, hogy Kate és Exalta ne érezhesse meg a szagot. A terasz kicsi volt, de két embernek pont elég. Pick két zöld üveggel és a kartondobozzal bukkant fel. Jessie először azt hitte, hogy az üvegekben sör van, és gyors kalkulációt végzett, hogy milyen mértékben akar lázadni, de aztán látta, hogy gyömbérsör. Elvileg még az is tilos, de közel sem olyan súlyos vétek.

Pick leült a teraszra Jessie mellé, és kinyitotta a dobozt.

– Minden este adnak a maradékból – magyarázta. – Ma szombat van, úgyhogy nagyot hasítottunk.

Jessie szíve átmelegedett a többes szám használatától, és a gyomra is megkordult.

– Éhen halok – ismerte be. – A nagymamám kifeküdt, mielőtt vacsorát csinálhatott volna nekem.

– Bill mesélte, hogy a nagymamád szereti meginni a maga ginadagját – bólintott Pick.

– Így van – mondta Jessie, bár magában arra gondolt, hogy nem volt túl jó ötlet Mr. Crimmins részéről, hogy megosztotta ezt a részletet Pickkel. Ám feltételezte, hogy most, hogy Crimminsék közöttük élnek, a családi titkok előbb-utóbb úgyis kiderülnek. Rápillantott a dobozra.

– Mit kaptál?

Pick kihajtotta a füleket.

– Fasírtot – felelte. – És tőkehalas pogácsát. Rengeteg van, úgyhogy vegyél magadnak!

Jessie utálta a tőkehalas pogácsát, és a fasírtot kizárólag kényszer hatására ette meg, de éhes volt, és olyan boldog attól, hogy kettesben üldögél Pickkel, hogy az étel sokkal jobban ízlett neki, mint az emlékei szerint bármi. Mindketten kézzel ettek, és amikor benyúltak a dobozba, az ujjaik néhányszor összeértek. Végül Pick felajánlotta neki az utolsó falat fasírtot, amit ő nem kért, de a fiú unszolta: – Ugyan már! –, és gyorsan betette a szájába, és az ujjai érintették az ajkát, amitől Jessie kis híján elalélt.

Ivott egy keveset a gyömbérsörből – hideg volt, és fanyar –, és azon töprengett, nem kellene-e elmennie, de Pick eltakarította a dobozt, majd megfordult, úgy, hogy háttal a korlátnak támaszkodott, és szembefordult Jessie-vel. Kinyújtotta kertésznadrágba bújtatott lábait, és közben az egyik súrolta Jessie csupasz térdét. Lehet, hogy Pick észre sem vette, Jessie azonban beleborzongott, és sóvárgott az érintés után. Furcsa, hogy azt, ahogyan Garrison hozzáért, sértőnek és undorítónak találta, ha viszont Pick, ha akár csak súrolja is, de hozzáér, úgy érzi, mintha varázsbabot evett volna.

– No és Jessie, hogy mennek a dolgok? – kérdezte Pick.

– Apukám tegnap este érkezett – felelte Jessie. – Ügyvéd Bostonban, és csak a hétvégéken jön ide. Reméltem, hogy a bátyám, Tigris küld nekem egy levelet, de apa azt mondta, nem érkezett semmi tőle.

– Tigris Vietnámban van – tudatta Pick, mintha Jessie nem tudná.

– Hiányzik.

– Ő a féltestvéred, ugye? – kérdezte Pick. – És van még két féltestvéred, két nővéred is, ugye?

– Blair és Kirby – válaszolta Jessie. Bosszantotta, hogy Mr. Crimmins láthatóan további adatokat is megosztott az unokájával a családról. Ha *nekik* nem szabad olyan szavakat használniuk, mint *fél* és *mostoha,* Picknek miért lehetne? Úgy döntött, visszavág neki. – Neked hiányzik az anyukád?

Pick fújt egy nagyot, de nem szólt semmit, és Jessie úgy érezte, undokság volt részéről megkérdezni.

– Van valami, amit nem mondtam el neked – közölte Pick. Előrehajolt. – Okkal ment el. Volt egy Zeppelin nevű férfi a kommunában, akivel anyám együtt volt, de a férfi bántotta, ezért anyám elszökött.

Jessie-nek eszébe jutott, mennyire el akart szabadulni Garrisontól.

– Szólt neked, hogy elmegy?

– Nem – felelte Pick. – De amikor felébredtem, és rájöttem, hogy elment, tudtam, hogy ezért történt. Hozzám nem volt semmi köze.

Jessie eltűnődött, vajon ez a történet igaz-e, vagy Pick csak azért találta ki, hogy jobban érezze magát.

– Féltem, hogy Zep esetleg piszkálni fog, miután anyám elment – folytatta Pick –, de ő azon nyomban összeállt egy Bunny nevű nővel.

– Ó – sóhajtotta Jessie.

– A kommunában így mennek a dolgok – vonta meg Pick a vállát. – Mindenen osztoznak, partnert cserélnek, nincsenek hagyományos párkapcsolatok. Anyám tudta, hogy nyugodtan otthagyhat, mert voltak ott sokan, akik gondomat viselnék. – Pick felállt, és úgy kémlelt át a korlát fölött, mintha a Plumb Lane egy tó volna, amelybe épp készül beugrani. Jessie is felállt. Vissza kell mennie a nagy házba. Nem lehetetlen, hogy Kate a melankolikus lelkiállapotában meg akarja nézni egyetlen otthon maradt gyermekét. Ha üresen találja Jessie ágyát, ki tudja, mi kerekedik belőle. – Tudom, hol találhatom meg anyámat – jelentette ki Pick.

– Tényleg? – csodálkozott Jessie.

– Lesz egy nagyszabású koncert augusztusban – magyarázta Pick. – New York államban, egy Woodstock nevű kisvárosban. Ott fog játszani Jimi Hendrix és a Creedence, Janis Joplin, Jefferson Airplane, The Who, Joe Cocker, Joan Baez, The Band, Crosby, Stills, Nash & Young…

– A Beatles? – kérdezte Jessie reménykedve. Hallott a legtöbb zenészről, akiket Pick említett, de nem ők voltak a kedvencei. – És Joni Mitchell? – Jessie arra gondolt, milyen lenne élőben hallani Joni Mitchellt, ahogy a *Both Sides Now*-t énekli. Jessie még le sem játszotta a lemezét a Magnavoxon.

– A lényeg az, hogy *mindenki* ott lesz, aki számít – szögezte le Pick. – És anyám… nos, ő ki nem hagyná, ebben biztos vagyok.

– Tehát elmész? – kérdezte Jessie. – Elmész New York államba, Woodstockba?

– Augusztusban – bólintott Pick. – Félreteszem a fizetésemet. Gondolom, pár nappal korábban felszállok a kompra, busszal elmegyek Bostonba, onnan pedig majd stoppolok.

– És hogyan jutsz vissza? – firtatta Jessie. Valójában azt akarta tudni, visszajön-e egyáltalán a fiú.

Pick megvonta a vállát.

– Majd anyuval kitaláljuk. Több ezer ember lesz ott; biztosan el tud hozni valaki bennünket. Anyu könnyen barátkozik. – Pick odafordult Jessie-hez, és a mosolyától felragyogott az arca. – Mi lenne, ha eljönnél velem?

Jessie kinyitotta a száját, hogy nevessen az ajánlat abszurditásán, vagy hogy azon siránkozzon, még túl fiatal ahhoz, hogy egyedül elhagyhassa a szigetet. De egyiket sem tette, hanem azt felelte:

– Oké.

– Oké, eljössz?

Jessie bólintott. Szerelmes jött rá akkor. Fülig szerelmes ebbe a szokványostól teljesen eltérő fiúba, akit elhagyott az édesanyja.

Pick kinyújtotta a kezét.

– Kezet rá! – Kezet ráztak, és Pick néhány másodperccel hosszabban fogta Jessie-ét. – Ez remek – jelentette ki. – Akkor nem kell egyedül mennem.

Nem kell egyedül mennie, Jessie vele megy, bár még halvány fogalma sincs arról, hogy ezt hogyan fogja összehozni. De addig még majdnem két hónap van, tehát van ideje kitalálni. Talán Kirby elviszi, vagy talán a háború véget ér Vietnámban, és Tigris időben hazaér, hogy elkísérje őt meg Picket. Ez persze már-már túl szép, hogy igaz legyen.

Jessie lenéz a levélre, amelyet ír, azután kibámul az ablakon a Fair Streetre, és azon töpreng, mit fog nézni Tigris, amikor elolvassa.

Remélem, jól vagy. Mindennap gondolok rád, és ha esetleg kíváncsi vagy rá, nélküled semmi sem ugyanaz. Írj hamar, kérlek!

Szeretettel, Messie

EGY DARABOT A SZÍVEMBŐL[22]

A Cape Cod-i utazásra, amelyre Joey Whalen Lincoln Continentaljával mennek, Blair a Pucci sáljával köti át a haját, és felteszi a kerek napszemüvegét, ezt a feltűnő holmit, amit egyértelműen a korábbi first ladyről, Jackie Kennedyről koppintott le. Joey szeretné lehajtani a tetőt, mivel szép nap van, és Blair beleegyezik; ő már annak is örül, hogy a kocsi van annyira tágas, hogy elfér benne.

Joey kék inget és egy Wayfarers napszemüveget visel. Harsogó rádióval autóznak a 3-as úton Cape Cod felé, éppen Janis Joplin énekel. Blair a félig lehunyt szempilláján át lopva Joey-ra sandít. A férfi arckifejezése higgadt és gondtalan, miközben úgy tesz, mintha dobolna a kormányon.

•••

A jelenet, amely akkor tört ki, amikor Angus rajtakapta Blairt és Joey-t, olyan felkavaró volt, hogy visszatekintve Blair számára szinte hihetetlen, hogy nem indult meg nála azonnal a szülés. Az is hihetetlen számára, hogy Angus, aki a házasságkötésük óta egyszer sem lepte meg otthon, pontosan

---

[22] Janis Joplin 1968-as száma, eredeti címe: *Piece of My Heart.*

abban a pillanatban jelent meg, amikor ő megadta magát a Joey Whalen iránt felébredt vágyának.

Angus tátott szájjal meredt Blairre és Joey-ra, aztán a virágcsokor – amelyet nyilván azért vett, hogy megünnepelje az ikrekről szóló hírt – a földre hullott.

– Mi a *fene* folyik itt? – ordította. Joey és Blair megpróbáltak szétrebbenni, de egy szál Blair gyorsan kopó kismamaruhájából beleakadt Joey mérték után készített ingének egyik gombjába, így némi ügyetlenkedés támadt, ami időt hagyott Angusnek, hogy odarontson a kanapéhoz, és fenyegetően fölébük tornyosuljon. – Mióta zajlik ez?

Blair hagyta Joey-t beszélni.

– Nem zajlik itt semmi – mondta a férfi. Beugrott hozzájuk, és Blair fel volt dúlva. Ő csak vigasztalni próbálta, de aztán kicsit elszaladt velük a ló.

– Azt várod, hogy ezt el is higgyem? – mennydörögte Angus. Hunyorogva nézte Joey-t, és Blairt nyugtalanította, mennyire *dühös.* Az esküvőjük utáni nyár óta nem látta ennyi érzelmet kimutatni. Miután akkor szeptemberben visszautaztak Bostonba, és Angus visszatért az MIT-re, egyre inkább olyanná vált, mint egy robot, amelyet arra programoztak be, hogy csinálja végig a mindennapi rutint. – Kezdettől fogva be vagy gerjedve a feleségemre!

– Nos – mondta Joey, és teljes magasságában kihúzta magát. Magasabb és testesebb volt Angusnél. – Az *én* barátnőm volt először. – Blair már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de

mielőtt bármit mondhatott volna, Angus behúzott egyet Joey szeme alá, amire Joey gyomron vágta. A két testvér hamarosan ádáz veszekedésbe kezdett, és egymás körül keringve régi sérelmeket vágtak egymás fejéhez. Angus neheztelt Joey-ra, amiért titkon Blair után epekedik, és olyan sokatmondó nászajándékot adott neki, mint az az ezüst öngyújtó a belevésett *Én szerettelek előbb. Örökké a tiéd: Joey* szavakkal. (Blair a szája elé kapta a kezét – ezek szerint Angus valóban észrevette az öngyújtót!) Joey azt hánytorgatta fel Angusnek, hogy egyetlen bocsánatkérő szó nélkül elhappolta tőle Blairt. Megragadták és a földre lökték egymást. Pofozkodásuk egyfajta birkózásba ment át, és Blair szívesen rájuk kiabált volna, hogy hagyják abba, de érdekelte, hogy milyen mondanivalójuk van még a fivéreknek. – Te mindig pontosan megkapod azt, amit akarsz, és aztán még többet – méltatlankodott Joey. – Mert állítólag zseni vagy.

– Na és te? – fröcskölte Angus. – Állandóan csak a csinos külsődet, a sármodat és a kisportolt alkatodat kamatoztatod. Az emberek mindig is téged *kedveltek* jobban. Sosem tudtam volna megszerezni egy olyan lányt, mint Blair, ha nem hoztad volna oda elém.

– Így is van! – kiabálta Joey. – Elvettél egy nőt, aki túl jó neked, és elcseszted! – Joey Angus két karját a feje fölé szögezte, és hátralendítette a sajátját, hogy behúzzon neki. Angus megacélozta magát, és Blair felkiáltott. Joey láthatóan

átgondolta a dolgot, elengedte Angust, és feltápászkodott. – Azt mondja, viszonyod van.

Angus felült.

– Bagoly mondja verébnek.

– Hazudsz a várandós feleségednek – vádaskodott Joey tovább. Odafordult Blairhez. – Én sosem tennék ilyet. Ha még mindig az én barátnőm volnál, én hűséges lennék.

Angus az ajtóra mutatott.

– Kifelé!

– Boldogan – szájalt vissza Joey. Bebújt a zakójába, és lehajolt Blairhez. – Ha szükséged van rám, csak telefonálj a Parker House-ba.

Blair lehajtott fejjel várt, amíg Joey kiment. Angus leporolta magát, és eltűnt a konyhában. Blair a kanapén maradva gyűjtögette az energiát, hogy felálljon. Furcsamód örömmel töltötte el, hogy Angus hazajött, és rajtakapta őt és Joey-t. *Jó parti! Kívánatos – még várandósan is!*

Álló helyzetbe vonszolta magát, és kitotyogott a konyhába. Angus háttal állt neki.

– Ki az a Trixie? – kérdezte Blair. – És mióta randizgatsz vele? – Angus a mosogató mögött lévő falat bámulta, ahol Blair egy színes műhímzéses közmondást tartott, amely így szólt: KI MINT VET, ÚGY ARAT. Kis híján felnevetett az iróniáján. – Tudod, mit gondolok? – folytatta Blair. – Azt, hogy már a házasságkötésünk előtt is randevúztál vele. Azt, hogy vele beszéltél telefonon *a nászutunkon.* – Nézte, ahogy Angus

válla megfeszül. Úgy festett, mint aki vacillál azon, amit mondani akar – talán egy vallomást. – És aznap, amikor bementem az irodádba? Dobbins azt mondta, *személyes jellegű találkozón* vagy.

– Ezt egyszer már megbeszéltük – szólalt meg Angus.

Blair megpróbálkozott egy gőgös nevetéssel, amelyet a nagyanyja tökélyre fejlesztett, de csak egy nyávogó hang jött ki a torkán.

– Szerintem vele voltál! Aztán a minap az a telefon: *hallottalak* benneteket, Angus. Bemondta a nevét. Azt mondtad, találkozni akarsz vele.

Angus megfordult. A szemüvegét a kezében tartotta. Két darabban volt, Joey eltörte. Blair ritkán nézett ilyen egyenesen a férje szemébe, ahogyan most. Angus írisze barna volt, zöld pettyekkel.

– Igazad van – szólalt meg Angus. – Trixie-vel beszéltem telefonon, mialatt Bermudán voltunk. És hozzá mentem el azon a napon, amikor bejöttél az irodámba. – Blair úgy érezte magát, mint akit hátba támadtak; jóllehet ezt gyanította, újult erővel csapott le rá a fájdalom, ahogy kimondva is hallotta. – Nos, elmondtam neked az igazat, és szeretném, ha viszonoznád a szívességet. Egész idő alatt titkon Joey után epekedtél? – Angus boldogtalanul felnevetett. – Akarom mondani, *tetten értelek* benneteket. *Az otthonunkban!* Tehát a válasz nyilvánvalóan igen.

Blairnek torkára forr a szó; nem tudta, hol kezdje. Angus nyíltan beismerte: igen, Trixie-vel volt. Azt azonban Blair nem tudta biztosan, mi is volt az, ami az imént történt Joey-val. *Tényleg* érez iránta valamit? Tagadhatatlan, hogy fellángolt a fizikai vonzódás, de Blair szerint pusztán azért, mert előtte annyira magányos volt – és rettentően dühös. Angus apránként megfosztotta a személyiségétől. Rákényszerítette, hogy hagyja ott az állását, most pedig ezzel a terhességgel nemcsak a testét veszítette el, hanem az önállóságát is. Angus elvárta tőle, hogy maradjon otthon, vezesse a háztartást, és főzzön. Ezt ő hűségesen meg is tette, miközben inkubátorként is szolgált a gyerekeik számára. Csakhogy Angus semmit sem adott Blairnek cserébe – sem az idejét, sem a szeretetét, sem egy bocsánatkérést, sem egy elismerő szót, sem egy köszönömöt.

– Sosem vagy itthon – mondta végül. A szavak erőtlenül hangzottak, de pont ez volt a lényeg. Már sosem csináltak semmit *együtt,* mert Angus állandóan a munkahelyén volt – vagy, a jelek szerint, Trixie-vel. Valaki más kapta meg a férje legjavát – Trixie, vagy a diákjai, vagy az amerikai kormány.

– Azt hiszem, el kellene menned Nantucketre, és ott kivárni a terhességed hátralévő részét – jelentette ki Angus.

Blair túl büszke volt ahhoz, hogy kimutassa, mennyire megsebezte ez az indítvány.

– *Nantucketre?* – kérdezte elképedve. – Mégis mit javasolsz, hogyan jussak el oda? Az én állapotomban egyáltalán nem tudok vezetni.

– Joey egész biztosan hajlandó lesz elvinni – válaszolta Angus. – Csomagold össze a holmidat!

•••

Joey egész napra szabadságot vett ki, sőt, még enni- és innivalót is hozott: egy kosárban van a hátsó ülésen. A plymouthi kijárat közelében elhúznak egy idősebb úr mellett, aki egy cseresznyepiros Mustang kabriót vezet. Rájuk dudált, és felemelte a hüvelykujját, és Joey integetett neki. Hátulról nézve senki meg nem mondaná Blairről, hogy terhes. A Mustangban ülő úriember számára, feltételezi Blair, ő és Joey úgy néznek ki, mint bármelyik kiránduló fiatal pár.

Joey egyik kezét Blair térdére teszi, ő pedig azt fontolgatja, hogy eltolja. Vajon Joey pusztán egy kedves sógor és egy rendes fickó, aki elfuvarozza Hyannisbe, vagy most már jogot formál rá? Vajon egyik fivér átadta a másiknak, akár egy stafétabotot? Blairnek szükségtelen azon töprengenie, mit gondolna erről Betty Friedan; magától is tudja a választ.

Blair javaslatára nem állnak meg ebédelni, amíg a Sagamore-hídon átkelve Cape Codra nem érnek. Joey elhajt a Craigville Beachre, ahol a vízre néző piknikasztalok vannak felállítva. Széthajtogatja a piros kockás terítőt, és elrendezi rajta a Parker House séfje által elkészített ebédet: hideg

marhasültet, puha zsömléket, keménytojásokat, savanyú uborkát, káposztasalátát, szeletelt epret és egy kuglóf formájú gyümölcstortát. Blair szeretné azt állítani, hogy a tény, miszerint hűtlen férje kiebrudalta őt a tulajdon otthonából, csökkentette az étvágyát, de valójában ugyanolyan éhes, mint máskor. Joey feszülten figyeli, ahogy befal egy marhahúsos szendvicset, amelyre szeletelt tojást, káposztasalátát és uborkát – rengeteg uborkát! – halmozott, majd vág egy vastag szeletet a gyümölcstortából, és teljesen beteríti eperrel.

– Királyságomat egy kis tejszínhabért! – sóhajtja.

Joey felemeli az ujját, és Blair azt hiszi, mindjárt a szemére hányja, hogy egy elkényeztetett kölyök, de ehelyett végigszáguld a strandon a fagylaltoshoz. Blair hunyorogva nézi, ahogy aprópénzt vesz elő a zsebéből, és a következő pillanatban arra eszmél, hogy Joey jön vissza, kezében egy pohár tejszínhabbal, és leteszi a tányérja mellé.

– Kérj, és megadatik – mondja. – Őrjöngj csak!

Ilyen érzés az, gondolja Blair, *amikor imádnak.*

•••

Amikor megérkeznek a komphoz, Joey beteszi Blair bőröndjét a poggyásztartóba, majd karon fogja, és odakíséri a gyalogosrámpához.

– Veled kellene mennem – mondja.

– Nem, dehogy – tiltakozik Blair. Elképzelni sem tudja, milyen arcot vágna az édesanyja és a nagymamája, ha azt

látnák, hogy Blair Angus helyett Joey Whalennel érkezik meg Nantucketre. Különösen a nagymamája haragudna és jönne zavarba, neki pedig hosszasan kellene magyarázkodnia. – Már így is nagyon sokat tettél. Rendben leszek.

Feltartja *A vigasság háza* egy ütött-kopott példányát, amelyet a kompátkelésre hozott magával. Már vagy fél tucatszor olvasta; ez az ő irodalmi takarója.

Joey kiveszi a kezéből a könyvet, és megszemléli.

– Edith Wharton – nyugtázza. – El kellene olvasnom. Angus ezzel nyert el tőlem, igaz?

– Jaj, Joey! – mondja Blair. Lábujjhegyre áll, és szemérmes csókot lehel az ajkára.

– Hagyom, hogy berendezkedj odaát – folytatja Joey –, aztán meglátogatlak.

– Valószínűleg már jövő héten visszatérek Bostonba – jelenti ki Blair. Ami alatt azt érti, hogy visszatér, amikor Angus észhez tér, és könyörög neki, hogy menjen haza.

Joey elvigyorodik.

– Az nagyszerű lenne! – Erősen magához öleli Blairt, olyan erősen, hogy Blair félti a babákat, aztán egy utolsó kézszorítás után visszaindul az autójához.

Blair megfordul, hogy még egyszer megnézze, aztán belép a hajó félhomályos utasterébe. Joey a Lincoln volánja mögül őrülten integet. Blair visszainteget, bár tagadhatatlanul megkönnyebbül, amikor a férfi végre elhajt.

MINDENKI BESZÉL[23]

1969. június 24.

Drága Tigris!

Ezt nem fogod elhinni!

Már egy teljes hete Nantucketen vagyok, de még csak egyszer voltam a strandon, vasárnap délután, hármasban anyuval és apuval, és apu ragaszkodott hozzá, hogy menjünk el egészen a Great Point világítótoronyig, mert távdobó bottal akart horgászni. Az út oda több mint egy óráig tartott, és kis híján elakadtunk, mert apu mindig nagyon laposra fújja a kerekeket. Anyu betett egy üveg Chablis-t a hűtőtáskába, és amikor végre odaértünk a Great Pointhoz, nekilátott inni. Szemlátomást felhagyott valamennyi anyai feladatával – például nem ajánlotta fel, hogy szendvicseket készít, ezért apu csinálta meg őket, de ő mustárt tett a sajtos szendvicsemre, úgyhogy oda kellett dobnom a sirályoknak. Senki más nem volt ott, csak néhány másik horgász és egy fóka, amelyik kiúszott a partra. Apu azt mondta, a fóka jelenléte azt jelzi, hogy sok hal van arrafelé, de anyu kijelentette, hogy a fóka cápákat jelez, ezért nem úszhattam. Anyu azt

---

[23] Harry Nilsson amerikai énekes 1969-es száma, eredeti címe: *Everybody's Talkin'*.

sem ajánlotta fel, hogy naptejet ken a hátamra, én pedig féltem megkérni, így aztán leégtem.

Ez volt életem legrosszabb strandolós napja.

(De nem ez az a rész, amit nem fogsz elhinni. Mindjárt odaérek… csak várd ki!)

Anyu megígérte, hogy elvisz a Cisco Beachre, hogy velem egykorú gyerekekkel bandázhassak, de miután apu vasárnap este elment, annyira szomorú lett, hogy kijelentette, szüksége van egy napra, hogy magához térjen. Állítólag ma (kedden) megyünk ki a teniszórám után. A teniszleckék Suze-zal rendben mennek…

•••

Itt Jessie megáll. Ma tántoríthatatlanul Jessica Levinként jelentkezett be, mire Exalta kitépte a kezéből a tollat, és egy feltűnő, dühös vonással áthúzta a *Levint.* Jó hangosan, hogy mindenki – köztük a Dunscombe ikrek és Mrs. Winter is – hallhassa, közölte:

– Jessica, itt 1905, a klub alapítása óta a Nichols család a klubtag. Én fizetem a számlákat, *nem* az apád! Ennélfogva az én nevemet fogod használni, amíg ebbe a klubba jársz, vagy teljesen megvonom az aláírási jogodat! *Megértetted?!*

Jessie, hogy ne fakadjon sírva, elképzelte, hogy Exalta körülnézés nélkül megy át a North Beach Streeten, ahogyan gyakorta szokott, és elüti egy autó.

Kimentette magát és bement az öltözőbe, ahol az egyik Dunscombe iker – Helen vagy Heather, ezt nem tudta

megállapítani – eltűnt az egyik vécéfülkében. Akármelyik volt is, otthagyta a sötétkék monogramos Bermuda kézitáskáját a mosdókagylók közötti pulton. Jessie szemügyre vette a táskát. A monogram H. A. D. volt; Jessie nem tudta biztosan, melyik ikernek mi a középső neve, de még az is lehetséges, sőt valószínű volt, hogy a két lány nevének egyformák a kezdőbetűi. Mialatt Jessie azon gondolkodott, hogy sosem lopna a Dunscombe ikrektől – az valahogyan sokkal rosszabbnak tűnt, mint a klubból lopni –, felemelte a fafogantyút, és megragadta, ami a keze ügyébe került: egy ötdollárost és egy gyökérsörszínű Bonne Bell ajakfényt. Mind a kettőt besüllyesztette a teniszruhája zsebébe.

Az iker lehúzta a vécét. Egy másodperc múlva kijött, és rámosolygott Jessie-re.

– Szia, Jessie! – üdvözölte.

Jessie szíve összeszorult, amikor rájött, hogy ez Heather, a kedves iker.

– Szia! – köszönt vissza.

De Jessie úgy dönt, hogy ezzel a történettel nem terheli Tigrist. A legkevésbé arra van szüksége a bátyjának, hogy megtudja, hogy mialatt ő a távolban hősiesen harcol, Jessie-ből Nantucketen lassan megrögzött bűnöző válik. Pedig nem *szándékosan* lop. Csak úgy megtörténik.

…de még messze van, hogy tudjak szerválni. Megkérdeztem Suze-t, elkövetett-e valaha bárki is kettős hibát egy teljes meccs során, és ő azt válaszolta, hogy „változtatnom kell a hozzáállásomon”.

Jessie ráébred, hogy undoknak állítja be Suze-t, pedig nem az; csak kemény a maga csodálatra méltó módján. Nem akarja, hogy Jessie egyáltalán fontolóra vegye, hogy kettős hibát követ el egy meccsen, inkább arra buzdítja, hogy pozitív dolgokat képzeljen el. Van néhány kedvenc kifejezése: *Kísérd végig az ütésedet! Rohamozd meg a hálót!* De olyan tanácsokat is adott Jessie-nek, amelyeknek a teniszhez semmi közük, például: *Soha ne mondj le a lánynevedről!* És: *Keresd meg a magad kenyerét!*

– Nem akarsz egy férfitól függeni anyagilag, ugye? – kérdezte Suze ugyanazon a délelőttön, miközben összeszedték a labdákat a pályáról.

– Öööö… nem… – felelte Jessie.

Suze végiggörgetett egy teniszlabdát a fehér teniszcipője oldalán, majd egyetlen gyors láb- és ütőmozdulattal felpöckölte és elkapta.

– Mondd csak, Jessie, van neked példaképed?

– A bátyám Vietnámban van – válaszolta Jessie. – A hazánkat szolgálja.

– *Női* példaképed – mondta Suze.

Jessie elgondolkodott ezen. A nyilvánvaló válasz az édesanyja volna, bár Kate-nek nincs hivatása, és nem is maga keresi a kenyerét, mint ahogy Exalta sem. Blairnek volt állása,

de otthagyta, amikor feleségül ment Angushöz. Kirby odaát dolgozik a Vineyardon – egy szállodában kapott munkát –, de Kirby szabad szellem, ráadásul marihuánát szív, és noha Jessie szereti és bálványozza a nővérét, a *példakép* meghatározás nem illik rá.

– Te – felelte végül.

– Piszkosul egyenes vagy – jelentette ki Suze, és felpöckölt egy újabb labdát. Jessie visszatér a leveléhez. Figyelmeztette magát, hogy koncentráljon.

Most jön az a rész, amit nem fogsz elhinni. Amikor hazaértem a teniszről, felszaladtam az emeletre, hogy felvegyem a fürdőruhámat, ÉS TALÁLD KI, HOGY KI ÜCSÖRGÖTT AZ ÁGYAMON! Blair volt az!

A sztori, amit anyunak és a nagyinak beadott, úgy szól, hogy magányos volt Bostonban, mert Angus állandóan dolgozik, és attól félt, hogy akkor indul meg a szülés, amikor egymaga van a lakásban, ezért inkább eljött Nantucketre.

Hatalmas lett, Tigris. Úgy fest, mintha lenyelt volna egy Volkswagen Bogarat.

Kapaszkodj meg, Tigris, mert a valódi sztori…

Itt Jessie újból megáll. Megígérte Blairnek, hogy *senkinek* sem mondja el a valódi sztorit, de Tigris messze van, és ő hetek óta nem is hallott felőle, szóval ki tudja, egyáltalán megkapja-e a leveleit. Ezzel az erővel palackokba is dughatná őket, és bedobhatná az óceánba.

…az, hogy Angus megcsalja valami Trixie nevű nővel. Aztán tegnapelőtt Joey Whalen meglátogatta. Blair beszélt neki Angus viszonyáról, és sírva fakadt. Azután, mondta Blair, egyik dolog követte a másikat. Tudod, hogyan tud megtörténni az ilyesmi.

Mintha Jessie valóban tudná.

És akkor Angus besétált a lakásba, és rajtakapta Blairt és Joey-t, amint csókolóztak! Aztán Angus kidobta Blairt!

Örülök, hogy itt van, bár annak nem, hogy anyu odaadta neki az én szobámat, ami azt jelenti, hogy át kell mennem a Little Fairbe, és az emeleti második hálószobában kell aludnom. Nem emlékszem, meséltem-e, de Mr. Crimmins fiúunokája lakik a másik emeleti szobában, maga Mr. Crimmins pedig a földszinten. Furcsa lesz, mind együtt abban a picurka házban, de a másik lehetőségem az lett volna, hogy nagyi szobájában alszom a másik ágyon.

Na, azt nem, köszönöm.

Csütörtök este anyu elvisz a Mad Hatterbe, hogy megünnepeljük a születésnapomat. Azért választotta a csütörtököt, mert, ha emlékszel, nagyi csütörtökön bridzsel. Blair azt mondja, túl kövér ahhoz, hogy nyilvánosan mutatkozzon, így csak ketten leszünk anyuval.

Az egyetlen ember, akit még szeretnék, ha velünk jönne, te vagy. Bárcsak itt lennél!

Kérlek, írj hamar! Írhatsz anyunak vagy Kirbynek vagy Blairnek, vagy akár nagyinak is, csak írj, kérlek, hogy tudjuk,

Jessie kis híján azt írja, *hogy életben vagy.*

hogy jól vagy.

Szeretettel, Messie

ANYA KICSI SEGÍTŐJE[24]

Vasárnap este Kate kocsival elviszi Davidet a Steamboat Wharfhoz, hogy elérje az utolsó kompot hazafelé, és amikor odaérnek, David odahajol hozzá, megpuszilja, és azt mondja:

– Túl sokat iszol. – Kate kinyitja a száját, hogy tiltakozzon, de mielőtt egy szót szólhatna, David hozzáteszi: – Ha így folytatod, olyan leszel, mint anyád. És azt egyikünk sem szeretné. – Kiszáll az autóból, és beáll a sorba a többiek közé, akik egy kellemesen eltöltött nyári hétvége után visszafelé igyekeznek a való világba. Kate várja, hogy integet-e, de a mögötte jövő autó dudál, így tovább kell hajtania.

David kifejtette a véleményét.

Igaza van. Tényleg sokat iszik.

Az italozás május 25-én, vasárnap kezdődött, egy nappal azután, hogy Tigris befejezte az alapkiképzését, és átvezényelték a tengerentúlra, a közép-vietnámi felföldre. Elmentek Exaltával villásreggelizni, és Kate olyan sokat ivott, hogy Davidnek úgy kellett kicipelnie a Union Clubból. Amikor hazaért, kifeküdt az elsötétített hálószobájában, jóllehet még csak délután háromra járt. Amikor éjfélkor felébredt, rájött, hogy Vietnámban dél van, és sírva fakadt. Az

---

[24] A Rolling Stones 1966-os száma, eredeti címe: *Mother's Little Helper.*

anyák Amerika-szerte szilárdan tartják magukat, megerősíti őket a hazaszeretetük és a kommunizmus elleni gyűlöletük, Kate azonban nem tudta felmutatni ezeket az érzelmeket. Tigris jó ösztönökkel és bőséges adag dörzsöltséggel rendelkezett; minden megvolt benne, ami egy katonának kell, és az apja hivatásos katona volt. Kate-nek magabiztosnak és büszkének kellett volna lennie – ehelyett azonban csak arra tudott gondolni, hogy talán soha többé nem látja viszont.

Bármennyire szánalmasan hangzik is, az alkohol az egyetlen, ami segít.

Attól kezdve odahaza, Brookline-ban, miután David elindult a munkába, Jessie pedig az iskolába, Kate kinyitott egy üveg Chablis-t, amivel ebédidőre végzett is. Egész délután vodka-szódát ivott – a gintől eltérően a vodkának nincs szaga –, és amikor David hazaért, mindkettőjüknek skót whiskyt töltött, amelyet Walter Cronkite műsora alatt ittak meg. Utána a vacsorához kinyitottak egy üveg bort, és Kate lefekvés előtt még felhajtott egy pohárka cream sherryt vagy szederlikőrt.

Kate szerint nem volt ez olyan szörnyű, mint amilyennek hangzott. Naponta csupán kilenc-tíz ital, óránként kevesebb, mint egy, bár egyes estéken több martinit is megivott a vacsora folyamán, mint például a Skipperben azon a szombat estén. Pezsgővel kezdték, hogy megünnepelték David első hétvégéjét a szigeten, ámbár ez tiszta komédia volt. David *utálja* Nantucketet. Vitatkozna, hogy Nantucketet szereti, csak azt utálja, hogy Exalta fedele alatt kell laknia. A ház még a Little

Fairrel együtt is túlságosan kicsi volt mindnyájuknak, és megpróbáltatást jelentett Exalta szabályai szerint élni. Davidnek az sem tetszett, hogy a társasági életük a Mező és Evező Klub körül forgott, ahol – hiába látták szívesen – nem érezte magát odatartozónak.

– Rekordévünk volt a cégnél, és tekintélyes bónuszt fogok kapni – mondta Kate-nek a Skipperben vacsora közben. – Vegyünk magunknak itt egy saját házat! – Azzal folytatta, hogy látott egy házat meghirdetve Madaketben, egy nyaralót, amelyből zavartalan kilátás nyílik az Atlanti-óceánra. – Hat hálószoba és négy és fél fürdőszoba – ecsetelte. – És egy nagy kert, ahol van hely egy teniszpályának is. A *saját* teniszpályánknak. – Itt Kate kezéért nyúlt, de ő felemelte a pezsgős kelyhét, és felhajtotta a tartalmát. Megértette David vágyát egy saját házra, és csábító volt eljátszani a gondolattal, hogy megmondja Exaltának, elköltöznek. No de… Madaketbe? Madaket tíz kilométerre nyugatra van. A vadonban. Hogyan tudná valaha megszokni, hogy nem a városban lakik? Hogy nem sétálhat el gyalog a Charlie's Marketbe, vagy a klubba, vagy a Skipperbe? És azt, hogy építsék meg a saját teniszpályájukat, David nyilván csak viccnek szánta. Azzal tapintatlanul közzétennék, hogy David cégének rekordéve volt, még rosszabb volna, mintha egy úszómedencét állítanának be a kertbe.

A szomorú az volt, hogy Kate foglya volt az anyjának, az All's Fairnek és annak az életnek, amelyet az elmúlt

negyvennyolc évben ismert. Nem akart elmenni innen. Nem akart változtatni.

– Anya nem fog örökké élni – válaszolta.

David, mivel gyengéd, kedves férfi volt, és nem akart vitatkozni vele, még most sem, amikor sommásan letromfolta a reményét egy új itteni életre, elmosolyodott.

– Akarsz fogadni?

•••

A hazafelé vezető úton elromlott az este. Kate még nem mesélte el a férjének, hogy Bill Crimmins és az unokája a Little Fairben laknak; David semmit sem tudott arról a megállapodásról, amelyet kötött.

– Azt hiszem, elfelejtettem megemlíteni, hogy anyám felajánlotta Bill Crimminsnek nyárra a Little Fairt – szólalt meg.

– Érdekes, Exalta azt mondta nekem, hogy te ajánlottad fel neki. És az unokájának – felelte David.

Kate bólintott. Annyira be volt rúgva, hogy úgy érezte, mintha víz alatt mozogna.

– *Tényleg* én voltam. Haragszol?

– Nagyon figyelmes volt részedről, Katie. Bill Crimmins mindig korrektül bánt veled, nem igaz?

Kate lehajtotta a fejét, és nézte, ahogy lapos sarkú, rózsaszín Pappagallo cipője orra előre, balra, aztán jobbra mozog. Olyan részeg volt, hogy úgy tűnt, mintha valaki más lábát nézné.

Hogy Bill Crimmins mindig korrektül bánt vele? Az ő kapcsolatuk túlságosan bonyolult volt egy ilyen általánosító kijelentéshez, de David persze semmit sem tudott Kate-nek a Crimmins családhoz fűződő múltjáról. Erről nem beszélhetett neki, mint ahogy arról sem, milyen egyezséget kötött ezen a nyáron Bill Crimminsszel. David azt hiszi, szimplán kedves volt, holott valójában becserélte a Little Fairt Tigris biztonságára.

Kate sírva fakadt. David nem hozott levelet Tigristől. A levelek jelentették az oxigént, márpedig oxigén nélkül Kate képtelen volt életben maradni.

•••

Hétfőn sikerül egész nap kibírnia ital nélkül, ehhez nemet mondott Exaltának a klubbeli ebédre, Jessie-nek pedig a strandolásra, mert egyiket sem bírná ki bor nélkül. Helyettük megveszi a Charlie's-ban az éppen szükséges élelmiszereket, és ellátogat a Hummock Pond Roadon lévő termelői piacra. A kukoricához vagy a paradicsomhoz még túl korán van, így be kell érnie némi retekkel, madársalátával és egy sárgadinnyével. Végül megáll Aime Pékségénél portugál kenyérért, és épp jókor érkezik, mert akkor veszik ki a friss vekniket a kemencéből. Finom hideg vacsorát akar csinálni – sós vajas kenyeret, salátát, szeletelt retket és egy kevés posírozott csirkét házi készítésű orosz öntettel, és letör egy-két darabot a Savenor'sból hozott sajtokból. Ez túl soknak tűnik, ha csak ő, Exalta és Jessie eszik, ezért Kate azt fontolgatja,

hogy meghívja Bill Crimminst, csatlakozzon hozzájuk. Ez nyomulásnak fog tűnni? Kate tudni akarja, kapott-e Bill választ a sógorától, Creighton W. Abrams tábornok jó barátjától és bizalmasától. Feltételezi, hogy Bill azonnal eljön hozzá, amint van híre, és úgy dönt, hogy elviselhetetlenné tenné a töprengését, ha Bill Crimmins ott ülne az asztalnál.

Kate megnézi a tévében Walter Cronkite-ot, aztán Jessie-vel és Exaltával megeszik a hideg vacsorát a konyhában. Exalta megdicséri az öntetet, és megeszik négy szelet kenyeret. Felhörpint két jéggel megrakott és megcsavart lime-mal díszített gin-tonikot – a csavarást maga végzi, ez az egyetlen konyhai trükkje –, és Kate önként jelentkezik a rendrakásra, hogy le legyen foglalva a keze. Fél nyolckor, amikor mindent elmosogatott, és a maradékokat becsomagolva elrakta, a nap még mindig süt. Három nappal múlt a napforduló, és a napsütéses órák túlságosan hosszúak. Az erőfeszítés, amelyet az igényelt, hogy megállja ivás nélkül, kimerítette.

Felmegy lefeküdni.

•••

Vajon kedden is végig tudja csinálni ugyanezt? Hallja, hogy Jessie és Exalta korán fent vannak, indulnak Jessie teniszórájára, és szívesen velük menne, de az anyja rendelni fog egy mimózakoktélt, és annak ő sem tudna ellenállni. Visszafekszik, és az arcára borít egy párnát, hogy eltakarja a napot.

Amikor újból felébred, a ház csöndes. Kate kikászálódik az ágyból, és az ablakhoz megy, épp idejében, hogy lássa, amint Pick nem a megfelelő irányban tűnik el a biciklijével a Fair Streeten. Csak egy sárga fürdőnadrágot visel, a nyaka köré törülközőt kötött. Mezítláb van. A partra igyekszik, véli Kate, és a gyerekkora nyári napjai után vágyakozik. Még nincsenek rendesen bemutatva egymásnak a fiúval; Bill Crimmins a nyilvánvaló okok miatt valószínűleg halogatja a dolgot. De előbb vagy utóbb sor fog kerülni rá.

Kate megvárja, amíg Pick eltűnik a szeme elől, aztán lemegy a konyhába, hogy keverjen magának egy extraerős vodka-narancsot.

•••

A második koktél felénél tart, amikor hallja, hogy valaki bejön a hátsó ajtón. Kate a kis nappaliban üldögél, nézi, hogyan borzolja a nyári szellő Exalta papírforgóit. A kenuban ülő indián főnök volt mindig is Tigris kedvence.

Ahhoz még túl korán van, hogy Jessie és Exalta jöjjenek haza, ami azt jelenti, hogy ez csakis Bill Crimmins lehet.

Talán járt a postán. Talán kapott választ.

Otthagyja a koktélt a kis nappaliban. Ha Bill azt mondja neki, amit hallani akar – amit hallania kell –, megígéri Istennek, hogy örökre felhagy az ivással.

Amikor Kate belép a konyhába, felkiált meglepetésében. Nem Bill Crimmins az, akit ott talál – hanem Blair! Kate pislog,

azt hiszi, csak a képzelete játszik vele a kora délelőtti vodkázásnak köszönhetően, és ezt a gondolatot megerősíti, hogy Blair nem Blairnek néz ki. Úgy néz ki, mintha egy rajzfilmből lépne ki – mintha valaki annyira felpumpálta volna levegővel, hogy kis híján kipukkad.

– Édesem?! – mondja Kate.

Blair könnyekben tör ki.

•••

Kate készít két friss vodka-narancsot, és felvezeti Blairt a saját hálószobájába, ahol maximumra állítja a klímát. Exalta nem szereti, ha júliusig bárki is használja, de már most tikkasztó a hőség. Szegény Blair nemcsak hisztérikus állapotban van, még verejtéktől is csillog. Hűvös szobára van szüksége, ahol négyszemközt beszélgethetnek; a légkondicionáló zaja elnyomja a hangjukat, ha esetleg Exalta és Jessie időközben hazaérnének.

Kate aggódik, hogyan bír Blair felmenni a lépcsőn. *Annyira* terebélyes!

Blair leroskad az ágyra, és lerúgja dagadt lábáról a szandált. Kate odaadja neki az egyik koktélt.

– Igyál egy kortyot! – noszogatja. – A vodka lecsillapít, a narancslé pedig tele van C-vitaminnal, jó a babáknak.

Blair elveszi a poharat, és egy hajtásra megissza a teljes tartalmát. Kate kivesz egy zsebkendőt a fehérneműs fiókjából. Ha Blair itt van, bizonyára nagyon rossz híre van, de Kate

örül, hogy valami elvonja a figyelmét a Tigris miatt érzett aggodalmáról.

– Mi történt? – kérdezi.

Blair a fejét csóválja.

– Vége van Angusszel.

– Nos, Blair – kezdi Kate. – Megmondtam neked, hogy…

– Nem az én döntésem volt – válaszolja a lánya –, hanem Angusé. Megkért, hogy menjek el.

– Micsoda? – döbben meg Kate. Kicsit furcsának tartja Angust, társaságban kissé félszegnek, amit talán a szokatlanul magas IQ-ja okoz, de azt sosem képzelte róla, hogy képes kitenni a várandós feleségét az utcára. Ez… nagyon barbár dolog. És a felesége ikreket vár. – Ez a miatt a nő miatt van? – Kate lehunyja a szemét, és elűzi az előtolakodó gondolatokat Wilderről és a vele elszenvedett sok szomorúságról.

– Beismerte, hogy találkozgat vele – feleli Blair. – És aztán megkért, hogy menjek el.

– Én… *nem találok szavakat* – mondja Kate. – Fel sem tudom fogni, hogy Angus képes ilyen kegyetlenségre.

Blair lesütött szemmel az óriási hasát nézi.

– Nem teljesen Angus hibája volt. Joey Whalen eljött meglátogatni, és… – *Édes istenem,* rémüldözik Kate, *mit fog Blair mondani?* – …és én megcsókoltam, anya. *Igazi* csókkal. És Angus ránk nyitott! – Blair újból sírva fakad. – Angus virággal akart meglepni, hogy megünnepeljük az ikrekről szóló hírt, én meg éppen az öccsével *smaciztam!*

Te jó ég, gondolja Kate. Régóta gyanította, hogy Blair még mindig epekedik Joey után, és viszont.

– Angus bizonyára megérti, hogy zaklatott voltál a másik nővel folytatott kapcsolata miatt. Te pedig bizonyára elmagyaráztad neki, hogy az állapotod miatt nem vagy teljesen önmagad, igaz?

– Hallani sem akart semmiről. Joey pedig még rontott is a helyzeten azzal, hogy kinyilvánította az irántam érzett szerelmét. A szemem láttára ölre mentek, és aztán Angus közölte velem, hogy szerinte amúgy is boldogabb lennék Joey-val.

– Micsoda? – kiált fel Kate. – Ez képtelenség!

– Joey hozott ki a komphoz. Azt hiszem, még mindig táplál irántam érzelmeket. Valójában tudom is, hogy így van.

– Hogy Joey Whalen mit érez, az nem a mi gondunk – szögezi le Kate. – A mi gondunk az, hogy *te* hogyan érzel, és te szereted Angust. Igaz?

Blair tétovázik, de az erre a kérdésre adott válasza lényegtelen. Feleségül ment Angushöz, és esküt tett, hogy vele marad jóban-rosszban. Angus a babák apja, nem Joey. Az apaság nem olyasmi, amit csak úgy át lehet passzolni egy másik férfinak. Ámbár Kate éppen ezt tette; David a sajátjaként nevelte fel a három másik gyermekét is.

– Joey nagyon figyelmes, és rajong értem – magyarázza Blair. – Biztosra veszem, hogy ő biztatna, hogy ha akarok, dolgozzak, miután megszülettek a babák.

– Hogy dolgozz, miután *a babák* megszülettek? – szörnyülködik Kate. – Ikreket vársz, édesem. Ők rengeteg munkát fognak adni.

– Tejszínhabot akartam a süteményemre, erre Joey már rohant is, és hozott egy pohárral a fagyistól – érvel Blair.

Kate átkarolja a lánya vállát.

– Elég ezekből a butaságokból! Angushöz mentél feleségül, Angus felesége is maradsz, és szépen otthon fogsz maradni, és neveled ezeket a gyerekeket, ahogyan én is otthon maradtam, hogy téged neveljelek. Az anyaság áldozatokkal jár. Ez teszi olyan széppé.

– De…

– Angus pár napon belül jobb belátásra tér – győzködi Kate. – Legfeljebb egy hét múlva. És akkor hazaviszünk.

Mialatt Blair a zsebkendőbe zokog, Kate fontolóra veszi, milyen logisztikát igényel az, hogy Blair akár egy hétig is itt marad. Már délután fel kell hívniuk a helyi kórházat, hogy megtudják, van-e orvos, aki szükség esetén le tudja vezetni a szülést. És hol fog Blair aludni? Kate nem helyezheti el a Little Fairben Crimminsék mellé; Jessie szobáját kell megkapnia, Jessie átmehet a Little Fairbe. Nem a legjobb megoldás, de csak egy hétről van szó. Jessie túl fogja élni.

Szegény Jessie! Beígért neki egy strandolós napot, ami most füstbe megy, ráadásul ki lesz paterolva a szobájából. Kate felhajtja a koktélját, és a káosz ellenére nyugalom árad szét benne. Csütörtökön este, mialatt Exalta bridzsel, elviszi Jessie-t

vacsorázni. És elkezd kicsit több szabadságot adni neki. *Úgyis ezt akarja manapság minden gyerek,* gondolja Kate. *Szabadságot.*

UTAZÁS A VARÁZSSZŐNYEGEN (ISMÉTLÉS)

Kirby az első szabadnapjait elefántként tölti Pattyvel és Lukekal, akikből nagyon hamar egy pár lett. Luke Winslow feltörekvő végzős diák a Columbia Egyetemen; üzleti tanulmányok szakon tanul, és amikor végez, egyenesen a Wall Street felé veszi az irányt, mondja, hogy beálljon dolgozni az apja befektetési cégébe, a Drexel Harriman Ripley-be. Ami azt illeti, Luke szüleié az a ház Vineyardon, ahol Patty bátyja, Tommy és a szobatársa, Eugene laknak. Kirby valami olyanra számít, ami félúton van egy olcsó panzió és egy diákszálló között, de amikor egy szép, idilli, dimbes-dombos vidéken Chilmarkba vezető autóút után rákanyarodnak a kocsifelhajtóra, egy szépen körülkerített terület tárul a szeme elé, amely a Nashaquitsa-tóra néz. Két egyszintes, lapos tetős tanyaház áll rajta, amelyeknek az oldalait cédrusfából készült zsindely borítja, akár a legtöbb nantucketi otthonét. A picit kisebben laknak a fiúk, Luke szülei pedig a másikban, bár ők csak a hétvégékre jönnek Vineyardra.

A ház, amelyben a fiúk laknak, elképeszti Kirbyt. Az eltolható szúnyoghálós ajtó egy hosszú helyiségbe nyílik, amelynek a falai és a gerendái hófehérek. A bútorzat modern és íves vonalvezetésű. Az egyik falnál egy rúzspiros kanapé áll, amely olyan, mint egy oldalán fekvő nő; két kagylófotel

szegélyezi, egy türkizkék és egy izgalmas citromzöld. A falakat hatalmas vásznak borítják, csupa modern, Matisse és Chagall képeire emlékeztető női akt. A helyiség egyik végében minimalista konyha bújik meg – három forgó bárszék egy fehér márvány munkalap mellett, amelynek a tetején egy szilvával és bing cseresznyével megtöltött, széles fatál csücsül; a nyitott polcok rusztikus cserépedényekkel vannak telerakva.

A ház másik végében két hálószoba van, az egyikben két franciaággyal (Tommy és Eugene számára), a másikban egy extra méretű ággyal (Luke számára), mindegyiken ropogós, fehér ágynemű. A hálószobákat egy fehér metrocsempés fürdőszoba köti össze, amelynek a padlóját palaszürke folyami kövekkel burkolták le.

Oké, gondolja Kirby. Ennél menőbb házat még életében nem látott. A nappaliban van egy csillár, amely úgy néz ki, akár egy origami hal. Luke azt mondja, rizspapírból készült.

– Ki festette ezeket a képeket? – kérdezi Kirby. Az összes meztelen nő telt idomú, hosszú hajukat akár Botticelli is festhette volna.

– Anyám – feleli Luke. – Elsa Winslow, megvan? – Úgy mondja a nevet, mintha Kirbynek hallania kellett volna róla. A Simmonson elvégzett egy művészettörténet-kurzust, ezért Matisse-t és Chagallt felismeri. Azon tűnődik, vajon Elsa Winslow híres-e. Lehet, hogy neki is van egy kisebb rajongótábora, mint Andy Warholnak.

– *Fantasztikusan jó* festő – jelenti ki Kirby.

– Aha – hagyja rá Luke. – És ezt tudja is magáról.

Kirby más szemmel néz Luke-ra. Eredetileg egy átlagos fickónak tartotta – aki a gondosan helyreállított Willys Jeep alapján nyilvánvalóan kiváltságos helyzetű, de nem különbözik olyan sokban a brookline-i srácoktól. Most azonban, hogy itt áll ebben a szupermenő tengerparti nyaralóban, felébred a kíváncsisága. Irigykedve képzeli el Luke szüleit, egy belvárosi, a politikai erőviszonyokat kihasználó pénzügyi szakember és egy Greenwich Village-i bohém festőművész. Ők nem függnek úgy a takarékos költségvetéstől vagy a szabályoktól, mint az ő szülei. Kezdjük azzal, hogy adtak Luke-nak egy saját házat, ahol a barátaival lakhat.

Kirby bekukkant a hálószobákba.

– Őszintén szólva azt hittem, hogy mivel három srác lakik itt, nagy lesz a kupi. De elképzelhetetlenül rendes.

– Van egy házvezetőnőnk – világosítja fel Luke. – Martine. Fent lakik a másik házban. – Luke megragadja Pattyt, és csiklandozni kezdi, amitől Patty visítozik, és mind a ketten rázuhannak a piros kanapéra. Amikor elkezdenek csókolózni, Kirby kis híján rájuk szól, hogy hagyják abba, de nem akar ünneprontó lenni. Átmegy a konyhapulthoz, és szemügyre veszi a gyümölcsöstálat. A szilvák és a cseresznyék csaknem egyforma színűek, de azért nem egészen – az egyik mély bíborvörös, a másik fényes liláspiros –, és Kirby ráébred, hogy még a gyümölcsöknek is művészieknek kell lenniük. Kivesz

egy szem cseresznyét a tálból. Hatalmas és lédúsnak látszik, és Kirby nem tud ellenállni – bepottyantja a szájába. A szigetre érkezése óta az étkezéseit a reggeli zabkásák, a Giordano's étteremben vett sült kagylók és a fogadóban megevett állott fánkok tették ki. Ilyen édes cseresznyét még soha nem evett. Tisztára szopogatja a magot, majd diszkréten a tenyerébe köpi. A háta mögül a kanapéról cuppanós hangokat és nehéz lélegzést hall; igyekszik nem gondolni Scottie Turbóra. Kirbyt igazán nem lehet prűdnek nevezni, de nem akar itt álldogálni, mialatt Luke és Patty enyelegnek. Amikor kilép a tolóajtón, a szeme sarkából látja, hogy Luke hátravezeti Pattyt a hálószobájába. Kirby hallja, ahogy becsukódik az ajtó.

Remek.

Nem tudja biztosan, miért van zavarban. Nekik kellene zavarban lenniük. Lehet, hogy Pattytől nem telik több, Luke-ba azonban szemlátomást beleneveltek némi jó modort. És különben is, fiú… és a fiúk akkor akarják, amit akarnak, amikor akarják. Kirby ezt a saját kárán tanulta meg.

Hogy elterelje a figyelmét, a tavat nézegeti. Páratlan látvány. Kirby félig-meddig abban reménykedik, hogy Patty feleségül megy Luke-hoz, és megörökli ezt a bankár papa és művész mama kettőst, úgyhogy Kirby élete végéig mindig ellátogathat ide.

Arcát a nap felé tartva leül a deszkázott hátsó teraszon, és kicsivel később megjelenik Patty és Luke is. Patty kipirult, Luke diadalittas.

– Lemenjünk a partra? – kérdezi Luke.

•••

Minthogy Luke Chilmarkban lakik, bejáratos a Lucy Vincent strandra.

– Ez a legexkluzívabb Martha's Vineyard összes strandja közül – magyarázza. – Mázlitok van, hogy megismerkedtetek velem. – Elvigyorodik, így Kirby nem tudja utálni, bár egy kicsit már hajlik rá.

De amint belép a Lucy Vincentre, egyetért, szerencsések, hogy megismerkedtek Luke Winslow-val. A strand széles, a homokja aranyló, és néhol drámaian kopár sziklák tarkítják. Sokkal, de sokkal szebb, mint az Inkwell, még csak nem is ugyanaz a kategória, ami felháborítja Kirbyt. Azon tűnődik, vajon ez az intézményesített rasszizmus példája-e, de aztán nyugalomra inti magát – az Inkwell városi strand, ez pedig a nyugati dombos vidék szélfútta, vad tengerpartja.

Kirby csakhamar észreveszi, hogy az úriember, aki valamivel előttük a víz felé igyekszik, pucér. *Anyaszült meztelen!* Kirby látja a lábai közt súlyosan lógó péniszét. Amikor a tekintetével végigpásztázza a partot, rádöbben, hogy itt *mindenki* meztelen. Nyugágyakban üldögélnek; hason fekve, feneküket az égre meresztve alszanak; kéz a kézben sétálnak és beszélgetnek – valamennyien anyaszült meztelenül.

Kirby igyekszik palástolni a megdöbbenését. Elvégre 1969-et írnak; tudja, hogy a meztelenkedés nem nagy ügy, de akkor is… te jó isten! Kínosabb felöltözve lenni egy nudistastrandon, mint fehér emberként egy néger strandon. Vajon tőle is azt várják, hogy vetkőzzön le? Vet egy oldalpillantást Pattyre. A lány arca pipacspiros, de hogy a zavartól vagy a naptól, azt Kirby nem tudja megállapítani. Patty jó katolikus. Ez bizonyára megrázkódtatásként éri.

Luke talál egy tágas szabad területet, ahová lepottyantja a hűtőtáskájukat, amely tele van sörrel és a francia házvezetőnő, Martine által készített csirkés szendvicsekkel. (Kirby futólag megpillantotta őt a fehér köténye és fodros főkötős szobalány-egyenruhájában.) Kirby felállítja a nyugágyakat, és várakozik, miközben azon tűnődik, mi fog történni ezután. Patty leveszi áttetsző fekete strandruháját, amely egy konzervatív, fekete fürdőruhát takar.

– A Lucy Vincenten vagyunk – közli Luke. – Tessék mindent ledobni!

Patty megrázza a fejét.

– Patricia – korholja Luke.

– Nem akarja – avatkozik közbe Kirby. – És én sem akarom. – Kirby leveszi a farmerből levágott sortját és a parasztblúzát, de úgy dönt, hogy a bikinije marad.

Patty azonban lehámozza magáról fekete fürdőruháját, és ott áll előttük pompás meztelenségében. Bőséges rajta a hús; úgy néz ki, mint egy Rubens-festmény nőalakja. Olyan,

gondolja Kirby, mint egy Elsa Winslow-festmény nőalakja a kerek keblével, tekintélyes combjával és a sötét fanszőrzetére dőlő hasa ívével. Kirby felismeri a szeme előtt megjelenő romantikát: Luke az édesanyja művészetének megtestesítőjét találta meg Pattyben.

De aztán Kirby észreveszi, hogy Patty remeg, és meglát a csípőjén egy árulkodó vörös foltot – egy kéz nyomát.

Luke elfordulva ledobja a fürdőnadrágját, így Kirby csak a fehér hátsóját látja belőle. Lefoglalja magát a törülközője leterítésével. Hasra fekszik, és kioldja a bikinifelsője kötőjét, de ennél tovább nem hajlandó elmenni. A nyakát nyújtogatva nézi, ahogy Luke a vízhez vezeti Pattyt, mind a ketten teljesen pucérak.

Kirby leteszi a fejét összefont karjára. Igaznak bizonyul, amit a szüleinek mondott: a Vineyardon töltött nyár igencsak tanulságos.

•••

Néhány nappal később a hőmérséklet harminc fok fölé szökik, és hozzá százszázalékos a páratartalom. A hét elején még fújdogál egy gyenge szellő a víz felől, péntekre azonban elszürkül az ég, és súlyos felhők lógnak le róla; a levegő forró és sűrű, akár a leves. A Kirby szobájában lévő ventilátor természetesen ezt a hetet választja ki, hogy drámai halált haljon. Minden nyilvánvaló ok nélkül felhagy a forgással, és amikor Kirby odamegy, hogy megmozgassa a csatlakozóját,

hirtelen elektromos szikrák villannak, majd fanyar szag kezd terjengeni.

Nem lehet meg ventilátor nélkül. A hőség tovább fokozódik, és ő a tetőtérben lakik, ahol van ugyan egy ablak, de a ventilátor nélkül nincs keresztszellőzés. Sarokba szorítja Evant, Miss O'Rourke unokaöccsét, aki megígéri, hogy elmegy, és szerez neki egy új ventilátort.

Aznap délután kopognak Kirby ajtaján. Az ágyban fekve Aretha Franklin *Lady Soul*ját hallgatja, azt az albumot, amelyet az esős napos/vasárnapi hangulatához hozott magával. Ha Michaela jön a hangerő miatt panaszkodni, határozza el Kirby, sűrűn elnézést kér, és amint Michaela visszaér a földszintre, felteszi a dühös hangulathoz való lemezét, Jimi Hendrix *Electric Ladyland*-jét, és maximálisra állítja a hangerőt.

Lehet, hogy Patty áll az ajtóban. Korábban Luke érte jött, és elvitte Menemshába egy homáros szendvicses randira. Patty kérte Kirbyt, hogy menjen ő is, de Kirby elhárította a meghívást. Patty Luke barátnője, nem ő, és Kirby kezdi furcsának találni, hogy Patty azt akarja, csatlakozzon hozzájuk, valahányszor együtt vannak. Kirby fején átfutott, nem *fél-e* Patty Luke-tól. Előző alkalommal megkérdezte Pattyt a combján éktelenkedő piros foltról.

– *Megütött,* mialatt kettesben voltatok a szobában? – kérdezte. – Esetleg… nem is tudom… *megvert?*

Patty feszengve nevetett.

– Ez egy játék – felelte. – Szerepjáték.

– Szerepjáték? – hitetlenkedett Kirby.

– Színésznő vagyok – szögezte le Patty.

Amikor Kirby kinyitja az ajtót, Barb áll ott. Kirby meglepődik; azt hitte volna, hogy a forró, egerekkel elárasztott tetőtér az utolsó hely, ahová Barb bedugná az orrát.

– Látogatód van – közli Barb.

– Nekem? – lepődik meg Kirby. Feltételezi, hogy Evan érkezett meg a ventilátorral az utolsó utáni pillanatban. Magára kap egy pöttyös miniruhát, és egy selyemkendőt köt a hajába. Miközben szalad lefelé a lépcsőn, azon tűnődik, vajon Evan mit várhat köszönetképpen.

Barb az első emeletre vezető lépcsősor tetején várakozik Miranda és Maureen társaságában – Michaela hál' istennek nincs velük –, és Kirby arra gondol, hogy igencsak unatkozhatnak, ha már az is felkelti az érdeklődésüket, hogy látják Evant a műszálas barna nadrágjában és az ünneplőcipőjében.

Ám amikor a bejárati ajtóhoz ér, megérti. Nem Evan az, hanem Darren Frazier. Kirby tudja, hogy ezeknek a lányoknak a szemében egy férfilátogató nagy dolog. Gyanítja, hogy egy néger férfilátogató vadonatúj terület számukra.

Kirby szíve akkorára dagad, mint egy hőlégballon.

– Szia! – üdvözli a fiút.

– Szabadnapom van – közli Darren. – Gondoltam, hátha szívesen eljönnél körhintázni.

– Boldogan – feleli Kirby. Megfordul, hogy odaintsen a lányoknak, akik úgy ácsorognak a lépcső tetején, mintha a *Találd ki, ki jön vacsorára* című filmet néznék. – Viszlát, hölgyek!

•••

Amilyen rohadt pechjük van, a ház előtt belebotlanak Evanbe; a kezében egy jókora, négyszögletes dobozt tart, amelyről Kirby megállapítja, hogy egy klímaberendezés van benne.

– Ez az én szobámba lesz? – kérdezi reménykedve.

– Elvileg – morrantja Evan, és nagy puffanással ledobja a dobozt a legfelső lépcsőfokra.

Egy klímaberendezés több, mint amiben Kirby reménykedni mert.

– Evan, nem tudom neked eléggé megköszönni. Fogalmad sincs, milyen most odafent. Már a saját levemben főttem. – Átkozza magát, amiért ezt a gusztustalan kifejezést használta két férfi előtt. Az édesanyja elszörnyedne. – Nagyon hálás vagyok.

Evan előhúz egy zsebkendőt a nadrágzsebéből, és megtörölgeti a homlokát.

– Nem tudom, hogyan fogom felcipelni a tetőtérbe.

– Majd én felviszem, öregem – lép fel mellé Darren.

– Darren? – álmélkodik Evan, négyszögletes szemüvege mögött sűrűn pislogva. – Darren Frazier? Hát te honnan kerültél elő?

Darren persze egész idő alatt ott álldogált. Hogyhogy Evan nem vette észre? Lehet, hogy igaza van Ralph Ellisonnak – a fehér emberek számára a négerek valóban *láthatatlanok?*[25] Kirby ezt túlzásnak találta, amikor angolórára elolvasta a könyvet, most azonban, hogy a való életben szembesült egy ilyen társadalmi érintkezéssel, már nem olyan biztos ebben.

Darren könnyedén felemeli a dobozt.

– A fiatal karok – mondja, és Kirby arra gondol, hogy más fiúk hogyan fitogtatnák a fölényes erejüket és állóképességüket, Darren viszont igyekszik elbagatellizálni. – A tetőtérbe megyünk?

– Igen – erősíti meg Kirby.

Evan szorosan Darren sarkában maradva teszi meg a két emeletet, és mivel rájött, hogy az imént rossz színben tüntette fel magát, kétszer is felajánlja, hogy visszaveszi a dobozt.

– Megoldom – feleli Darren. Nem liheg, nem is izzad, és tagadhatatlanul vonzó, ahogyan kidagad a bicepsze. Kirby zárja a sort, így Evan nem tud belesni a ruhája alá. Darren több szempontból is hősnek bizonyul.

Amikor Kirby kinyitja a tetőtér ajtaját, a forró, állott levegő kis híján ledönti a lábáról. Mintha egy nyirkos moher takarót borítanának a fejére. Fullasztó.

– Aha – bólint Darren. – Már értem ennek a küldetésnek a fontosságát. Te idefent *laksz?*

---

[25] Utalás a neves afroamerikai író *A láthatatlan* című regényére.

– Volt egy ventilátorom, de tönkrement – magyarázza Kirby. Zavarba ejtő személyes holmikat keresve gyorsan körülnéz; ha tudta volna, hogy vendégei lesznek, és azok egyike Darren lesz, valószínűleg egy kicsit jobban rendet tett volna a szobában – például eldugta volna a tamponos dobozt, és talán átvetett volna egy bikinifelsőt a széke támláján. Talán *A láthatatlan*t tette volna ki az éjjeliszekrényére. Korábban elhozta a fogadó polcáról Emily Post etikettről szóló könyvének egy példányát, arra gondolva, hogy segíti majd a munkájában, és reméli, hogy Darren nem veszi észre az ágyán nyitva heverő könyvet; most reménytelenül begyepesedettnek tűnik.

Darren leteszi a dobozt, kiveszi a légkondicionálót a hungarocell csomagolásból, aztán szemügyre veszi az egyetlen ablakot.

– Be fog férni? – kérdezi. Evanre pillant, aki megvonja a vállát, és Kirby reménye elszáll, mivel biztosra veszi, hogy Evan nem bajlódott az ablak lemérésével, így hát a klímáról szőtt ábrándja kérészéletűnek bizonyul. Darren beállítja a készüléket az ablakba; mindkét oldalon marad egy-két centiméter.

Darren odafordul Kirbyhez.

– Van két könyved?

Elérkezett az alkalom Kirby számára! Beletúr az apja régi diplomatatáskájába, amelyben a házi feladatait szokta szállítani. Hat könyvet hozott pihentető olvasmányként, de

még egyiket sem nyitotta ki. Kiválaszt kettőt, amelyek szerinte tanultnak és olvasottnak állítják be – Muriel Sparktól a *The Prime of Miss Jean Brodie*-t és J. P. Donleavytől a *The Ginger Man*t.[26]

Darren elveszi őket, és feltartja a *The Ginger Man*t.

– Ezt imádtam – mondja. – Annyira, hogy szinte kár erre a célra használni, de ez csak ideiglenes. Van a garázsunkban néhány deszka, azokból le tudok vágni két akkora darabot, ami kitölti a hézagokat.

Kirby Evanre pillant, hallja-e ezt. Darren szépirodalmat olvas, *és* deszkákat tud méretre vágni, hogy kitöltse a hézagokat az ablaknál, amelyet Evan elmulasztott lemérni. Evan hátrébb áll, és karját összefonva haragosan mered Darrenre. Már nem is tesz úgy, mintha segítene. Kirby bosszankodik, de pár másodperc elteltével a klímaberendezés a helyére kerül. Darren bedugja a konnektorba, és bekapcsolja. Kirby beáll a pompásan hideg levegő útjába, és lehunyja a szemét.

– Ez mennyei – jelenti ki.

– Szívesen – bólint Evan. – De kérlek, ne verd nagydobra, mert nem telik rá, hogy másnak is vegyek. Ezt is csak azért… mert *tényleg* szörnyű idefent a hőség.

– Köszönöm – mondja Kirby.

---

[26] Muriel Spark regénye *Jean Brodie kisasszony fénykora* címmel jelent meg magyarul, J. P. Donleavy könyvének nincs magyar fordítása, a cím jelentése kb. *A vörös hajú férfi.*

•••

– Köszönöm – mondja Kirby Darrennek, amikor újból az utcán vannak.

– Evan azért vett *neked* légkondit, mert tetszel neki – közli Darren. – Ez egy tízkilós szerelmeslevél.

– Légy szíves, hagyd abba! – kéri Kirby. – Úgy érzem, bocsánatot kell kérnem Evan miatt. Csak állt ott, és hagyta, hogy te végezd el az egész munkát.

Darren megvonja a vállát.

– Én ajánlottam fel. Imponálni akartam neked.

Kirby szélesen elmosolyodik.

– Valóban?

A fiú megfogja a kezét, és ez a világ legtermészetesebb dolgának tűnik.

•••

Mivel borús az idő, és az emberek nem mentek strandra, hosszú sor áll a Repülő Lovak Körhinta előtt. Darren megváltja a jegyüket, és vesz egy zacskó popcornt, amelyen megosztoznak, miközben nézik, ahogy mindenféle korú ember kering az ősrégi lovakon, mindegyikük egyik ezüstgyűrűt veszi ki a másik után az adagolóból, amelyeket aztán a hátasuk fülén gyűjtenek. Az utolsó gyűrű, magyarázza Darren, sárgarézből van, és aki azt kapja ki, az mehet egy

pluszkört. Ez sok hűhóval jár a negyven centért, de még viccesebbé teszi a körhintázást.

– Megszerezted valaha a rézgyűrűt? – kérdezi Kirby.

– Egyszer sem – feleli Darren. – Anyám azt szokta mondani, hogy ez azért van, mert az élet többi terén szerencsés vagyok.

– Szerintem édesanyád nem kedvel engem – jegyzi meg Kirby. – Nagyon csúnyán nézett rám a minap a strandon.

Darren kidobja az üres popcornos dobozt, és újból megfogja Kirby kezét. A lány szíve nem csupán dalol, hanem a legmagasabb szopránhangot énekli ki.

– Anyám mindig védelmez – mondja a fiú. – Hidd el, az nem neked szólt.

Hidd el, az igenis *nekem szólt,* gondolja Kirby.

– Volt már komoly barátnőd? – kérdezi.

– Egy – válaszolja Darren. – Elsőéves koromban. Amandának hívták.

Amanda. A neve alapján fehér, de Kirby fél megkérdezni. Azon kapja magát, hogy féltékeny Amandára, ami nevetséges.

– Édesanyád kedvelte Amandát? – kérdezősködik tovább.

– Utálta – válaszolja Darren, és elneveti magát. – És neked? Volt már komoly barátod?

Scottie Turbo közrendőr, gondolja Kirby. De arról szó sem lehet, hogy elmesélje azt a történetet. Érzi azonban, hogy figyelmen kívül sem hagyhatja.

– Egy – feleli. – Valamivel… idősebb volt nálam. Egy rendőr.

– *Egy rendőr?* – álmélkodik Darren. Füttyent egyet. – A francba, ez kemény, ezzel nem lehet versenyezni. Féltékeny vagyok.

Kirby megszorítja a kezét.

– Fölösleges. Már vége. És ezt komolyan mondom.

Amikor végre rájuk kerül a sor a körhintán, egymás mellett lévő lovakat választanak, Darren a belsőre ül fel, Kirby a külsőre.

A körhinta forogni kezd, és Kirby a magasba emeli a kezét. Még soha életében nem érezte magát ennyire boldognak.

Egyikük sem szerzi meg a rézgyűrűt – egy tejsodószínű fürtös kislánynak jut, aki úgy néz ki, mint Buffy a *Family Affair* című vígjátéksorozatból –, de Kirby így is azzal az érzéssel száll le a körhintáról, hogy élete minden percében szerencsés.

•••

Darren hazakíséri Kirbyt a Narragansett Avenue-ra, és azt mondja:

– Holnap itt leszek a deszkákkal. És figyelj, mi volna, ha eljönnél hozzánk vasárnap este vacsorára? Vasárnaponként mindig párolt kagylót eszünk.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Kirby. Imádja a párolt kagylót. Nantucketen Tigrissel mindig azzal a rákászgereblyével gyűjtöttek maguknak kagylót, amely még a nagyapjuké volt. Mindegy volt, hányszor öblítették át őket, a

végén akkor is maradt homok a tálban, de ettől lett autentikus a dolog.

– Persze – feleli Darren. – Gyere ötre; akkor rengeteg időnk marad lófrálni, mielőtt el kell indulnod dolgozni. Egy kicsit jobban meg kell ismerned anyukámat, és apu jóval könnyebb eset nála.

Az anyukája az igazi *bíró,* gondolja Kirby.

– Rendben – bólint. – Akkor viszlát vasárnap!

Darren odahajol, és gyengéden szájon csókolja Kirbyt. Mielőtt a lány fel tudná fogni, milyen jó érzés, Darren integetve el is ballag.

Kirby szinte repülve lép be a házba. Darren Frazier megcsókolta! Meghívta vacsorára! És az igazán nagyszerű az, hogy már nem is *feketeként* gondol rá, hanem egyszerűen csak Darrenként.

Hirtelen ötlettől vezérelve bekopog Patty ajtaján, és Patty azt kiabálja ki:

– A belépés veszélyes!

Kirby a szekrénye előtt állva találja Pattyt, csak egy kombiné van rajta, és a tükörben nézegeti magát.

– Szia! – köszön neki Kirby. Suttogássá halkítja a hangját. – Már van légkondim. Nem akarsz feljönni tobzódni egy kicsit?

– Mennem kell dolgozni – válaszolja Patty. – Két film is megy, *Az olasz meló* és *A félszemű.* – Igyekszik könnyed hangot megütni, de Kirby érzékeli, hogy valami nincs rendjén. És aztán meglátja Patty felkarján a lila zúzódást.

– Hé! – fogja meg Patty vállát, hogy jobban meg tudja nézni. – Mi ez?

Patty elrántja a karját.

– Mondtam már – feleli. – Szerepjáték.

– Patty. – Kirby Patty szemébe néz a tükörben, így könnyebb beszélgetni, mint szemtől szemben. – Bánt téged?

– *Ez játék* – erősködik Patty. – És most légy szíves, hagyj békén!

SEGÍTSÉG![27]

Blair úgy érzi, mintha túszként volna fogva tartva a tulajdon testében. Harmincnégy hetes terhes. Még mindig hat hét van hátra a szülés várható időpontjáig. Hallotta, hogy az ikrek gyakran születnek meg korábban, de azt is hallotta, hogy az első gyermekek gyakorta késnek.

Korábban, gondolja, *gyertek korábban! Ma, holnap, már most!*

Persze a babáknak nem lesz édesapjuk.

Blair képtelen *elhinni,* hogy Angus távozásra szólította fel. De aztán megpróbálja elképzelni, *ő* mit érezne, ha ő kapta volna rajta Angust, amint a húgával, Kirbyvel smacizik. Kimondhatatlanul szörnyű volna – sokkal, de sokkal szörnyűbb, mint az, hogy tudomást szerzett az arctalan Trixie-ről.

A lelke mélyén arra számított, hogy egy virágcsokor fogja várni az All's Fairben egy bocsánatkérő levélke kíséretében. Miután ez nem következett be, arra gondolt, hogy talán Angus személyesen fog felbukkanni. Ő pedig, amikor majd ajtót nyit neki, úgy tesz, mint aki fel van háborodva. Néhány percig hagyja szenvedni, mielőtt megenyhülve beengedi.

---

[27] A Beatles 1965-ös *Help!* című albumának címadó száma.

És aztán ott folytatják, ahol tavaly nyáron abbahagyták. Angus dolgozhat a nagyapja íróasztalánál; besétálhatnak a városba fagyiért, vendéglőkbe mehetnek romantikus vacsorákra, és elszívhatnak egy cigarettát a Main Street végében lévő padon. Mindenki, akinek van szeme, láthatja, hogy Angusnek vakációra van szüksége, sőt, hogy Angusnek és neki közös vakációra van szükségük.

Csakhogy Angus még azért sem telefonált, hogy megkérdezze, biztonságosan megérkezett-e a szigetre, és Blair bizony azt remélte, hogy ágyhoz kötötte egy újabb epizódja. Meg is érdemelné.

Blair első Nantucketen töltött teljes napján Exalta teniszórára viszi Jessie-t, Kate pedig ügyeket intéz a városban, így ő egyedül marad a házban. Nagyon szereti az All's Fairt, de a Little Fairt még annál is jobban. A Little Fair volt kamaszkori nyarai búvóhelye. Ott szívta el az első cigarettáját, és ott töltötte bele élete első gin-tonikját a konyhaszekrényben tartott lekvárosüvegek egyikébe. A Plumb Lane-re néző deszkázott hátsó teraszon engedte meg Larry Winternek, hogy megcsókolja azon a nyáron, amikor tizennégy éves volt, és a nyár hátralévő részében a fiú mindennap kora hajnalban megjelent a terasz alatt, és felkiabált neki, mintha ők lettek volna Rómeó és Júlia. Számtalanszor játszott Monopolyt és kopogós römit az öccsével és a húgával a Little Fairben; egy kétliteres fazékban kukoricát pattogtatott, amit az esetek felében odaégetett; ott olvasta el az első olyan regényt,

amelybe tényleg beleszeretett, az *Elfújta a szél*t, ott tanította meg Tigrist, Jessie-t és a Dunscombe ikreket, hogyan kell tengeri kagylókból és kartondobozokból tengerészmozaikot készíteni, azt az ajándékot, amelyet hajdan a matrózok hoztak a kedvesüknek.

A Little Fair kis, kerek konyhaasztalánál ült, amikor az édesanyja megmondta neki, hogy újra férjhez megy, nevezetesen az ügyvédjéhez, David Levinhez. Blair nem tudta biztosan, hogyan reagáljon a hírre. Egyrészt kedvelte David Levint, mert David okosnak tartotta; állandóan vizsgáztatta az államok fővárosaiból (Kentuckyé Frankfort, Alaszkáé Juneau) és az amerikai elnökök sorrendjéről (Zachary Taylor, Millard Fillmore, Franklin Pierce). Másrészt viszont tudta, hogy tartozik némi lojalitással a nemrég meghalt édesapjának is. Fontolgatta a duzzogást, sőt még a sírást is, de végül vidáman fogadta a hírt, és az édesanyja szemlátomást megkönnyebbült. *Te vagy az egyetlen gyerekem, aki miatt aggódtam,* jelentette ki. *Kirby és Tigris még túl kicsik ahhoz, hogy megértsék.*

Blair remélte, hogy – mivel Kirby és Tigris nincsenek itt – Little Fair teljes egészében az övé lesz, de Kate közölte vele, hogy most Mr. Crimmins lakik ott az unokájával.

– Unokájával? – csodálkozott Blair. – Úgy érted…

– Lorraine fia – felelte az édesanyja. – Pickford a neve. Pick.

– Hány éves?

– Tizenhat.

Nos, igen, gondolta Blair. Lorraine körülbelül ennyi idővel ezelőtt szökött el. Blair élénken emlékezett Lorraine-re; valamikor réges-régen ő volt a bébiszittere. Lorraine nagyon finom citromos-cukorhabos tallért tudott sütni, és megengedte neki, hogy ő törje fel a tojásokat. Blair még most is emlékszik, hogyan tanítgatta Lorraine, hogy üsse a tojást a tál karimájához, aztán dugja be a két hüvelykujját a repedésbe, és gyengéden feszítse szét, hogy kifolyhasson a tartalma – a nyúlós fehérje és a sárgája sűrű gömbje.

– No és hol van? – kérdezte Blair, amire az édesanyja azt válaszolta:

– Senki sem tudja. Pickkel egy kaliforniai kommunában éltek, míg idén tavasszal egy napon Pick arra ébredt, hogy Lorraine eltűnt.

– Csak úgy *otthagyta?* – Blair még nem kezdte meg saját anyasága nagy utazását, de azt már megértette, ez mennyire szörnyű és természetellenes lépés. De hát Lorraine szomorú és sérült személyiség volt, aki ellenállt Mr. Crimmins minden jólelkű szülői igyekezetének. Lorraine legfeltűnőbb jegye a hosszú, fekete haja volt. Amikor sütött, föltekerte egy vastag kontyba, de aztán ismét leengedte, amikor este elkalandozott, és a hossza és szépsége mintha valami titok lett volna, amelyet szigorúan őrzött. Lorraine-nek volt egy tetoválása is, egy csíkos pisztrángsügér a rüsztjén. A tetoválás elbűvölte Blairt, mert amikor Lorraine lépkedett, úgy nézett ki, mintha a hal úszkálna. Blair a katonákon kívül nem ismert olyat, akinek

tetoválása volt, és véletlenül meghallotta, amikor a nagyanyja kijelentette, hogy a tetoválás szégyenteljes dolog. *Meglátszik, hogy a lánynak nincs anyja,* mondta Exalta. Lorraine mindig férfiakkal találkozott a Bosun's Lockerben, és olyan soká kimaradt, hogy simán be tudott ugrani reggelizni a Charcoal Galley-be. Nem szerette a tengerpartot, de Exalta megengedte neki, hogy használja a család négyméteres Boston Whaler motorcsónakját. Lorraine azt mesélte Blairnek, hogy egyedül szokta kivinni, elmegy vele a kikötő mellett egészen a Pomoco Beachig, és ott pucéran végigfekszik a csónak orrán. Ez a részlet annyira sokkoló volt, hogy mind a mai napig, amikor Blairnek eszébe jut Lorraine Crimmins, elképzeli, ahogy keresztben fekszik egy csónak orrán, és hableányhaja belelóg mögötte a vízbe.

•••

Blair farkaséhes. Akkorára hízott, hogy már felhagyott mindenféle diétával; majd a babák világrajövetele után foglalkozik a súlyleadással. A konyhában tölt magának egy csésze kávét, tejszínt és cukrot tesz bele, aztán megpirít egy kis portugál kenyeret, megkeni mogyoróvajjal, és a tetejére banánszeleteket halmoz. *Itt hagyd abba,* inti magát. *Ez egy finom reggeli.* De nem képes abbahagyni. Amikor ezzel végez, megrohamoz egy fél sült csirkét, letépi a csontról a húst, és lenyalogatja az ujjairól a zsírt. Az Exalta és Kate által belenevelt kifogástalan modor a semmibe vész; most már úgy

eszik, akár egy állat. A mélyhűtőben rábukkan egy doboz jégkristályokkal borított Brigham's tejkaramellás parféra. Láthatóan előző nyárról maradt ott, ami mindent megmagyaráz, mivel az egyetlen családtag, aki szereti ezt a parfét, Tigris. Blair felfalja az egészet, aztán vesz magának egy púpozott kanálnyi szőlőlekvárt. Talál egy háromszögű szelet, a Savenor'sból származó francia brie sajtot, és azt is betermeli egy fél doboz állott kétszersült kíséretében, ami alighanem szintén tavaly nyárról maradt meg.

Hallja, hogy valaki jár kint a kertben. Azt gondolva, hogy Exalta és Jessie jött meg, Blair sietve eltakarítja a rendetlenséget az asztalról – amely úgy fest, mintha egy mosómedvecsalád szabadult volna be a konyhába –, de az ablakon kinézve látja, hogy egy fiú az, egy aranyszőke tizenéves, aki sárga fürdőnadrágot és kagylókból font nyakláncot visel, amely csak úgy ragyog barnára sült bőrén.

Blair gyorsan kinyitja a hátsó ajtót, és kiszól:

– Jó reggelt! Pick? Nagyon örvendek! Blair Whalen vagyok, Kate legidősebb lánya.

Pick félrebillenti a fejét.

– Ó, üdv, helló! – köszön vissza. – Te vagy Jessie nővére?

Jessie nővére, Kate lánya, Angus felesége, Exalta unokája, két, jelenleg még a hasában izgő-mozgó teremtmény édesanyja. Abban a pillanatban Blair mindennél jobban szeretné, ha nem mások határoznák meg.

– Igen – feleli. – Örülök, hogy megismertelek.

– És viszont – mondja Pick. – A városba indultam, hogy egy nyilvános telefonról telefonáljak. Nem akarsz velem jönni?

Blair nem tervezte, hogy kimegy a házból. Biztos benne, hogy az édesanyja és a nagymamája a szemöldököket ráncolnák emiatt, de valami oknál fogva ez hirtelen vonzóvá teszi a lehetőséget. Épp most ette meg a hűtő tartalmának a felét; alighanem jólesne a séta. És a nyilvános telefon gondolata is csábító. Talán megpróbálja felhívni Angust. Az All's Fairben van telefon, de annak osztott a vonala, és Blair a legkevésbé sem szeretné, hogy valaki belehallgasson a beszélgetéseibe.

– De, örömmel – feleli. – Hozom a táskámat.

Blair és Pick végigsétálnak a Fair Streeten a Main Streetig. Blair odafigyel a téglával kirakott járdára, és Pick megfogja a könyökét, amikor le kell lépnie az úttestre.

– Ikreket vársz? – érdeklődik Pick.

– Hát nem egyértelmű? – kérdez vissza Blair.

– Szörnyen nagy vagy – állapítja meg Pick. – Bár egyszer láttam, amint egy nő hármasikreknek adott életet.

– Hogy… *mit* láttál? – kérdezi Blair elakadó lélegzettel.

– Segédkeztem egy szülésnél, amelyben egy nőnek hármasikrei születtek – magyarázza Pick. – Anyám barátságban van a bábával a kommunában, ahol Kaliforniában élünk.

Blairt cserben hagyják a szavak. *Lorraine megengedte Picknek – vagy bátorította –, hogy egy szülésnél segédkezzen?* Blairnek az is

feltűnik, hogy Pick jelen időt használ, és azon tűnődik, vajon a nyár végén visszamegy-e Kaliforniába. Ég a vágytól, hogy Lorraine-ről kérdezősködjön, de egész úton tartja a száját, míg odaérnek a Nantucketi Elektromos Művek oldalában sorakozó nyilvános telefonokhoz. Nincs ott más telefonáló, ezért Blair a sor túlsó végén lévő telefont választja, míg Pick tapintatosan azt, amelyik a legközelebb esik a Main Streethez.

Blair kinyitja az aprópénzes erszényét.

– Kérsz egy tízcentest?

– R-beszélgetést akarok kérni – feleli Pick, és egy másodpercre Blair szemébe néz. Hosszú, napszítta haja van, akár egy szörfösnek, és döbbenetesen világoskék szeme. Gyönyörű gyerek. Blair látja Lorraine-t a vonásaiban, és ez olyan, mint amikor az ember belebotlik valakibe, akit nagyon régen látott utoljára. Van Pickben valami annyira ismerős, hogy azonnal úgy érzi, védelmeznie kell.

– Rendben – mondja. – Várj majd meg, és együtt hazaballagunk.

•••

Amikor felhívja Angust a munkahelyén, a nemrég felvett recepciós, Ingrid közli vele, hogy dr. Whalen hétfő óta nem járt az irodában.

Ez olyan megdöbbentő hír, hogy Blair dadogva kérdezi:

– H-H-Houstonba ment? – Ez az egyetlen magyarázat. Talán előbbre hozták a Holdra szállást, vagy talán adódott valami probléma, amit csak Angus tud elhárítani.

– Houstonba? – csodálkozik Ingrid. – Nem, még nem.

Blair vár, de nem kap több információt.

– Köszönöm, Ingrid – mondja, és leteszi a kagylót.

Blair ezután a lakást tárcsázza, de a telefon csak hosszasan kicsöng.

Blair rábámul a telefonról visszatükröződő eltorzult arcmására. Angusnek bizonyára rohama van. Fekszik az elsötétített szobájukban, mozogni sem képes. Blair megfeddi magát, amiért rosszat kívánt neki. Sejthette volna, hogy ez történik, amint elmegy; *mind a ketten* sejthették volna.

Blair újból hívja a lakást. *Vedd már fel!*, gondolja. De a telefon nem felel.

Azt kívánja, bár összebarátkozott volna néhány szomszédjukkal. A másik lakást az épületükben egy japán pár lakja; ők nagyon aranyosak, de csak keveset beszélnek angolul. Blair arra gondol, hogy fel kellene hívnia az apját vagy Sallie barátnőjét, hogy nézzenek be Angushöz, de aztán elképzeli, Angus mennyire megszégyenülne, ha akár David, akár Sallie tanúja volna a gyengélkedésének. Joey-n kívül senki más nem tud Angus epizódjairól. Esetleg *Joey-t* kellene megkérnie, hogy nézze meg?

Blair következő gondolata az, amit igyekszik elhessegetni.

Mi van, ha Angus *nincs is* otthon egy epizódtól mozdulatlanságra kárhoztatva? Mi van, ha Trixie-vel van? Mi van, ha Angus és Trixie együtt léptek le? Angus hozzáfér Blair letétjéhez. Mi van, ha annak felhasználásával elvitte Trixie-t Aruba szigetére vagy Tahitire?

Blairt erős émelygés fogja el, és felfordul a gyomra. Vajon itt jön rá a hányás a Union Streeten? Ha igen, az a megaláztatás végleg meg fogja törni.

Lélegezz!, unszolja magát. *Orron be, szájon ki!* Megveti dagadt lábát a járdán, és elképzeli, hogy egy erős és fenséges fa. Bedob egy újabb tízcentest, hogy felhívja Joey Whalent a munkahelyén.

– Blair – szól bele a férfi, amikor meghallja a hangját. – Mi a baj? Eljött az idő?

Blair beleharap az alsó ajkába. A piknikjükön a Craigville Beachen Joey ecsetelte az első alkalmat, amikor meglátta. Blair a Newbury Streeten sétált végig Sallie-vel. *Egy vörösbegytojáskék pulóver volt rajtad,* mondta. *A hajadat egy teknőspáncél hajráffal húztad hátra az arcodból. Nevettél, és én arra gondoltam:* Én akarok lenni, aki ezt a lányt élete hátralévő részében megnevetteti. Ezeknek a szavaknak a felidézése gyógyír volt a Blair szívében tátongó sebre. Vajon Angus észrevette valaha valamelyik pulóverének is a színét, vagy méltatta a nevetése hangzását? Gyanítja, hogy nem. Angus szerelme másfajta – sürgetőbb, kétségbeesettebb. Vagy

legalábbis az volt, amíg a munkája fel nem emésztette, és Blair állapotos nem lett.

Blair össze van zavarodva. Vajon táplál érzelmeket Joey iránt? Nem öntötte el egy titkos, édes érzés, valahányszor elővette az ezüst öngyújtót, rajta a szerelmes bevéséssel? Nem olvadt el Joey karjában egyetlen korty pezsgő és egy harapás csokoládés babka után? Ha Angus nem állított volna be, nem lehetséges vajon, hogy az események még tovább jutottak volna, és nem azért, mert megbolondultak a hormonjai, és nem is azért, mert feldúlt volt Trixie miatt, hanem azért, mert kívánta őt?

– Még nincs itt az idő – mondja Joey-nak. – De már berendezkedtem, és látni akarlak. Eljössz a hétvégén? Kérsz szállodaszobát? A Gordon Folgernek szépek a szobái. Lehet, hogy nem annyira szépek, mint a bostoni hoteledben, de…

– Ó, a fenébe, Blair! – sóhajt fel Joey. – Épp most tudtam meg, hogy ezen a hétvégén Rhode Islandre kell mennem. Van egy ügyfelem Newportban, aki meghívott egy kirándulásra a barátja *Lóhere* nevű jachtján, majd lesz egy koktélparti az egyik Vanderbilt-ház előkertjében. Szeretnélek látni, de egyelőre el kell halasztanom.

Kirándulás egy jachton. Koktélparti egy Vanderbilt-háznál. Ez lehetett volna Blair élete, ha Angus helyett Joey-hoz ment volna hozzá.

A *halasztás* homályosan hangzik, és a távol ködébe vész. Hová lett az a férfi, aki tejszínhabot hajtott fel a

süteményéhez? Arra a férfira van szüksége… méghozzá most rögtön. Blair megdorgálja magát – tíz perccel ezelőtt még arra áhítozott, hogy saját maga legyen, most mégis itt sóvárog egy férfi után, bármelyik férfi után. Csakhogy mindkét Whalen fivér elérhetetlennek bizonyul.

– Nem gond – közli hűvösen. De legalább a *szavai* közönyről árulkodnak. – Érezd magad jól Newportban! – Leteszi a kagylót, és elképzeli Joey-t egy lankás, zöld pázsiton, amint kezében egy Tom Collins koktéllal virágos nyári ruhás lányokkal cseveg, akik magasra tornyozzák a hajukat a fejük tetején, és hosszan lelógó fülbevalót viselnek. Kizártnak tartja, hogy Joey akár egyetlen gondolatot is pazarolna még a bátyja erősen terhes feleségére.

Blair lehajtja a fejét. Annyira *elfuserált* mindent. Hallgatnia kellett volna az édesanyjára: tartania kellett volna a száját, és hagyni, hogy Angus kis liezonja kifújjon. Annyira össze van zavarodva, hogy azt fontolgatja, egyszerűen örökbe adja az ikreket. *Ő* is kerít egy szeretőt, és napokra eltűnik! Társasági előkelőségekkel fog partikra és jachtkirándulásokra járni! Úgy fog tenni, mintha ez mind *meg sem történt volna!*

Épp időben fordul meg, hogy lássa, ahogy Pick nyilvánvaló csalódottsággal levágja a kagylót.

– Minden rendben? – kérdezi Blair. A fiú ökölbe szorítja a kezét, és úgy mered a készülékre, mintha be akarna húzni neki. – Pick? – próbálkozik újra Blair. Rémlik neki, hogy a fiú az édesanyját akarta felhívni. – Lorraine-t próbáltad elérni?

– Lavender – feleli Pick. – Lavenderre változtatta a nevét.

– Ó – lepődik meg Blair. – Értem.

– Azt hittem, mostanra talán már hazament – folytatja Pick. – De azt hiszem, még mindig úton van. – Megvonja a vállát. – Nem érdekes.

Ki gondolta volna, hogy ilyen sok közös van benne és Pickben?

– A férjem elküldött otthonról – mondja Blair. – Azt hittem, mostanra már észhez tér, de két napja nem ment be a munkahelyére, és a lakásunkban sincs. Biztosra veszem, hogy a szeretőjével van.

– Komolyan? – álmélkodik Pick.

Blair tudja, hogy illetlenül viselkedik, de ha Pick már látott egy asszonyt hármasikreket szülni, akkor egy szerető híre sem érheti túl erős sokként.

– Komolyan – feleli.

– A nagypapám azt mondta, hogy a férjed hihetetlenül okos – jegyzi meg Pick.

– Elméleti dolgokban igen. De az emberekhez nem ért.

– Én inkább az emberekhez szeretnék érteni – jelenti ki Pick.

A szíve sajgása ellenére Blair rámosolyog.

Pick felajánlja neki a karját, és tiszteletteljes csendbuborékban teszik meg a hazafelé vezető utat. Amikor megérkeznek az All's Fairhez, Pick elhúzza a karját.

– Munka előtt még kimegyek a strandra – magyarázza.

– Hol dolgozol? – kérdezi Blair.

– A North Shore étteremben – válaszolja a fiú. – Séf szeretnék lenni, ha felnövök.

– Tudod, én mi szeretnék lenni, ha felnövök? – kérdezi Blair.

Pick mulatva félrehajtja a fejét. Számára persze Blair valószínűleg máris felnőttnek tűnik. Nem is sejti.

– Mi?

– Olyasvalaki édesanyja, amilyen te vagy – mondja Blair.

FEHÉR NYÚL[28]

Jessie arra számít, hogy az édesanyja megfeledkezik a beígért vacsoráról, csütörtökön reggel azonban, mielőtt Exalta és Jessie elindulnak Jessie teniszórájára, Kate kidugja a fejét a szobájából, és így szól:

– Este megyünk a Mad Hatterbe, Jessie. Hétkor.

Ettől a bejelentéstől Jessie azonnal felderül. Exaltával szokásukhoz híven végigballagnak a Main Streeten, majd el a Charcoal Galley és a Bosun's Locker mellett, de ahelyett, hogy átmennének a túloldalra ott, ahol szoktak, Exalta továbbvezeti a Buttner's áruházhoz, és megáll a kirakat előtt.

– Mit szólnál hozzá, ha vennénk neked egy új nyári ruhát ma estére? – kérdezi Exalta. – Az órád után beugrunk ide.

Jessie igyekszik leplezni az arcára kiült meglepettséget.

– Köszönöm, nagyi.

– Semmit sem szeretek jobban egy új ruhánál – jelenti ki nagyi. – Felvidítja a lelket. Márpedig manapság mindenki olyan rosszkedvű. Észrevetted?

Igen, Jessie észrevette. Blair reménytelen eset: vagy a fejét tömi, vagy átalussza a napokat, vagy a tévé előtt zokog a

---

[28] A San Franciscó-i Jefferson Airplane rockegyüttes 1967-es száma, eredeti címe: *White Rabbit.*

szappanoperákon. (A *Search for Tomorrow* a kedvence, ezt szorosan követi a rejtélyes *The Edge of Night.* Kezd úgy beszélni a szereplőkről, mintha a barátai volnának.) Kate semmivel sem jobb nála. A nap első felében még ködös az agya, a második felében pedig azzal foglalatoskodik, hogy leigya magát. Csaknem két hete, hogy nem kaptak levelet Tigristől.

Az egyetlen, akinek jó a kedve – szokatlanul jó –, az Exalta. Miközben végigmegy az utcán, az *I Get a Kick Out of You*-t, a kedvenc Cole Porter-dalát dudorássza. *Dudorászik!* Jessie nem érti.

– Izgatott vagy a mai bridzspartid miatt, nagyi? – kérdezi a nagyanyját. Halvány gőze sincs a bridzsről, bár a harapnivalókat – a földimogyorót, a perecet, a sajtos kekszet és a szivárvány színeiben pompázó drazsékat szereti, amelyeket nagyi kör-, káró-, treff- és pikk alakú metszett üvegtálakban tesz ki, amikor odahaza ő a kártyaparti házigazdája. Itt, Nantucketen Exalta az Anglers' Clubban játszik, ami egy komor, sötét faburkolatú hely, a Straight Wharf halpiacra és a csónakkikötőre néz. A nantucketi Anglers' Clubnak főleg férfi tagjai vannak – Mr. Crimmins is ehhez a klubhoz tartozik, és Jessie néhai nagypapája is ide járt –, de valamilyen rejtélyes oknál fogva a nagyi is a tagja. Ámbár, mondja nagyi, ha nem volnának a csütörtök esti bridzspartik, kilépne, ugyanis még soha életében nem horgászott.

– A bridzstől senki sem jön izgalomba – közli.

– Nem? – csodálkozik Jessie. – Pedig játék.

– Agyerősítő torna – javítja ki a nagyi. – Segít éleselméjűnek maradnom. – Feltolja a napszemüvegét, és belenéz Jessie szemébe. Nagyi szeme világoskék, és finom ráncok erezik a környező bőrt. Olyan félelmet keltő jelenség, hogy Jessie általában kerüli vele a közvetlen szemkontaktust. – Látom rajtad, hogy nem szereted a teniszóráidat, Jessica. De fontos, hogy megtanuld a játék alapjait és szókincsét. Mi lesz, ha tíz év múlva meghívnak egy hétvégére a Hilton Head-szigetre, ahol a házigazdád vegyes páros meccset javasol, és szükségük van egy negyedikre? Magabiztosan ajánlkozhatsz, mert fiatalkorodban megtanultad a legfontosabbakat. Amikor majd ilyen helyzetben találod magad, hálás szívvel gondolhatsz az öreg nagyidra.

Jessie megrökönyödik Exalta szavai hallatán. Azon kezd tűnődni, vajon Exalta ragaszkodása a teniszórákhoz merő önzetlenségből, sőt, szeretetből fakad-e.

Fél órával később Jessie megtapasztalja a hozzáállása megváltozását, amiben Suze egyfolytában reménykedik. Amikor Suze közli Jessie-vel, hogy készen áll arra, hogy lejátssza az első igazi meccsét egy másik kezdő növendékkel, Jessie nem tiltakozik, hanem felnő a feladathoz. Miután felfedezi, hogy az utálatos Helen Dunscombe ellen fog játszani, úgy markolja meg az ütőjét, ahogy egy ősember tartaná a bunkóját. Le akarja győzni Helen Dunscombe-ot, nem utolsósorban azért, mert Helen Dunscombe oktatója Garrison Howe, a molesztáló.

Suze Jessie térfelén áll a pálya szélén, Garrison pedig Helenén. Garrison mormol valamit Helennek, amit Jessie nem hall, és Suze odaszól neki:

– Csak őrizd meg a hidegvéred, és a saját játszmádat játszd!

Jessie megszívleli ezt a tanácsot. Nem hagyja, hogy elragadják az érzelmei. Csak abban a pillanatban idézi fel Garrison illetlen érintését és Helen Dunscombe kérdését, hogy mikor plasztikáztatja meg az orrát, amikor az ütője találkozik a labdával. Olyan vehemensen folytatja a játékot, hogy még Suze-t is meglepi vele, és minden ütése négy-öt centivel átmegy a háló fölött. Jessie fonákja gyengébb, mint a tenyerese, de korrekt, és technikailag stabil. A szervái az adogatóudvar túlsó sarkában landolnak, ami megnehezíti a visszaütésüket. Jessie könnyedén nyer meg három egymás utáni játszmát. Amikor a negyedik játszma szervája előtt pattogtatja a labdát, Helen Dunscombe csalódottan eldobja az ütőjét, és Garrison letereli a pályáról.

– Még gyakorolnunk kell – kiáltja oda Suze-nak. Aztán odaszól Jessie-nek: – Szép fonák.

•••

– Győztem! – jelenti be Jessie Exaltának, miután az óra véget ér, és Suze hátba veregette, mondván: „Erős játék volt, Jessica!” Jessie ragyogott. – Három-semmire megvertem Helen Dunscombe-ot!

Exalta szokás szerint Mrs. Winterrel üldögél, és a második vagy harmadik vagy tizedik mimózakoktélját végzi éppen ki.

– Meg kell bocsátanod az unokámnak – mondja Exalta Mrs. Winternek. Exalta aláírja a számlát, és kissé meginog, amikor feláll.

– Miért kell nekem megbocsátani? – tudakolja Jessie, amikor már elég messze kerülnek Mrs. Wintertől. – Azt hittem, büszke leszel rám. Nyertem. Megvertem Helen Dunscombe-ot. – Nyel egyet. – Tanulom a játékot, ahogy akartad.

– Ez mind szép és jó – feleli Exalta –, de kérkedtél vele, és ez méltatlan egy lányhoz. Nem tudom, hol tanultad, hogy ez helyénvaló… illetve attól tartok, mégis tudom – az apád rokonságától. A nagyapád azt a ronda aranygyűrűt hordja a kisujján, és Mrs. Levin egy Bentley-t vezet, és úgy hallom, felmázoltatták a nevüket a Boca Raton-i zsinagóga falára. Micsoda hivalkodás! Amikor nyersz a teniszben vagy bármilyen más versenyben, az a helyes, Jessica, hogy gratulálsz az ellenfelednek a jó játékhoz, és senkinek sem szólsz a győzelmedről. Értesz engem? – Jessie arca ég a megszégyenüléstől. Akkora önbizalommal látott neki az órájának, és nagy elégtételt jelentett számára, hogy győzött egy utált személy ellen – sőt, *két utált személy* ellen. Azért érzi magát kínosan, mert tudja, hogy Exaltának igaza van – hencegett –, de utálja, hogy ha Exalta neki nem tetsző viselkedésen kapja, azért mindjárt az édesapját, illetve ebben az esetben a nagyszüleit okolja. Jessie nem is tudta, hogy

Exalta *ismeri* egyáltalán az apai nagyszüleit, Bud és Freda Levint, akiket Jessie Miminek és nagypapinak szólít. Nagypapi régebben ékszerészként dolgozott, és üzlete volt a Boylston Streeten, és Mimi valóban egy Bentley-t vezetett, de most már Floridában élnek egy golfpálya mellett, és nagypapi nem dolgozik, Miminek pedig szürke hályogja van, ezért már nem lehet jogosítványa. – Jessica – szólal meg Exalta újra. – Értesz engem?

Jessica felméri, hogy egy bólintás itt nem lesz elegendő.

– Igen – suttogja.

Amikor útban hazafelé elsétálnak a Buttner's mellett, Exalta nem hozza szóba, hogy ugorjanak be új ruhát venni, és Jessie nem emlékezteti rá. A délelőtt már amúgy is tönkre van téve.

•••

Mire hazaérnek, Jessie Exalta iránti érzelmei új mélységeket érnek el. *Gyűlöli* a nagyanyját. Szörnyű teremtés, és nagy valószínűséggel antiszemita. Annyira talán nem gonosz, mint egy náci, de lehet, hogy olyan, aki feladta volna Anne Frank családját, ha ő talált volna rájuk a padláson, ahol bujkáltak.

Exalta jókedve továbbra sem lanyhul. Amikor belép a konyhába, ahol Kate és Blair narancslevet isznak, így szól:

– Menjünk le a partra!

– Én nem tudok, nagyi – mondja Blair. – Sehová sem tudok menni.

– Badarság – legyint Exalta. – Gyönyörű nap van. Menjünk el a Scouttal a Smith's Point Beachre! Akkor nem kell gyalogolnod. Elviszünk egészen a víz széléig. Csomagolunk piknikebédet. – Kate-re pillant. – Van itthon hozzávalónk?

– Igen, anya – feleli Kate. – Van keménytojás, szeletelt sonka és egy friss vekni portugál kenyér a pékségből. És van még egy fél görögdinnyénk is.

– Pompás – helyesel Exalta. Szemügyre veszi Blairt. – Még le sem szállt a hasad. Még hetek vannak hátra, amíg meglátjuk ezeket a babákat.

Blair mogorva arcot vág.

– Nem tudok úszni, nincs fürdőruhám.

– Attól még a lábadat belelógathatod a vízbe – mondja Exalta. – Jót fog tenni.

– Én nem megyek – jelenti ki Jessie. – Olvasnom kell a nyári kötelező olvasmányomat, az *Anne Frank naplóját*. – Hangos lábdobogással kiviharzik a konyhából a kertbe, és becsapja maga mögött az ajtót, holott sem a lábdobogás, sem az ajtócsapkodás nem engedélyezett. Egy másodpercre megáll a téglával kirakott, nyitott belső udvarban, várva, hogy Kate kijön utána, vagy azért, hogy leteremtse, vagy azért, hogy megkérdezze, mi a baj. De ahogy telnek a percek, Jessie rájön, hogy megúszta. Ahogy a Little Fairhez menet keresztülvág a gyepen, látja, hogy Pick biciklije eltűnt, ennek ellenére azt reméli, hogy az emeleten megtalálja, az is lehetséges, hogy éppen ebédet készül készíteni.

Ám a Little Fairben senki sincs. Jessie leveszi a polcról a burgonyaszirmos dobozt, és bemenekül vele a szobájába.

A könyve kinyitva hever az ágyán. Elérkezett ahhoz a részhez, amelyben Anne kezd érzelmeket táplálni Peter iránt, ami passzol ahhoz, ahogyan ő érez Pick iránt. Pickhez hasonlóan Peter is idősebb. Jessie még nem rukkolt elő a kérdéssel, hogy Pick milyen vallású, de azt meg tudja állapítani, hogy nem zsidó. Gyanítja, hogy nem is keresztény. Ha egy kommunában élt, ott lehet, hogy a saját vallásukat gyakorolták.

Jessie olvasni próbál, de túlságosan feldúlt. *Rettentően* dühös Exaltára, és amikor így érez, annak csak egyetlen gyógymódja van. Hallja, hogy Exalta, Kate és Blair ide-oda mászkálnak a ház és az utca között, ahol a Scout parkol. Nélküle indulnak el a tengerpartra. Jessie nemcsak azért imádja a Smith's Pointot, mert kocsival egyenesen oda tudnak menni, hanem mert nagy, harsogó hullámok nyaldossák az óceán partját, a déli oldalon pedig nyugodtabb a víz, és a kettő között könnyűszerrel át lehet sétálni. A Tuckernuck-sziget olyan közel van, hogy Jessie messzelátóval látja az embereket, ahogy a homokos utakon utaznak a lecsupaszított dzsipjeikben. A Smith's Pointon is lehet kagylót és uszadékfát gyűjteni, és a homokja sima, jól lehet rajta sétálni. Ennek ellenére Jessie örül, hogy itthon hagyják.

Megvárja, amíg egy napernyő, egy halom törülköző, a piknikkosár és egy hűtőtáska társaságában mind

bezsúfolódnak a Scoutba. Blair szemlátomást keservesen kászálódik be a hátsó ülésre, és Jessie-nek egy pillanatra átfut az agyán, hogy Blairnek itthon kellene maradnia, de végül sikerül elhelyezkednie, és Jessie némán megéljenzi. Kate beül a vezetőülésre, és a Scout elindul a Plumb Lane-en, majd befordul jobbra a Fair Streetre. Jessie vár öt percet, tízet, tizenkettőt, arra az esetre, ha itthon felejtettek valamit, és vissza kell fordulniuk. Úgy jósolja, hogy legalább három órán keresztül távol lesznek.

Jessie kisurran a Little Fairből. Mr. Crimmins szobájának ajtaja nyitva áll, de ő nincs otthon. Napközben más házaknál dolgozik gondnokként, és általában csak vacsoraidőben tér vissza. Jessie megáll az ajtóban, és azon tűnődik, vajon van-e valami értékes holmi, amelyet ellophatna Mr. Crimminstől. Az ágynál csak egy regényt lát, *A Keresztapát*, egy vizespoharat, és a szekrényben a ruháit. Egyik sem csábító, és különben sem Mr. Crimminsre van kibukva.

Amikor a konyhán keresztül visszamegy az All's Fairbe, látja, hogy az édesanyja hagyott neki egy zsírpapírba csomagolt sonkás vajas szendvicset és egy kapros savanyú uborkát, ami Jessie kedvenc ebédje. Harap egyet az uborkából, a szendvicset azonban meghagyja későbbre. Nem engedheti meg magának, hogy elterelődjön a figyelme.

A kis nappaliban szemügyre veszi a papírforgókat. Melyik hiányozna Exaltának leginkább? Talán a triciklin ülő férfi – de mihez kezdene vele? Rejtse el valahol a Little Fairben? Ássa el

a kertben? Tegye ki a szeméttel együtt? Exalta azonnal gyanítaná, hogy ő vette el, és kezdetét venné a vallatás.

Ekkor Jessie-nek támad egy ötlete.

Lábujjhegyen leoson a lépcsőn, és végigmegy a folyosón a nagyanyja szobájához. Elfordítja az ajtógombot, belép, és becsukja maga mögött az ajtót. A szoba félhomályos és hűvös; Exalta behúzva tartja a függönyt, és még ilyenkor is működik a légkondi, amikor nincs otthon. A többieknek ez tilos – pazarlás! Exaltára azonban nem vonatkoznak a szabályok, mivel ez az ő háza. Kirby már régen kinyilvánította, hogy ha valaha megörökli a házat, mindennap reggeltől estig maximális fokozaton fogja működtetni a klímaberendezéseket.

Jessie körülpillant. Ezt megelőzően csak néhány alkalommal járt ebben a szobában. Van benne két, egymás mellé állított egyszemélyes ágy. A padlótól mérve olyan magasak, hogy Exalta egy fellépőt használ, hogy felérje a magáét. Van egy antik ruhásszekrény és egy toalettasztal, azon egy háromoldalú tükör, egy ezüst hajkefe és egy hozzáillő kézitükör.

Jessie felemeli a kézitükröt. Antik darab, a hátuljára Exalta édesanyjának a monogramja van bevésve: K. F. B – Katharine Fox Baskett.

Arrébb, a gardrób ajtaja mellett egy háromszögletű asztal áll, azon tartja Exalta az ékszereit. Csak néhány darabot hoz magával, mert Nantucket lezser hely, és például azok a gyűrűk, amelyeket otthon a porcelándobozokban tart, nem

illenének ide. Ám az asztalon ott van a burgundi vörös bársonydoboz. Amikor Jessie kinyitja, meglátja a gyémánttal díszített, aranygöbös nyakláncot.

Kiveszi a láncot a dobozból, de a dobozt becsukva otthagyja a háromszögletű asztalon. Azután lábujjhegyen kioson a szobából, visszaszalad a Little Fairbe, ahol a nyakláncot belecsavarja egy zsebkendőbe, és a zsebkendőt bedugja a húzózsinóros erszényébe. A vacsoránál fogja viselni a nyakláncot.

Ez nem igazi lopás, mondja magában, hiszen a lánc az *övé.* De az, hogy Exalta tudta és engedélye nélkül vette el, megteszi a hatását: Jessie jobban érzi magát.

•••

Exalta ötkor elindul a bridzspartira, és Blair hatra két pizzát rendel Vincent olasz étterméből. Kate és Blair szóváltásba keveredtek amiatt, hogy miért rendelt Blair *két* pizzát.

„Már így is elefánt vagy", jelentette ki Kate nyersen.

„Éhes vagyok, anya", felelte Blair. „Három helyett eszem."

Jessie felveszi a tavaly kapott kék krepprupháját, de a felső részénél szűk, így nincs más választása, mint hogy lemegy a konyhába, és megkéri az édesanyját és a nővérét, hogy segítsenek felhúzni a cipzárt.

– Ezt kinőtted – állapítja meg Kate.

– Kezdesz mellesedni – mutat rá Blair. Odafordul Kate-hez. – Vettél már neki melltartót?

– Még csak tizenkét éves – tiltakozik Kate.

– Tizenhárom – szól közbe Jessie. Az arca egyszerre ég a zavartól és az örömtől. *Kezdek mellesedni!*

– El kell vinned a Buttner'sbe, és vegyetek neki egy sportmelltartót, anya – erősködik Blair.

– Én még nem vagyok erre felkészülve – sóhajtja Kate.

– Jó. – Blair odafordul Jessie-hez. – Majd én elviszlek.

– Keress valami mást, amit felvehetsz – mondja Kate.

Jessie visszamegy az emeletre, hogy felvegye egyetlen választási lehetőségét, egy fehér, A vonalú madeira nyári ruhát, amely egy kicsit elnézőbb vele. A nyakába akasztja a láncot, aztán megszemléli magát a tükörben. Azt kívánja, bár itt volna Pick, és látná, de a fiú már elment dolgozni. Jessie-nek javasolnia kellett volna, hogy a North Shore étterembe menjenek.

•••

Amikor Jessie és az édesanyja megérkeznek a Mad Hatterbe, a főpincér meghajlással üdvözli Kate-et.

– Jó estét, Mrs. Foley!

– Mrs. *Levin* – javítja ki Kate. – Ugyan már, Shep, tizennégy éve vagyok Mrs. Levin. – A hangja könnyed, szemlátomást nem zavarja a dolog. Apró tévedés volt, és Shep idős úr, aki akkortól fogva ismeri Jessie édesanyját, amikor még Katie Nichols volt. Ám Jessie nem tudja megállni, hogy ne vegye szemügyre Shepet. Úgy fest, mint egy antiszemita?

– Természetesen. Elnézést, Mrs. Levin. Ő pedig bizonyára az ifjú Jessica Levin. Ha nem tévedek, Jessica születésnapját ünneplik.

– Úgy van, Shep, köszönjük – válaszolja Kate, és előretessékeli Jessie-t.

A Mad Hatter Jessie kedvenc étterme, ide bejönni olyan érzés, mintha egy másik világba lépne be. A falakat borító, részletesen kidolgozott festmények jeleneteket ábrázolnak az *Alice Csodaországban* és az *Alice Tükörországban* című regényekből, és nemcsak magát Mad Hattert, a Kalapost, hanem a zsarnoki Szív Királynőt, a Fehér Nyulat, és a *Gruffacsór* című versben szereplő „a szörnyű griffmadár" egy interpretálását, amelytől Jessie kisebb korában félt.

•••

Előző évben, amikor eljöttek ide vacsorázni, Tigris és Kirby azt mesélték Jessie-nek, hogy Lewis Carroll, a szerző a könyvek írása közben ópiumot szívott.

– Ezért ilyen zavart ez a világ – jelentette ki Kirby. – Minden a tudatmódosító drogokról szól.

– Tényleg? – álmélkodott Jessie. Nem tudta biztosan, hogy igazat beszélnek-e; néha csak azért mondtak neki ezt-azt, hogy lássák, hogy könnyen megvezethető-e. Jessie régebben úgy vélte, hogy az Alice-könyvek gyerekmesék, akár az *Aranyhaj és a három medve.*

– Vegyük például a Fakutyát – fejtegette Tigris. – Tudod, miért vigyorog?

Ez volt az a pont, ahol Kate rájuk szólt, hogy ne adjanak ötleteket Jessie-nek, ami azt jelentette, feltételezte Jessie, hogy mégis igazat beszélnek.

•••

Most megérkezik a pincérnőjük, aki kék ruhát és fehér köténytyt visel. Közli velük, hogy a neve Alice, aztán suttogássá halkítva le a hangját, hozzáteszi:

– *Tényleg* Alice.

Valami nem egészen stimmel Alice-szel, gondolja Jessie. A hangja ábrándosnak tűnik, és a szeme piros, mint Kirbyé szokott lenni, amikor marihuánát szív. Jessie emlékszik, hogy egyszer, miután Kirby füvezett, Exalta észrevette a vöröslő szemét, és azt kérdezte, hogy medencében úszott-e. Kirby és Tigris – de még Blair is – később jót nevettek ezen, és „a medencében úszás" lett számukra a betépés rejtjele.

Vajon a pincérnőjük, Alice is medencében úszott?, tűnődik Jessie. Azt kívánja, bár lennének ott a testvérei, hogy megnevettethetné őket a kérdésével.

Kate egy martinit rendel két olajbogyóval, Jessie pedig egy Shirley Temple koktélt két cseresznyével, és Alice kuncog. Kate végigpásztáz a tekintetével a többi asztalon és a süllyesztett Gruffacsór bárpultot körülvevő székeken, de nincs senki, akit ismerne, és ettől szemlátomást ellazul. Amikor

megérkezik a martinije, még jobban felenged. Mi több, *mosolyog.* Jessie ráébred, hogy a kötelező katonai szolgálatról szóló levél megérkezése óta nem látta mosolyogni az édesanyját.

– Egészségedre, drágám! – mondja Kate. – Boldog születésnapot!

Tíz nappal múlt el Jessie születésnapja, de ez most határozottan az az eset, amikor jobb későn, mint soha. Jessie odaérinti a poharát az édesanyjáéhoz, és egyszerre kortyolnak bele az italukba.

Megérkezik az ínyenctál. Jessie felszúr az apró háromágú villára egy darabka ecetes karfiolt. Nincs különösebben oda az ízéért, de a testvérei veszekedni szoktak a karfiol miatt, és emiatt jutalomnak számít.

Ezután Alice kihozza a tálat a sajtkrémmel és a különféle sós kekszekkel. Kate közelebb tolja Jessie-hez a tálat, és azt mondja: „Tombolj, drágám!”, mert Jessie semmit sem szeret jobban, mint szétkenni a zamatos sajtot egy hagymás-sós kekszen. Leemeli a sajtot borító finom papírt, amelyre a Kalapos képe van rápecsételve, megken két kekszet, aktán az egyiket odakínálja az édesanyjának, aki megrázza a fejét. A kosárnyi zsemle érkezik következő ajándékként – nagyi „ajándék”-nak titulálja, mert ezt az ember már akkor megkapja, amikor még csak leül. Jessie régóta töpreng azon, hogy miért rendel valaki olyan ételt, amelyért fizetnie kell, amikor könnyűszerrel összeállíthat magának egy étkezést az

ínyenctálból, a sajttal megkent kekszből és a zsemlékből. A Mad Hatter kenyereskosara fahéjas zsemlét is tartalmaz, ami Tigrisnek volt nagy kedvence. Habár Jessie nagyon szeretné az egyiket megenni, otthagyja mindkettőt, mintha Tigris varázslatos módon előbukkanhatna a háborúból, és leülhetne, hogy jóízűen befalatozza őket. Jessie inkább a meleg, párna alakú Parker House zsemlékből vesz egyet. Kettétöri, majd apróbb darabokra szakítja és mindegyiket egyenként megvajazza, ahogyan a nagyi tanította. Egy kicsit felvág, szeretné, ha Kate észrevenné, milyen jól nevelten eszik, de Kate transzban van. Lehajtja az első martinijét, és rendel egy másodikat, amelyet Alice azonnal kihoz. Jessie elcsügged, mert érzi, hogy a születésnapi vacsorája abba torkollik majd, hogy az édesanyja berúg, és síróssá válik, és jelenetet csinál itt, a Mad Hatterben, és aztán a nyár hátralévő részében többet már nem jöhetnek ide.

Ám lehet, hogy a második martini tartalmazott egy korty adrenalint, mert Kate felélénkül.

– Drágám – kezdi –, azt szeretném, ha mindent elmondanál nekem.

– Mindent? – ismétli meg Jessie.

– Igen, mindent, ami abban a szép, okos fejedben végbemegy. Blair azt mondja, mellesedsz, és már látom, hogy ez igaz. – Kate Jessie mellkasát bámulja, és Jessie felkészül a nyakláncra vonatkozó kérdésekre, de egy sem hangzik el.

– Én sosem mondtam el a nagyanyádnak semmit – folytatja az édesanyja. – Gyerekkoromban végig megőriztem a titkaimat, még az olyan butaságokat is, hogy az utca végén lakó Timothy Whitby vezetni tanított a Studebakerén, és tudod, ez mit eredményezett? Megtanultam titkot tartani. – Kate kihalássza az olajbogyókat a martinijéből, és az egyiket lehúzza a fogával a fogpiszkálóról. Jessie örömmel látja, hogy az édesanyja eszik valamit, mert az ínyenctálhoz, a sós kekszekhez és a zsemlékhez hozzá sem nyúlt. – És még most is őrzök titkokat, pedig már felnőttem. Nagy titkokat.

– Tényleg? – kérdezi Jessie. Megpróbálja elképzelni, miféle titkokat őrizhet Kate, de semmire sem jut.

Kate bólint, és megeszi a második olajbogyót.

– Ezért szeretném, ha tudnád, hogy te bármit elmondhatsz nekem, szó szerint *bármit,* és én nem fogok haragudni. Ugyanúgy foglak szeretni, ahogy mindig. Blair és Kirby olyanok, mint én, tudod, ők megtartják a titkaikat, de Tigris mindent el szokott mondani nekem, és te is el fogsz, ugye? – Sűrűn pislog. – Kérlek, Jessie, mondj el nekem mindent, jó?

Jessie azon gondolkodik, milyen lenne, ha *mindent* elmondana az édesanyjának. *Odahaza, Brookline-ban, Leslie kitalált egy játékot, ami arról szól, hogy mind a hárman elvettünk valamit anélkül, hogy fizettünk volna érte.* Jessie tisztában van vele, hogy a „játék" nem játék, hanem lopás. *És bár tudtam, hogy helytelen, tetszett. Így aztán most, amikor zaklatott vagyok,*

lopok. Például, amikor a teniszoktatóm, Garrison Howe átkarolt, és hozzám dörgölte a…

Jessie érzi, hogy már a visszaemlékezéstől lángba borul az arca. *Teljesen kizárt,* hogy beszélni tudna az édesanyjának Garrisonról.

Alice megérkezik a táblára írt étlappal, és Jessie úgy tesz, mintha a választékot nézegetné – borjújava Oscar módra, narancsos kacsasült, Szent Jakab kagyló –, ahogyan Kate is teszi, de mindketten tudják, mit fognak rendelni, mert mindig ugyanazt rendelik: egy Cézár salátát, amelyen megosztoznak, aztán Kate-nek garnélarákot, Jessie-nek pedig *filet mignon*t, azaz omlós bélszínt béarni mártással és tejfölös-metélőhagymás tepsis krumplit.

– És desszertnek egy tejszínhabos epres süteményt kérünk – teszi hozzá Kate, mert mindenki tudja, hogy a tejszínhabos epres süti nagyon hamar elfogy, ezért mindjárt az elején be kell jelenteni rá az igényt.

Alice leírja a rendelésüket a kis jegyzettömbjére, aztán visszaolvassa.

– Egy Cézár két villával, egy garnéla, egy bélszín közepesen átsütve tepsissel. És egy epres süti két villával. – Kifürkészhetetlen mosolyt villant rájuk. – Ne felejtsék el, mit mondott a Hőscincér.

– Mit? – érdeklődik Jessie.

Alice görcsös kacagásban tör ki; apró, vöröslő szeme összehúzódik, és könnyek szivárognak belőle.

– Kérek még egy martinit – mondja Kate.

Jessie megeszi a zsemléje maradékát, és bekap még egy sós kekszet, jóllehet már kezd megtelni. Képtelen lesz megenni az egész steakjét, de ez nem baj. Majd becsomagoltatja, és később talán megosztozik rajta Pickkel.

Bele vagyok zúgva Pickbe. Jessie gondolkodik rajta, hogy *ezt* esetleg elmeséli az édesanyjának, de aztán elveti az ötletet. Gyanítja, ha beismeri, hogy felnőtt érzései vannak, azonnal kiebrudalják a Little Fairből, és rákényszerítik, hogy aludjon nagyi mellett.

Jessie ráébred, hogy rendjén van, ha nem mond el mindent az édesanyjának, sőt, az is, ha semmit, mert miután Alice leteszi a harmadik martinit, Kate olyan álmatagon mosolyog Jessie-re, hogy a kislány tudja, már a kérdéséről is megfeledkezett. Valami oknál fogva azonban Jessie úgy dönt, hogy nem akarja megúszni a válaszadást.

– *Van* valami, amit szeretnék elmondani – közli.

Kate egyszeriben kirázza magát a révületből, és áthajol az asztalon.

– Megjött a menstruációd, drágám?

– Nem. – Jessie alig tudja elhinni, hogy mit akar elmesélni. De igen, muszáj kimondania. A szavak úgy gyülekeznek a torkában, akár egy feldühödött tömeg. A tizenhárom év, emlékezteti magát, már az érettség és a felelősségérzet életkora. – Nagyi nem engedi, hogy a Levin nevet írjam alá a klubban. Azért, mert antiszemita. – Jessie nem tudja pontosan,

mit vár – döbbent méltatlankodást, haragot vagy hitetlenkedést –, de azt biztosan nem, hogy az édesanyja harsány nevetésre fakad. Kate hátraveti a fejét, és gyöngyözőn kacag. Jessie torkában gombóc nő. – Anyu – mondja remegő hangon. – Ez a nevem! – *Ami a te neved is,* szeretné mondani, de Kate-nek persze más nevek is rendelkezésére állnak, amelyek közül válogathat, így valószínűleg nem kötődik annyira a Levinhez, mint Jessie. Kate észreveszi Jessie hangszínét, vagy talán az arckifejezését, mert hirtelen kijózanodik.

– Igen, drágám, ez a neved. Nagyon büszkének kell lenned rá, és majd elbeszélgetek a nagyanyáddal. Nem mennék el odáig, hogy kijelentsem, a nagymamád antiszemita, habár az igaz, hogy nincs elragadtatva az édesapádtól.

Jessie megdöbben ezen az őszinte kijelentésen.

– De miért nincs? Apu a…

– A legcsodálatosabb ember a világon – fejezi be helyette Kate a mondatot. – Te meg én egyetértünk ebben. De a nagymamád elfogult volt Wilderrel szemben. – Jessie magába roskad. Feltűnik Alice a széles fatállal és a Cézár saláta hozzávalóival. Jessie nehéz szívvel figyeli meglepően hozzáértő ténykedését. Alice péppé zúzza a fokhagymát és a szardellakarikákat, izgalmasan magasról belecsorgatja az olívaolajat, megteker egy borsdarálót, amely olyan hosszú, mint Jessie karja, hozzáad egy tojássárgáját és egy teáskanál francia mustárt, aztán addig rázogatja a ropogós római salátát,

amíg a leveleket egyenletesen befedi az öntet. Befejezésképpen csaknem átlátszó parmezándarabokat reszel a tetejére. Az, ahogyan a pincérek az asztalnál készítik el a Cézár salátát, az egyik ok, amely miatt Jessie jobban szereti a Mad Hattert a többi étteremnél, ma este azonban annyira lefoglalják a gondolatai, hogy nem képes élvezni a műveletet. Exalta elfogult volt Wilder Foley-val szemben. Mit jelent ez őrá nézve? Semmi jót. Miután Alice elmegy, Kate az előtte álló tányér salátát szemléli. – Természetesen a nagyinak fogalma sem volt arról, hogy milyen is volt Wilder valójában. Hogy… nos, hogy valójában egy rohadék volt.

Jessie igyekszik nem megdöbbenni a szitokszó hallatán. Még soha nem hallotta, hogy valaki a családból rosszat szólt volna Wilder Foley-ról. Hivatásos katona volt – a második világháborúban gyalogos, a koreai háborúban hadnagy –, és ez automatikusan hőssé avatta. És tragikus körülmények között halt meg, véletlenül elsült a fegyvere a műhelyében, amikor Jessie testvérei még kicsik voltak, amikor még *ő maga* is nagyon fiatal volt, mindössze harminchárom éves. Jessie-nek vegyesek az érzései Wilder Foley halálával kapcsolatban. Szomorú és felkavaró történet, és sajog a szíve Blairért, Kirbyért és Tigrisért – de ha Wilder nem halt volna meg, Jessie nem létezne.

Blair gyerekkorában tartott a szobájában egy fényképet Wilder Foley-ról, amelyen egy rendjelszalagokkal és kitüntetésekkel borított zubbonyt viselt. Jessie hosszan szokta

nézegetni a képet, próbálta kiválasztani azokat a vonásokat, amelyek a testvéreiben megismétlődtek. Wilder Foley *roppant* jóképű volt, sokkal jóképűbb, mint David Levin, ezért Jessie mindig úgy képzelte, hogy Kate ragyogó első férje halála után pusztán beérte a mély érzésű, sötét szemű ügyvéddel. Azt hallani, hogy Wildert rohadéknak nevezi, enyhén szólva meglepő.

– Mit követett el? – kérdezi Jessie.

Kate felhajtja a martinije maradékát.

– Mit nem követett el? – kérdez vissza, aztán fejével Jessie tányérja felé bök. – Edd meg!

•••

Három elviteles dobozzal ballagnak haza, bennük a garnélarákkal, a krumplival körített bélszínnel és az epres süteménnyel. Jessie elhatározza, hogy ébren marad, és megvárja Picket; Kate teljesen meg fog feledkezni az ételekről, és Jessie elrejtheti a dobozokat a Little Fair hűtőjében. Jessie nem tudja biztosan, hogy a születésnapi vacsorája sikeres volt-e, vagy sem; egyszerűen örül annak, hogy bonyodalom nélkül kijutottak a vendéglőből.

Amikor befordulnak a Fair Streetre, Kate megszólal:

– Tudom, mire gondolsz.

Jessie reméli, hogy ez nincs így.

– Arra, hogy nem adtam neked szülinapi ajándékot – ad magyarázatot Kate.

– Nem akarok semmit – jelenti ki Jessie. Megérinti a nagymamája nyakláncát, és az életfás medáljára meg a lemezalbumára gondol, amelyet még meg sem hallgatott. Maguk az ajándékok nem jelentenek annyit, mint a mögöttük meghúzódó gondolatok. Jessie tudja, hogy az édesanyja nagyon szereti. Azt is tudja, hogy szomorú. Jessie nem akar mást, csak azt, hogy Tigris hazajöjjön, de ha ezt kimondaná, az édesanyja elsírná magát.

– A szabadság ajándékát akarom adni neked – mondja Kate. Már az episzkopális Szent Pál-templom, az ő templomuk előtt állnak, úgyhogy a járda meg van világítva. Jessie édesanyja szembefordul a lányával, és megfogja mindkét kezét. – Amennyiben továbbra is eljársz teniszórákra a nagyival, megengedem, hogy délutánonként egyedül mehess ki biciklivel a tengerpartra.

– Komolyan? – lepődik meg Jessie.

– Komolyan.

Jessie el sem tudja hinni. Nincs több délutáni otthon üldögélés Anne Frank társaságában. Találkozhat Pickkel. Csak erre gondol: hogy Pickkel lehet.

Amikor hazaérnek, Kate felmegy lefeküdni, Jessie pedig nekiindul a Little Fairbe a maradék ételekkel. Szédül az izgatottságtól. Fél tíz van, tehát még egy fél óra, mire Pick hazaér a munkából. Jessie megkönnyebbülve látja, hogy Mr. Crimmins ajtaja be van csukva; ez azt jelenti, hogy vagy alszik, vagy olvasgat, és hamarosan elalszik. Jessie halkan, óvatosan

felmegy a lépcsőn, és csak a mosogató fölött lévő lámpát gyújtja fel, egy negyvenwattos égőt, amelytől félhomály dereng az emeleten. A süteményt beteszi a hűtőbe, de az előételeket elöl hagyja, azoknak még mindig meleg a doboza.

Amikor lépéseket hall a lépcsőn, besurran a szobájába, és lesben áll az ajtóban. Ha Mr. Crimmins az, vagy az édesanyja, úgy tesz, mintha aludna.

Egy fehér pólót és egy kertésznadrágot lát. Pick az. Bizonyára érzi az étel illatát, mert egyenesen a pulton sorakozó dobozokhoz veszi az irányt. Jessie kilép a szobájából.

– Pick – suttogja.

A fiú megpördül, szemügyre veszi, aztán füttyent egyet.

– Hű, kis híján meg sem ismertelek. De kicsípted magad! Nagyon csinos vagy, Jess.

Jessie úgy érzi, menten elájul. Pick Jessnek szólította, nem Jessie-nek, és Jessie imádja a felnőttes hangzását.

– Köszönöm – mondja. – Vacsorázni voltam anyuval. – Belép a citromszínű fénytócsába, hogy Pick jobban láthassa így „kicsípve”. A fiú némán nézi, ahogy közeledik felé. Meg fogja csókolni – Jessie biztos ebben. Vágyódás ül a tekintetében. Pick kedveli, gondolja. Viszonozza az érzelmeit!

Nem tudja biztosan, mennyire menjen közel hozzá, és abban sem, hogy csöndben maradjon-e, vagy mondja neki, hogy vegyen csak az ételekből. A nyakához emeli a kezét, hogy megérintse az aranygöbbe foglalt gyémántot, de valami nem stimmel.

Várjunk csak!, gondolja. *Várjunk!*

Jessie mindkét kezével átfogja a nyakát. Hirtelen nem számít semmi más – sem Pick, sem az, hogy Tigris nem írt, sem az édesanyja szabadságra vonatkozó ígérete.

Nagyi nyakláncának lába kelt.

Második rész

1969 júliusa

NYÁRI BLUES[29]

A jó hír az, hogy Kirby légkondija teszi a dolgát. Rászokott, hogy a padlásszobát a jégkunyhójának nevezze. Darren, ígéretéhez híven, a körhintázás utáni napon megjelent a deszkával, és Evan nyilván beengedte, mert amikor Kirby hazaérkezett az állami strandról, a berendezés ott kucorgott az ablakban, és a regények visszakerültek az éjjeliszekrényére, rajtuk egy üzenettel: *Érezd jól magad! Puszi, D.*

A rossz hír az, hogy ennek csaknem egy hete, és Kirbynek azóta nincs híre Darrenről. Azt hitte, áll a meghívás, hogy menjen hozzájuk párolt kagylót enni, de amikor eljött a vasárnap este, Darren nem hívta fel, és nem is ugrott be, hogy megbeszéljék az időpontot. Kirby ennek ellenére szépen felöltözött, és eltöltött egy keserves órát az elülső verandán, feszülten fülelve közben, hogy nem szól-e odabent a telefon. Azt fontolgatta, hogy átballag a metodista táborba, és egyszerűen bekopog a kék ház ajtaján, de miután megnézte az idevonatkozó szabályt az Emily Post-könyvében, azt a következtetést vonta le, hogy ez nem a megfelelő lépés. Nyilván megváltoztak Darren tervei. Talán a Frazier család

---

[29] Eddie Cochran amerikai rock and roll és rockabilly énekes 1959-es száma, eredeti címe: *Summertime Blues.*

úgy döntött, hogy inkább pizzát esznek, vagy talán valaki megbetegedett… vagy talán Darren arra az elhatározásra jutott, hogy mégsem kedveli. Feldobta az a *puszi* a neve kezdőbetűje előtt, de lehet, hogy túlságosan nagy jelentőséget tulajdonított ennek a szónak.

Vagy az is lehet, hogy amikor Darren édesanyja meghallotta, hogy a fia meghívta Kirbyt vacsorára, kategorikusan kijelentette, hogy arról szó sem lehet.

Ha így történt, bizonyára azért, mert Kirby fehér.

Vagy lehetett amiatt is, mert Frazier doktornő tudja, hogy Kirby azonos Clarissa Bouvier-val.

Kirby igyekszik elengedni a Darrenre vonatkozó gondolatokat. Elvégre nem miatta jött Martha's Vineyardra. Kirby ezt egy életre megtanulta a Scottie Turbo-ügyből: Sose hagyd, hogy egy férfitól függjön a boldogságod. Mostantól fogva ő maga a felelős a boldogságért.

Vannak azért jó dolgok is, amelyekre gondolni lehet. Kirby imádja a munkáját. Jól érzi magát a vendégekkel, és a barátsága Mr. Amesszel biztosítja számára, hogy autóval járhat munkába és haza, valamint lehetővé teszi, hogy a műszakja közepén gond nélkül szundíthasson egyet a hátsó irodában. Mrs. Bennie első értékelésében Kirby kitűnő osztályzatokat kapott. Mrs. Bennie tudatta vele, hogy a fogadó most, július beköszöntével még forgalmasabb lesz, és híresebb vendégek fognak érkezni hozzájuk. Az a szóbeszéd járta, hogy

talán Frank Sinatra és Mia Farrow is bejelentkezik, Kennedy szenátor látogatása pedig két hét múlva esedékes.

– Amikor VIP-vendégeink vannak – oktatta Mrs. Bennie –, rendkívül diszkrétnek kell lennünk. A magánéletük jelenti számunkra az első számú prioritást.

– Értem – felelte Kirby. Nehezére esett elhinni, hogy ő lehet az egyetlen személy, aki Frank Sinatra vagy Kennedy szenátor és egy esetleges botrány közé állhat – de sosem lehet tudni. Az egyik pár, akik Mr. Fény és Miss Árnyék néven jelentkeztek be, közölte Kirbyvel, hogy az ott-tartózkodásuk során LSD-vel fognak kísérletezni. Azt kérték, hogy harminchat órára hagyják őket teljesen békén – nem kérnek sem újságokat, sem takarítást. Kirby biztosította őket, hogy személyesen fog gondoskodni róla, hogy senki se zavarja őket. Aggódott amiatt, hogy túl könnyű kézzel, túl liberálisan, túl nagyvonalúan bánt velük. Mi lesz, ha egyikük túlságosan elszáll, és fecskeugrást hajt végre a tetőről? Azt neki róják majd fel? De a jelek szerint minden jól ment, és amikor a pár kijelentkezett, Miss Árnyék egy ötvendollárost tartalmazó borítékot csúsztatott oda neki.

Amikor Kirby nem dolgozik, vagy nem a privát jégkunyhójában alszik, Pattyvel és Luke-kal lóg. Aggódik a szerepjáték miatt, vagy mi az, amit kettesben művelnek, de megtanulta, hogy senki más nem ítélhet meg egy kapcsolatot annak a két embernek a kivételével, akik benne vannak. És az tagadhatatlan, hogy Luke Winslow izgalmassá teszi az életet.

Egyik hétfő délután megjelent a Willys Jeepben, benne egy rakás sörrel és egy vaskos spanglival, és kivitte Pattyt meg Kirbyt a Gay Head nevű városka szikláihoz. Kirby sokat hallott már ezekről a sziklákról, és nem csalatkozott. Barázdált felszínük a földszín különféle árnyalataiban – okkersárga, rozsdabarna, téglavörös – pompázott, és egyenesen a háborgó óceán partjára ereszkedtek le. Hármasban leültek egy takaróra, kibontottak pár sört, körbeadták a spanglit, és megtapasztalták a hely fenséges – lélegzetelállító, ősi és szent – hangulatát. Amikor Luke és Patty csókolózni kezdtek, Kirby behunyta a szemét, és a takarón hanyatt fekve élvezte a nap tüzét az arcán. Csaknem elaludt, amikor meghallotta, hogy elosonnak, és irigykedett, nem csupán azért, mert szexelni fognak a tágas térben, az anyatermészet semmihez sem fogható látványától körülvéve, hanem azért is, mert ők ott vannak egymásnak, neki pedig senkije sincs.

A saját boldogságunkért felelősnek lenni, ébredt rá, magányos vállalkozás.

•••

Alighanem Patty is érzékeli Kirby magányosságát, mert másnap este meghívja, menjen el vacsorázni és táncolni vele, a bátyjával, Tommyval és Luke-kal. A Katama Shores Motor Innben lévő Dunes étterembe mennek. Ez egy régi katonai barakk, amelyet óceánra néző, mindössze egyemeletes, modern motellé alakítottak át. A Dunesnak van egy ívelt,

csupa ablak fala, ízletes, kézzel ehető ételeket és élő zenét kínál, és mindettől Kirby úgy érzi, mintha egy kifinomult koktélpartira sétálna be.

Kirby *imádja* a hangulatot. *Jól vagyok! Boldog vagyok!*, gondolja.

Luke szerez nekik egy négyszemélyes asztalt. Tommy Kirby mellé ül, és közelebb húzza a székét az övéhez. Tommy Patty férfiváltozata. Kissé túlsúlyos, dús, fekete haja van, és szeplős. Nem is rossz külsejű, de nem is jó; egy hétköznapi fickó, aki szemlátomást már attól sikeresnek tartja az estéjét, hogy megismerkedett Kirbyvel.

– Bomba csaj vagy – duruzsolja. A szája Kirby fülét súrolja, amit Kirby kissé nyomulósnak tart, habár a zenétől valóban nehéz hallani egymás szavát. Egy négytagú együttes Beatles-, Turtles- és Cyrkle-számokat játszik.

– Ó, köszi – mondja Kirby. A bók minden különösebb ok nélkül a Darrenre gondolás lefelé tartó spiráljába taszítja. Scottie Turbo után Kirby biztosra vette, hogy soha többé nem kedvel meg senkit, Darrent mégis kedveli, és azt hitte, hogy Darren is kedveli őt. Mindaddig, amíg elő nem adta az eltűnős mutatványt. Kirby több százszor végigment a legutolsó beszélgetésük minden egyes szaván, azon tűnődve, vajon mit magyarázott félre, de képtelen rájönni. Lehet, hogy nem megfelelő egy olyan kvalitású fiúnak, mint Darren. Lehet, hogy az életét az olyan unalmas fickók fogják benépesíteni, mint Tommy O'Callahan.

Az asztal túloldalán Patty és Luke be vannak zárva a szokásos szerelmi buborékjukba. Luke odainti a magas sarkú, fehér lakkbőr csizmát viselő pincérnőt, és rendel valamit; Kirby nem hallja, mit, de reméli, hogy valami erőset. Egyetlen reménye, hogy berúg.

Az együttes a Seekerstől a *Piros gumilabdá*t játssza.

– Akarsz táncolni? – kérdezi Tommy.

– Persze – feleli Kirby, noha egyáltalán nem akar. A szám se nem gyors, se nem lassú, de Tommy persze lassúként táncolja. Húsos karjával átkarolja Kirbyt, és magához húzza. Úgy tart távolságot kettőjük között, ahogyan az édesanyja tanította tizenegy éves korában. Már bánja, hogy belement a táncolásba; előbb innia kellett volna valamit.

– Nos – kezdi Kirby. Nem tudja biztosan, mit kérdezzen Tommy O'Callahantől. Azt tudja, hogy Patty bátyja, két évvel idősebb nála, ő a hetedik testvér Joseph, Claire, Matthew, John, Kevin és Sara után, és Rose meg Patty előtt. Tudja, hogy Dél-Bostonban nőtt fel, és a bostoni UMassra járt, mielőtt Martha's Vineyardra jött, hogy a Strand mozi vezetője legyen. Fontolgatja, hogy a politikai nézeteiről kérdezi – *Mi a véleménye a háborúról? Mi a véleménye Nixonról?* –, mert a válaszai vagy eleve kizárják, hogy barátként számításba jöjjön, vagy arra sarkallják, hogy kedvesebben bánjon vele. Ám a környezet túlságosan kedélyes az ilyen szomorú kérdésekhez, és Kirby olyan törékeny lelkiállapotban van, hogy egy

társalgás a háborúról esetleg kiborítaná. – Hogyan ismerkedtél meg Luke-kal?

– Véletlen mázli folytán – feleli Tommy. – Éppen idefelé tartottam a komppal, Luke pedig egyszer csak odajött hozzám, és közölte, hogy lakótársakat keres. Így aztán a haverommal, Eugene-nel megnéztük a helyet, és hát, nem volt kérdéses. Tizenöt dolcsi egy hétre azért a házért? *Házvezetőnővel?* Túl szép, hogy igaz legyen. Bele is csípek magamba mindennap.

Luke csupán harminc dollárt keres hetente a bérbeadással, gondolja Kirby. Azon tűnődik, vajon odaadja a pénzt a szüleinek, vagy zsebre vágja. Furcsa, hogy két idegent szemelt ki a kompról, hogy a lakótársai legyenek, nem? Nincsenek *barátai?* Gazdag, jóképű, független fiatalember. Valami nem stimmel.

– Rendes srác? – kérdezi.

Tommy megvonja a vállát.

– Persze.

A szám véget ér, Kirby nem kis örömére. Visszamennek az asztalhoz, ahol négy óriási adag, acélkék koktél várakozik. Kirby leül, és jókorát kortyol a magáéból. Egy tálon garnélarák érkezik, egy másikon svéd húsgolyók. Patty erősen Kirby szemébe néz, és fejével Tommy felé biccentve félreérthetetlenül azt kérdezi: *Tetszik neked?*

Kirby lesütött szemmel a koktélját fürkészi. Szeretne benne úszkálni.

•••

Három koktéllal, négy garnélarákkal és hat húsgolyóval később Kirby jobb lelkiállapotba kerül. Az együttes a Beatles *Én vagyok a rozmár* című számát játssza, és Kirby feláll, hogy táncoljon, hátra sem nézve, hogy Tommy megy-e utána, de persze megy, és derekasan igyekszik utánozni a mozdulatait, amelyek között az is szerepel, hogy felváltva a feje fölé nyújtogatja a karjait, mintha csápok volnának. Forog is, és olyan széles ívekben hajlong, hogy szinte a táncparkettet söpri, aminek láttán a többi táncos zavarba jön, és Tommy láthatóan ideges lesz. Végül feladja, és eloldalog, Kirby pedig elöl maradva egyedül fejezi be a táncot. Amikor visszamegy az asztalukhoz, Tommy sehol sincs, és Patty sértett arcot vág.

– Lement a partra sétálni – közli. – Azt mondta, hogy semmibe sem veszed.

Egy újabb kör ital érkezik, és Kirby semmi mást nem szeretne, csak ülni és iszogatni. Nézi, ahogy Luke egy fogpiszkálóra tűzött húsgolyót tesz Patty szájába, és úgy dönt, nem maradhat, hogy figyelje ezt a groteszk színjátékot, úgyhogy kimegy, hogy megkeresse Tommyt, és bocsánatot kérjen tőle.

A Katama Beach bejáratánál talál rá, éppen készül rágyújtani.

– Kérek egyet, köszönöm – mondja Kirby, és igyekszik, hogy flörtölésnek hangozzék. Tommy betesz még egy cigarettát a szájába, és szó nélkül meggyújtja mind a kettőt.

Kirby máris jobban kedveli. – Akarsz sétálni? – kérdezi, amikor Tommy odaadja neki a cigarettát.

A fiú bólint, és lerúgja a mokaszinját. Kirby a vállára támaszkodva kicsatolja a magas sarkú szandálja pántját. Aztán a hűvös homokban kibandukolnak a partra. Kirby imádja az esti tengerpartot, mindig is szerette. Nantucketen farmert és egy csavart mintás pulóvert húzott a bikinijére, úgy ment ki a madequechami örömtüzekhez. A barátaival sört ittak, vesszőkön hot dogot sütöttek, és együtt énekeltek Lincoln barátjukkal, aki régi, szentimentális dalokat játszott a gitárján, például a *Michael, evezz a csónakoddal a partra* című spirituálét. Körbeadták a spanglikat, majd a chipses zacskókat és az Aime Pékségében vett fahéjas kekszet. Valaki mindig levetkőzött, és befutott a vízbe, és Kirby sosem maradt le sokkal az illető mögött. Az ember azt hinné, hogy éjjel hidegebb a víz, de valójában melegebbnek érződött. És ijesztő is volt. Nem lehetett látni, mekkora hullám érkezik, de a saját lábukat sem, és azt sem, hogy mi ólálkodik a felszín alatt. Valós volt a félelmük a cápáktól, amelyek a szóbeszéd szerint éjszaka táplálkoznak. Ám ez csak tovább növelte Kirby jókedvét. Semmi sem volt fogható ahhoz, ahogyan a hátán lebegve bámulta a csillagokat és a holdat.

Annyira hiányoznak neki azok az éjszakák, hogy azt fontolgatja, megkéri Tommyt, ússzanak egyet. De fehérneműben kellene bemenniük a vízbe, jut eszébe, vagy meztelenül. Elveti az ötletet.

Helyette sétálnak – jobbra, nyugati irányba. Tommy nem szól, nem is nyúl Kirby keze után, és Kirby úgy véli, hogy alighanem meg van sértve, de nem akar bocsánatot kérni a tánc miatt. Ez nem randi, nem igazán nevezhető annak. Ők csak asszisztálnak Patty és Luke egyre növekvő szenvedélyéhez. Kirby agyán egy pillanatra átfut, hogy megosztja Tommyval a Luke-ra vonatkozó aggodalmát, de a fiú Patty bátyja, aki valószínűleg a legkevésbé sem szeretné kitárgyalni a húga szexuális életét.

Kirby a víz felé kanyarodik, és bevizezi a lábát. A víz csillog, ahol felkavarja.

– Nézd! – mondja. – Foszforeszkál.

Tommy is bemerészkedik, és néhány percig fröcskölik egymást, és nevetnek, amikor a víz megvillan. Azután a parton Kirby észrevesz egy csontfehér keménykagylót.

– Kitűnő – mondja, ahogy felveszi. – Pont egy ilyet keresek.

– Hamutartónak? – tudakolja Tommy.

– Szappantartónak – feleli Kirby. Kiöblíti a víz szélén; tökéletesen ép, a belsejében egy kis kék és fehér örvénylik, olyan, mint maga az óceán. – Sovány a pénztárcám.

Tommy ezen elneveti magát, és Kirby ebből tudja, hogy megbocsátott. A fiú megfogja a kezét, magához húzza, és Kirby tisztában van vele, mi következik. Egészen biztos, hogy amikor felemeli az arcát, meg fogja csókolni. Az időzítése nem rossz – sötét van, a tengerparton állnak, a sarkukat a csillámló víz mossa. A szituáció nem is lehetne ennél romantikusabb. A

kivitelezése a probléma. Túl nagyra nyitja a száját, a nyelve vastag és húsos, és láthatóan az a szándéka, hogy megfojtja vele Kirbyt. Ő egy-két másodpercig tűri, és közben azon tűnődik, vajon valami varázs folytán javulnak-e a dolgok, és az emberek közti kémia rejtélyén töpreng. Vajon Tommy találkozik majd egy napon egy olyan nővel, aki szerint csodálatosan csókol, és aki nem tud betelni vele?

Kirby nekinyomja a kezét a fiú mellének, és az – becsületére legyen mondva – abbahagyja.

– Vissza kellene mennünk – jelenti ki Kirby.

– Azt hiszem, igazad van – válaszolja Tommy boldogtalanul.

•••

Néhány nappal később Kirbyt felhívja Rajani.

– Aldworthék elvitték a hajójukat *és* az elkényeztetett kölykeiket a Cuttyhunk-szigetre – mondja. – Fizetnek nekem, hogy maradjak itt a házukban a macskájukkal.

– Csak viccelsz – feleli Kirby. Az utóbbi időben olyan kevés kapcsolata volt Rajanival, hogy szinte semmit sem tud a családról, amelynél bébiszitterkedik; nem tudta, hogy van egy hajójuk, hogy a gyerekeik elkényeztetettek, sem azt, hogy van egy macskájuk. Mindössze annyit tud róluk, hogy Chilmarkban laknak.

– Volna kedved átjönni? – veti fel Rajani. – Úszhatunk a privát strandjukon, aztán elmehetünk Menemshába ebédelni. Itt hagyták nekem a Porschéjük kulcsait.

Kirbynek nem kell kétszer mondani. Kölcsönkéri Patty biciklijét, és átkerekezik a Rajani által megadott címre a Tea Lane-en. Messzebb van, mint gondolta, de a State Road nagyon szép; dimbes-dombos szántóföldek és kőfalak, tavak és magas fák mellett visz el az útja. Más a táj, mint Nantucketen, ahol a bokrok alacsonyak és szélfúttak, és a fák legtöbbje virginiai erdei fenyő.

Végül Kirby befordul a Tea Lane-re, és a pedált taposva kimegy a vízig. Egy kagylókkal kirakott kocsifelhajtó végén egy kőbe belefaragva ott van a keresett házszám. Egy kicsit beljebb feltűnik maga a ház is. Palotának is beillik – háromszintes, egyik végében egy kis saroktoronnyal. Egyik oldalán egy medence van, a másikon egy teniszpálya. Alighogy Kirby letámasztja a biciklijét, az ajtóban karját kitárva megjelenik Rajani.

– Isten hozott az otthonomban! – üdvözli. – Távol az otthonomtól.

A ház pompás. Van benne egy fehér zongora, néhány leopárdbőr szőnyeg, és a konyhában a hűtőszekrény mellett lóg egy kép, amelyet Kirby egy Andy Warholnak vél, azon a helyen díszeleg, ahová egy másik család valószínűleg a gyerekei zsírkrétarajzait akasztaná ki. A konyha modern.

Valamennyi berendezés avokádózöld, ami feltűnően elüt a fehér járólaptól és a rózsaszín-narancssárga falburkolattól.

Kirby követi Rajanit a deszkázott hátsó teraszra. A medence ettől balra csillog. Három lépcsőt kell lemenni, majd át egy kis homokdombon, és ott az óceán.

– Te most viccelsz velem? – álmélkodik Kirby. – Te mindennap itt dolgozol? Miért nem mesélted el nekem?

– Túlságosan lefoglal a rohangálás Eric és Randy után – feleli Rajani. – A démoni ikrek.

Kirby meg van döbbenve. Ámulatba ejtette Luke Winslow háza a Nashaquitsa-tónál, és bizonyos szempontból az jobban tetszik neki ennél. Kinek kell egy hangversenyzongora és leopárdbőr szőnyeg meg egy Warhol egy nyaralóban? Gyerekkorában Kirby mindig kiváltságosnak érezte magát a Fair Streeten álló belvárosi házuk, a nappali falfestménye és a Mező és Evező Klub-beli ősrégi tagságuk miatt. Most azonban, miután látta ezt a házat és Luke-ét, megérti, hogy a Fair Streetben nincs semmi különös.

– Akarsz úszni? – kérdezi Rajani.

Kirby bikinire vetkőzik, és eliramodik a víz felé.

•••

Amikor elérkezik az ebédidő, Rajani kiveszi a kocsikulcsokat egy rubinvörös üvegtálból („Szerintem Aldworthék

slusszkulcscserés partikat[30] tartanak", suttogja), majd beszállnak Mrs. Aidworth Porsche 911-ébe, és átszáguldanak Chilmarkon a Menemsha felé.

Kirby kíváncsi Menemshára, mert azt mesélték neki, hogy olyan hely, amelyet nem szabad kihagyni, de amikor megérkeznek, úgy találja, hogy az egész egy icipici halászfalu, méghozzá egy *dolgos* halászfalu. Cseppnyi kikötője zsúfolásig tele van halászhajókkal. Most, délben valamennyi hajóból kirakodják a fogást; az ezüstszínű, áramvonalas halak lavinája úgy fest, mint egy nyerőgépből kipotyogó negyeddollárosok áradata. Egy hatalmas fakelepce áll a parton, pukkadásig megtöltik a homárok.

Kirby csak pislog macskaszem formájú napszemüvege mögött.

– Ki fogja megenni ezt a temérdek homárt?

– Mi – feleli Rajani. – Gyere! – Behúzza Kirbyt egy jellegtelen épületbe, amelyen a cégér a HOMEPORT feliratot viseli. A vendégek a fogadóban áradoznak a Homeportról, és Kirbynek nagyon tetszik, hogy olyan visszafogott. Az emberek nyilván nem a dekorációért járnak ide, hanem valószínűleg az ételek miatt. Rajani odavonul a pulthoz, és két homárebédet rendel. Kirby elámul, mennyire magabiztos a barátnője fellépése, és milyen szép a bronzbarna bőrével, a sötét hajával

---

[30] Olyan partik, amelyeknek az elején a párok férfi tagjai beleteszik a slusszkulcsukat egy tálba, a végén pedig a nők behunyt szemmel kiválasztanak egy kulcsot, és a tulajdonosával töltik az éjszakát.

és a mogyorószínű szemével. Sokkal fesztelenebb most, hogy nyár van, és távol került a főiskolai stressztől.

A homárebédről kiderül, hogy egy háromnegyed kilós főtt homárból, egy cső édeskukoricából, egy csésze sűrű hallevesből, egy tányér káposztasalátából, egy minivekni tömör fehér kenyérből és rengeteg vajból áll. Kirby tiltakozása ellenére Rajani fizeti mindkettőjük ebédjét.

– Aldworthék felháborítóan sokat fizetnek nekem – szögezi le.

Az egyetlen szabad asztalhoz ülnek le, és Rajani összetör egy ollót az ezüst rákollóval.

– Na, és veled mi újság?

Kirby megfúj egy kanálnyi, friss petrezselyemmel megszórt, krémszerű hallevest. Mit válaszoljon erre? Már mesélt Rajaninak az állásáról – a kora hajnali órák derűs nyugalmáról, a kedves vendégekről és a csodálatos Mr. Amesről, az énekesek, filmsztárok és szenátorok rövidesen bekövetkező látogatásáról. Meséljen Rajaninak Pattyről és Luke-ról? Meséljen neki Darrenről? Rajani évek óta ismeri, de ha Darren beszélt Rajaninak arról, hogy megismerkedett Kirbyvel, és randira hívta a körhintához, csak mondott volna Rajani erről valamit.

A jó hír az, hogy mielőtt Kirby döntenie kellene, hogy mit mondjon, valaki félbeszakítja az ebédjüket.

A rossz hír az, hogy aki félbeszakítja, az… maga Darren. Kirby pislog. Darren Frazier áll az asztaluk mellett, és úgy

villantja fel azt a döglesztően gyönyörű mosolyát, mintha alig akarná elhinni, hogy ilyen fantasztikusan szerencsés. Egy idősebb úriemberrel van, akinek teljesen kopasz feje úgy csillog, akár egy kifényesített ágygomb. Az apja, a bíró az.

– Ki hitte volna, hogy idekint találkozom a két Oak Bluffs-i lánnyal – szólal meg Darren.

– Darren! – Rajani felpattan, és megöleli, aztán a fiú édesapjához fordul. – Bíró úr.

– Rajani – üdvözli a bíró. Két kezébe fogja a lány fejét, aztán arcon csókolja. – Egyszer sem láttunk még a nyár folyamán. Hogyan lehetséges ez?

Mialatt Rajani a pesztonkaként végzett munkájáról mesél, Darren odafordul Kirbyhez.

– Örülök, hogy belétek botlottunk – mondja halkan, hogy csak ő hallja. – Többször is be akartam már ugrani, hogy bocsánatot kérjek a vasárnap este miatt. Közbejött valami.

Közbejött valami. Kirby szeretné pontosan tudni, mi volt az, de most nem igazán merülhet beszélgetésbe vele, ezért aztán csak megvonja a vállát, és annyit mond:

– Ne izgasd magad miatta.

Darren a kezéért nyúl, és lopva megszorítja. Kirby érzi, hogy borzongás fut végig a gerincén.

– Ismerkedj meg apámmal – folytatja Darren. Megköszörüli a torkát. – Apa, ő itt Rajani barátnője, Kirby Foley.

A bíró megrázza Kirby kezét.

– Örülök, hogy megismertelek, Kirby.

– Együtt járunk a Simmonsra – magyarázza Rajani. – És áttérítettem Kirbyt a vineyardi életmódra, jóllehet a családjának Nantucketen van nyaralója.

A bírónak felszökik a szemöldöke.

– Á, szóval te vagy az, aki Nantucketen lakik! Igen, a feleségem említést tett rólad.

Kirby érzi, hogy a mosolya kicsit lejjebb hervad.

– Martha's Vineyard csodálatos változatosság – feleli. – A Shiretown Inn recepcióján dolgozom.

– Nos, kérlek, add át üdvözletünket Mrs. Bennie-nek – mondja a bíró. – Darren, haza kellene érnünk ezzel az ebéddel, mielőtt kihűl. – Rámosolyog Rajanira. – További jó étvágyat!

•••

Kirby gondolatban többször is végigfut a találkozáson, miközben hazafelé biciklizik a Tea Lane-ről. A bíró abszolút szívélyes volt, gondolja, amíg rá nem jött, hogy ő kicsoda. Akkor aztán kurtán-furcsán véget vetett a társalgásnak. De az is lehet, hogy ő egyszerűen csak paranoiás.

A kormányon egy papírzacskó fityeg, benne az ebédje maradéka. A rossz hír az, hogy miután Darren és az édesapja kimentek a Homeportból, Kirby egy falatot sem volt képes lenyelni.

A jó hír az, hogy Rajanit annyira lefoglalta annak ecsetelése, hogy mi szokott történni Aldworthék slusszkulcscserés partijain, hogy ez fel sem tűnt neki.

•••

Másnap reggel, amikor már csak egy szűk félóra van hátra Kirby műszakjából, Mr. Ames lép be a hátsó irodába, kezében egy szál, zölddel és fátyolvirággal körülfogott, celofánba csomagolt rózsával.

– Az enyém? – kérdezi Kirby. Tudja, hogy a virág nem származhat magától Mr. Amestől – nős ember, és atyáskodó érdeklődésen túl soha nem mutatott többet Kirby iránt –, de aggódik, hogy esetleg Mr. Rochester, a 3-as szoba lakója küldte. Mr. Rochester pocakos, szemüveges, minimum harmincéves, kopasz férfi, akit az Amerikai Autóklub, az AAA küldött, hogy értékelje a hotelt. Mr. Rochester kéjsóvár pillantást vetett Kirbyre, miután visszatért a Giordano'sban eltöltött, szemlátomást chiantiba és ánizslikőrbe áztatott estéje után, és meginvitálta a szobájába egy lefekvés előtti pohárkára, amit Kirby természetesen visszautasított, jóllehet tudatában volt, hogy ezzel szabotálja az esélyét a rendes értékelésre.

– Nem Mr. Rochester? – tudakolja Kirby.

– Titoktartást fogadtam – feleli Mr. Ames.

Kirby beteszi a rózsát egy karcsú vázába, és az íróasztalára állítja. Feltételezi, hogy talán Bobby Hogue küldte a virágot, aki ezen a héten visszatért a fogadóba. Nagyon kedves férfi, ámbár még Scottie Turbónál is idősebb, és Kirby azon tűnődik, lehetne-e kapcsolata egy olyan férfival, akinek hiányzik az egyik keze. Igen, dönti el. Ha Darrennek hiányozna az egyik keze, attól ő még kedvelné.

Amikor elérkezik az ideje, hogy hazainduljon, Mr. Ames szól Kirbynek, hogy elöl menjen ki, mert neki be kell néznie egy pillanatra Mrs. Bennie-hez. Kirby ezt kicsit furcsának találja – nem szoktak átfedésben lenni Mrs. Bennie-vel, aki kilencre jön –, de azért ott lép ki.

A fogadó előtti járdán ott lebzsel Darren a piros Corvairjében. Amikor meglátja Kirbyt, kipattan az autóból, és átfut a másik oldalára, hogy kinyissa az utasülés ajtaját.

– Hazavigyelek? – kérdezi.

Kirby el sem tudja hinni, hogy ez történik. Darren itt vár a fogadó előtt reggel hétkor, hogy őt hazavigye. Nem a fehér pólóját és sortját viseli, tehát nem dolgozni indul. Csak azért jött, hogy vele találkozzon. És Mr. Ames be van avatva. *Darren* hozta Kirbynek a rózsát!

Kirby megőrzi a hidegvérét.

– Nagyon örülnék neki – feleli, és kecsesen behajtogatja a lábát az első ülésre. – Köszönöm.

AZT BESZÉLIK[31]

Kate sosem gondolta volna, de Bitsy Dunscombe még nála is többet iszik. Egy júliusi péntek este van, és sikerült egy jó asztalt szerezniük az Opera House-ban. Ez már önmagában is ok az ünneplésre. Bitsy odainti a pincérüket, és pezsgőt rendel, a legjobbat, egy régebbi évjáratú Krugot.

A New York-i Park Avenue-ról és a nantucketi Main Streetről való Bitsy Dunscombe, leánykori nevén Entwistle, arisztokrata születésű. Ward Dunscombe-hoz ment feleségül, akinek a családja platinamezőket birtokol, és Bitsynek most több pénze van, mint Nantucketen mindenki másnak együttvéve – de legalábbis közel áll hozzá. Kate visszataszítónak találja Bitsy szemérmetlen kérkedését a gazdagságával, ez alól legfeljebb az ilyen helyzetek kivételek.

Miközben a háttérben halkan szól a zongora, és az egyes asztalnál ülő törzsvendégek hangos nevetésben törnek ki, Kate és Bitsy egykettőre a pezsgő végére jár, és Kate megeszik egyet az apró *gougère*-ek, a sajtos fánkok közül, amelyeket a pincérük hozott ki, mielőtt megrendelték a martinijüket.

---

[31] Marvin Gaye amerikai énekes-dalszerző 1968-as száma, eredeti címe: *I Heard It Through the Grapevine.*

Magától Kate nem Bitsyt választaná partnernek egy péntek esti vacsorára, de hagyományosan minden nyáron egy alkalommal összejönnek, és ezen a hétvégén sem David, sem Ward nem jön ki a szigetre, így amikor Bitsy felhívta, Kate arra gondolt, *Miért is ne,* és elfogadta a meghívást.

David előző este telefonált, mondván, elakadt egy ügyben, és nem tud elszabadulni, de Kate tudja, hogy szándékosan tartja a távolságot. Majd akkor jön újra, amikor ő visszavesz az italozásból, amikor képes lesz lefolytatni egy rövid telefonbeszélgetést csuklás vagy a szavak összemosása nélkül, amire az ideérkezése óta nem akadt példa.

Ami pedig Wardot illeti… nos, mindenki tudja, hogy Ward Dunscombe-nak van egy szeretője Long Islanden; a neve Kimberly Titus, és Reggie Titus, a lisztkirály lánya. Még Bitsy is tud róla, de szemlátomást elfogadja, mint magától értetődő tényt. Amikor Kate tájékoztatta Bitsyt, hogy David nem jön ezen a hétvégén, Bitsy azt kérdezte: „Van Davidnek egy Kimberlyje Bostonban?

„Nincs – felelte Kate. – Neki munkája van.” Alighogy ezt kimondta, már tudta, hogy Bitsy bizonyára túlságosan naivnak és vakon bízónak tartja, de Kate egyszer már feleségül ment egy szoknyapecérhez, és nem volt olyan őrült, hogy másodszor is elkövesse ezt a hibát. Davidnek elvei vannak, mondhatni, *túlzottan is.* Kate az, aki a sötét titkot őrzi, és megkérdőjelezhető erkölcsökkel rendelkezik.

Egy martini, két martini. Kate első fogásként fokhagymás-vajas csigát rendel, Bitsy pedig meleg előételt – besamelben megforgatott tengerigyümölccsel töltött, vékony palacsintát –, amelyhez szinte hozzá sem nyúl.

– Rendeljünk bort? – kérdezi Bitsy. Ez túlzásnak tűnik; Kate már így is mindenből kettőt lát. A csiga fokhagymájának az ízét sokáig érzi a szájában, de inkább egy darabka kenyeret eszik a fenséges francia vajjal. Ám a kérdés természetesen szónoki volt. Bitsy odainti a pincérüket, és a szükségesnél jóval tovább tartja az asztalnál. A karjába csimpaszkodva kellemetlen kérdéseket tesz fel, szembeállítva a Sancerre-t a Chablis-val, holott már kijelentette, hogy főfogásként marhahúst fog rendelni. Amikor szerencsétlen Fernando vagy Arnoldo – Kate, ha agyonütik, sem képes visszaemlékezni a nevére – végül elmenekül, Bitsy ránéz az asztal túloldalán ülő Kate-re, és lazán megjegyzi: – Lefekszem vele.

Kate kis híján félrenyeli a kenyerét.

– Kivel?

– Arturóval – mondja Bitsy. – A műszakja után odajön a házhoz, és kavicsokat dobál az ablakomra.

Kate az arca elé tartja az étlapját, hogy elrejtse döbbent arckifejezését, amelyen nem tud úrrá lenni. Bitsy Dunscombe az Opera House egyik pincérével hál. Kate tudatában van, hogy az ország többi részében szexuális forradalom megy végbe, de álmában sem gondolta volna, hogy ide, Nantucketre

is elér, és a magasabb társadalmi osztályok köreibe is beszivárog.

– Ne *ítélj el,* Katie Nichols – rikácsolja Bitsy. Kate utálja gyerekkori becenevét, de Bitsyn kívül szerencsére csak kevesen ismerik olyan régóta, hogy ezen szólítsák. Ők már alig tizenegy éves korukban együtt tanultak vitorlázni. – Tudom, mindig is azt gondoltad, hogy jobb vagy nálam a négy tökéletes gyerekeddel, de újságom van számodra…

Szóval ilyen Bitsy Dunscombe, amikor a kelleténél eggyel több ital fűti, gondolja Kate. Kellemetlenné válik – nemcsak a nyelvezete, hanem az arckifejezése is: visszataszító maszkká torzul a vádlón összehúzott szemével és az összeszorított szájával. Ha Tigrisről mond valamit, ő pofon vágja, vagy az arcába loccsantja az italát. A zongorista a *Try to Remember* kellős közepén abbahagyja a játékot, és az egyes asztalnál mulatozók először a szájukat fogják eltátani, később pletykálni kezdenek, és ugyan ki hibáztathatná őket ezért? Kate Levin és Bitsy Dunscombe két középkorú matróna, mindketten feddhetetlen származásúak, és kifogástalan nevelésben részesültek, akiknek képesnek kellene lenniük végigülni egy vacsorát az Opera House-ban anélkül, hogy jelenetet csinálnának.

Na nem, gondolja Kate. Úgy húzza elő a jó modorát, mintha eddig a táskájában lett volna eldugva.

– Sosem gondoltam azt, hogy jobb vagyok nálad, Bitsy. Két gyönyörű lányod van. Okosabb voltál, mint én – te nem követted el azt a hibát, hogy túl korán férjhez menj.

– Ne bánj velem ilyen leereszkedően! – suttogja Bitsy ádázul. – Ezt nem tűröm!

Ebben a pillanatban megérkezik Arturo a borral, egy cabernet-val, amely egyaránt illik Bitsy marhahúsához és Kate kacsasültjéhez. Miközben Bitsy teátrálisan végigcsinálja a borkóstolás szertartását, Kate körülnéz a teremben. Az Opera House aprócska, egy igazi ékszerdoboz, sötét és varázslatos, az emblematikus, bársonnyal bélelt telefonfülkével a sarokban, ahol Kate egyszer rajtakapta Wildert, amint Broussard-ék fiatal svéd *au pair*jével csókolózott. Wilder részeg volt, túl részeg ahhoz, hogy tudja, mit művel, úgyhogy Kate a nyilvános megaláztatás ellenére megbocsátott neki.

Kate szegény Blairre gondol, aki ebben a pillanatban alighanem a kanapén henyél a tévé előtt, akár egy rozmár egy úszó jégtáblán, és grillezett sajtos szendvicsekkel és pudingkelyhekkel tömi a fejét. Kate arra biztatta Blairt, hogy tartson ki Angus mellett, jóllehet viszonya van azzal a Trixie nevű nővel (aki csakis prostituált lehet), mert hajdan maga Kate is ezt tette – kitartott. De miért kellene szegény Blairnek ugyanúgy szenvednie, mint neki? Az illendőség kedvéért? Manapság az illendőség jóformán semmit sem jelent, ahogyan azt Bitsy Dunscombe olyan nyilvánvalóan példázza. Miért ne lehetne Blair együtt Angus öccsével, Joey-val, ha valóban őt

szereti? Blair megérdemli, hogy rajongjanak érte. Minden nő megérdemli, hogy rajongjanak érte.

– Sajnálom, Bitsy, a szavaid megrázkódtatásként értek – mondja Kate. Lehalkítja a hangját. – Biztosíthatlak, sosem ítélnélek…

– Neked aztán tényleg szégyenkezned kellene a lányod miatt – vág közbe Bitsy. Hosszan meghúzza a borát; bíborvörös foltot hagy az ajkán. Kate eltűnődik, vajon Bitsy hallott-e Blairről; a jelenlétét a szigeten aligha lehet titokban tartani. Nyilván már körbejárt a hír, hogy baj van Blair és Angus házasságával, és valaki talán megtudta a piszkos történetet, hogy Angus kirúgta Blairt a lakásukból, mert *rajtakapta a tulajdon öccsével.* De ki szivárogtathatta ki a történetet? Exalta? Exalta minden délelőtt összeül Mrs. Winterrel egypár mimózakoktélra. Lehet, hogy véletlenül kikotyogott valamit, és mindenki tudja, hogy Mrs. Winter mennyire neheztel Blairre, amiért dobta a fiacskáját, Larryt.

Vagy talán Bitsy Kirbyre utal? Lehet, hogy Kirby letartóztatásainak híre eljutott Bostonból New Yorkba? Vagy esetleg Kirby valami még elvetemültebb tettet követett el? Tavasszal bejelentés nélkül hazajött az egyetemről három napra a hét közepén. Nem szolgált semmiféle magyarázattal, egész nap a szobájában ült, enni sem volt hajlandó. Kate zaklatott volt, mivel Tigris nemrég indult útnak, ennek ellenére hangot adott az aggodalmának, és feltett Kirbynek pár szondázó kérdést, de ezek úgy pattantak le róla, mint a

pingponglabdák. Az évek során Kate megtanulta, hogy Kirbynél az érzelmek egy ideig forrón és erőteljesen áradnak – akárcsak az All's Fair kerti zuhanyának vize –, aztán visszatérnek a normális állapotba. És tényleg, mire elkövetkezett a hétvége, Kirby visszament a Simmonsba, ha nem is vidáman, de beletörődőn. Kate titkon megkönnyebbült, hogy Kirby úgy döntött, Martha's Vineyardon tölti a nyarat, mert így legalább eggyel kevesebb lett azoknak a száma, akik miatt napi szinten aggódnia kell. A négy gyerek olyan tökéletesnek, olyan *unalmasnak* tűnt, de be kell vallania, hogy legtöbbször túl soknak érzi.

– Melyik lányomról beszélsz? – tudakolja. Megkóstolja a bort – kitűnő, de ez csak még tovább bosszantja –, és nyílt kíváncsisággal nézi Bitsyt.

– Jessicáról – sziszegi Bitsy. – Ellopott öt dollárt Heather kézitáskájából a klubban, mialatt Heather vécén volt. Öt dollárt *és* egy ajakfényt! Heather nem akart szólni róla, de Helen a szomszédos fülkében volt, és az ajtórésen át kifigyelte Jessie-t. Azt mondta, Jessie rögtön benyúlt Heather Bermuda táskájába, kivette a pénzt és az ajakfényt, majd kisétált.

Kate teátrálisan a szemét forgatja.

– Kímélj meg az efféléktől, kérlek! Jessie sosem tenne ilyet, erre mérget vehetsz.

– Helen *látta,* Katie – erősködik Bitsy. – És Heather beismerte, hogy eltűnt a pénz. Azzal kereste, hogy…

– Felolvasott a vakoknak? – vág közbe Kate. Elege van abból, hogy folyton azt hallja, Heather milyen fáradhatatlan jótét lélek. Cserkészlány, kóbor kutyákat etet, elviszi a kerekesszékes időseket sétálni. Heather kétségkívül jóval jobb, mint az a kis boszorkány Helen. Helen kezdettől fogva bajkeverő. *Naná,* hogy megpróbálja rákenni ezt a lopást Jessie-re. Valószínűleg maga Helen vette el azt a pénzt! – Valószínűleg maga Helen vette el azt a pénzt – mondja ki hangosan is Kate. – És megpróbálja Jessie-t hibáztatni. Hogyhogy ez nem jutott eszedbe?

– Helen azt mondta, hogy Jessie tette. Nekem ez elegendő bizonyíték. Helen nem szokott hazudni.

– Jessie pedig nem szokott lopni.

– Talán csak azért csinálta, hogy felhívja magára a figyelmet – véli Bitsy. Hátradől a székén, és rágyújt egy cigarettára. – Biztosra veszem, hogy erről van szó, szegény kislány. Az egyik nővére ikreket vár, a másik Martha's Vineyardon csinálja a balhét, a bátyja pedig háborúzik. Sajnálom Jessie-t, ezt mondtam a lányaimnak is. Tartsa csak meg a pénzt és az ajakfényt, ha ettől jobban érzi magát.

Ekkor érkezik meg Arturo a vacsorájukkal, de Kate feláll.

– Egyétek meg ti – mondja. – Én hazamegyek. – A székre dobja a szalvétáját, végigcikázik az éttermen, el az istenverte telefonfülke mellett és ki a nyitott belső udvarra, ahol odaint Gwennek, a tulajdonosnak, aki mély beszélgetésbe merül a festőművész Roy Bailey-vel.

– Csodás este volt, mint mindig! – kiáltja oda neki Kate. – Köszönöm!

•••

Dühöngve ballag hazafelé. Bitsy Dunscombe egy… egy… nos, Kate-nek nem jut eszébe a megfelelő szó, de az biztos, hogy Bitsy tudja, hogyan kell véget vetni egy életre szóló barátságnak. Kate nem áll vele szóba többé. Hogy *merészeli* Jessie-t *lopással* vádolni, és aztán burkoltan arra célozgatni, hogy ez azért történt, mert ő, Kate nem fordít rá elegendő *figyelmet!*

Kate elhalad a Bosun's Locker mellett, és azt fontolgatja, hogy beugrik egy italra. Valószínűleg az összes törzsvendég lefordulna a bárszékéről, vagy a röhögésükkel nyomban kiűznék. Wilder a Bosun'sba járt, és Kate vagy felhívta őket, és kérte, hogy küldjék haza, vagy odamasírozott, és ő maga rángatta ki onnan. És ezek az éjszakák még mindig jobbak voltak azoknál, amikor beviharzott a bárba, arra számítva, hogy ott találja a férjét, de nem volt ott.

Nem, nem megy be a Bosun's Lockerbe.

Akkor esetleg a Charcoal Galley-be? A hat csigától és a kis darabka kenyértől egyáltalán nem lakott jól. Bemehetne, hogy egyen egy zsíros sajtburgert sült hagymával, és hozzá szaftos sült krumplit, de arra gondol, hogy ilyenkor este alighanem ugyanazokba az alakokba botlana itt, akik a Bosun'sba járnak,

és akik vagy esznek valamit a napi ivászat után, vagy az éjszakai ivászat előtt tankolnak fel.

Befordul balra, a Fair Streetre. Puskaporos hangulatban van, ahogy mondani szokták. Már elég időt hagyott Bill Crimminsnek. Be fog kopogni hozzá – kit érdekel, hogy alszik-e? –, és választ követel. Kapott-e már hírt a sógorától Tigris leszereléséről?

Tudja, hogy nem kapott. Ha kapott volna, azt bizonyára tudatta volna vele. De ő akkor is meg fogja kérdezni. Eredményt vár – mégpedig hamarosan!

Kate kétháznyira van, amikor látja, hogy egy taxi fékez le az All's Fair előtt. A szíve egy pillanatig szárnyal. Tigris az, jön, hogy meglepje. Vagy Kirby – igen, Kate-nek *rettentően* hiányzik a vad, másodszülött lánya. El lenne ragadtatva, ha Kirby lenne az; meg volna mentve az éjszakája. Vagy… talán David az. Kate azt kívánja, bár ne ivott volna meg egy fél üveg pezsgőt, két martinit és egy pohár cabernet-ét. David végül mégis eljött, de azt fogja tapasztalni, hogy semmi sem változott. Kate piás. Még rosszabb – alkoholista.

A sötét ellenére is ki tudja venni, hogy az alak férfi. Tehát David. Kate futni kezd felé, azt gondolva, hogy pillanatnyilag az egyetlen reménye, ha a nyakába borulva gyengéd könyörületességére bízza magát. Ám ahogy közelebb ér, látja, hogy a férfi nem David, hanem Angus, dr. Angus Whalen, aki helyesnek tartja, hogy megcsalja ikrekkel várandós feleségét.

– Ott állj meg! – rivall rá Kate, és Angus valóban megtorpan a ház előtt. Angus okos, de nem kifejezetten erős, és nem is fenyegető jelenség. A szemüvegével és hegyes orrával leginkább egy intelligens egérre emlékeztet. Kate sértve érzi magát legidősebb lánya miatt, plusz dühös Bitsyre. Ez nem ígér túl sok jót Angus számára.

– *Mit* keresel te itt? – tudakolja Kate.

– Eljöttem meglátogatni a feleségemet – feleli Angus. Tekintetével követi a Fair Streeten elhajtó taxit.

– Először is, alszik – mondja Kate. – Másodszor, neked aztán van bőr a képeden, hogy bejelentés nélkül megjelensz itt, miután kidobtad a terhes feleségedet! – Kate hunyorít. Az utca sötét, és neki nehezére esik tisztán látni Angust. Örül, hogy a hangjából sütő harag elleplezi előrehaladott részegségét. – Hogy merészeled!

– Rajtakaptam az öcsémmel – mentegetőzik Angus. – *Erről* is beszámolt?

– Igen, Angus, beszámolt! Elmondta, hogy félremagyaráztad az ölelésüket. Pusztán vigaszt várt Joey-tól, miután felfedezte a hűtlenségedet.

– Ami azt illeti… – próbálkozik Angus.

Kate azonban nem kíváncsi a mentségeire, sem a magyarázataira; *tíz évig* volt egy sorozat-szoknyapecér felesége! Annyi mentséget hallott, és annyi bocsánatkérést fogadott el, amennyi elég egész hátralévő életére! Kate érzékeli, mennyivel kielégítőbb visszautasítani ezt az undorító

viselkedést, mint belenyugodni, ahogyan Bitsy Dunscombe teszi, és ahogyan egykor ő maga is tette. Lehet, hogy Blair végül elválik, de legalább megőrzi a büszkeségét.

– Szépen megkérlek, hogy menj el erről a szigetről, és többé vissza se térj! – szólítja fel Kate Angust. – Blair jobbat érdemel! Talán az öcséd majd tudja, hogyan bánjon vele, de ha ő nem, könnyűszerrel talál majd valaki mást. Ezt mindketten tudjuk, Angus. És most, kérlek, menj!

– Muszáj beszélnem vele – mondja Angus. – Muszáj látnom. – Meghuzigálja a haját. *Akár egy elmebeteg,* gondolja Kate. – Az én gyerekeimet hordja a szíve alatt.

– Ezt az előtt kellett volna megfontolnod, mielőtt félreléptél – szögezi le Kate. – És mielőtt kitetted a szűrét! Jó éjt, Angus, és isten veled!

– Kate, *kérem!* – esdekel Angus.

Kate próbál visszaemlékezni, szólította-e már Angus valaha a keresztnevén. Tíz évvel idősebb Blairnél, tehát lehet, hogy Kate kortársának érzi magát, jóllehet egyáltalán nem az, és nincsenek annyira oda egymásért, hogy anyunak nevezze. Mrs. Levinnek kellene szólítania, de ha most kijavítja, azzal csak tovább itt tartja.

– A következő lépésem az, hogy hívom a rendőrséget – jelenti ki Kate. Aki ismeri Katie Nichols Foley Levint, tudná, teljesen kizárt, hogy bevonná a rendőröket egy családi ügybe. Csakhogy Angus Whalen *nem* ismeri Kate-et, így aztán feltartott kézzel hátrálni kezd.

– Jól van, jól van, megyek már – mondja. – Csak annyit kérek, mondja meg Blairnek, hogy eljöttem meglátogatni.

Kate bólint – ez a fejmozdulat szinte semmit sem jelent. A járdán állva várja meg, amíg Angus végigmegy a Fair Streeten, befordul a Main Streetre, és eltűnik.

NYÁRI BLUES (ISMÉTLÉS)

Eltűnt a nagymamám nyaklánca. Valahányszor Jessie gondolatban kimondja ezeket a szavakat, émelygéshullám tör rá. Kétszer hányt is, pedig a nyaklánc eltűnése óta eltelt napokban nem sokat evett. Az édesanyja minden reggel megkérdezi, hogy jól érzi-e magát. Azt állítja, hogy nyúzottnak tűnik. És ilyenkor Blairhez szólva félhangosan hozzáteszi: „Nyilván a pubertás teszi. Jessie hamarosan nővé érik!"

Amire Blair azt feleli: „Szegény Jessie!"

Egyikük sem sejti, Jessie mennyire kellemetlen helyzetben van. Az aranygöbös nyaklánc a gyémánttal *eltűnt.* Jessie *elveszítette.*

Egyetlen ember tud csak róla, Pick. Abban a pillanatban, amikor Jessie megtette a sokkoló felfedezést, remegni és sírni kezdett, és élete első romantikus epizódjáról szőtt reményei valami teljesen mássá alakultak át.

– Mi a baj? – kérdezte Pick. – Jessie, mi az?

Újból Jessie lett, már nem Jess. Gyerek, akire rábíztak valami értékeset – sőt mi több, valami felbecsülhetetlen értékűt –, ő pedig elveszítette. Két zokogás között igyekezett elmagyarázni Picknek, de halkan kellett beszélnie, mert a

legkevésbé sem akarta volna felverni Mr. Crimminst. Mr. Crimmins egész biztos, hogy egyenesen Exaltához menne.

– A nagymamám nyaklánca… Felvettem a vacsorára, és most eltűnt – hüppögte Jessie.

– Jesszusom! – szörnyülködött Pick, de hallatszott a hangján, hogy nem érti a helyzetet. Fiú. A fiúkat nem érdeklik az ékszerek, sem a szentimentális érzelmek, ennek ellenére Jessie tovább magyarázta, hogy a régen meghalt anyai nagyapja, Penn Nichols ajándékozta azt a nyakláncot Exaltának az első házassági évfordulójukra, 1919-ben. Ráadásul a nyaklánc értékes volt, arany, a medálban egy gyémánttal. Ezt Pick könnyebben megértette, így aztán négykézlábra ereszkedtek, úgy kutatták át a Little Fair padlójának minden négyzetcentiméterét.

Azután kiosontak, és megvizsgálták a járólappal burkolt ösvényt és a házak között húzódó fűcsíkot. Pick elővett egy zseblámpát a konyhai mindenesfiókból, de kifogyóban voltak benne az elemek; csak halvány fényt adott, így nem sokat segített. Megnézték a deszkázott hátsó teraszt is, aztán az All's Fairben végigfuttatták a kezüket a konyha linóleumpadlóját, de csak pirítósmorzsákat, megszáradt paradicsommagvakat és gabonapelyheket találtak, a láncot nem. Kimentek az előszobába, és akkor a lépcsőn lejövő lépteket hallottak. Pick megragadta Jessie kezét, és az alacsony ajtón keresztül behúzta a vajspájzba, a szűk szekrénykébe, ahol hosszú évekkel ezelőtt Kirby töltötte a büntetését. A vajspájzban sötét honolt, és

nyirkos tégla- és penészszag terjengett, de búvóhelynek megfelelt; senkinek sem jutna eszébe, hogy ott keressen valakit. Egymás mellett kuporogtak, és a testük természetszerűen egymáshoz préselődött. Pick megszorította Jessie kezét, de ő idegességében nem érzett semmiféle kellemes borzongást. A léptek súlyából és tempójából megállapította, hogy az ébren lévő személy Exalta. Egy pillanattal később halk hangokat hallottak a konyhából, az egyik egy férfié, tehát nyilván Mr. Crimmins volt az. Jessie reszketett. Pick mögé csúsztatta a karját, és lehet, hogy meg akarta csókolni, de végül csak befúrta az orrát Jessie álla alá.

– Fordítsd ide az arcodat! – kérte. Szóval igaz, meg akarta csókolni – de abban a pillanatban visszatértek a léptek, és Jessie megdermedt, és akaratlanul is Anne Frank jutott eszébe, ahogy a kis amszterdami ház padlásán bujkál, és az, hogy mennyire félhetett a szüntelen náci fenyegetés árnyékában.

Exalta visszament az emeletre. Pick és Jessie még néhány percig csöndben maradtak, és nem moccantak, miután elültek a zajok a házban, aztán Jessie kinyitotta a vajspájz ajtaját, és kilépett rajta, Pick pedig követte.

Szótlanul ballagtak vissza a Little Fairbe, de amikor felmentek az emeletre, Jessie így szólt:

– Vannak maradékok a vacsoráról. Szolgáld ki magad!

– Te elmész aludni? – kérdezte Pick. – Nem akarsz kijönni a hátsó teraszra, és ott enni?

Jessie megrázta a fejét. A torkában nőtt gombóctól képtelen lett volna nyelni. Szeretett volna összegömbölyödni, és a szorongásba csöndesen belehalni. Ez lehetett volna, ennek kellett volna lennie ifjú élete legszebb estéjének, az első csókja estéjének, de tönkrement. Nem érdemli meg a boldogságot.

Ennek ellenére sikerült halványan elmosolyodnia.

– Reggel majd tovább keresem a nyakláncot. Ha kell, végigmegyek ugyanazon az úton, ahonnan a Mad Hatterből hazajöttünk.

– Jó ötlet – bólogatott Pick, de máris tele volt a szája. Őt már a garnélarák kötötte le.

•••

Jessie nyugtalanul aludt, és végleg felébredt, amikor a nap fél hatkor felkelt. A ruhájában aludt el, amelyet most levett, és berúgott a szekrény sarkába. Soha többé nem fogja viselni. Sortot és pólót vett fel, és a Keds tornacipőjét, aztán leszaladt a lépcsőn, ki az ajtón, és az oldalkapun át ki a kis közbe.

Nantucket nagyon szép szokott lenni fél nyolckor, amikor Exaltával elsétálnak a klubba a teniszórára, de fél hatkor még szebbnek látszott. A levegő harmatos volt, a világosság gyöngyházfényű. A Fair Streeten nyugalom honolt; alighanem egyedül Jessie volt ébren. Azt kívánta, bár ki tudná élvezni, de túlságosan zaklatott volt hozzá. Ha az utcán veszítette el a nyakláncot, és valaki megtalálta, akkor örökre elveszett. Lehet, hogy egy madár kapta fel, és belefonta a fészkébe. Lehet, hogy

áthajtott rajta egy autó, a lánc eltörött, a göb lelapult, és a gyémánt kiesett a foglalatából. Beeshetett egy csatorna rácsai közé is, és bemocskolta a szenny és a sziget alatt folyó szürke víz.

Jessie földre szegezett szemmel tette meg pontosan ugyanazt az utat a Mad Hatterig, amelyen Kate-tel hazamentek. Időnként megcsillant valami a járdán, de az csillámkőnek bizonyult, amit kegyetlen tréfának érzett, akárcsak a Bosun's Locker előtti téglaburkolaton szétszórt sörös- és üdítősdobozok fülecskéit. Ahogy átment a Main Street túloldalára, belenézett a macskakövek közti résekbe. Mindeközben megpróbálta elképzelni, ahogy elmondja Exaltának, hogy elvesztette a nyakláncot. A lánc egyáltalán nem is *lehetett* volna Jessie-nél, lényegében ellopta Exalta hálószobájából. Ettől az egész még sokkal rosszabb lett – két dolgot kell bevallania egy helyett.

Jessie úgy ment végig a városon, hogy egy teremtett lélekkel sem találkozott, ami szerencse, mert nem volt magyarázata arra nézve, hogy mit keres az utcán ilyen korán. Amikor megérkezett a Mad Hatterhez, felment a lépcsőn, és bekopogott az ajtó üvegezett részén, de senki sem jött ki. Aligha lepődhetett meg ezen, hiszen még reggel hat óra sem volt. Miközben azon töprengett, vajon hányra jöttek be a takarítók, és vajon megtalálták-e este a láncot – mondjuk, a széke alatt –, elakadt a lélegzete. A nyaklánc nem lehetett a

Mad Hatterben, ugyanis a hazafelé vezető úton egyszer megérintette a nyakában. Méghozzá a Main Streeten!

Jessie sietős léptekkel újból átszelte a várost, ezúttal arra a helyre a Pacific National Bank előtt, ahol emlékezete szerint megtapogatta a láncot.

Ott kezdte, és a járda minden négyzetcentiméterét gondosan megvizsgálta, aztán végül hazaért az All's Fairbe.

Valahol lennie kell, okoskodott.

De nem volt. Szőrén-szálán eltűnt.

•••

Most, egy héttel később, a nyaklánc miatt érzett aggodalom teljes körű válsággá alakult át. Mindennap, amikor Jessie felébred, eltölti a rettegés, hogy ez lesz az a nap, amikor Exalta rájön, hogy a nyaklánc eltűnt.

Csütörtökön este, amikor Exalta elmegy bridzselni az Anglers' Clubba, Jessie beoson a szobájába. A levegő hűvös odabent, a magas egyszemélyes ágy ropogós ágyneművel van megvetve, és a burgundi vörös bársonydoboz ott áll a háromszögletű asztalon. A doboz látványa olyan hátborzongató Jessie számára, akár egy levágott kéz.

Egy pillanatra felcsillan a remény, amikor felnyitja a dobozt: egy másodpercig azt képzeli, hogy meg tudja változtatni a múltat, és egy héttel korábban nem vitte el haragjában a nyakláncot, hanem ott hagyta, ahol volt.

A doboz üres. Jessie-nek felfordul a gyomra.

Arra gondol, hogy elviszi a dobozt. Vajon nagyi észreveszi a hiányát? Ha elviszi a dobozt, az csökkenti az esélyét, hogy Exalta egy jövőbeli alkalomra javasolja neki a lánc viselését?

Talán az *összes* ékszert el kellene vinnie a háromszögletű asztalról. Csálén állva nyitva hagyhatná a dobozokat, azt a látszatot keltve, hogy elrabolták a tartalmukat.

Igen!, gondolja Jessie. Ez mindent megoldana. És nem is túlzottan erőltetett. Éjjel-nappal bezáratlanul hagyják az ajtókat; bárki simán bejöhetne, és ellophatná az ékszereket.

Ám a ház szinte soha nem néptelen, főleg most, hogy itt van Blair. És Jessie valamiért biztos benne, hogy ha megrendezne egy rablást, azzal Picket keverné gyanúba.

Blair, gondolja Jessie. A bizalmába avatja Blairt, és kikéri a tanácsát. Blair roppant szerencsétlennek látszik; alighanem jól jön neki egy kis figyelemelterelés. Talán, de csak talán, Blair ad rá pénzt, hogy vehessen egy másik nyakláncot az elveszett helyett. Elmehetne a Main Streetre S. J. Patten ékszerüzletébe, leírhatná a láncot, és rendelhetne egy újat.

Jessie a helyén hagyja a burgundi vörös dobozt, és végigmegy a folyosón a hálószobájához, amely most Blairé. Az ajtó csukva, tehát Blair hál' istennek odabent van, és nem a földszinten ül a tévé előtt. Képtelenség elszakítani *A repülő apáca*[32] elől.

---

[32] 1967 és 1970 között futó amerikai vígjátéksorozat, eredeti címe: *The Flying Nun.*

Amikor Jessie bekopog, Blair rekedten szól ki:

– Gyere be!

Zümmög a légkondi, és Blair behúzta a függönyöket, hogy ne süssön be a nap, ami még mindig ragyog, dacára annak, hogy este hét óra van. Blair a sárga ruhát viseli, amely már kezd széthasadni a varrásoknál. Amikor meglátja Jessie-t, elmosolyodik, és ülő helyzetbe tornássza fel magát. A haja kócos, nem visel sminket, még rúzst sem, és a körmérete döbbenetes, úgy fest, mintha egy egész családot rejtegetne a ruhája alatt.

– Szia – mondja Blair.

– Szia – köszön vissza Jessie. Becsukja az ajtót, és leül az ágyra Blair mellé. – Van egy problémám.

– Fiúzűrök? – tudakolja Blair.

Jessie megrázza a fejét, miközben arra gondol, hogy be volt gyömöszölődve a vajspájzba Pickkel, és hogy a fiú lényegében *kérte,* hadd csókolja meg, és hogy micsoda elszalasztott lehetőség volt ez. Ám ez a gond halvány és távoli az eltűnt nyaklánc égető sürgősségéhez képest.

– A… megjött a…

– Nem – feleli Jessie. Eszébe jut az utolsó estéje Brookline-ban – ahogy Leslie bejelenti, hogy hivatalosan is belépett a pubertásba, és Doris a hasát markolássza a képzeletbeli görcsök miatt –, és elámul, mennyire ártatlan volt. Vesz egy mély lélegzetet. – Nagyi nekem ajándékozott egy arany nyakláncot a születésnapomra. A medálja egy aranygöb volt, a

közepén egy gyémánttal. Nagypapától kapta az első házassági évfordulójukra.

– Ejha! – csodálkozik Blair. – És csak úgy… *odaadta* neked? Mármint *örökbe?*

Jessie szemét elfutja a könny.

– Igen. Különleges alkalmakra szánta.

– Azt gondolom – jelenti ki Blair.

– De nem adta oda, magánál tartotta a szobájában. Én pedig múlt csütörtökön, amikor anyuval elmentünk a Mad Hatterbe, felvettem… de nagyi megkérdezése nélkül. Bridzselt, úgyhogy nem tudtam megkérdezni…

– És? – tudakolja Blair óvatosan.

– És elveszítettem! – panaszolja Jessie. – Nyilván lecsúszott a nyakamból. Mindenütt kerestem itt, a házban, visszamentem a városba ugyanazon az útvonalon, megnéztem, nem akadt-e meg a ruhámban. Eltűnt, Blair.

Blair hátradől a párnájára, az ujjait összefonja a hasán.

– Jessie… – kezdi.

– Tudom! – sírja Jessie. – Nem kell megbánást keltened bennem, mert már így is rohadtul érzem magam, és azt sem kell elmondanod, hogy felelőtlen vagyok a szép holmikkal kapcsolatban, mert ez teljesen nyilvánvaló.

– Jaj, Jessie – mondja Blair. – Annyira sajnálom!

– Felbecsülhetetlen értékű – folytatja Jessie, kezével az orrát törölgetve. – Nagypapa 1919-ben adta neki. Ötven évig

kitartott, aztán én egyetlen estére vettem fel, és most nincs meg.

– Gondolom, még nem szóltál róla nagyinak – puhatolózik Blair.

– Nem tudom elmondani neki. Egyszerűen képtelen vagyok rá.

– Pedig előbb-utóbb rá fog jönni. Ezzel tisztában vagy, ugye?

– Azt reméltem, kaphatok tőled pénzt, hogy el tudjak menni az ékszerészhez, és megkérhessem, hogy készítsen egy másikat – mondja Jessie. – Nem kell pont ugyanolyannak lennie. Nagyi már nem lát olyan jól. Hacsak nem közelről nézi, nem fogja észrevenni. És az utolsó fillérig visszafizetem neked, esküszöm.

Blair elneveti magát.

– Jaj, szívem!

Jessie feltételezi, hogy ez nemet jelent. Lehorgasztja a fejét. Most már az az egyedüli reménye, hogy Exalta nem veszi észre a nyaklánc eltűnését a következő hat hétben, amikor Jessie elmegy Pickkel Woodstockba, és többé nem tér vissza.

– Várj itt! – kéri Blair. Átdöcög a szobán a könyvespolchoz, és végigpásztázza a címeket. Azon a polcon főleg régi könyvek vannak. Néhány közülük az édesanyjuk gyerekkori könyve, néhány a nagyié volt. Blair kivesz egy vékonyka kötetet, és Jessie kezébe nyomja.

– Olvasd el ezt – mondja. – Utána tudni fogod, mit tegyél.

A könyv *A nyakék és más elbeszélések* Guy de Maupassant-tól.

Jessie átviszi a könyvet a Little Fairbe, végigfekszik az ágyán, és olvasni kezdi – kifogyott a lehetőségekből. Az első elbeszélés, „A nyakék”, egy asszonyról szól, aki mindenkit le akar nyűgözni egy puccos partin, ezért kölcsönkéri egy ismerőse drága nyakékét – majd elveszíti. Az egyik ékszerésznél talál egy hasonló nyakéket, és a férjével együtt mindenüket pénzzé teszik, és tetemes kölcsönt vesznek fel, hogy meg tudják vásárolni. Ezt a nyakéket adja vissza az ismerősének, de nem szól neki, hogy ez pótlás, és a házaspár a következő éveket szegénységben tölti, a feleség mosogatással keres pénzt, hogy vissza tudják fizetni a kölcsönt. Tíz évvel később az asszony összefut az ismerősével, és megtudja, hogy az a nyakék, amelyet elveszített, egyáltalán nem volt értékes – a drágakövek nem drágakövek voltak, hanem strasszok.

Amikor Jessie a történet végére ér, mérgesen becsukja a könyvet. Ez egyáltalán nem segít rajta, hiszen az általa elveszített nyaklánc nem volt hamisítvány. Valódi volt, amit nagyi nagypapától kapott. Igaz? Az aranynak súlya volt, és a gyémánt valódinak látszott. Lehet, hogy Blair azt hiszi, nagyi egy csalétket adott neki, hogy lássa, készen áll-e arra, hogy vigyázzon egy finom ékszerre.

Ez micsoda megkönnyebbülés volna! Ám Jessie kétli, hogy ez igaz.

Aztán megérti, miért ajánlotta neki Blair ezt a könyvet. Egyetlen helyes cselekedet létezik: be kell vallani a nagyinak az igazat.

Mikor alkalmas erre az idő? Amikor a teniszórára mennek? Amikor hazafelé tartanak onnan? Este, miután nagyi megivott pár gin-tonikot? Jessie fürkészni kezdi a nagymamája hangulatait. Valahányszor elképzeli, hogy elmondja Exaltának az igazat, a rosszullét környékezi. Képtelen rá.

Aztán egyszer, július negyedike után Exalta hosszú időt tölt a kis nappaliban, ahol a wimbledoni meccseket nézi a tévében. A kedvenc játékosa, Rod Laver megnyeri a negyeddöntőt, majd a középdöntőt. És végül a döntőt is megnyeri John Newcombe ellen. Újból ő a wimbledoni bajnok, és Exalta tapsikol örömében. Amikor Jessie leül mellé a kanapéra, Exalta odafordul hozzá.

– Hát nem *csodálatos?* – kérdezi.

Jessie szeretné kibökni: *Nagyi, elveszítettem a nyakláncot.* De nem tudja rászánni magát, hogy elrontsa Exalta jókedvét.

•••

Amikor aznap este vacsora után Jessie visszamegy a Little Fairbe, egy borítékot talál a konyhaasztalon. Úgy lopakodik feléje, mintha egy galamb volna, amelyik elröpülhet. Mennyi az esélye, hogy valaki megtalálta a nyakláncot, és ebben a borítékban küldte el neki? Szorosan becsukja a szemét, aztán

bátran kinyitja, arra gondolva, hogy bármit tartalmaz is a boríték, az csak jó lehet.

Egy levél az, neki címezve ide, az All's Fairbe.

A feladó címe: *Richard Foley közlegény, az USA Hadserege.* Tigristől jött!

Jessie leroskad az asztalnál álló egyik székre, és megtapogatja a borítékot; szíve szerint feltépné. Két kézzel fogja a levelet, és a feltépést fontolgatja – de valamiért tudja, hogy várnia kell vele. Addig kell várnia, amíg elmondta a nagyinak az igazat.

•••

Másnap reggel Jessie szakadó esőre ébred. Felveszi a teniszruháját, és összefogja a haját lófarokba, noha egyértelmű, hogy ma nem lesz teniszezés, hiszen csak amíg átfutott a hátsó udvaron az All's Fairbe, bőrig ázott. Nagyi a konyhában ül a hímzett hibiszkuszdíszes zöld kimonójában, amelyet Japánban vett még a második világháború előtt. Egy csésze kávét iszik, és az újságot olvassa, ami szokatlan, de aztán Jessie látja, hogy a sportrovatnál van nyitva. Egy jókora kép Rod Lavert ábrázolja.

– Elmaradnak a teniszórák – közli Exalta. Kedvesen Jessie-re mosolyog. – Visszabújhatsz az ágyba.

Ha Jessie jelre várt, hát megtalálta. Visszamenni a Little Fairbe, és a takaró alá befúrva magát hallgatni, ahogy az eső kopog a tetőn, csábító lehetőség – de ugyanakkor gyáva is.

Jessie leül Exaltával szemben.

– Nagyi, valamit el kell mondanom neked.

A nagymamája érdeklődéssel néz rá. Exalta nem sminkelte ki magát, így megmutatkoznak a ráncai és a kék szeme alatt húzódó táskák. Az ajka ugyanolyan színű, mint a bőre. A haja, amely ezüstösszőkének látszik, amikor megfésüli, most acélszürkének tetszik. Jessie megpróbálja elképzelni a nagymamáját tizenhárom évesen. Ez persze 1907-ben volt, amikor a legtöbb embernek még nem volt automobilja, és nem ült repülőn, még mielőtt Oroszország ellenség lett.

– Elveszítettem a nyakláncodat – mondja ki Jessie. – Azt, amelyiket nagypapa adott neked a házassági évfordulótokra. – Exalta pislog, és ez a másodperctöredék, amíg Exalta feldolgozza, mit mondott Jessie, a kislány életének legrémesebb pillanata. A bejelentését követő csönd ugyanilyen szörnyű. Jessie nem lát más lehetőséget, mint hogy kitölti. – Elvettem a szobádból. Múlt csütörtökön viseltem, amikor anyu elvitt vacsorázni.

Exalta olyan aprót bólint, hogy Jessie azon tűnődik, nem csak képzelte-e, de utána megváltozik Exalta arckifejezése. A szája két sarka kicsit legörbül. Nem tombol a hír hallatán, de nincs is megdöbbenve. Egyszerűen csak csalódott. Jessie igazolta Exalta aggodalmát, hogy megbízhatatlan. Nem méltó a nyakláncra. Nem méltó a családjára.

– Megkérdezés nélkül vitted el – szólal meg Exalta. – Tudod, hogy nevezik ezt, Jessica?

– Lopásnak – feleli Jessie. Önmaga egy szemtelenebb, bátrabb verziója – a tizennyolc, vagy akár tizenhat éves Jessica Levin – rámutatna, hogy mivel nagyi nekiadta a nyakláncot, az az övé volt, így értelemszerűen nem lophatta el azt, ami már amúgy is az ő tulajdona. Nonny viszont rámutathatna, hogy kikötötte, a nyaklánc csak különleges alkalmakkor viselhető – de hát a Mad Hatter-beli vacsora ez a kategória volt, nem? Azt a nagyi nem említette, hogy Jessie-nek várnia kell vele az érettségijéig vagy az esküvőjéig, igaz?

– Lopásnak – ismétli meg Exalta. Az ő szájából aljasságnak hangzik a szó. Csak a bűnözők lopnak – Bonnie és Clyde, meg John Diliinger. – És ez nem az első eset, hogy elloptál valamit, igaz, Jessica?

– Én… – Jessie habozik. Miről tud a nagyi? Jessie vesz egy mély lélegzetet, és felkészül rá, hogy… mire is? Hogy hazudjon? Csak a gyávák hazudnak. Egy másodpercig némán ül, és rendezi a sorait. Az igazat megmondani, amikor valami rosszat követtél el, a legijesztőbb dolog a világon. Mindegy, hogy Jessie dühös volt – a teniszoktatója illetlenül ért hozzá, a nagymamája nem engedte, hogy a saját vezetéknevét használja, a bátyját besorozták –, az nem indok a tetteire.

– Nem – válaszolja. – Nem ez volt az első alkalom.

– Mrs. Winter azt mondta, hogy Bitsy Dunscombe elmesélte neki, hogy kivettél öt dollárt és egy ajakfényt Heather Dunscombe táskájából. Én pedig azt válaszoltam neki, hogy az

összes földi vagyonomat feltenném rá, hogy nem így történt. Tudod, miért mondtam ezt, Jessica?

Jessie-nek könnyek szöknek a szemébe a gondolatra, hogy a nagymamája megvédte Mrs. Winterrel és Bitsy Dunscombe-mal szemben.

– Miért? – kérdezi.

– Mert azt hittem, te más vagy, mint a másik három gyerek – feleli Exalta. – Azt hittem, érzékeny és meggondolt vagy. Szavahihető. – Erre már hullani kezdenek a könnyek. – De most már látom, hogy tévedtem. – Jessie sír. Zokog. Ez túlságosan szörnyű – nem az, hogy Exalta csalódott; azt előre meg lehetett jósolni. A szörnyű az, hogy Exalta hitt Jessie-ben, hogy olyan nagyszerű tulajdonságokkal ruházta fel, mint az érzékenység és a meggondoltság, és Jessie ennek nem ébredt tudatára. Tudta, hogy más, mint a másik három gyerek, igen, de valahogy mindig kevesebbnek érezte magát – kicsinek, sötétnek és furcsának. – Itt fogok ülni, amíg idehozod az öt dollárt és az ajakfényt – közli Exalta. – Majd én visszaszolgáltatom őket. – Ő fogja visszaszolgáltatni őket? Nem az volna a megfelelő büntetés, ha Jessie-nek kellene visszaadnia a pénzt és az ajakfényt egy teljes körű, megalázó vallomás és bocsánatkérés kíséretében? De aztán Jessie megérti, hogy Exaltának meg kell őriznie a tekintélyét. Jessie az esőben átrohan a Little Fair-beli szobájába. Kinyitja a legfelső fiókját, és kiveszi belőle az ötdollárost és a Bonne Bell ajakfényt – meg a csuklószorítókat és a Twizzlerst. Amikor

visszaér a konyhába, és a tárgyakat az asztalra ejti, Exalta szemlátomást nincs meglepve. – Ez minden?

– Kivéve a nyakláncot – feleli Jessie. Az örökre elveszett becses családi ereklye ügye mintha feledésbe merült volna.

– Azt Mr. Crimmins megtalálta az előszoba padlódeszkái közé szorulva – közli Exalta. – Szerencséd van. Én pedig elrejtettem, hogy biztonságban legyen. – Jessie megkönnyebbülése leírhatatlan. Repülni tudna, olyan könnyűnek érzi magát. *Mr. Crimmins megtalálta a nyakláncot!* Nem azért boldog, mert kikerült a csávából, hanem mert őszintén törődik az ékszerrel. – Ne aggódj, nem veszem el tőled – jelenti ki Exalta. – De én őrzöm, amíg idősebb nem leszel. Mondjuk, tizenhat éves.

– Később sem érdemlem meg – borong Jessie. Komolyan így érzi. A lánc nagyobb biztonságban volna Blairnél vagy Kirbynél, sőt, akár végül Blair egyik gyerekénél.

– Ne légy nevetséges! – korholja Exalta. – Te tökéletesen méltó vagy rá, Jessica. Egyszerűen csak nőnöd kell még egy kicsit. – Exalta szája kétoldalt egy icipicit felfelé görbül. – A világ minden kincséért sem szeretnék újból tizenhárom éves lenni. – Jessie érti is, miért. A tizenhárom eddig szörnyű kornak bizonyul. – A lopásért büntetést kapsz – folytatja Exalta. – Egy hétig szobafogságban leszel. Plusz házimunkákat kell végezned. Folytatod a teniszezést, de az órák után nem ehetsz a büfében. Hazajössz, és itthon eszel. Természetem ellen való, hogy bent tartsak egy gyereket a házban egy nyári

napon, de nincs más választásom. Délutánonként – és persze esténként – itthon maradsz. Megértettél?

– Igen – feleli Jessie. Nyel egy nagyot. – Anyu tudja?

– Anyádnak nincs arra szüksége, hogy még valami miatt aggódnia kelljen – szögezi le Exalta. – És most menj! Tűnj el a szemem elől!

•••

Visszafut az esőben a Little Fairbe, fel az emeletre, vissza a szobájába, bezárja az ajtót, leveti a nyirkos teniszruháját, és visszabújik a pizsamájába. Szégyenkezik, persze, de érdekes módon nem rosszabbul érzi magát, hanem jobban. Tisztának és gyógyultnak érzi magát.

Fogja az *Anne Frank*-kötetét, és kiveszi belőle Tigris levelét. Biztos kézzel tartja.

1969. június 20.

Drága Jessie!

Meg kell ígérned nekem, hogy senki másnak nem mutatod meg ezt a levelet.

Múlt héten lesből támadtak a századunkra Dak Lak falu közelében. Az embereinknek több mint a felét elveszítettük.

Jessie, Kutyakölyköt és Békát is megölték. Békát egy orvlövész találta el – egyetlen sima fejlövéssel. Kölyökkutya kirohant, hogy felkapja Béka holttestét, és rálépett egy gránátra. Leszakította a jobb

lábát. Így aztán én mentem ki Békáért, és odavittem, ahol Kölyökkutya feküdt. Letéptem Békáról az inget, és érleszorító kötésként alkalmaztam Kölyökkutya lábán, azt hívén, hogy talán megmenthetem. Még beszélt, először a jó Jézus Urunkhoz imádkozott, azután a mamáját szólongatta, én pedig így imádkoztam: „Istenem, kérlek, ne vedd el mindkét testvéremet ugyanazon a napon, de ha így kell lennie, vigyél el engem is!"

Kölyökkutya a karjaim közt halt meg, miközben a helikopterre vártunk.

Olyan sok embert vesztettünk, hogy más századokba osztottak szét bennünket, túlélőket. Most egy szigorúan titkos bevetésre indulok, úgyhogy egy ideig nem tarthatjuk a kapcsolatot, de amint tudok, írok.

Hiányzik az otthonom, Messie. Nem vagyok biztos benne, hogy tudod egyáltalán a valódi okát, miért nevezlek így; valószínűleg úgy gondoltad az évek során, hogy csak ugratlak, ahogyan az egy bátyról feltételezhető. Valójában azonban azért hívlak így, mert amikor pici voltál, anyu gyakran megengedte, hogy én etesselek meg a bébiételeddel. Tartottam a kanalat a tökkel vagy a szilvapürével, és te az esetek felében tátogtál, mint egy kismadár, és megetted, ami benne volt. A másik felében azonban kinyújtottad a kis kezedet, kikotortad az ételt a kanálból, és szétkented az arcodon. Aztán úgy kacagtál, hogy én is veled nevettem.

Ezért adtam neked a Messie[33] *becenevet.*

---

[33] Az angol *messy* szó jelentése rendetlen, piszkos.

Béka és Kölyökkutya halála óta azon tűnődöm, vajon mi az értelme ennek az egésznek – nemcsak a háborúnak, hanem általában az életnek. Akadt néhány nagyon sötét gondolatom. Megpróbálom magam elé képzelni a szilvával borított kisbabakori arcodat, és hallom azt a mennybéli csengők hangjához hasonló kacagást, és ez segít, hogy bírjam cérnával. A kishúgom. Ki gondolta volna?

Kérlek, ne beszélj erről a levélről sem anyunak, sem a nagyinak, senkinek, és azt se mondd el nekik, hogy titkos bevetésre megyek. Magee-nek már megírtam. Mivel ebben a levélben titkokat osztok meg veled, akár azt elmondhatom, hogy feleségül kértem Magee-t. Gyémántgyűrű helyett nagypapa harvardi évfolyamgyűrűjét küldtem el neki. Nagy esküvőt fogunk tartani, ha élve kikerülök innen.

Remélem, hogy így lesz, Messie. Nagyon remélem!

Szeretettel: Bátyád, Tigris

A TIZENKILENCEDIK IDEGÖSSZEOMLÁS[34]

Senki sem mondja ki hangosan, de július 7-én, amikor Blairnek már nem egészen négy hete van hátra a szülésig, világossá válik, hogy nem fog visszatérni Bostonba szülni. Itt, Nantucketen fog életet adni az ikreknek. Mélyen eltemetve a sok érzelemréteg alatt, amelyeket Blair minden áldott nap megtapasztal, ott repdes az emiatt érzett büszkeség, sőt, öröm. A gyerekei született nantucketiek lesznek. Ugyanolyan jogot formálhatnak a szigetre, mint a bálnavadász Coffin és Starbuck családok, és (ez az, ami *igazán* lázba hozza) jóval szorosabb kapcsolatban fognak állni vele, mint a nyaralók, akik évtizedek óta járnak ide – az olyanok, mint Exalta.

Blair a reggeli pirítós fölött közli az édesanyjával (mert amikor Kate ott van, csak száraz pirítóst kínál Blairnek, azzal a szándékkal, hogy megóvja a további hízástól), hogy alighanem fel kellene keresniük dr. Van de Berget, aki valamennyi szigeti baba világra segítője.

– Azt hiszem, igazad van – hagyja rá Kate nagyot sóhajtva. – Bejelentelek hozzá mára.

---

[34] A brit Procul Harum rockegyüttes 1967-es száma, eredeti címe: *A Whiter Shade of Pale.* A magyar rádió a nem teljesen pontos *Halványnál is fehérebb árnyék* címmel játszotta.

Fél egyre kapnak időpontot, és a hőség ellenére Blair hálás, hogy kiszabadul a házból. Eddig csak figyelte, hogyan illan el egyik pompás nap a másik után, miközben ő az ágyban fekszik, vagy szappanoperákat néz a kis nappaliban.

– Elmehetnénk esetleg utána ebédelni? – kérdezi.

Kate megdöbbenti a válaszával:

– Hová menjünk?

– A Galley-be – válaszolja Blair. Homáros szendvicset akar enni hasábburgonyával, és egy nagy pohár jegesteát akar inni sok citrommal és cukorral. Alig néhány nappal ezelőtt még túlságosan kiborító lett volna vacsorát fontolgatni a Galley-ben, mert tavaly nyáron ez volt a kedvenc ebédelőhelye, amikor már férjnél volt, de várandós még nem, amikor még vékony volt, amikor még önmaga volt. De mivel a szülés napja már belátható közelségbe került, ráébred, hogy a terhesség nem életfogytiglan. Véget fog érni. Világra hozza a babákat, és mostani nyomorúsága halvány emlékké válik.

Kate egyetértően bólogat.

– Pompás – mondja. – Ők készítik a legjobb vodka-lime gimletet.

•••

A Nantucketi Területi Kórház vidéki gyógyintézet, de a nagyvárosi kifinomultság hiányáért személyes odafigyeléssel kárpótol. Dr. Van de Berg csodálatos, üdítő változatosság a Bostoni Női Kórházban dolgozó, önelégült és leereszkedő dr.

Sayer után. Dr. Van de Berg alacsony emberke, akinek olyan az arckifejezése, mint egy vidám manónak. Napbarnított és egészséges; úgy fest, mint aki számára a csecsemők világra segítése olyan tevékenység, amit a vitorlásversenyeken való részvétel és a rendszeres golfozás között űz. Fehér laborköpenyt visel babakék pólóinge és divatos, könnyű vászonnadrágja fölött. Blairnek minden tetszik dr. Van de Bergen; ő a nyári orvos apoteózisa. Azt sem bánja, amikor megkéri, feküdjön fel a fémasztalra, hogy megvizsgálhassa.

A „vizsgálat" ebben az esetben azt jelenti, hogy dr. Van de Berg felnyúl Blairbe, amiről Blairnek Julia Child utasításai jutnak eszébe arról, hogy hogyan kell eltávolítani a zúzát egy nyers csirkéből. Erről pedig eszébe jut három kudarcba fulladt kísérlete, amikor tavaly ősszel portói csirkét akart készíteni. Azon tűnődik, vajon Trixie a francia ételek kiváló szakácsa-e, akinek a mártása sosem megy tönkre. Blairt annyira emészti a Trixie képzelt konyhaművészete fölött érzett irigység, hogy nem figyel, amikor dr. Van de Berg mond valamit a két lába között elfoglalt pozíciójából.

– Elnézést, mit mondott?

– Azt, hogy már százszázalékosan érett, és két centiméterre ki van tágulva. A babák egy hét múlva megérkeznek, esetleg kettő. De lehet, hogy még hamarabb.

Blair felkönyököl.

– Hogy mi?

•••

Amikor Blair visszamegy a váróba, és Kate megkérdezi, hogy ment, Blair azt feleli:

– Minden rendben van. Mindjárt éhen halok, menjünk ebédelni!

Miközben a Galley-hez hajtanak, Blair légzőgyakorlatot végez. Le kell higgadnia. Egyrészt a hír mámorító – egy hét, esetleg kettő, esetleg még hamarabb. Másrészt Blair kénytelen fontolóra venni a körülményeit. Ha holnap, vagy a jövő héten, vagy két hét múlva szül, egyedül fogja véghez vinni. Nem jött üzenet sem Angustől, sem Joey-tól. Legszívesebben az ágyában keresne megnyugvást, de nem akarja elmulasztani talán utolsó esélyét, hogy kikerüljön a házból.

A Galley egyszerű ebédet kínál, de a Cliffside Beachen van, alig negyven méterre onnan, ahol a Nantucket Sound vize nyaldossa a partot. Kate-et és Blairt egy áhított kétszemélyes asztalhoz ültetik le a vendéglő nyitott, tengerparti részének szélén, a kötélkorlátnál. Blair úgy tartja a karját, hogy érje a nap. A főpincér ugyanaz, mint egy évvel korábban, bár nem ismeri meg Blairt. Amikor látta, hogy közeledik, úgy tisztította meg előtte az utat, mintha egy, az éttermen keresztülszáguldani készülő kamion volna. Annyira örül, hogy itt van, hogy még a sárga ruhája miatt sincs zavarban. A Galley nem ad a formára; csaknem az összes ebédelő fürdőruhára vett strandruhában van.

Blairnek az a motivációja az ittlétre, hogy kiszabaduljon a házból, és belemélyedjen a homáros szendvics és a

hasábburgonya elfogyasztásába, Kate-é viszont az, hogy inni kezdhessen.

– Egy gimletet kérek – mondja Kate a pincérnőnek, egy nagyjából tizenhét éves, a haját lófarokban viselő lánynak. – És tíz perc múlva egy újabbat.

Blair a napszemüvege mögött felvonja a szemöldökét, de nem tesz megjegyzést. Rendel egy jegesteát, és tanulmányozza az édesanyját – Katharine Nichols Foley Levin nyári változatát. Kate mintha tíz évet öregedett volna, mióta Tigrist Vietnámba vezényelték. A bőre halványan lebarnult, és lazán kibontva viselt haját egy félselyem hajpánttal fogja hátra az arcából, de a szája köré és a homlokára feszült ráncok vésődtek, és Blair tudja, hogy ha Kate leveszi a napszemüvegét, látszik, hogy a tekintete ködös. A gyöngysorát egy ropogósra keményített blúzhoz vette fel, tehát még felismerhető önmagaként, de az első gimletet nem egészen egy perc alatt dönti le. Három hosszú korttyal. Blair számolja, miközben a jegesteáját iszogatja.

– Anya – szólal meg.

Kate a tengert bámulja, amíg a második koktélja megérkezik, és miután azt is felhajtja, odafordul Blairhez.

– Néhány dolgot el kell mondanom, amiket lehet, hogy nehéz lesz hallanod.

Blair feltételezi, hogy az édesanyja az okokat fogja sorolni, miért kell neki lemondania Joey Whalenről, és visszatérnie Angushöz.

– Anya…

– Csak figyelj – mondja Kate. Odainti a pincérnőt, és rendel: – Két homáros szendvicset, legyen szíves, hasábburgonyával. És még egy gimletet.

– Igen, asszonyom. – A lófarkas pincérnő elmegy. Mit gondol vajon egy olyan asszonyról, aki a legjobb úton van afelé, hogy még az ebéd vége előtt fél tucat koktélt döntsön magába?

Kate előrehajolva folytatja:

– Apád, Wilder Foley szoknyavadász volt. Seregnyi… nővel lefeküdt, mialatt házasok voltunk.

Blair felkeveri a szalmaszállal a cukrot a jegesteája aljáról. Nem igazán lepi meg a hír, hogy az apja hűtlenkedett – mindig is volt egy ilyen érzése –, de hogy *seregnyivel?* Kate bizonyára túloz.

– Nem túlzok – jelenti ki Kate. – Negyvennél is többre rúgott a számuk. – Az ujjaival ütögeti az asztal viharvert fáját. – És ezek csak azok voltak, akikről tudtam idehaza. Amíg háborúzott… – Boldogtalanul elneveti magát. – Nos, a határ a csillagos ég.

– Miért maradtál mellette? – kérdezi Blair.

– Három kisgyerekem volt – feleli Kate. – Ráadásul akkoriban így mentek a dolgok. Az asszonyok szemet hunytak. És attól is féltem, mit szólna a nagyanyád, ha elhagynám. Ő *imádta* Wildert.

Igen, ez köztudomású a családban: a nagyi kivételezett Wilderrel, ahogyan most Kirbyvel. És Angusszel is, eszmél rá Blair elnehezedő szívvel. Nagyi feltűnően szereti Angust.

– Amikor meghalt… *szomorú* voltál? – firtatja Blair. Gyakran maga elé képzelte azt a pillanatot, amikor Kate átkutatta a házat Wilder után, és holtan talált rá a műhelyben. Talán fülsiketítő sikolyt hallatott. De az is lehet, hogy nem. Végtére is ott voltak az alvó gyerekei.

– Nincsenek szavak, amelyek leírhatnák, mit éreztem. Egyszerűen… nincsenek rá szavak. Valaki az egyik pillanatban még él, a következőben pedig halott. Az emberi agy ezt nem igazán tudja feldolgozni. A *szomorúság* csak jóval később jön, miután a többi, nehezebb és rombolóbb érzelem elmúlt. De igen, aztán elérkezett az a pont, amikor szomorú voltam. Mélységesen szomorú – mondja Kate. Kivesz egy cigarettát, és megkínálja Blairt is, de ő nem kér. Már így is elég gondja akad a levegővétellel. Előveszi viszont a táskájából az ezüst öngyújtót, hogy tüzet adjon az édesanyjának, és ez a mozdulat azzal fenyeget, hogy visszasodorja az Angus és Joey miatt érzett kétségbeesésébe, de Kate az első szippantás után hozzáteszi: – Közvetlenül a halála előtt alaposan összebalhéztunk.

– Összebalhéztatok? – Blair ezt a szót még sosem hallotta az édesanyja szájából. – Mi miatt? – Ebben a pillanatban megérkeznek a homáros szendvicseik, és velük együtt a harmadik gimlet Kate-nek. A törékeny pillanat kipukkad, akár

a szappanbuborék; Blair kiolvassa Kate arckifejezéséből, hogy nem áll szándékában többet elárulni. Blair megszemléli gusztusos ebédjét – a pirított, megvajazott zsemle csordultig van majonézzel meglocsolt, hófehér homárdarabokkal, egy kocka halványító zeller teszi még ropogósabbá, és hozzá ott van az aranyszínű hasábburgonya. Az ebéd már-már szexuális vonzerővel bír. Blair megfogadja magában, hogy lassan eszi, és kiélvez minden egyes falatot. – Anya? – próbálkozik újra. Haragszik, amiért Kate felvetett egy témát, aztán hagyta hamvába halni. – Mesélj arról az összebalhézásról!

Kate belemárt egy krumplit a ketchupba. *Mindegy, mit csinál, mindig elegáns benyomást kelt,* gondolja Blair. Ez nem fair.

– A lényeg az – mondja Kate –, hogy nem akarom, hogy úgy tarts tőlem, ahogyan én tartottam a nagyitól. Angusnek viszonya van, amit be is vallott, és neked ezt nem kell eltűrnöd. – Felemeli a szendvicsét, harap belőle, aztán megtörli a szája sarkát a szalvétájával. – Ezért is küldtem el.

– Kit küldtél el? – tudakolja Blair. Ő is a hasábburgonyával kezdi, de benne nincs meg az önuralom, hogy csak egyet rágcsáljon. Felcsippent pár szálat, és mindent elkövet, hogy ne egyszerre tömje be a szájába.

– Angust – válaszolja Kate. – Néhány nappal ezelőtt felbukkant a háznál. Pénteken. Megláttam, amikor hazafelé jöttem arról a vacsorának csúfolt valamiről, amin Bitsy Dunscombe társaságában vettem részt.

Blair küzd, hogy nyelni tudjon.

– Melyik háznál bukkant fel Angus? Csak nem az All's Fairnél? Nem járt itt, Nantucketen, ugye, anya?

– De igen, drágám. De kérlek, ne aggódj! Elküldtem, és megmondtam neki, hogy soha többé ne jöjjön vissza.

Blair legorombíthatná Kate-et, amiért beleártja magát a házasságába, aztán felállhatna az asztaltól, viharosan kirohanhatna a vendéglőből, leinthetne egy taxit, és hazamehetne a Fair Streetre. Ehelyett felveszi a homáros szendvicsét, és hatalmasat harap belőle, ami elégedettséggel tölti el. A tányéron ott van még egy adag borsos káposztasaláta és egy szál kapor is.

Angus eljött Nantucketre, és Kate elküldte. *Igen,* gondolja Blair, *meg is érdemli.* Titokban örül – és módfelett megkönnyebbül –, hogy Angus nem mondott le róla teljesen. Ámbár az is felmerül benne, hogy Angus talán azért jött, hogy megkérje, váljanak el.

Majd később felhívja. Amúgy is be kell számolnia neki a babákról.

•••

Aznap este Kate és Exalta elmennek a csónakházból átalakított Straight Wharf Színházba az *Átkozott jenkik* című musicalre. Már hetekkel ezelőtt megvették a jegyeket, jóval Blair érkezése előtt, egyet Jessie-nek is, de a nyaklánc elvesztése miatt a kislány most a szobafogságát tölti. Szólnak Blairnek, hogy menjen velük, de ő most aligha tudna végigülni két órát egy

olyan szűk ülésen, így Mr. Crimminst hívják el magukkal. Miután valamennyien az ajtón kívül vannak, Blair felveszi a telefonkagylót. A vonal foglalt, így leteszi, és öt, majd tíz perc múlva újra megpróbálja, és mindvégig átkozza Exaltát, amiért sajnálja a pénzt a privát vonal plusz havi költségére.

Amikor harmadszor is nekiveselkedik, végre szabad a vonal. Fél hét van, amikor a normális emberek leülnek vacsorázni, de Blair tudja, hogy Angus ilyenkor még bent van a munkahelyén. Tárcsázza az iroda számát, de Ingrid bizonyára hazament már, mert a telefon egyre csak csöng és csöng. Végül átkapcsol az egyetem telefonszolgálatához, de Blair nem akar üzenetet hagyni.

Vesz egy mély lélegzetet, és megdorgálja magát, amiért nem telefonált korábban, de ebben a házban nem létezik magánélet.

A tréfa kedvéért megpróbálkozik a lakással. Semmi válasz. Leteszi, aztán felhívja Joey Whalent a szállodájában. A férfi a negyedik csöngésre veszi fel. A háttérben zene szól, és Blair hallja egy nő nevetését.

– Blair? – szól bele Joey. – Minden rendben? Itt az idő?

– Nem – feleli Blair. – Még nincs. Csak reméltem, hogy esetleg beszélgethetünk. Meg akartam kérdezni, milyen volt Newportban. De ha most nem érsz rá…

– Éppen vendégeim vannak – közli Joey. – Mi lenne, ha holnap felhívnálak – hé, hé, adjátok át ide is! – az irodából?

Blair szinte érzi a marihuánafüstöt és a martinik ízét, és látja egy testhezálló, mélyen dekoltált piros ruhát viselő, szexi,

barna hajú nő karcsú alakját. Egy lányt, akit Joey nyilván Newportban ismert meg, és aki a Filene's áruház kozmetikai pultjánál dolgozik. Vele randizik Joey. Ő sosem érdekelte igazán. Na jó, az elején talán, amikor még szingli volt, és szabad, de ez az utóbbi időben iránta tanúsított fokozott figyelme, döbben rá hirtelen Blair, csak a közte és Angus között lappangó régi, befejezetlen ügyük folyománya.

Blair elköszönés nélkül leteszi a kagylót. Kirántja a táskájából az ezüst öngyújtót, kiviszi a kertbe, és olyan messzire eldobja, amennyire csak tudja – ami, valljuk be, nincs túl messze. A kapu fölött azért átrepül, és átpattog a Plumb Lane túloldalára. Egy autó majd összelapítja, vagy talán észreveszi egy járókelő, felveszi, elolvassa a belevésett üzenetet, és eltűnődik ezen a Joey nevű fickón és a nőn, aki volt olyan szerencsés, hogy elnyerte örök szerelmét.

•••

Blair eltervezi, hogy másnap reggel első dolga lesz Angust felhívni, de csak tíz körül ébred fel. Jessie és Exalta már elmentek a klubba Jessie teniszórájára, Kate pedig vásárolgat a városban. *(Vagy iszik,* gondolja Blair. És még nem ment ki a fejéből az *összebalhézás.)* A telefonvonalat valaki használja, így Blair vár tíz percet, majd tizenötöt, aztán felveszi a kagylót, és a lehető legkedvesebben megkéri a nőt, aki beszél, hogy fejezze be a hívását, mert neki, Blairnek meglehetősen sürgős elintéznivalója van. A nő megígéri, hogy rövid lesz, de

háromnegyed tizenegyig ül még a telefonon, amikor is Blair végre fel tudja hívni Angust az irodában.

A vonal túlsó végén Ingrid azt mondja:

– Sajnálom, Mrs. Whalen. Sajnos már elment.

– Elment? – hitetlenkedik Blair. – Hogy érti azt, hogy elment? – Egy rettenetes másodpercig azt hiszi, hogy Angus meghalt, valószínűleg a saját keze által, mert az anyósa kitiltotta Nantucketről.

– Ma kora reggel Houstonba repült – feleli Ingrid. – Ott lesz, amíg a feladat befejeződik. A tervek szerint huszonötödikéig nem is tér vissza Bostonba.

Blair leteszi a kagylót. Huszonötödikéig még két hét van hátra. Mindkét nyitott tenyerét ráteszi a hasára.

– Két hétig maradjatok még nyugton – mondja hangosan. – Maradjatok odabent!

A SÁPADTNÁL IS FEHÉREBB[35]

Kirbynek meggyőződése, hogy egy nyarat nemcsak a különleges eseményei jellemeznek, hanem a megszokott eseményei is. Például 1957 nyarán, amikor ő kilencéves volt, Blair pedig tizenkettő, volt egy limonádés standjuk a Main Street és a Fair Street sarkán, amelyet Fincsi Foley-nak neveztek, és ők működtettek, és naponta minimum egy dollár ötvenet kerestek vele, de gyakran még többet is. Blair félretette a keresete felét, hogy vehessen egy elektromos hajsütő vasat, ő azonban gyakorta elsétált az édesanyjával vagy a nagyival a Robinson'sba, hogy rágógumit vagy egy jojót vagy egy *Archie* képregényt vásároljon. Aztán ott volt az a nyár, amikor ő tizennégy éves volt, és Blair tizenhét. Blair Larry Winterrel járt, akibe Kirby reménytelenül bele volt zúgva. A helyzetet csak súlyosbította, hogy azon az 1962-es nyáron Kirby bébiszitterként dolgozott Larry kishúgai, a négy- és kétéves Eve és Carolyn mellett, amely munkát Winterék házában kellett végezni kint, Quaise Pasture Roadon, mert a kislányok délután sokáig aludtak. Gyakran előfordult, hogy Larry vitte

---

[35] A brit Procul Harum rockegyüttes 1967-es száma, eredeti címe: *A Whiter Shade of Pale.* A magyar rádió a nem teljesen pontos *Halványnál is fehérebb árnyék* címmel játszotta.

haza autóval Kirbyt, miután befejezte a műszakját Aime Pékségében, és ezek az autóban Larryvel kettesben töltött percek megszilárdították Kirby rajongását. Larry Winter magas volt és jóképű, és játszott a Phillips Exeter magániskola fallabda-válogatottjában. Biztos befutó volt a nyolc elit egyetem valamelyikében, bár Kirby ezek alatt az autóutak alatt megtudta, hogy a fiút a Georgetown Egyetem felé húzza a szíve; államigazgatási tanulmányokat szeretne folytatni, és egy napon az Egyesült Államok elnöke szeretne lenni. Kirbyt akkoriban elkápráztatta ezzel, noha most már tudja, hogy Larry Winter álma korántsem volt eredeti. 1962-t írtak, és az újságok tele voltak a családi birtokon, Hyannis Portban gondtalanul nyaraló, napbarnított Kennedyk képeivel. Akkoriban *mindenki* elnök akart lenni.

Larry mindig finomságokat hozott haza a pékségből, több doboz fánkot vagy szárított áfonyával tűzdelt, zablisztből készült süteményeket. Egy kevéssel mindig megkínálta Kirbyt is, de ezek inkább kedvességből fakadó ajándékok voltak, mint annak a jelei, hogy viszonozná az érzelmeit. Amikor Kirby kiszállt az autóból az All's Fair előtt, Blair már ott várta, hogy beszállhasson, és megesett, hogy Larryvel ott az autóban csókolózni kezdtek, és tették ezt mindaddig, amíg Kate vagy Exalta megjelent a ház ajtajában, és véget vetett a szerelmi demonstrációnak.

Ezen a nyáron, 1969 nyarán, magától értetődően más a megszokott rend – hiszen Kirby egy másik szigeten van! –, de

gyanítja, hogy ha egy bizonyos távolságból visszanéz majd erre az évre, emlékezni fog a Narragansett Avenue-n lévő házra – Pattyre, Barbra, a három M-re és Evanre; a reggeli zabkására és barna kenyérre; a megkönnyebbülésre, amelyet a két emelet megmászása után a légkondicionált odújában érez (Patty bizalmasan elárulta, hogy a többi lány pokolian irigy, és Kirby nem is hibáztatja őket. Annyira szerencsés a szállásával, hogy attól tart, valamiképpen megfizet érte, és valami rossz fog történni, mielőtt a nyár véget ér.) Emlékezni fog a Shiretown Inn recepciójában végzett feladataira – a számlák ellenőrzésére, a kávéfőzésre, az újságok és a fánkok beszerzésére –, és emlékezni fog Mr. Ames és Bobby Hogue kedvességére, és az órákra, amelyeket félálomban tölt, miközben a rádióból a kedvenc számai szólnak.

Ahogy leperegnek július első felének a napjai, úgy tűnik, Kirby arra is emlékezni fog, hogy románcba bonyolódott Darren Frazierrel. Attól a reggeltől fogva, amikor a fiú felvette a Shiretown Inn előtt, és hazafuvarozta, mindennap találkoztak. Darren kilenctől ötig dolgozik vízimentőként, és csaknem minden estét a szüleivel és a tágabb Frazier családdal tölt, akiknél állandóan van valamilyen társasági esemény – homárvacsorák, tábortüzek, éjszakai vendéglátással egybekötött partik, hajós partik, malacsütés, bingózás, fagylaltozós összejövetelek, táncmulatságok és a vasárnapi pároltkagyló-vacsorák. Darren nem ajánlja fel, hogy elvinné Kirbyt az egyik ilyen eseményre, amit a lány először megért –

hiszen még csak most kezdik megismerni egymást –, de feltételezi, hogy csak idő kérdése. Darren korán eljön ezekről az alkalmakról, hogy tízkor felvegye, és elvigye a munkahelyére, és másnap reggel pontban hétkor mindig ott strázsál a fogadó előtt, hogy hazavigye a Narragansett Avenue-ra, mielőtt jelentkeznie kell a strandon.

Este az autó első ülésén csókolóznak – a kis forgalmú Thayer Streeten parkolnak –, reggelenként viszont tartják magukat ahhoz, hogy csak megszorítják egymás kezét, hátha Kirby valamelyik lakótársa éppen kinéz az ablakon. Kirby meghittebb viszonyra vágyik Darrennel – szexuálisan persze, de érzelmileg is. Beszélgetnek az autóban, és csókolóznak az autóban; már a puszta látványtól, amikor a piros Corvair befordul a sarkon, Kirby szíve akkorát ugrik, akár egy bálna. De újabb randevút akar. Moziba szeretne menni, vagy vacsorázni a Boston House-ban, vagy akár biliárdozni a Lou's Worryban. Szeretne együtt randizni Pattyvel és Luke-kal, bár az óta az este óta Tommy O'Callahannel, Patty és Luke nem hívnak senkit a találkáikra, és Kirby megérti. Másra sem vágyik, mint kettesben lenni Darrennel.

– Elmehetnénk megint körhintázni? – kérdezi tőle Kirby. – Esetleg ma este, munka előtt?

– Ma van a nagynéném születésnapja – válaszolja Darren. – A bíró osztrigaragut készít.

– Imádom az osztrigaragut – jelenti ki Kirby, bár ez szemenszedett hazugság. Szereti a kagylókat, a garnélarákot,

és bolondul a homárért, de az osztriga élvezete eddig még elkerülte. Csak megpróbál kicsikarni egy meghívást.

De az nem érkezik meg.

– El fogunk menni körhintázni – ígéri Darren. – Csak nem ma este.

De aztán… szerencsés véletlen! Ugyanakkorra esik a szabadnapjuk, keddre, és Darren tengerparti kirándulást indítványoz.

– Én mindent megtervezek – mondja. – Neked csak a bikinidet meg egy könyvet kell hoznod.

Kirbynek nagyon tetszik, hogy azt mondta, vigyen könyvet – mit is ér a tengerpart egy jó könyv nélkül? –, de azért reméli, hogy annyira lefoglalja majd őket az úszás meg a csókolózás meg a fröcskölés és a tusakodás a homokban, hogy nem lesz ideje olvasni. Ennek ellenére bepakolja Gore Vidaltól a *Myra Breckinridge*-et, amelyet még egyszer sem nyitott ki, és úgy dönt, végre eléggé lebarnult ahhoz, hogy felvehesse a fehér horgolt bikinijét.

Darren arra kéri, hogy találkozzanak a Tony's Marketnél; sört és jeget akar venni, és aztán onnan útnak indulhatnak. Kirby beleegyezik…, de ahogy a Narragansett Avenue-ról a Tony's felé ballag, elhalad Darrenék háza előtt, az autója még az utcán áll. Kopogjon be, vagy menjen tovább, és találkozzanak az élelmiszerboltnál, ahogyan kérte?

Az esze azt tanácsolja, hogy menjen tovább. A szíve mást mond. Végigvonul a gyalogösvényen, és bekopog az ajtón.

– Bújj be! – harsogja egy hang odabentről.

Kirby kinyitja a szúnyoghálós ajtót, és belép. Bekukkant a világos színű bútorokkal berendezett nappaliba; a vese alakú fehér asztalon egy üvegkancsóban meténgkék hortenziák teszik a szobát még nyáriasabbá és hívogatóbbá. Frazier doktornőnek, túl azon, hogy szép és rendkívül felkészült, az ízlése is kifogástalan. Kirby szinte eszeveszetten szeretné elnyerni a jóindulatát. Továbbmegy az előszobában, el egy kis zöld bambuszmintás tapétájú fürdőszoba mellett, jobbra az utolsó ajtóig, amely egy párizsi kisvendéglőt idéző dekorációjú étkezőkonyhába nyílik. A padlóját fekete-fehér járólap borítja, a munkalapok márványból vannak, a lelógó, gömb alakú lámpák tejüvegből, és a vörösréz mosogató fölött lévő fatáblán franciául ez áll CAFÉ, CHOCOLAT, PÂTE ET SIROPS. A háttérben vidám klarinétmuzsika szól.

A bíró, bifokális szemüvegével az orrán a pultnak dől, előtte a nyitott újság. Zöld golfnadrágot és sárga pólóinget visel. A kerek bisztróasztalnál egy pár ül, kávét isznak, mellé egy szivárványszínű forgó tálból gyümölcsöt, és egy tányérról muffint vesznek maguknak.

– Üdv! – köszön Kirby. Az asztalnál ülő férfi és nő idősebb, a bíróhoz hasonló korúak, és Kirby figyelmezteti magát, hogy viselkedjen természetesen, mintha a saját szülei barátaival találkozna. – Elnézést a zavarásért! Darrent keresem.

A három felnőtt egy pillanatig úgy mered rá, mintha marslakó volna. Őszintén szólva Kirby megkönnyebbül, hogy

Frazier doktornő nincs jelen. Itt az alkalom, talán, hogy elbűvölje a bírót. A legszebb mosolyát villantja rá.

– Bíró úr, Kirby Foley vagyok. A Homeportban találkoztunk, ahol Rajanival voltam.

– Igen – feleli a bíró. – Emlékszem. Jó reggelt!

A nő feláll.

– A nevem Cassandra Frazier – nyújtja a kezét. A haját egy színes sállal magas kontyba tekerte fel. Fából készült karperecei csörögnek, ahogy kezet ráz Kirbyvel. – Ő pedig a férjem, Hank – teszi hozzá, miközben visszaül.

Hanknek tele van a szája muffinnal, de azért feláll, hogy kezet fogjon Kirbyvel, majd, miután lenyelte, bemutatkozik:

– Hank Frazier, a tiszteletre méltó bíró úr első unokatestvére.

Kirby Cassandrára néz.

– Egészen véletlenül ön nem Mr. Ames feleségének, Susannának a húga?

Cassandra félrebillenti a fejét, és halványan elmosolyodik.

– De igen. Honnan ismeri Susannát?

– Ó, még nem találkoztunk. De Mr. Amesszel dolgozom a Shiretown Innben az éjszakai műszakban, és amikor megemlítettem, hogy Darren barátja vagyok, elmesélte, hogy a felesége húga a bíró úr unokatestvérének a felesége. – Kirby kisebbfajta diadalt érez, mintha most tette volna a helyére egy kirakós játék utolsó darabkáját.

– Vagy úgy! – kiált fel Cassandra. – Szóval akkor maga az az ifjú hölgy Nantucketről? Cal mindig áradozik magáról.

– Ezt örömmel hallom – nyugtázza Kirby. Odasandít Frazier bíróra, felfigyelt-e rá, hogy az unokatestvére felesége nővérének a férje áradozik őróla. *Látja?*, szerette volna mondani. *Valaki, akit ismer, még ha mégoly érintőlegesen is, méltónak talál arra, hogy áradozzon rólam.*

– És Darrenhez jöttél? – szólal meg a bíró.

– Igen – feleli Kirby. – Kimegyünk a tengerpartra.

– A tengerpartra? – kérdez vissza a bíró, mintha még sosem hallott volna arról a helyről. Az ajtó felé fordul. – Darren! Látogatód van!

Kirby szeretne bókot mondani a helyiségről – annyira *klassz* azzal a sok art deco kacskaringóval, annyira váratlanul vidám és üde. Szeretné gondolatban lefényképezni a gyümölcsöstálat, hogy később, felnőttkorában, amikor lesz pénze az efféle fantasztikus gyümölcsökre, ő is összeállíthasson egy ilyet – halványzöld sárgadinnyeszeletek, még világosabb zöld kivi, friss ananász, sápadt banánkarikák, legyezőszerűen felvágott eprek, és középen egy halom áfonya és szeder. Szeretné megkérdezni Cassandrától, hogy hol vette a sálját és a karpereceit. Vajon a sál Párizsból való? A karperecek talán afrikai eredetűek; vajon Nairobiban vette őket egy piacon? Kirby szeretne a zene felől is érdeklődni. Ő általában rock and rollt hallgat, de a klarinét vidám kadenciája kifejezetten egy nyári reggelhez illő muzsika. Vajon Benny

Goodman játszik? Kirby tulajdonképpen nagyon örülne, ha meghívnák, legyen részese ennek a világnak, de fél, hogy rámenősnek tűnne, ha ezt megmondaná, ezért semmit sem szól, és mind a négyen feszélyezett csöndben főnek, amíg Darren le nem jön a konyhába. Amikor megpillantja Kirbyt, az arcára hamisítatlan rémület ül ki.

– Te mit keresel itt? – kérdezi.

Kirby mosolyogni próbál.

– A tengerpartra megyünk… nem?

– Nem is tudtam, hogy a barátnőd Callel dolgozik a Shiretown Innben – szólal meg Cassandra. – Be kellett volna avatnod.

Darren zavartan bólint. Aztán Kirbynek válaszol:

– Mintha azt mondtam volna, hogy a Tony'snál találkozzunk.

– Azt mondtad, de itt jöttem el.

– A tengerpartra mentek? – tudakolja a bíró.

– A nudistastrandra? – kukorékolja Hank.

– A Lobsterville-re – feleli Darren. – Találkozunk ott pár emberrel.

Csakugyan? Ez új Kirbynek.

A bíró komótosan összehajtja az újságot, és mindenki őt figyeli. Kirby látja rajta, hogy tanakodik valamin. Vajon mi lesz az ítélete?

– Akkor induljatok! – mondja. – Lépjetek le, mielőtt édesanyád hazaér.

Csöndben mennek ki az autóhoz. Kirby érzi, hogy bocsánatkéréssel tartozik Darrennek; faragatlanság volt részéről hívatlanul beállítani. Be akart bizonyítani valamit, de mit? Hogy nem fél? Hogy együtt tud lenni Darren családjával, és be tud illeszkedni? Végül semmit sem bizonyított be, és Darren most haragszik. A fiú leállítja a Corvairt a Tony's Market előtt, és szó nélkül befut. Kirby kis híján utánakiált, hogy felajánlja, beleszáll a vásárlásba, de aztán végül csak összekulcsolja a kezét az ölében, és lehajtja a fejét. „Lépjetek le, mielőtt édesanyád hazaér." Nem kell ahhoz atomtudósnak lenni, hogy rájöjjön, mit akart ezzel mondani a bíró.

Amikor Darren kijön a boltból, már vigyorog. Újból önmaga. Beteszi a jeget és a sört a hátsó ülés elé a földre, beindítja a motort, és felhangosítja a rádiót. Bob Dylan énekli a *Lay, Lady, Layt.*

– Szabaduljunk ki ebből a városból! – mondja. – El akarok lazulni.

•••

Kirby most jár negyedszer a sziget nyugati oldalán, és kezdi felismerni a tájékozódási pontokat – az Ag Hallt és az Alley's General Store-t West Tisburyben, és aztán a hosszú Middle Roadot. Elhaladnak az elágazás mellett, amely a Tea Lane-hez vezet, ahol Rajani pesztrálja a démoni ikreket a Warhol-képet felvonultató tengerparti palotában, majd, miután a Middle Roadból State Road lesz, Kirby felismeri a kocsifelhajtót, amely

Luke Nashaquitsa-tónál lévő házához vezet. Áthajtanak Menemshán, befordulnak jobbra, és megérkeznek a Lobsterville Beachre.

– Hallottam erről a strandról a vendégektől a fogadóban – mondja. – Az egyik férfi úgy leégett, hogy átnevezte Rákvörösre Pörkölő-Ville Beachre.[36]

Darren nevet, és ez most őszintének hangzik. A nap egy kicsit zűrösen indult, de Kirby úgy érzi, hogy most már kezd egyenesbe jönni.

A Lobsterville Beach csaknem üres; teljesen egyértelmű, hogy senkivel sem fognak találkozni. Darren beviszi a nyugszékeket és a hűtőtáskát egy kis félreeső öbölbe, ahonnan láthatják az óceánba kiszögellő Gay Head-i sziklákat. *Alighanem ez a sziget legfestőibb pontja,* gondolja Kirby, és Darren megkereste ezt számára. Elrendezi a székeket és a törülközőket, aztán leveszi a pólóját. A bőrének olyan gyönyörű a színe, hogy Kirby legszívesebben bókolna neki, de nem tudja biztosan, milyen szavakat használjon.

Darren észreveszi, hogy bámulja.

– Készen állsz az úszásra?

– Hogy a csudába ne – feleli Kirby, és versenyt fut vele a vízbe.

Darren Schlitz sört vett, Kirby kedvencét, és jéghideg. Miután abbahagyták a pancsolást, kinyitnak kettőt, és aztán,

---

[36] Játék a „lobster”, azaz „tengeri rák” szóval.

mivel senki sincs a láthatáron, Kirby előhalászik egy füves cigit, amelyet indulás előtt dugott az aprópénzes erszényébe.

– Elfüstöljük? – kérdezi.

– Nem szokásom – válaszolja Darren. – De ma kivételt teszek.

Kirby meggyújtja a spanglit, szív egyet, aztán átadja Darrennek, aki mély átéléssel szívja le. Addig szívják, amíg csak egy icipici csikk marad belőle, utána Kirby leheveredik a törülközőjére, és elborítja az édes füstfelhő, meg egy rendkívül kellemes érzés. A drogokat általános ostorozás övezi, holott mindent teljes mértékben jobbá tesznek, legalábbis átmenetileg. Mielőtt észbe kapna, mi történik, Darren a kezénél fogva felhúzza, és bevezeti az öböl szélén álló egyik óriási szikla mögé, ahol csókolni kezdi. Újdonság számukra, hogy állnak, miközben a csípőjük egymásnak nyomódik, és aztán, mintha ez nem volna eléggé csábító helyzet, Darren felemeli. Kirby háta a sziklának dörzsölődik, de nem érdekli. A fiú köré fonja a lábát, hozzásimul, és belevész a csókolózásba és az összepréselődésbe, és a testük között izzó forróságba. Amikor kinyitja a szemét, meglátja mögöttük a haragoszöld tengert, és tudja, hogy ezt a pillanatot sosem fogja elfelejteni.

Kiszakítja magát az ölelésből.

– Még várni szeretnék.

– Igen? – kérdezi Darren. Leengedi Kirbyt a homokra. – Úgy értem, persze, rendben. Várhatunk.

– Ágyban szeretném – jelenti ki Kirby. – Ez biztos nagyon ódivatúan hangzik.

Darren megcsókolja.

– Egyáltalán nem ódivatú. Én is ágyban szeretném. Te olyan férfit érdemelsz, aki eláraszt a figyelmével, és aki nem siettet.

Kirby szemét minden ok nélkül könnyek égetik. Vagyis *nem* minden ok nélkül. Hirtelen megrohanják az emlékek arról, amikor Scottie Turbo közrendőrrel szexelt. Az gyors és durva volt, a férfi élvezetéről – az ő szükségleteiről, az ő ütemezéséről, az ő terveiről – szólt, Kirby élvezete nem volt szempont.

Kihasználta, aztán eldobta.

– Köszönöm, hogy megérted.

– Hé – szól rá Darren, és végighúzza a hüvelykujját Kirby szeme alatt. – Mi a baj?

– A szüleid nem tudják, hogy találkozgatunk, igaz?

Szándékosan használja a *találkozgatunk* kifejezést, mert ennyi. Ez nem együttjárás. Soha nem mennek együtt sehová. Sosem mutatkoznak nyilvánosan. Titok a fiú számára, ahogyan Scottie Turbo számára is az volt.

Darren felsóhajt.

– Nem – feleli. – Nem tudják.

– Anyukád ellenzi.

– Igen, és meggyőzte apámat, hogy te… nem is tudom. Hogy nem vagy megfelelő? Nem tudom biztosan, miért.

– Én tudom – jelenti ki Kirby. Hunyorogva végignéz a parton – egy lélek sincs ott. – Akarsz sétálni?

– Persze.

Könnyebb elmondani a történetet úgy, ha közben mozgásban vannak. Kirby egyenesen előremeredhet, nem kell Darrenre néznie, ami némi érzelmi távolságot jelent számára.

– Emlékszel, amikor meséltem a rendőrről, akivel randiztam? – fog hozzá.

– Igen – feleli Darren. – Azóta kísért, amióta szóba hoztad.

– Télen elmentem egy háborúellenes tüntetésre – folytatja Kirby. – Cambridge-ben.

Darren megvonja a vállát.

– Én egyen sem vettem részt. Az a helyzet, hogy én is ellenzem a háborút, de annyi dolgom volt…

– A tüntetés időigényes – bólint Kirby. – Nekem nem kell magyaráznod. – Számtalan órát töltött táblák gyártásával és azzal, hogy meggyőzzön más nőket is a Simmonson, hogy vegyenek részt rajta. Ez februárban volt, a meglepetésszerű Tet-offenzíva második éve után, de még azelőtt, hogy Tigrist besorozták, tehát Kirby háborúellenessége akkoriban tiszta és egyszerű volt. Felvonult, skandált, nem engedelmeskedett a rendőröknek, akik arra szólították fel a tömegeket, hogy oszoljanak, tegyék szabaddá az utcákat, és menjenek haza. Az egyik rendőrt disznónak nevezte, és éppen arra készült, hogy leköpi a pajzsát, ahogy annak idején Roger Donnelly padját köpte le az iskolában, amikor a rendőr megragadta,

hátraszorította a két karját, megbilincselte, és közölte vele: „Most velem jössz, cukibaba.”

Kirby még most is beleborzong, ha rágondol.

Megbilincselve aztán lenyugodott; a helyzete pillanatok alatt nagyon is valóságossá vált, és állandóan csak az járt a fejében, milyen dühösek lesznek a szülei, és hogy Exalta még a dühösnél is rosszabb lesz. *Letartóztatták.* A rendőr szótlanul igyekezett mindent megtenni, hogy a tömeget kikerülve a járőrkocsijához tudja vezetni Kirbyt. A karjánál fogva húzta maga után, bár a szorítása enyhült, és tulajdonképpen csaknem gyengéden, védelmezőn viselkedett vele. Kirby egy pillanatra megkönnyebbült. Ez az ember ki akarja menekíteni a zűrzavarból. Egyáltalán, *mit* keres ő itt? Igaz, azt *akarja,* hogy érjen véget a háború, és hallatni akarta a hangját, hogy hallják meg az ország vezetői – Nixon, John Mitchell, Spiro Agnew és Henry Kissinger. Most azonban az idealizmusának valóságos következményei lesznek – költségek és a nyilvános megszégyenülés.

– Sajnálom, hogy disznónak neveztem – mondta. – Nem gondolom, hogy a rendőrök disznók. Nem is tudom, miért mondtam.

A rendőr megvonta a vállát.

– Attól még senkinek sem lesz igaza, ha mindenki téved.

Kirby elfojtott egy mosolyt. A fickó a Buffalo Springfieldtől[37] idéz! Sikerült a bostoni rendőrség egyetlen olyan tagjával letartóztattatnia magát, akiben buzog némi lázadó hajlam?

Amikor odaértek a járőrautóhoz, a rendőr felolvasta neki a jogait, de lélekben szemlátomást máshol járt. Kirby a TURBO feliratú névkitűzőjére összpontosított, és arra gondolt, hogy egy ilyen név jobban illene egy vadászpilótához. Azután észrevette, hogy a férfi szeme zöld, a kedvenc színe, és van egy árnyalatnyi ravaszság az arckifejezésében, ami régóta a vesztét jelentette a férfiak terén.

– Hány éves vagy, cukibaba? – kérdezte a rendőr.

– Húsz – felelte. – Harmadéves vagyok a Simmonson.

– Á, igen? Azt hittem, te is azok közül a beképzelt Wellesley-s lányok közül való vagy.

– Elutasítottak – mondta Kirby. Blair a Wellesley-re járt, Kirby jegyei azonban nem voltak olyan jók, és Exalta legnagyobb döbbenetére nem érte el a mércét.

– Elutasítottak *téged,* cukibaba? – hitetlenkedett a rendőr. – Bizonyára csak viccelsz.

– Ne nevezzen így! – kérte. *Cukibaba.* Ez nagyon lealacsonyító kifejezés. Ő nem baba, hanem nő, ember.

---

[37] Az idézet a rövid életű kanadai-amerikai Buffalo Springfield rockegyüttes *For What It's Worth* című 1966-os számából való. A szám a későbbiekben a vietnámi háború elleni tiltakozó dallá vált.

Mielőtt észbe kaphatott volna, Turbo közrendőr fölemelte az állát, és megcsókolta. Megfordult a fejében, hogy ellenáll, ellöki magától, sőt, esetleg tökön rúgja. Visszaél a hatalmával! Ám hirtelen feltámadt iránta a vonzalma. A hátrabilincselt kezével amúgy sem tudott volna tenni semmit, de a helyzet az volt, hogy ettől *begerjedt.* Annyira helytelen volt, annyira ellenkezett azzal az alapelvvel, hogy ő erős nő, hogy úgy érezte, elárulta a teste.

A férfi húzódott el először. Ugyanolyan riadtnak tűnt, amilyennek ő is érezte magát.

– Én is ellenzem a háborút – jelentette ki Turbo közrendőr. Mielőtt válaszolhatott volna, így folytatta: – Nem viszlek be. De a nyugalom megzavarásáért helyszíni bírságot szabok ki.

Haha! Ez ironikus, gondolta Kirby. Richard Nixon az, aki megzavarja a nyugalmat – előtte pedig Johnson és McNamara. Nyugodtan állt, amíg Turbo közrendőr megírta a büntetőcédulát, aztán levette róla a bilincset, és úgy adta át neki az idézést, mintha semmi sem történt volna, mintha nem ifjú élete legjobb csókjában részesítette volna.

– A nevem Scottie – mondta. – Tartsd magad távol a zűrtől!

•••

Kirby a balszerencséjét egy előnyére fordított anekdotává alakította át. Igen, letartóztatták, bilincsbe verték meg minden, de erősen módosított interpretációjában az őt letartóztató rendőr lelkére beszélt, aki végül egy sima büntetéssel

elengedte. Hetvenöt dollár. Ez túl sok pénz volt ahhoz, hogy a diákköltségvetéséből elő tudja teremteni, ezért szólnia kellett a szüleinek. Hálásnak kell lenniük, mondta nekik, hogy a rendőr ilyen könnyen futni hagyta.

Kate és David korántsem bizonyultak hálásnak, ők megdöbbentek. Kirby azonban rámutatott, hogy neki csak annyi volt a vétke, hogy tiltakozott a kormány külpolitikája ellen, amihez alkotmányos joga van. A rendőrt kellene elítélni, nem őt.

– Hogy hívták a rendőrt? – kérdezte David.

– Nem emlékszem – hazudta Kirby. David befolyásos ügyvéd, és alighanem megtalálná a módját, hogy megrendszabályoztassa, sőt, esetleg fel is függesztesse Scottie Turbo közrendőrt, márpedig Kirby nem ezt akarta. Ő újból látni akarta Scottie Turbót – de hogyan? Mindössze annyit tudott róla, hogy a bostoni rendőrség egyik biztosa, akit aznap kirendeltek a cambridge-i tüntetésekhez. Semmiképpen sem tudta megállapítani, mi lehet a szokásos őrjárati útvonala. Büntetőcédulákat ír tilos parkolásért a Fenway Park baseballstadion környékén, vagy betörésekben nyomoz a Back Bay városnegyedben, vagy radarcsapdákat állít a 93-as úton? Kirby ráébredt, hogy csak úgy remélheti, hogy viszontlátja Scottie Turbót, ha ugyanazt teszi, mint első alkalommal, így néhány héttel később, amikor egy újabb tüntetést szerveztek a Harvardon, Kirby részt vett rajta.

Megpróbált visszaemlékezni, hol volt, amikor Turbo elkapta; úgy vélte, a Russell Streeten, a Cooppal szemben. És a férfi csakugyan ott állt, pontosan ugyanazon a helyen.

– Disznó! – süvítette Kirby. Fontolgatta, hogy úgy tesz, mintha leköpné, de nem tudta rászánni magát. Helyette a férfira kacsintott, és az nyomban karon ragadta – ezúttal erősebben –, a háta mögött összeszorította a csuklóját, és megbilincselte.

– Szia, cukibaba! – súgta a fülébe.

Odavezette Kirbyt a járőrkocsijához, felolvasta neki a jogait, aztán kinyitotta a hátsó ajtót.

– Szállj be! – rendelkezett.

Félelem dübörgött végig Kirby zsigereiben. Ezúttal valóban beviszi? Lehúzta a fejét, és teljesen hátrahúzódott a hátsó ülésen, amelyet egy fémrács választott el a kocsi elejétől. Úgy érezte magát, mint egy állat. Turbo áthajtott Bostonon dél felé, el a UMass mellett, át Quincyn, majd be Braintree-be, ahol aztán bekanyarodott egy elhagyatott raktárépület mögé. Esni kezdett az eső, ami még sivárabbá tette a körülményeket. *Mit* keresnek itt? Turbo közrendőr leállította az autót, és kiszállt, hogy felmérje a területet. Kirby is akaratlanul nyújtogatni kezdte a nyakát. Rajtuk kívül nem volt ott senki más. Turbo akár le is lőheti, és ott hagyhatja, és sosem kapják el.

Turbo kinyitotta a hátsó ajtót.

– Menj arrébb! – mondta. Becsusszant mellé, és kinyitotta a bilincsét.

•••

Elkezdtek két-három naponta találkozgatni. Eljutottak az első szintre, a másodikra, majd a harmadikra – és akkor Scottie megállt. Gyötrelmes volt. Kirby szerette volna becsempészni a kollégiumába, de volt egy szobatársa, aki állandóan ott lebzselt.

– És a te lakásod? Oda nem mehetünk? – tudakolta.

– Nem – felelte Scottie. – Anyámmal élek. Idős már, de még mindig nagyon éles szemű. És van egy német juhásza, aki roppantul védelmezi a területét.

– Motel? – kérdezősködött tovább Kirby. Mocskosnak és alantasnak tűnt, de volt más választásuk?

– Van egy jobb ötletem – jelentette ki Scottie. – Van egy kis horgászkalyibám fenn, a Winnipesaukee-tónál. Amint szép idő lesz, kimegyünk oda.

Az első néhány szép nap április második hetében jött el, közvetlenül húsvét után. Scottie Turbo közrendőr egy királykék lehajtható tetejű Dodge-dzsal ment érte a Simmons campusára, és az I-95-ös úton északra vezetett, New Hampshire-be, a tó partjára, egy Wolfeboro nevű városkába.

– Ebben a városban jártam iskolába – tudatta.

– *Tényleg?* – kérdezte Kirby. Ráeszmélt, hogy szinte semmit sem tud Scottie hátteréről azon kívül, hogy az édesanyjával és a mama német juhászával él, hogy a középmezőnyben végzett a rendőrakadémián, és hogy a rendfenntartás terén tett szert

hírnévre. Szokásos körzetébe beletartozik a Fenway Park és az Alumni futballstadion.

– A Brewster Academy nevű bentlakásos magániskolába – folytatta Scottie. – Oda küldtek a szüleim, miután verekedés miatt kicsaptak a Weymouth Gimnáziumból. – Kimutatott az iskola területére – egy zöld gyepen egy csomó vízszintes deszkaburkolatú, fehér épület állt egy aranyos kápolna társaságában –, és Kirby megpróbálta elképzelni a tizenéves Scottie Turbót, amint órára megy. Ez jóformán lehetetlen vállalkozásnak bizonyult, annyira erős, komoly és mogorva volt. Mintha eleve teljesen kifejlett férfiként jött volna világra.

A horgászkalyiba pontosan az volt, ami – egy faalkotmány négy fallal, padlóval és tetővel. Csak túlélőberendezés volt benne: egy fémmosogató, egy pici jégszekrény és egy tábori ágy egy csupasz matraccal. Scottie kitárt két ajtót, és *voilà* – a félhomályt bevilágította a nap fénye. Kívül volt egy deszkázott hátsó terasz egy asztallal és két székkel, a teraszon túl pedig egy meredek, sáros töltés húzódott, amely a nagy kiterjedésű Winnipesaukee-tóhoz ereszkedett le.

A tó gyönyörű volt a maga egyszerű módján. A fák még csak akkor kezdtek rügyezni, de az évszakhoz képest meleg idő sejteni engedte, milyen vonzó lehet ez a hely nyáron és kora ősszel. Nem lévén biztos benne, mit kellene csinálnia, Kirby a terasz korlátjánál ácsorogva a tavat bámulta. Scottie mögé lépett, felemelte a haját, és megcsókolta a nyakszirtjét.

Háromszor vagy négyszer szeretkeztek azon a napon, aztán összefonódva aludtak a tábori ágyon; még meztelenül a tóban is megfürödtek. A víz olyan hideg volt, hogy szinte égetett, de amikor Kirby kiemelkedett belőle, tisztának és erősnek érezte magát, mintha acélban mártózott volna meg. Amikor a nap kezdett lemenni, visszaszálltak a Dodge-ba, és elautóztak egy belvárosi kiskocsmába, ahol marhasültes szendvicset ettek, és hideg sört ittak hozzá.

Amikor visszaérve Scottie kitette őt a Simmons előtt, Kirby már tudta, hogy szerelmes.

•••

Kirby természetesen nem meséli el az egészet Darrennek, csak a lényeget, és nem nézi a fiú arcát, hogy hogyan dolgozza fel a hallottakat. Elérnek a tengerpartnak arra a pontjára, ahonnan nem tudnak továbbmenni, úgyhogy itt megfordulnak, és elindulnak visszafelé.

Most jön a neheze, gondolja Kirby.

Attól fogva, hogy lefeküdt Scottie-val, a szellemet nem lehetett visszatuszkolni a palackba. Néhány olyan nap következett, amikor Kirby másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy miként lehetnének együtt. Nem lehetett kivitelezni egy újabb kirándulást a Winnipesaukee-tóhoz, ezért a lopott, gyors együttlétekhez folyamodtak Boston sötét szegleteiben és hasadékaiban. A braintree-i raktár mögötti rész az egyik kedvenc helyük volt, mivel az a Charles River mellett lévő

park egy teljesen rejtett zuga; és egyszer, amikor kezdetét vette a baseballszezon, a Fenway Park közelében egy ír bár vécéjében csinálták a Red Sox egyik első meccse alatt.

És aztán Kirby valami változást észlelt magán. Szédült, a melle érzékeny lett, és állandóan fáradt volt.

Nem, gondolta. Blair terhes, de ő házasságban él Angusszel, ami ezt megfelelő és örömteli eseménnyé teszi. Az, hogy Kirby is ugyanebben a csónakban evez, szégyenteljes dolog. Ráadásul ott van az a tagadhatatlan tény is, hogy ő egyáltalán nem akar gyereket.

Amikor megkezdődtek az émelygések, Clarissa Bouvier néven időpontot kért a Roxbury negyedben lévő ingyenes rendelőintézetben – a Clarissa nevet abból a könyvből vette, amelyet a kortársirodalom-kurzusára olvasott, Virginia Woolf *Mrs. Dalloway* című regényéből, a Bouvier-val pedig a korábbi first lady, Jackie Kennedy előtt tisztelgett. Miután a nővér megerősítette, hogy igen, Kirby alighanem nagyjából hathetes terhes, hozzátette:

– Mindjárt itt lesz az orvos, hogy megvizsgálja.

A belépő nőt Frazier doktornőnek hívták. Kirby sírva fakadt.

Frazier doktornő felvonta egyik szemöldökét.

– Tehát… jól sejtem, hogy ez nem volt betervezve?

Nem – nem tervezett és nem kívánt.

– Nem szülhetem meg ezt a babát – hüppögte Kirby. – Egyszerűen *nem.* Azt sem tudom megtenni, hogy elmegyek

valahová, megszülöm, és visszajövök. Főiskolás vagyok. A bátyámat nemrég küldték el a háborúba. A családom nem bír el egy újabb sokkot. Ráadásul kitagadnának.

– Ezt erősen kétlem – szögezte le Frazier doktornő. – Hol lakik?

– Brookline-ban – felelte Kirby.

– Szóval akkor vannak erőforrásai – folytatta Frazier doktornő.

Ha az *erőforrás* alatt pénzt ért, akkor igen. A Foley-Levin családnak vannak anyagi erőforrásai. Érzelmi erőforrásoknak azonban szűkében vannak.

– Nem szülhetem meg ezt a babát. Az nem alternatíva.

– Jogi szempontból az az egyetlen alternatívája – közölte Frazier doktornő. Kirby emlékszik rá, hogy abban a pillanatban gyűlölte Frazier doktornőt. A doktornő a negyvenes évei közepén járhatott, nagyon csinos, nagyon összeszedett volt, túlságosan is összeszedett ahhoz, hogy ebben a pocsék rendelőintézetben dolgozzon. Kirby gyanította, hogy önkéntesként van itt heti egy-két napon.

– Bizonyára van egy *hely* – kötötte Kirby az ebet a karóhoz. Hallott szóbeszédeket, hogy megvan a módja a nem kívánt terhességek kezelésének, például egy üzlethelyiség utcai részében a kínai negyedben. Ha tudod a titkos jelszót, kapsz egy varázsitalt, és mire felébredsz, már meg is volt. – A kínai negyedben?

A doktornő felsóhajtott.

– Bajba is kerülhetek, hogy ezt mondom magának, de itt van egy cím. De ne várjon vele… – Frazier doktornő megnézte a dossziéban a páciense nevét – Clarissa. Biztonságos, de egyáltalán nem olcsó.

Ez volt Kirby életének legrémesebb eseménye, de feltételezte, hogy a doktornő számára csak egy nap volt a többi közül a rendelőben. A cím a Washington Streeten volt, valahol a kietlen South End negyedben. Kirby úgy kapaszkodott abba a papírlapba, akár egy mentőövbe, minthogy az is volt.

Ne várjon vele, tanácsolta Frazier doktornő, de Kirbynek valamit még el kellett intéznie. Találkozót beszélt meg Scottie-val aznap estére a braintree-i raktár mögé. Nem szólt arról, hogy baj van, de amikor meglátta a férfit, meséli Darrennek, csak dadogott, míg végül kibökte: „Scottie, t-terhes vagyok!”

– És erre mit mondott? – akarja tudni Darren. – Azt tette, ami a tisztességes, és megkérte a kezed?

Itt állnék most, ha így lett volna? Olyan vakon belehabarodott Scottie Turbóba, hogy ha azt mondta volna, hogy el akarja venni, és tartsák meg a babát, habozás nélkül igent mondott volna. Csakhogy Scottie nem mondott semmi ilyesmit. Előhúzta a tárcájából a benne lévő összes készpénzt – száznegyvenkét dollárt –, és közölte, reméli, hogy elég lesz. Kirby nem kérdezte meg, hogy *Elég, mire?* Tudta, mire való. És noha ő maga is abortuszra készült, sértette, hogy a férfi is ezt akarja.

Elvette a pénzt, és azt kérdezte:

– Nem édesanyáddal élsz, igaz? Feleséged van, igaz?

Mire a férfi:

– Mi vagy te, nyomozó? – Aztán homlokon csókolta, és iszkolt vissza a járőrkocsijához.

Kirby soha többé nem hallott felőle.

Az éjszaka során fájdalmas görcsökre ébredt, és reggel elkezdett vérezni.

– A dolgok maguktól megoldódtak – mondja most Darrennek. – De alig akartam elhinni, amikor Rajani elvitt a házatokhoz, és… ott volt Frazier doktornő. Először azt hittem, nem emlékszik rám, de most már tudom, hogy mégis.

Darren megszorítja Kirby kezét.

– Sajnálom, hogy keresztül kellett menned mindezen. Ez picit sem változtat azon, amit irántad érzek. Mindenkinek van múltja, Kirby. Engem nem érdekel, mit gondol anyám.

– Dehogynem – állítja Kirby. – Persze, itt vagy velem – egy néptelen strandon. De látnod kellett volna az arcodat, amikor ma beléptél a konyhátokba.

– Megleptél…

– Nem akartad, hogy ott legyek. És édesapád is azt mondta, hogy lépjünk le, mielőtt édesanyád hazaér.

– Nem hiszem, hogy anyám *elítélne* – jelenti ki Darren. – Ő nem olyan. Állandóan találkozik az ebben a kellemetlen helyzetben lévő lányokkal.

– Szerintem édesanyád kedves teremtés – mondja Kirby. – És segített rajtam, amikor rettentően nagy szükségem volt rá.

Azt azonban nem akarja, hogy velem járj. Az egyetlen gyermeke vagy, a fia, aki a Harvardon tanul. Azt szeretné, ha olyasvalakivel lennél együtt, aki erényes, szilárd elvekkel rendelkező és makulátlan. Nem számít, hogy végül nem csináltattam abortuszt. Az számít, hogy gondatlan voltam, borzasztóan silány volt az ítélőképességem, és hagytam magamat bajba sodorni. – Visszaérkeznek a törülközőikhez. Kirby szíve összeszorul és hideg, mintha egy nagy jégdarab volna a mellében. Összeszedi a holmiját. – Szeretném, ha hazavinnél.

– Kirby.

– Darren.

Egymásra merednek, mintha zsákutcába jutottak volna.

– Akkor harcolj értem – mondja Kirby. – Hívj meg a pénteki tengerparti piknikre Lambert's Cove Beachre, vagy egyik vasárnap párolt kagylóra. Mondd meg a szüleidnek és az összes nagynénédnek, nagybátyádnak meg unokatestvérednek, hogy együtt járunk, és elég baj, ha ez nem tetszik nekik.

– Attól félek, hogy kínos helyzetbe fognak hozni – próbál kitérni Darren.

– Attól félsz, hogy *téged* hoznak kínos helyzetbe – vágja rá Kirby.

– Azt hiszem, ha lassan haladunk…

– Vagyis titokban tartjuk.

– Ez nem szép tőled.

– Eleve kudarcra van ítélve! – kiált fel Kirby. A Scottie Turbóval töltött idő megtanította, hogy felismerjen egy kudarcra ítélt kapcsolatot. – Vannak dolgok, amiken tudunk változtatni, és vannak, amiken nem. *Képes* vagyok változtatni azon, hogy hogyan áll hozzám a családod, ezt megígérhetem, de csak akkor, ha lehetőséget adsz arra, hogy eltölthessek velük némi időt.

– Kirby…

Darren tudja, hogy Kirbynek igaza van, a lány látja az arcán, de azt is látja, hogy a fiú túlságosan fél attól, hogy tegyen is érte.

– Vigyél haza, Darren! Kérlek!

Darren engedelmesen összecsukja a nyugszékeket, összehajtja a törülközőket, visszapakol a hűtőtáskába, és visszaindul az autóhoz, Kirby a nyomában vánszorog. Miközben beszáll a Corvair utasülésére, gondolatban visszarepül négy hetet, amikor először pillantotta meg Darrent, amikor megállt, hogy felvegye mint stoppost. Sejtelme sem volt róla, hogy az, hogy igent mondott a fuvarra, ehhez a megsemmisítő csalódáshoz fog vezetni, de be kell ismernie, hogy ha újra kellene élnie azt a pillanatot, megint csak igent mondana.

AMIT CSAK LOLA AKAR

Azok az esték, amelyeket Kate az évek során a Straight Wharf Theaterben töltött, élete legboldogabb eseményei közé tartoznak, és noha idén nyáron rettentően nyomorultul érzi magát, kicsit felvidul, amikor Exalta emlékezteti, hogy van három jegyük az első sorba az *Átkozott jenkik* aznap esti előadására. Kate még nem látta a musicalt, de imádja a zeneszerzőt és a szövegírót, Richard Adlert és Jerry Rosst, és imád előadásokat nézni Nantucket meghitt színházában, ismerős arcokkal a szereplők sorában.

Úgy tervezték, hogy Jessie-t viszik magukkal, de ő most szobafogságban van, mivel a klubbeli lopás híre Exalta fülébe jutott, és Jessie beismerte, hogy igaz. Amikor Exalta ezt elmesélte Kate-nek, Kate kijelentette: „Majd én beszélek vele", amire Exalta azt válaszolta: „Én már elintéztem a dolgot, drágám. Higgy nekem, Jessie tanult az esetből."

Kate tudja, hogy ennek ellenére beszélnie kellene Jessie-vel, de nincs hozzá energiája. Jessie szobafogságban lesz a hét hátralévő részében – nem mehet strandra, sem be a városba, sem ma este a színházba. Remek.

Blair azt állítja, túl kövér ahhoz, hogy kényelmesen végig tudjon ülni két órát, így a harmadik jegyet Exalta Bill Crimminsnek ajánlja fel, ami okos megoldás, mivel ő az

egyedüli, aki még felnőtt a házban, de Kate kínosan érzi magát tőle.

– De most komolyan, anya – méltatlankodik. – Billt visszük magunkkal?

– Imádja a színházat – feleli Exalta. – Kérlek, töröld le ezt a grimaszt az arcodról! Nem mondhatni, hogy Bill a *cselédünk* volna.

– Nem a cselédünk, persze – hagyja rá Kate, habár Bill az alkalmazottjuk, és erre a nyárra a lakójuk is. De tartja a száját, mert tudja, hogy az igazi baja Bill Crimminsszel nem a társadalmi helyzete; olyan régóta dolgozik már nekik, hogy jóformán családtagnak tekinthető. Kate-nek az a baja, hogy Bill Crimmins válasszal tartozik neki a fiáról, és szemlátomást nincs tudatában, mit áll ki Kate, mialatt várakozik. Ezzel az emberrel képtelenség normálisan kommunikálni.

Erre a színházi kirándulásra tehát elő kell hívnia magából a benne rejlő színésznőt. Kate, Exalta és Bill korán elindulnak, és még rengeteg idejük marad fél nyolcig, amikor felgördül a függöny. Bill roppant tiszteletreméltóan fest a vasalt pantallójában és sötétkék zakójában. Gondoskodó és udvarias, figyelmesen alakítja Exalta és Kate kísérőjének szerepét. Gyakorlatilag mindenkit ismer a szigeten, és vagy százan üdvözlik a színházba vezető úton, aztán még százan, miután belépnek az épületbe.

– Hogy maga micsoda társasági ember! – jegyzi meg Exalta. Bosszúsnak tűnik, csaknem féltékenynek, és Kate erős

késztetést érez, hogy emlékeztesse: ők azért nem ismernek senkit, mert az évtizedek alatt, mióta itt laknak, egyetlen helyen éltek csak társasági életet, mégpedig a Mező és Evező Klubban. A klub gyakran azt a benyomást kelti, hogy a sziget közepe, de ahogy Kate körülpillant, látja, hogy van egy komplett – nyáron és egész évben itt lakó – embercsoport, akiket nem ismer. Idén nyáron egyszerűen nem érdekli, hogy szűk körben mozog; a társasági élet az olyan asszonyok luxusa, akiknek a fia nem harcol a háborúban. Egyelőre nem tehet mást, mint hogy a figyelmét az előadásnak szenteli. Nem katonai témájú, ami jó; nem tudná elviselni például a *South Pacific*et, a *Bye Bye Birdie*-t meg pláne nem. Ez a musical a baseballról szól.

Ám amikor elalszik a nézőtéri világítás, és elkezdődik az előadás, Kate kezdi kellemetlenül érezni magát. A cselekmény eléggé ártatlannak tűnik – a Washington Senators régi rajongója borzasztóan szeretné, hogy a csapata megverje a Yankeest, és elnyerje a győzelmi zászlót. De csakhamar átfordul egy olyan mesébe, amely arról szól, hogy valaki eladja a lelkét az ördögnek. Mr. Applegate figurája átváltoztatja az öreg Joe Boydot Cipőnélküli Joe Hardyvá, akiben megvan a tehetség, hogy hozzásegítse a Senatorst a zászló megszerzéséhez… a lelkéért cserébe.

Kate küzd, hogy ne vonjon párhuzamot. Neki és Billnek van egy egyezsége. Határozatlan ideig maradhat az unokájával… ha megtalálja a módját, hogyan lehet Tigrist hazahozni.

De ha ez nem következik be?

Az előadás szórakoztató. Kate hosszú időszakokra belefeledkezik a történetbe. Bill Crimmins közte és Exalta között ül, de Kate észreveszi, hogy Exalta előrecsúszott a székén, annyira lebilincseli a színészek játéka és a zene.

A Lolát játszó nő szédületes. Kate felismeri, hogy ő is tagja volt annak a társaságnak, amely a minap az egyes asztalnál ült az Opera House-ban. Amikor elénekli az *Amit csak Lola akar* című dalt, Exalta halkan vele énekel.

Naná, gondolja Kate, *hogy az édesanyja* szereti *ezt a dalt.*

Kate elhatározza, hogy ma este beszél Bill Crimminsszel. Egy napot sem tud már várni. Nixon megígérte, hogy megkezdik a fiúk hazaküldését, de még mindig félmillió katona van Vietnámban, és azokat küldik haza először, akik a legrégebben vannak ott, vagyis nem Tigrist. Kate szeretné hinni, hogy a párizsi béketárgyalások eredménnyel zárulnak majd, de a tárgyalófelek egyelőre még arról sem tudnak dönteni, hogy kerek vagy szögletes asztalnál tárgyaljanak, hogyan tudnák akkor elsimítani az ideológiai nézetkülönbségeiket?

A darabnak boldog a vége – Cipőnélküli Joe elnyeri a zászlót, ugyanakkor megússza az örök kárhozatot, és újra találkozik egyetlen igaz szerelmével, a feleségével. *Nekem nem kell, hogy minden masnival legyen átkötve,* gondolja Kate. Neki csak az kell, hogy a fia jöjjön haza.

Amikor kitapsolják a színészeket a függöny elé, Exalta felugrik, féktelenül tapsol, aztán Bill Crimmins is feláll, vélhetőleg azért, hogy alkalmazkodjon Exaltához. *(Amit csak Exalta akar,* gondolja Kate, *azt Exalta meg is kapja.)* Csakhamar a közönség többi része is feláll, és tetszésük jeléül fütyülnek meg kiabálnak. A szereplők újra meg újra meghajolnak.

Amikor kigyulladnak a fények, Kate, bármennyire élvezte is az előadást, örül, hogy véget ért.

•••

Kint az utcán Exalta lelkendezik:

– Ez egyszerűen csodálatos volt, nem igaz?

– Valóban az volt – helyesel Bill Crimmins szívélyesen.

– Menjünk el vacsorázni! – indítványozza Exalta.

– Anya – próbál Kate közbeszólni.

– A Fadobozba – folytatja Exalta. – Idén nyáron még egyszer sem voltam ott, pedig ott van az utca túloldalán!

– Én linzerért szoktam odajárni – mondja Bill Crimmins. – És Madame T. egészen odavan értem, tudja.

– Ezen a szigeten mindenki odavan magáért, Bill – jegyzi meg Exalta.

– Én kihagyom – jelenti ki Kate. Ősszel szeret a Fadobozban enni, amikor alkalmanként eljönnek víkendezni, nyáron azonban brutálisan meleg, és ezen túlmenően most nincs türelme, hogy ott üljön, és a darabról társalogjon, amikor ennyire sürgető, hogy beszéljen Bill Crimminsszel. Biztos

benne, hogy ha ő kivonja magát, Exalta is így tesz, mert különben mit csinál? Egymaga megy vacsorázni Bill Crimminsszel?

Hát, a jelek szerint igen. Bill Crimmins belekarol Exaltába, és átballagnak az utca túloldalára, otthagyva Kate-et az All's Fair előtt.

Kate győzködi magát, hogy nem érdekli. Bemegy, és tölt magának egy vodkát.

•••

Kate három vodkán van túl, amikor meghallja, hogy az édesanyja és Bill Crimmins hazaértek. Röviden jó éjszakát kívánnak egymásnak, aztán hallja Exalta lépteit a lépcsőn, és Bill Crimmins a musical egyik dalát fütyörészve, zakóját egyik ujjára akasztva bemasírozik a konyhába. Amikor meglátja a csaknem teljes sötétben ülő Kate-et, előtte a jeges vodkával, megdöbben, és az arcára kiül a félelem, mintha magával az ördöggel akadt volna össze.

– Bill – mondja Kate.

– Katie.

Már megint ez az utálatos becenév. Kate feláll, és megtámaszkodik az asztalban.

– Tudnom kell, mi van Tigrissel.

Látva, hogy Billnek megnyúlik az arca, Kate belekapaszkodik az asztalba.

– Túlbecsültem a sógorom befolyását – vallja be a férfi. – Nem tud odahatni, hogy engedjék haza Tigrist.

– Bill – nyögi Kate. Nem tudja biztosan, melyik érzelmet engedje először útjára, a dühöt vagy a fájdalmat. Tudta, hogy ez lesz – az USA katonasága nem hajlik személyes szívességek nyújtására, még akkor sem, ha a kérés a legfelső szintről érkezik –, most mégis becsapottnak érzi magát. Bill ajánlatát a kétségbeesés szülte. Szüksége volt egy helyre, ahol a fiúval lakhatnak; lehet, hogy simán *hazudott,* hogy cserébe bejusson a Little Fairbe. *Ismeri* vajon Bill sógora egyáltalán a tábornokot? Csakugyan szolgált a második világháborúban? *Van* egyáltalán Billnek sógora?

– Van viszont egy információm – folytatja Bill. – Azt meg tudtam szerezni.

– Információja? – értetlenkedik Kate. – Az mit jelent?

Bill kihúz egy széket, mintha le akarna ülni, de Kate megrázza a fejét.

– Most rögtön mondja el!

– Tigrist különleges bevetésre küldték. – Bill gyűrögeti a kezében tartott zakót, és azt bámulja. – Váratlanul történt. Tigris százada beleszaladt egy csúnya tűzharcba – Kate ezt hallva szorosan becsukja a szemét –, és olyan sok embert vesztettek, hogy a túlélőket átosztották más századokba, és Tigrist elküldték…

– Hová? – vág közbe Kate.

– Kambodzsába – feleli Bill. – Kambodzsába küldték egy különleges bevetésre.

•••

Kambodzsa, gondolja Kate, amikor bezuhan az ágyba. Tigrist állítólag elküldték egy bevetésre, amelynek az a célja, hogy megzavarják az utánpótlás áramlását a Ho Si Minh-ösvényen. Kate szkeptikus. Vajon megbízható ez az információ? Bill Crimmins megbízhatatlannak bizonyult; mi a biztosíték arra, hogy ezt nem csak kitalálja? Ámbár ez megmagyarázná, miért nem jönnek levelek.

Amikor megkérdezte Bill Crimminst, mióta tud Kambodzsáról, azt felelte:

– Csak pár nappal ezelőtt tudtam meg. A megfelelő pillanatra vártam, hogy elmondhassam.

Ez a válasz felbőszítette Kate-et. Igaz, az utóbbi napokban nem sűrűn látta Bill Crimminst, de ma gond nélkül végigült egy teljes musicalt anélkül, hogy legalább célzott volna rá, hogy valamilyen híre van. *Fütyörészett,* amikor belépett a konyhába! A férfit nyilván egyáltalán nem nyomasztotta a hír. Ha ő nem kérdezett volna rá egyenesen, titokban tartotta volna az információt, hogy továbbra is a Little Fairben lakhasson Pickkel?

Igen, ehhez nem fér kétség.

Kate annyira dühös lett – és annyira elkeserítette, hogy Tigris Kambodzsában van, egy olyan helyen, amelyet nem tud

maga elé képzelni, és abban sem biztos, hogy a térképen megtalálná –, hogy ráripakodott Bill Crimminsre, költözzenek ki. A hét végéig maradhatnak, mondta neki. De aztán ennyi.

Még a sötét konyhában is látta, hogy Bill arca hamuszürkére sápad.

– De hát július van, Katie – próbált érvelni. – Hol fogunk lakni? Az összes nyaraló ki van adva, és azokat amúgy sem tudnám megfizetni.

– Azért egyeztem bele, hogy itt lakjanak, mert azt mondta, segíteni tud Tigrisnek. Megígérte. – Kate nem volt benne biztos, hogy Bill *ténylegesen* megígérte-e, de a levelében egyértelmű volt az üzenet: fel fogja használni az összeköttetéseit, hogy biztonságba helyezze Tigrist. Ám nem tette, és most szembe kell néznie a következményekkel. A részéről felmutatott jóhiszemű igyekezet nem elegendő, amikor Tigris élete forog kockán.

– Picknek itt van állása – folytatta Bill. – Minden áldott nap agyondolgozza magát. És nekem van egy vállalkozásom, amelyet működtetnem kell. Ügyfeleim vannak, akik számítanak rám.

– Nos, akkor talán valamelyik másik ügyfele felajánl maguknak egy lakóhelyet – vonta meg a vállát Kate.

– Katie – unszolta Bill. – Ugyan már! Maga nem ilyen.

Ez igaz; ő *tényleg* nem ilyen. Exalta a kemény, a meg nem alkuvó. Kate mindig is elütött tőle a kedvességével, a nagylelkűségével, az empátiájával, a könyörületességével – az

olyan tulajdonságaival, amelyeket az anyja gyengeségnek tartott. Csak Tigris Vietnámba küldése miatt növesztett páncélt a szíve köré.

– Eszébe jutott valaha, milyen érzés ez nekem? – kérdezte keserűen. – Hogy itt van?

– Szinte sosincs itt…

– Akkor is – zárta le a vitát Kate. Elindult a folyosó felé. – Jó éjt, Bill!

– Nem akarja ezt tenni, Kate – felelte a férfi. A konyha sötétjéből fenyegetően csattant a hangja. – Tudom, azt ígértem, soha nem mondom el senkinek, mi történt… de olyan helyzetbe hozott, amelyben előfordul, hogy lehetetlen lesz tovább hallgatnom.

Szóval fenyegeti – ami más körülmények között esetleg hatásos is lehetne. Bill Crimmins az egyetlen ember a bolygón, aki ismeri Kate titkát. De, furcsamód, ez nem ijesztette meg. Ha Bill el is mondaná valakinek, amit sok-sok évvel ezelőtt bevallott neki, csak az ő szava állna Kate-ével szemben. Senki sem hinne Bill Crimminsnek.

Exalta kivételével. Ha Exalta meghallaná Bill Crimmins mondandóját, tudná, hogy igaz.

Kate-et azonban ez nem érdekelte többé. Semmi sem számított neki, csak az, hogy Tigrist valahogyan haza tudja hozni.

SZERELMED NAPFÉNYÉBEN[38]

Fogsága igencsak nyomorúságos hete során Jessie kiolvassa az *Anne Frank naplóját*. A napló hirtelen ér véget, és az utószó leírja, hogy Anne-t és a nővérét, Margot-t felfedezték a rejtekhelyükön, és előbb Auschwitzba, majd Bergen-Belsenbe hurcolták őket, ahol tífuszban meghaltak. Jessie forró könnyeket pislog vissza, arra gondolva, hogy bizonyára félreértett valamit. Feltételezte, hogy Anne életben maradt, mert ugyan miért adná ki bárki ezt a könyvet olvasásra egy hetedikesnek, ha Anne *meghalt?* De az újraolvasás sem változtatta meg a kimenetelt: Anne meghalt, csak Otto Frank, az édesapja maradt életben. Anne egyik bújtatója, Miep Gies találta meg a naplót; odaadta Otto Franknak, aki engedélyezte a kiadását.

A sor, amely végül zokogásra készteti Jessie-t, így hangzik: *„És mégis, mindezek ellenére ragaszkodom ideáljaimhoz, mert még mindig hiszek az emberi jóságban."*[39]

Jessie egyre csak sír. *És mi a helyzet Helen Dunscombe-mal?*, tűnődik közben. *A szíve mélyén ő is jó? És Garrison Howe? És Exalta?* Jessie annyira haragszik Exaltára, hogy gyanítja, a

---

[38] A brit Cream együttes 1967-es száma, eredeti címe: *Sunshine of Your Love.*

[39] F. Solti Erzsébet fordítása

válasz nem, Exalta *nem* jó. Könnyen ítélkezik, és előítéletes. De vajon mitől lett ilyen? Mindene megvan, amit egy ember csak akarhat.

Jessie megpróbálja összeszedni magát, de a könnyei tovább folynak. Tigris titkos bevetésen van. Jessie nem tud részleteket, de veszélyesnek hangzik, még veszélyesebbnek, mint az eddig ismert vietnámi háború.

Hát a *vietkongok* jók a szívük mélyén?

Néhányuk valószínűleg. A vietkongok a kommunizmust támogatják, ami egy olyan rendszer, amelyben minden közös tulajdonban van. Ez rossz, mert ezért a közös tulajdonlásért cserébe az egyének lemondanak a szabadságukról, márpedig az amerikaiak számára a szabadság mindennél fontosabb.

Jessie-t ezen a héten megfosztották a szabadságától, ezért megérti az értékét.

Kopognak az ajtaján. Jessie egy papír zsebkendőért nyúl, hogy megszárítsa az arcát.

– Igen! – szól ki.

Az ajtó résnyire kinyílik, és Pick dugja be rajta a fejét.

– Jól vagy? – érdeklődik. – Hallottam, hogy sírsz.

Jessie mégsem vallhatja be, hogy a nyári kötelező olvasmányán sír.

– A bátyámat titkos bevetésre küldték – mondja helyette.

Pick bemegy, becsukja maga mögött az ajtót, és leül Jessie ágyára, vele szemben. Félkarnyi távolságra van tőle. Jessie édesanyja úgy robbanna fel, akár egy kézigránát, ha

megtudná, hogy csukott ajtó mellett volt Pickkel a szobájában. Jessie minimum még egy hét szobafogságot kapna, mégsem kéri meg Picket, hogy menjen el.

– Ez annyira *menő!* Lehet, hogy orgyilkos, vagy ilyesmi. Lehet, hogy hős lesz belőle.

Jessie legszívesebben felvilágosítaná Picket, hogy Tigris máris hős; az összes Vietnámban harcoló amerikai katona hős.

– Lehet – hagyja rá. – Mit keresel itthon? – Délelőtt fél tizenkettő van, amikor Pick a strandra szokott menni.

– Ez egy olyan semmilyen nap – feleli a fiú. – Ráadásul tovább akartam aludni. Este munka után buliba megyek. Pár pincér kollégával örömtüzet rakunk a parton.

– Jópofán hangzik – mondja Jessie.

– Bárcsak meghívhatnálak, de először vettek be, és nem biztos, hogy örülnének, ha vinnék egy partnert.

Partner. Szánalmas helyzete ellenére Jessie szíve szárnyalni kezd.

– Úgysem mehetek sehová – közli Jessie. – Szobafogságban vagyok.

Pick odanyúl az arcához, és letörli Jessie könnyeit. A kislány mozdulatlan marad, és melegséget érez, ott, ahol a fiú megérintette.

– Szobafogságban? – csodálkozik Pick. – Mit követtél el?

– Nagyi rájött, hogy elvesztettem a nyakláncot – feleli Jessie. – A megkérdezése nélkül vettem el.

– Enyveskezű – állapítja meg Pick. – Ez tetszik. – Minden előzetes figyelmeztetés nélkül odahajol, és szájon csókolja Jessie-t.

Jessie elképed. A csók könnyed, röpke és édes volt. *Még egyszer!*, gondolja Jessie. *Még egyszer!*

A fiú alighanem olvas a gondolataiban, mert újból megcsókolja. A szája ott marad az övén, aztán szétnyílik az ajka, és Jessie érzi a nyelvét. Idegen érzés – valaki más nyelve a szájában –, de felvillanyozó is. Úgy érzi, mintha valaki bedugta volna a konnektorba. A nyelvük összeér, és a következő pillanatban már csókolóznak, éppen úgy, ahogy a filmekben szoktak, és Pick közelebb fészkelődik, Jessie feje mögé teszi a kezét, és magához húzza.

Mennyi ideig tart ez? Talán két percig, és ezek Jessie életének legmagasztosabb, legmámorítóbb percei. A csókolózás… nos, Jessie most már megérti, hogy ez a boldogság titka. Soha nem akarja abbahagyni. Próbál nem gondolkodni, csak megadja magát a nyelvüknek, és Pick puha ajkának, és az illatának és az ízének.

Végül Pick elhúzódik. Jessie szédeleg.

A fiú elvigyorodik.

– Már egy ideje szerettem volna megtenni.

– Tényleg?

– Aha. Te nem? – Jessie-nek erre nincs válasza. Pick feláll. – Elmegyek ebédet venni a Susie's Snack Barban – mondja. – Hozzak neked is valamit?

Jessie még mindig kábult.

– Esetleg csirkét? – találgat.

– Sült csirkét? – kérdezi Pick. – Jó, mindjárt jövök.

Jessie az ablakából nézi az elkerekező Picket. Roppant magabiztos, ahogy ide-oda ringatja a csípőjét a nyereg fölött, aztán magasra emelt fejjel, kihúzva magát, feláll a pedálokon. Nincs a földön még egy olyan vonzó és ellenállhatatlan fiú, mint Pick Crimmins. Jessie szerelmes belé, és haláláig, vagy még tovább is szerelmes lesz belé.

•••

Jessie és Pick az icipici hátsó teraszon eszik meg az ebédjüket, és amikor végeznek, Pick kidobja a szemetet. *Vajon most mi fog történni?*, tűnődik Jessie. Az történik, hogy Pick behúzza Jessie-t a házba, távol mindenkitől, aki esetleg végigmegy a Plumb Lane-en, és további csókolózásra kerül sor. Ez még jobb, mint az első; Jessie kicsit lazább, már tudja, mit csinál – legalábbis mindaddig, amíg Pick egyszer csak felhúzza a pólója alját.

Jessie ellöki a kezét. Nem akarattal teszi; önkéntelen a mozdulat, reflexszerű.

Pick visszahúzódik.

– Bocs – mondja, és megadóan felemeli a két kezét. – Elragadott a hév. Jobb, ha most abbahagyjuk. Készülődnöm kell, vár a munka.

Jessie nem akarja abbahagyni, és tudja, hogy Picknek csak órák múlva kell elindulnia a North Shore-ba. De ő még nem áll

készen többre a csókolózásnál. Beleborzong az izgalomba, hogy Picket elragadta a hév, de ugyanakkor ez ijesztő is. Halálra rémül tőle.

•••

Aznap délután Jessie két egyforma levelet ír, az egyiket Leslienek, a másikat Dorisnak.

Hogy telik a nyarad? Az enyém jól. Minden reggel teniszleckét kell vennem a Mező és Evező Klubban. A fonákom és a szervám fejlődik, úgyhogy ha meghívnak egy hétvégi partira a Hilton Head-szigetre, fel leszek készülve.

Jessie azt fontolgatja, hogy ezt összegyűri, és újat kezd. Leslie lehet, hogy megérti, mit jelent egy hétvégi parti a Hilton Head-szigeten, Dorisnak azonban egész biztosan magas.

Az egyetlen „újságom" az, hogy randizom valakivel. A neve Pickford Crimmins, de mindenki Picknek szólítja. Tizenhat éves, kaliforniai, és nagyon cuki – szőke haj, vakító kék szem, és még George Hamiltonnál is napbarnítottabb! A családja idén nyáron nálunk lakik, így ismerkedtünk meg. Azt még nem mondanám, hogy együtt járunk, de valószínűleg hamarosan arra is sor kerül.

Jessie hátradől, úgy töpreng azon, hogy mennyire ki lesz akadva Leslie és Doris ettől a hírtől. Hogy hármuk közül épp Jessie Levin az, aki elsőként udvarlóra tett szert. Az az

apróság, hogy Pick szigorúan véve nem a fiúja, nem számít, mert Leslie és Doris úgysem fog találkozni vele soha.

És augusztusban együtt megyünk el Woodstockba.

Ezt kihúzza. El tudja képzelni, hogy Leslie elmeséli ezt a meglepő hírt az édesanyjának, aki aztán felhívja David Levint, hogy kérdőre vonja, mégis mi az ördögöt gondol, hogy elengedi a tizenhárom éves lányát Woodstockba.

Blair ikreket vár! Augusztus elsejére van kiírva. Most itt van, Nantucketen, és az itteni kórházban fogja megszülni a babákat. A bátyám…

Jessie megáll. Nem akar túl sokat elmondani Tigris titkos bevetéséről, bár elképzelni sem tudja, mit számítana az, hogy két kamaszlány a massachusetti Brookline-ból tud róla.

…a leveleiben egy csomó olyan dologról ír, amiket nem mondhatok el senkinek. Kirby…

Jessie szóba akarja hozni Kirbyt, mert valamennyi barátnője, kiváltképp Leslie, Kirby megszállottja. Ám Jessie nem látta egész nyáron, és nem is beszélt vele. Kirby küldött neki egy csomagot, amelyben egy batikolt Martha's Vineyard feliratú póló volt, és hozzá egy kártya, amelyen ennyi állt: *Hiányzol!* Ettől eltekintve tisztára olyan, mintha Kirby eltűnt volna a föld színéről.

Martha's Vineyardon tölti a nyarat. Reménykedem benne, hogy elmehetek meglátogatni, de anyu valószínűleg nem fog elengedni, mert ki van borulva Tigris miatt, és nem akarja nélkülözni még egy gyerekét, még pár napra sem.

Ezek az egész levél legigazabb szavai, ébred tudatára Jessie.

Egyelőre ennyi! Írj!

Legjobb barátnőd,

Jessie

Ui.: Még egyszer köszönöm a lemezt. Éjjel-nappal azt hallgatom!

Ártatlan hazugság, gondolja Jessie. Még egyszer sem hallgatta meg, és most, hogy ő meg Exalta hadilábon állnak egymással, nem kérheti meg a nagyanyját, hadd használja a lemezjátszóját. Különben is a kis nappaliban van, ahol a tévé is, amit Blair mindennap reggeltől estig néz. De hát Leslie és Doris ezt sem fogják megtudni.

Jessie leragasztja a borítékokat, és bélyeget tesz mindkettőre, de mivel nem mehet ki a házból, a feladásukkal várnia kell.

Hátradől az ágyon, és a csókolózásra gondol.

Elragadott a hév.

Jessie eddig nem pazarolt sok gondolatot erre a kifejezésre, de most megérti, milyen pontosan kifejezi a hangulatát. Úgy

érzi, mintha szél kavarogna alatta, és felemelné a levegőbe; úgy érzi, mintha szárnyalna.

Amikor ma reggel felébredt, az élete a szokásos volt, most viszont valami egészen más.

•••

Miközben Jessie és Exalta másnap reggel hazafelé ballagnak a teniszről, Exalta így szól:

– Nos, Jessica, ma véget ér a szobafogságod. Holnap szabadon azt tehetsz, amit akarsz.

Szabadon azt tehet, amit akar. Jessie visszagondol a Mad Hatter-beli vacsorára az édesanyjával. Kate azt mondta, az a születésnapi ajándéka, hogy délutánonként elbiciklizhet a strandra. Megtudta vajon Kate, hogy mi történt a nyaklánccal? Jessie feltételezi, habár Kate egy szót sem szólt róla. Lehetséges, hogy még Jessie lopási ügyének sem sikerült megragadnia a figyelmét, ami rossz, de Jessie szempontjából ugyanakkor jó is.

Holnap elmegy Pickkel a strandra.

•••

Aznap éjjel Jessie arra ébred, hogy valaki ordibál. Mr. Crimmins az, jön rá. Kimászik az ágyból, és résnyire kinyitja az ajtaját, hogy jobban halljon. Nem minden szó hallatszik tisztán, de Jessie megérti a lényeget. Mr. Crimmins azért feddi

meg Picket, mert nem ért haza addigra, ameddig a kimenője szólt.

Kimenő? Jessie nem volt tudatában, hogy Picknek időre kell hazajárnia, mint ahogy másféle szabályok sem tűntek fel neki. Picknek szemlátomást nincs szüksége ilyesmire; van egy megszokott napirendje – strand, munka, alvás. Ám amikor Jessie megnézi az óráját, látja, hogy hajnali három óra van.

Hajnali három? És Pick csak most jön haza? Aztán Jessienek eszébe jut az örömtűz – de az előző este volt. Lehet, hogy a North Shore személyzete minden este örömtüzet gyújt, ahogy régebben Kirby és a barátai szokták. Lehet, hogy Picket befogadták a kollégái, és a meghívás most már állandóra szól, és egy-két hét múlva talán Jessie-t is magával viheti. (Kizárt, hogy a felnőttek elengedik, tehát úgy kell majd kisurrannia, és valószínűleg le fog bukni, és nem tud más büntetést elképzelni, amely elég szigorú az egy nyáron elkövetett két súlyos szabálysértésért, mint hogy bentlakásos iskolába küldik.)

Jessie aggódik, hogy Pick most kap szobafogságot, amikor az övé végre lejárt.

– Azt akarod, hogy kirúgjanak bennünket innen? – teszi fel a kérdést Mr. Crimmins.

– Nem, uram.

– Amúgy is épp elég vékony jégen táncolunk.

– Igen, uram.

Jessie hallja Pick lépteit a lépcsőn, úgyhogy becsukja az ajtaját, és visszafekszik az ágyba. Nem esett szó szobafogságról. Jessie behunyja a szemét. Holnap felveszi a sárga bikinijét.

•••

Másnap reggel, tenisz előtt Jessie ránéz Pick ajtajára, de be van csukva – *még alszik.* Amikor Jessie hazaér a teniszezésből, a fiú biciklije eltűnt, és a szobája ajtaja nyitva van.

Kiment a strandra, ahogy szokott.

Jessie átveszi a fürdőruháját, és fontolgatja, hogy ebédet csomagol, de egyetlen percet sem akar elvesztegetni. Átfut az All's Fairbe, a kis nappaliba, ahol Blair a kanapén hever, a lábai közé egy párnát gyömöszölt. A nagy újság vele kapcsolatban az, hogy új ruha van rajta, amelyet Kate egy katalógusból rendelt számára. Az anyaga narancssárga kordbársony, a nyakkivágása fodros, az ujja hosszú, és habár nem kimondottan nyári viselet – Blair fektében is izzad benne –, a szétesőfélben lévő sárga ruhához képest mégis haladás.

– Kölcsönkérhetek egy dollárt? – kérdezi Jessie. – Biciklivel kimegyek a Surfside-ra, és szeretnék venni egy hamburgert a büfében.

Egy pillanatig aggódik, hogy Blair rákérdez, szabad-e biciklivel mennie a strandra, vagy közli vele, hogy ötven centet elkölteni egy hamburgerre, negyed dollárt sült

krumplira és másik negyed dollárt egy kólára pazarlás, amikor a konyhában is talál teljesen megfelelő ételt.

Blair azonban fel sem pillant.

– A szobámban van a táskám – mondja. – Vegyél ki, amennyit akarsz.

– Rendben, köszi! – feleli Jessie. Egy másodpercig szemrevételezi Blairt. Aggódnia kellene a nővéréért? Úgy néz ki, mint egy hatalmas, narancssárga zombi, akit elbűvölnek a tévében nézett szappanoperák. – Hozhatok neked valamit?

– Nekem? – ocsúdik fel Blair. – Nem. De azért köszönöm.

Jessie elhatározza, hogy soha nem lesz terhes.

•••

Bámulatos, hogyan megváltoztat mindent a szabadság. A nap fényesebben ragyog, az ég kékebb, a Fair Street házainak virágládái mind első díjat érdemelnek. Jessie könnyebben veszi a levegőt, a lábait biztosnak és erősnek érzi, miközben kerekezik.

Találkozni fog Pickkel a strandon!

Amikor megérkezik a Surfside Beachre, keresni kezdi Pick biciklijét a biciklitárolóban. Amikor nem látja, pánikba esik. Mi van, ha máshová ment? A Cisco, a Madaket vagy a Steps Beachre? Jessie elképzeli magát, ahogy szigetszerte hiábavalóan keresgél. De aztán megpillantja a tároló legvégén az árulkodó zöldesfekete színt és a kormányon a fehér ragasztószalagot. Nincs lezárva, ami gondatlanság a részéről,

de nem meglepő. Pick valószínűleg a kommunabeli élethez van szokva, ahol minden közös volt, és nem volt szükség zárakra. Jessie hozzáláncolja a biciklijét az övéhez, aztán a sajátját a tárolóhoz.

Csábító hamburger- és sülthagyma-illat szállong a büfé felől. Jessie gondolkodik, megálljon-e, de előbb Picket akarja megkeresni. Két dollárt vett ki Blair pénztárcájából, hogy meghívhassa Picket ebédre.

A Surfside Beach zsúfolásig tele van. A homokos partot széltében színes napernyők és takarók pettyezik, és a zsongás versenyre kel a tranzisztoros rádiókból bömbölő zenével. Jessie először a Creedence számát, a *Proud Mary*t hallja, aztán pár másodperccel később a *Touch Me*-t a Doorstól. A tömeg nagyrészt családokból áll, de itt-ott tizenévesek csoportjai is fellelhetők – rögbilabdát dobáló fiúk, meg a karjukat és a lábukat babaolajjal kenegető lányok. Picket keresve Jessie végigpásztázza a strandot. Úgy képzeli, hogy sokat úszik, aztán szundít egyet; lehet, hogy meghívták, szálljon be a meccsekbe. Reméli, hogy így van. Ez egy zsúfolt, vidám strand, ennélfogva az egyedül üldögélés csupán szentimentális kilátás.

– Jessie! – Jessie felpillant, és igen! – lejjebb, a víz felé meglátja Picket a mustársárga fürdőnadrágjában, amint neki integet. Nem tudja elrejteni a mosolyát, ahogy a strandpapucsában végigkecmereg a forró homokon. Pick vigyorog. – Gondoltam, hogy te vagy az – mondja. – De

képzeld csak el a meglepettségemet! Nemcsak hogy kiszabadultál a börtönből, de el is merészkedtél egyedül ilyen messzire! – Jessie háta mögé kukkant. – Egyedül vagy, igaz? Vagy anyukád is veled jött?

– Egyedül jöttem – válaszolja Jessie. Ég az arca; csak nem gondolja Pick komolyan, hogy az édesanyjával jött el a strandra? Ekkor Jessie-nek feltűnik, hogy Pick mögött egy törülközőn, amelyet felismer, hogy az All's Fairből való, egy fekete bikinis lány fekszik. Amikor Pick meglátja, hogy Jessie észrevette, azt mondja:

– Ó, izé, ismerkedj meg Sabrinával!

Jessie hirtelen gyengének és erőtlennek érzi a lábát. Rászól magára, hogy lélegezzen. Nincs miért aggódnia.

Sabrina felugrik. Pickkel egykorú, tizenöt-tizenhat éves lehet, és gyönyörű. Szőke lófarka, széles mosolya, fejlett melle van, és a lábkörmeit eperszínűre lakkozta.

– Szia! – üdvözli Sabrina. Kezet nyújt, akár egy felnőtt. – Sabrina vagyok. Te pedig bizonyára Jessie vagy. Pick állandóan rólad beszél.

– Szia! – cincogja Jessie. Ettől a kijelentéstől kissé erőre kap – hogy Pick állandóan róla beszél –, de tart tőle, hogy nem egészen azt jelenti, amit szeretne, ha jelentene. És valóban, Pick átkarolja Sabrina vállát, és ad egy puszit az arcára.

– Sabrina pincérnő a North Shore-ban – magyarázza Pick. – És tegnap este beleegyezett, hogy a barátnőm lesz. – Sugárzó arccal néz Jessie-re, aki úgy érzi magát, mintha a fiú épp most

zúzta volna össze a szívét a biciklije kerekével, vagy felkapta volna a szívét, mint egy kagylót a partról, és belehajította volna a tengerbe. *Beleegyezett, hogy a barátnőm lesz.*

Sabrina oldalba böki Picket a könyökével.

– Tudod jól, hogy csak azért mondtam igent, mert majd megveszek azért, hogy elmehessek Woodstockba.

– Woodstock vagy semmi! – rikkantja Pick. – Négy hét múlva ilyenkor egy halom megtakarított pénzemnek kell lennie.

Sabrina rámosolyog Jessie.

– Pakolj le! – mondja. – Aztán elmehetünk úszni egyet.

– Ó – hárítja el Jessie –, nem maradok. Csak köszönni jöttem ide. – Gyülekező könnyein át kisandít az óceánra. Szikrázik a víz, és Jessie rettentően kimelegedett a biciklizéstől, de kizárt, hogy képes lenne itt maradni a strandon, kizárt, hogy képes lenne együtt úszkálni Sabrinával és Pickkel. Sabrina Pick *barátnője.* Együtt fognak járni, és nem Jessie megy Pickkel Woodstockba, hanem Sabrina. De akkor most mi van azzal, ami a minap történt? A csókolózással a Little Fairben? Az nem csak egy arcra adott puszi volt; rendesen csókolóztak. Mi változott meg? Pick elment egy tengerparti örömtűzre, talán kettőre, és az igaz, hogy azóta Jessie nem találkozott vele, de gondolatban ezerszer újra átélte a csókolózást, és feltételezte, hogy a fiú úgyszintén. De nyilván a smacizás Jessie-vel nem felelt meg a várakozásának, mert most tessék – leminősítette kishúgstátuszba.

Engednie kellett volna, hogy Pick továbbmehessen. Engednie kellett volna, hogy a pólója alá csúsztathassa a kezét. De akkor ez nagyon új volt, és ő nem állt még készen rá. Szörnyen igazságtalan, hogy Pick most már Sabrinával csókolózik, és Sabrina pólója alá csúsztatja be a kezét. Most már Picket és Sabrinát ragadja el a hév, és Jessie el lett hagyva.

Megfordul, és végigkanyarog a takarók és törülközők útvesztőjén; még ebben a feldúlt állapotában is vigyáz, nehogy homokot rúgjon valakire.

Az egyik tranzisztoros rádió a *Suite: Judy Blue Eyes*-t játssza. *Ez kezdi elérni azt a pontot, amikor már nem találom viccesnek.*

– Jessie! – kiabál utána Pick.

Jessie hallja, de nem néz vissza. Ennyi esze legalább van.

A parkolóban eloldozza a biciklijét Pickétől és a tárolótól, és egy apró, gyerekes mozdulattal lerúgja Pick biciklijét a földre.

•••

Amikor Jessie hazaér az All's Fairbe – *Szerelemben és háborúban mindent szabad,* gondolja, és beleborzong abba, hogy most milyen kegyetlennek tűnik a házuk neve –, meghallja, hogy az anyja emelt hangon beszél a konyhában. Fütyül rá. Küldeni fog egy levelet az apjának, és megírja azt, hogy Garrison hozzádörgölőzött, vagy azt, hogy Exalta antiszemita, vagy azt, hogy Kate olyan sokat iszik, hogy ő nem érzi magát biztonságban, és akkor az édesapja majd megengedi neki,

hogy hazamenjen. El kell szabadulnia erről a szigetről. Ha itt marad, belepusztul, de legalábbis a bensője egy része meghal.

Már most belefájdul a hasa. Biztos benne, hogy soha többé nem fog enni, nem fog aludni, és többé nem lesz sem boldog, sem gondtalan. A saját kárán tanulta meg, hogy a szerelem mindent tönkretesz.

Miközben a Little Fairhez vezető lépcső felé igyekszik, hallja, hogy az anyja előbb Mr. Crimmins, majd Pick nevét mondja. Felülkerekedik rajta a kíváncsiság, és irányt változtat a konyha felé.

Kate és Exalta összefont karral állnak egymással szemben. Jessie egy ütközetbe csöppent.

– Mi a gond? – tudakolja.

– Crimminsék elmennek – közli Kate.

– Elmennek? – csodálkozik Jessie.

– Kiköltöznek – magyarázza Kate.

Jessie el sem tudja hinni, hogy ekkora szerencséje van. Egy kicsit megkönnyebbül.

– Badarság – jelenti ki Exalta. – Bill Crimmins jócskán a hetvenes éveiben jár, a fiú tizenhat éves. Nem rakhatjuk ki őket az utcára csak úgy.

– De bizony, hogy kirakhatjuk őket – erősködik Kate. – Bill Crimmins egy csaló.

– Biztosra veszem, hogy megtett minden tőle telhetőt – állítja Exalta. – És nem szívesen emlékeztetlek rá, drágám, de

ez az én házam, és az egyetlen, akinek beleszólása van abba, hogy ki marad, és ki megy, az én vagyok.

– Anyám, kérlek – győzködi Kate. – Próbáld az én szemszögemből nézni a dolgot! Gondold meg, milyen nehéz ez nekem…

– Jessie és Pick jóban vannak – érvel Exalta. – Jó Jessie-nek, hogy van itt egy másik fiatal. – Felpillant, és észreveszi Jessie-t. – Kedveled az ifjú Pickfordot, igaz, Jessica?

Jessie egyszer csak teniszjátékosként kezd gondolkodni. Mintha Exalta átemelt volna egy labdát a tenyereséhez. *A hálóba üsd a labdát!*, gondolja.

– Igazából, nagyi, nem kedvelem Picket. Egyáltalán nem kedvelem. Szerintem eléggé… – Igyekszik megfontoltan megválogatni a szavait. – Közönséges. – Az édesanyjára pillant. – És veszélyes. Rossz hatással van rám. Arra kért, hogy menjek el vele Woodstockba.

– Woodstockba! – kiált fel Kate.

Exalta láthatóan nem képed el.

– Gondolj arra, hogyan nevelték ezt a fiút! Vagy hogyan nem nevelték, a körülményektől függően. Nem tehetjük ki a szűrét. És én nem fogom megtenni ezt Bill-lel, miután annyi évig, *évtizedig* hűségesen szolgálta ezt a háztartást.

– Több bajt okozott nekünk, mint amennyitől megkímélt bennünket – köti Kate az ebet a karóhoz.

– Ez szamárság, és ezt te is tudod, Katharine – feleli Exalta. – Nem akarok erről többet hallani. Ott maradnak, ahol vannak.

– Anya – próbálkozik Kate.

– Nagyi… – mondja Jessie.

– Elég – zárja le a vitát Exalta.

Jessie felvánszorog a szobájába. Most már kétszeresen is becsapottnak érzi magát. Nem is, háromszorosan – nincs strand, nincs Pick, nincs esély arra, hogy megszabadulhasson Picktől.

Még arra sem tudja rászánni magát, hogy utálja Sabrinát. Sabrina kedves volt. Picknek igaza van, hogy őt választotta barátnőjének. Csinos, kedves, barátságos és idősebb. Nem Sabrina a probléma, hanem ő maga.

Jessie-nek rettenetesen fáj a hasa. Annak ellenére, hogy verőfényes nap van, elhatározza, hogy felveszi a pizsamáját, és bevackolja magát az ágyba. Van egy könyve, amelyet szórakozásból olvashat: a *Mrs. Basil E. Frankweiler összekevert dossziéi,*[40] amely két gyerekről szól, akik megszöknek otthonról, és végül a Metropolitan Művészeti Múzeumban kötnek ki.

Jessie is el akar szökni. Emiatt szeretett volna Woodstockba menni, de Pick nyilván már nem is emlékszik arra, hogy elhívta magával. Nyilván arra sem emlékszik, hogy megpróbálta őt megcsókolni a vajspájzban, és aztán két különböző alkalommal *tényleg* szenvedélyesen megcsókolta.

---

[40] E. L. Konigsburg 1967-ben megjelent regénye. A cím fordítása hozzávetőleges, a könyv nem jelent meg magyarul. Eredeti címe: *From the Mixed-Up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler.*

Megtörtént. Nem csupán álmodta – ámbár most a sors úgy rendelte, hogy ilyen benyomást keltsen.

Jessie-nek tátva marad a szája, amikor leveszi a bikinialsóját. Tele van vérfoltokkal. A menstruációja, gondolja. *Megjött.* Ezt kívánta, ezért fohászkodott, de most már nem számít. Most már egy cseppet sem érdekli.

NEM TALÁLOK HAZA[41]

Tigris Kambodzsában van. Exalta felülbírálta Kate döntését, hogy a tehetetlensége miatt kilakoltatja Bill Crimminst. David nem hajlandó a szigetre jönni. Kate felhívta az irodájában azzal a szándékkal, hogy beszámol neki a Bill-lel kötött megállapodásáról, de amikor a titkárnője kapcsolta, David azt mondta:

– Most nagyon sok a dolgom. Beszélhetnénk később?

Kate kis híján nekiállt nyomulni: *Mikor később? Mit szólnál a ma este nyolc órához?*, de nem tudta volna elviselni, ha a férje azt válaszolta volna, hogy a nyolc óra nem jó, hogy semmikor sem jó, mert *nem* arról volt szó, hogy nem ér rá; neki mindig sok a dolga. Arról volt szó, hogy egyáltalán nem akart Kate-tel beszélni.

A problémái, eszmél rá, összefüggenek egymással. Minthogy ki nem dobhatja Bill Crimminst, talán meggyőzheti, hogy az ő jóindulatának köszönhetően maradhat, feltéve, hogy továbbra is nyaggatja a sógorát a Tigrisre vonatkozó információkért. Kate énjének egy része abba az elképzelésbe kapaszkodik, hogy a kambodzsai küldetés – hogy meggátolják

---

[41] Az angol Blind Faith együttes 1969-es száma, eredeti címe: *Can't Find My Way Home.*

az utánpótlás eljutását a vietkongokhoz – kevésbé veszélyes, mint a csaták Vietnámban, de kit akar becsapni? Mindegyik veszélyes. Mihelyt szert tesz egy megbízható forrásra, amely megerősíti, hogy Tigris legalábbis biztonságban van, Kate fel tud hagyni azzal, hogy alkohollal tompítsa az idegeit, és visszanyerheti David jóindulatát.

Kora reggel a Plumb Lane-en parkoló kisteherautójához mentében elcsípi Billt, és megszólítja:

– Sajnálom, hogy a minap úgy kijöttem a sodromból, Bill. Zaklatott voltam Tigris miatt…

Bill azonnal megenyhül; Kate látja az arcán, hogy megbocsátott. Jó ember, és Exaltának igaza van: több mint három évtizede *valóban* híven szolgálja ezt a házat és a családjukat. Az, hogy ő most haragot és neheztelést táplál Bill Crimmins iránt, és ami még rosszabb, úgy érzi, a férfi *kiábrándította,* ugyanúgy összetöri a szívét, mint az életében minden más.

Bill a vállára teszi a kezét.

– Én megértem, Katie. Én is elveszítettem egy gyereket.

Kate kis híján visszakérdezi: *Csakugyan?* Azon tűnődik, vajon Bill felesége, aki olyan régen meghalt, hogy Kate nem is ismerte, elveszített-e egy babát. De aztán rájön, hogy Bill Lorraine-re céloz, és majdnem rámordul.

Lorraine nem úgy veszett el, ahogy Tigris. A kettőt összehasonlítani majdhogynem sértő, de Kate nem foglalkozik

ezzel. Feltételezi, hogy – a körülményektől függetlenül – Billnek bizonyára hiányzik a lánya.

– Örömmel hagyom, hogy maga és… Pick itt maradjanak – jelenti ki. A fiú neve megakad a torkán, akár egy halszálka. – Persze, maradjanak csak, ameddig szükségük van rá. Kegyetlenség volt tőlem, hogy úgy kirántottam maguk alól a talajt. De legyen szíves, üldözze továbbra is a sógorát, hogy tájékoztassa, ha van valamilyen híre Tigrisről…

– Természetesen – feleli Bill fénylő szemmel. – Nekem is hiányzik, Katie. Úgy gondolok rá, mintha a saját fiam volna.

Óriási érzelmi távolság van aközött, hogy valaki a saját gyerekünk, és aközött, hogy sajátunkként gondolunk egy gyerekre, bár Bill születésétől fogva ismeri Tigrist, és mindig is közel álltak egymáshoz. Mind a ketten a Red Sox lelkes szurkolói, és mind a ketten imádnak autókat bütykölni. Vajon Tigris rábízná Bill Crimminsre az életét? Alighanem, kénytelen Kate elismerni.

– Köszönöm – suttogja.

•••

Van még valami, amit végrehajthat, hogy rendbe hozza azt a zűrt, amelyben találja magát. Valami, ami korábban elképzelhetetlen volt. Miután Jessie és Exalta elindulnak a klubba, Kate kendőt köt a hajára, felteszi a napszemüvegét, és beszáll a Scoutba.

Ahogy végighajt a macskaköves Main Streeten, úgy érzi, mintha egy koktélkeverő belsejében ülne. Eldübörög a polgárháborús emlékmű mellett, és végigzötyög az Upper Main Streeten. Elhalad a két kedvenc háza mellett. A hátulja mindkettőnek a Quarter Mile Hillt szegélyező füves rétre néz. Az egyik rusztikus és pajta jellegű, hullámos ólomüveg ablakain cikcakkos vasráccsal; a másik egy gusztusos fehér sütemény, amely jón oszlopokon nyugvó előtetővel és két üvegezett verandával büszkélkedhet. Ez a két ház ötvözi legjobban a várost és a vidéket, és Kate arról fantáziál, hogy közli Exaltával, vett egy házat az Upper Main Streeten, ami az egyetlen olyan lakcím, amely mindenki fejében magasabb rendűnek minősül a Fairnél. Ám sajna, Kate nem rendelkezik ennyi pénzzel, és ezek a házak öt-hat-, illetve tízgenerációs családok tulajdonában vannak.

A Caton Circle-ön lévő zászlórúdnál Kate az órájára pillant – négy perc. Négy perc nem is olyan rossz. De még mindig eléggé messze jár az úti céljától.

Kihajt a Madaket Roadra. Balra ott áll a Chase Barn, de utána már ritkaságszámba mennek a házak. Ennek ellenére autóútnak szép, nem? Jobbra a Maxcy-tó csillog, akár egy tükör, és aztán Kate felkaptat az autóval a domb tetejére, ahonnan a zöldellő, dimbes-dombos, sok-sok holdnyi Sanford Farmra nyílik kilátás. A Madaket Road huszonhét kanyart számlál; Kate eltűnődik, milyen lehet ezeken néhány koktél után vezetni a sötétben.

Az út legvégén terül el a Madaket nevű falucska. Itt él Madaketi Millie a Hither Creek egyik kis házában; ő áll a legközelebb ahhoz, amit Nantucket népi hősének lehet nevezni. Partvidékvédelmi specialistaként szolgált a második világháborúban, és hosszú órákat töltött azzal, hogy bajba jutott hajókat és német tengeralattjárókat igyekezett kiszúrni. Köztudott, hogy goromba, mint a pokróc, és csak gyerekekkel, állatokkal és a madaketi szomszédaival hajlandó barátságot kötni. Kate azt fontolgatja, hogy bemutatkozik Madaketi Millie-nek, és meghívja ebédre a Mező és Evező Klubba. Ez drasztikus ötletnek tűnik, de valóban az? Bitsy Dunscombe valószínűleg nem áll szóba vele többé; márpedig neki szüksége volna helyette egy új barátnőre, úgyhogy miért is ne lehetne az Millie?

A sziget sokkal nagyobb, mint gondolta.

Kate a kikötő után balra kanyarodik az első jelöletlen földútnál, a Massasoit Bridge Roadnál. Áthajt az azonos nevű hídon, és megnézi az óráját – tizenhat perc a várostól. Amikor a Massasoit Bridge Roadból zsákutca lesz, balra fordul, és nyomban kiszúrja az épületet, amelyről a Red Barn Road a nevét kapta. A pajta vörös színe halvány rózsaszínre fakult, és a tető egy része beomlott. Már nincs használatban, de megőrzött egy bizonyos bájt; valószínűleg Andrew Wyeth is lefestette ezt a pajtát, mögötte a tágas, lapos, szélfútta területtel, előtte pedig az óceánnal.

Csupán egyetlen másik épület van ezen az úton: az a hat hálószobás ház, amelyet David talált az újságban meghirdetett eladó nyaralók listáján. Kate észre is veszi kicsit előbbre. Megáll a terjedelmes kocsifelhajtón. A házat szürke zsindely borítja és fehérek a szegélyei, a zsindely vihartvert, a szegélyek fehére lepattogzik, az egész mégis inkább sugall komolyságot és karaktert, mint elhanyagoltságot. A ház magas és széles; az All's Fair és a Little Fair együttvéve is beleférne. Az elülső verandáról zavartalan kilátás nyílik az óceánra. Kate el van ragadtatva; itt az ember kétségkívül érzi, hogy egy szigeten van.

Megpróbálkozik a bejárati ajtóval. Nincs bezárva, így simán besétál. A ház azonnal otthonos benyomást kelt. Balra egy nappali van, jobbra egy ebédlő, benne tíz bőrtámlájú szék vesz körül egy pompás kerek talapzatú asztalt, középen pedig lépcsősor indul felfelé. A ház végében egy étkezőkonyha helyezkedik el, amelynek nagy ablakai az egykori szántóföldre néznek. Azon valóban rengeteg hely akad egy teniszpályának és egy úszómedencének is, és jóllehet Kate megvetően elutasította Davidnek ezt a felvetését (szégyenkezik, ahogy eszébe jut az éles nyelvű válasza. Vajon miért marad David még mindig a férje?), most arra gondol, milyen csodálatos volna létrehozni idekint egy igazi nyaralót. Korábban hivalkodónak és tapintatlannak tartotta az ötletet, de egyik sem igaz, ha nincsenek szomszédok, akik a tanúi lehetnének.

Az emeleten hálószobák, fürdőszobák és beépített szekrények egyvelegét találja. Az egész emelet fehérre van festve, és valahányszor Kate befordul egy sarkon, újabb hálószoba és fürdőszoba fogadja. Némelyik hálószobában két egyszemélyes ágy áll, némelyikben franciaágy; kettőt egy közös fürdőszoba köt össze, mindkét oldalról nyíló ajtóval, két mosdókagylóval és két toalettasztallal. Van egy tágas beépített szekrény az ágyneműk és a törülközők részére, és egy gyerekszoba, amelyben még mindig ott áll egy kiságy. Van egy szoba, amelynek a falait polcok szegélyezik, tele könyvekkel, duci, puhafedelű nyári regényekkel, és Kate elképzel egy jövőbeli időszakot, amikor az elméje megnyugszik annyira, hogy ismét képes lesz olvasni.

Egy újabb szekrényre számítva kinyit egy ajtót, de mögötte egy lépcsőre bukkan, amelyen felmászik a padlásra. Ez lakásra alkalmas, burkolt padlójú tér – noha brutálisan meleg, elkelne benne egy erős álló ventilátor –, amelyet hat beépített emeletes ággyal bútoroztak be. Az emeletes ágyak nagyon jó minőségűek: igazi fából készültek és masszívak, és a matracok újnak látszanak. Kate elképzeli, hogy a ház ura az unokáinak építette ezeket, talán épp az ő kérésükre, vagy talán meglepetésként, és a testvérek és unokatestvérek nagy becsben tartották az idefent, a felnőttektől távol töltött időt, amikor titkokat meséltek el egymásnak, és kísértet-históriákat eszeltek ki.

Kate azon tűnődik, lesz-e valaha annyi unokája, hogy megtöltsék ezt a padlásszobát.

Visszamegy az első emeletre, hogy megkeresse, melyik lesz Tigris szobája. Az egyik utcára néző, dönti el, amelyben egy nagy ágy van és egy vécé kézmosóval. Amikor Tigris hazajön, elveheti Magee-t, és ebben a szobában alhatnak, és arra ébredhetnek, ahogy a nap első sugarai visszatükröződnek a vízről.

A másik utcára néző szoba az övé és Davidé lesz; ez a legnagyobb hálószoba, és a belőle nyíló fürdőszobában egy karmos lábú kád terpeszkedik. Blair, Kirby és Jessie is talál majd magának szobát, és van egy vendégszoba is, ahol az udvarlókat, az egyetemi szobatársakat és a házastársak rokonait lehet elszállásolni.

Kate megáll a lépcső tetején, és lenéz. Nem számított rá, hogy ennyire fog tetszeni neki a ház; nem számított rá, hogy egyáltalán tetszeni fog neki. Kettős céllal jött el megnézni, egyik sem különösebben fennkölt – hogy megszökjön Exalta elől, és hogy David kedvében járjon. Ám rábukkant egy olyan helyre, amelyet az egész család az otthonának nevezhet. Nem látványos – nincs benne koszorúpárkány, nincsenek felbecsülhetetlen értékű falfestmények, sehol sem lógnak előírásos függönyök. Nincs téglapadló, és a konyhában nincs kandalló, sem furcsa vajspájz. Egyáltalán nincs pedigréje – ha Kate-nek találgatnia kellene, úgy tippelne, hogy tőzsdén szerzett pénzből épült a virágzó húszas években, olyan

emberek nyaralójának, akik imádták a természetet és a privát szférájukat.

A ház rendkívül otthonos. Olyan hely benyomását kelti, ahol Daviddel boldogan eltölthetnék a hetvenes, a nyolcvanas, és ha szerencsések, a kilencvenes éveket. Talán még azt is itt fogják nézni, ahogy az új ezredév hajnalán felkel a nap.

A 2000. év; csupán harmincévnyire van, mégis mintha egy tudományos-fantasztikus könyvben olvasna róla az ember.

A gondolat felderíti. A következő ezer évet itt, a Red Barn Roadon fogja köszönteni.

•••

Kate nem kockáztatja meg, hogy a házból hívja fel a Laundry Ingatlanügynökséget, mint ahogy személyesen sem mehet be az irodába, mert valaki esetleg meglátja, és beárulja Exaltának. Úgy dönt, hogy a Nantucketi Elektromos Művek oldalában sorakozó nyilvános készülékek egyikéről telefonál. Dél van, és egy újabb kánikulai nap. A város kihalt, ami jó. Mindig akadhat valaki, aki észreveszi, hogy nyilvános telefont használ, és eltűnődik azon, hogy esetleg viszonya van. Bitsy Dunscombe egészen biztos, hogy erre gyanakodna.

Igyekeznie kell.

Csupán egyetlen személy telefonál, egy szőke tizenéves, háttal Kate-nek. Éppen azt ordítja a kagylóba:

– De akkor *hol* van? Hallottak felőle? Nem? Az égvilágon *semmit?*

Amikor lecsapja a telefont, Kate-nek elakad a lélegzete.

– Pick? – kérdezi hitetlenkedve. Ez az első alkalom, hogy a nevén szólítja. Bill Crimmins tapintatosan kihagyta a megfelelő bemutatást, de természetesen Kate és Pick elmentek néhányszor egymás mellett. A fiú mindig a biciklijén ülve a strandra tartott, vagy dolgozni, vagy épp visszajött a strandról vagy a munkából. Ha odanéz, és meglátja, integet, Kate pedig visszainteget.

Picket szemlátomást felzaklatta a telefonbeszélgetés, és zavarban van, hogy felismerték. Végighúzza a karját a szemén. Sírt volna? Kate visszajátssza magában a szavait, és hirtelen megérti: a fiú nyilván az édesanyját kereste.

– Üdv, Mrs. Levin – mondja. Színpadiasan széles mozdulattal a telefonok felé int. – Mind a magáé. – Megfordul, hogy elinduljon; Kate látja a telefonoszlophoz támasztott biciklijét. Rendes körülmények között örülne, ha könnyen megszabadulna tőle – kényes témát akar megbeszélni, és nem szeretné, ha a fiú véletlenül meghallaná, és különben is kínosan érzi magát a társaságában. Nem bírja rászánni magát, hogy alaposabban megnézze. De Pick olyan nyilvánvalóan gyötrődik, hogy nem hagyhatja szó nélkül.

– Pick, jól vagy? Minden rendben? Lorraine-t próbálod megtalálni?

A fiú a járdát bámulva bólint, aztán felemeli a fejét, és Kate szemébe néz.

– Maga ismerte őt, igaz? Az anyukámat?

– Ó – lepődik meg Kate. Úgy kell neki, minek nyitotta ki a száját. – Hosszú idővel ezelőtt ismertem. De igen, évekig dolgozott a családunknak. – Kate nyel egyet. – Vigyázott a gyerekekre, az idősebb gyerekeimre még kiskorukban.

– Nem tudom, hol van – mondja Pick. – Nem tudom, hová ment, és azt sem, hogy mikor jön vissza. Vannak dolgok, amiket szeretnék elmesélni neki. Ezt az egész nyarat… Úgy értem, van állásom, és előléptettek, átkerülök a melegkonyhára…

Kate elmosolyodik.

– Gratulálok!

– És van egy új barátnőm. A neve Sabrina. Ő a legcsinosabb pincérnő az étteremben, és vicces is, meg okos. Van két öreg hölgy, akik állandóan az étteremben étkeznek, és Sabrina Arzénnak és Vén Csipkének hívja őket. – Pick szeme, veszi észre, Lorraine szeme, olyan fagyoskék, mint a tengeri kavics. – Elnézést.

Kate a karjára teszi a kezét. Csokibarna, ahogyan mondani szokás.

– Sose mentegetőzz! Ha valaki megérti, milyen az, ha valaki hiányzik, az én vagyok. A fiam a tengerentúlon van.

– Jessie mondta – bólint Pick. – Bizonyára nagyon büszke.

– Az vagyok – feleli Kate. – De persze nagyon nehéz. – Együtt álldogálnak még néhány másodpercig szótlanul, aztán Kate a telefon felé fordul. – Nos, jobb lesz, ha lebonyolítom a hívásomat.

Pick felszáll a biciklijére.

– Viszlát otthon!

Otthon, gondolja Kate. A fiú négy hete lakik olyan emberekkel, akiket alig ismer, mégis otthonnak tekinti a házat. Ez vagy csodálatos, vagy a legszomorúbb dolog, amelyet Kate valaha hallott; nem tudja eldönteni.

Bedob egy tízcentest a nyílásba, és tárcsázza a számot.

– Laundry Ingatlanügynökség – szól bele a recepciós.

– Igen – mondja Kate. – Szeretnék ajánlatot tenni egy házra.

REPÍTS A HOLDRA (ISMÉTLÉS)

Egyik reggel, szinte csodával határos módon, amikor Blair felébred, jól érzi magát. Még annál is jobban; fel van villanyozódva. Kikászálódik az ágyból, és felveszi a ruháját. A narancssárga kordruha, amelyet Kate vett neki, július közepéhez képest túl meleg, de az, hogy van, lehetőséget nyújt Blairnek, hogy „Vén sárgaság”-nak becézett, hű sárga ruháját kimossa, kivasalja és megvarrogassa. Még azelőtt leér reggelizni, mielőtt Exalta és Jessie elindulnak Jessie teniszórájára. Jessie mogorván bámul bele a zabpelyhes tálkájába. Két nappal korábban Jessie bekopogott Blairhez, hogy elújságolja, megjött a menstruációja.

– Mit csináljak? – kérdezte Jessie.

Blair kis híján azt felelte: *Keresd meg anyut,* de mostanában Kate-tel beszélgetni ugyanannyira hatékony, mintha egy tévészereplővel beszélgetne az ember; lehet, hogy Kate beszélt Jessie-vel, de nyilván nem igazán hallotta, mit mond. Kate-re mostanában nem lehet számítani, és bizalmasan sem lehet beszélni vele. Nem érdekes, ő, Blair kihasználja ezt az alkalmat, hogy fejlessze anyai képességeit. Levonszolta magát a kanapéról.

– Elmegyek a patikába – válaszolta Blair. – Szaladj fel, és hozd le a táskámat!

Később, miután megmutatta Jessie-nek, hogyan tudja legügyesebben kezelni a havi vérzését, hozzátette:

– El kell mennünk venni neked egy melltartót. – Jessie elvörösödött. – Nem lehet elkerülni – szögezte le Blair.

•••

Ma reggel, amikor Exalta a klubba indulás előtt elmegy felöltözni, Blair megérinti Jessie vállát.

– Délután csak mi ketten elkirándulunk a Buttner'sbe.

Blair banánt eszik reggelire mogyoróvajjal, aztán elmossa mindenki edényét, és egy pohár narancslevet meg egy tálka enyhén cukrozott epret készít oda az édesanyja helyére. Visszamegy az emeletre, és megérkezése óta először kicseréli az ágyneműjét. Nagyon élvezi a tiszta, friss ágynemű tapintását; egy levendulamintás fehéret választott. Miután beágyazott, és a párnákat felrázta, Blair leviszi a piszkos ágyneműt a mosógépbe, majd kifeszíti a szárítókötelet a kertben. Pompás nap van, legszívesebben leülne a lépcsőre, és az arcát a nap felé fordítaná, de nincs elpocsékolni való idő. Sok mindent kell véghez vinnie.

Felmegy, hogy összepakolja a kórházi táskáját: egy hálóinget, amelyről négy hónappal ezelőtt letett, de reméli, hogy az ikrek megszületése után ismét jó lesz rá, papucsot, hajkefét, parfümöt, hajcsavarókat, egy fogkefét, egy púderkompaktot és dr. Spock könyvének egy példányát, amelyet még egyszer sem nyitott ki.

Rendet csinál a szobájában, letörli a port a toalettasztalról, aztán előveszi a folyosón lévő szekrényből a porszívót. Végighúzza a fapadlón és a fonott szőnyegen.

Ismét lemegy, kiveszi az ágyneműt a mosógépből, és kiakasztja a szárítókötélre. Hallja, hogy Exalta és Jessie hazaérkeznek. *Tökéletes időzítés!,* gondolja. Elviszi Jessie-t a Buttner'sbe, és utána a Charcoal Galley-be, hogy megünnepeljék a belépését a felnőtt női létbe.

Blair a hátsó udvarban csípi el a Little Fair felé igyekvő Jessie-t.

– Hahó, öltözz át, megyünk a Buttner'sbe, és utána ebédelni.

– Jó – feleli Jessie. Egy kicsit vidámabbnak tűnik, mint reggel, de aztán Blair hangokat hall, és Jessie arcáról lehervad a mosoly. Ahogy Blair kikukucskál a száradó ágynemű mögül, azt látja, hogy Pick érkezik a biciklijén, és a kormányon egy csinos szőkeség ül. Csikorgó kerekekkel állnak meg a Plumb Lane-en, és a lány nevet, amikor lepottyan a bicikliről az utcára, alig sikerült megállnia a lábán.

– Szia, Jessie! – kiáltja Pick.

– Szia, Jessie! – köszön a vele lévő lány is.

Jessie szó nélkül felviharzik a Little Fair emeletére.

O-ó, gondolja Blair. Odaballag a kapuhoz, és beengedi a boldog párt.

– Szia, Pick! – mondja, aztán kezet nyújt a lánynak. – Szia, Blair vagyok.

– Sabrina – mutatkozik be a lány. Megnyerő mosollyal néz Blairre. Csupa fehér fog, kék szem, és kicsi, virgonc mellei vannak. Blairt egy cukrozott süteményre emlékezteti. – Pick barátnője vagyok.

Pick *barátnője!* Blair most hall először barátnőről, bár igaz, hogy ezen a nyáron saját magán kívül nemigen figyelt oda másra.

– Örülök, hogy megismertelek – mondja. Feltételezi, hogy Jessie elutasító viselkedése kettőjükkel szemben csak egyvalamit jelenthet. – Hová igyekeztek?

– Készítek valami ebédet Sabrinának – feleli Pick. Fejével a Little Fair felé biccent. – Odafent.

– A nagypapád nincs itthon – közli Blair. – Úgyhogy gátat kell szabnom ennek a tervnek. Sajnos nem hagyhatom, hogy gardedám nélkül legyetek odafent.

Pick vág egy fintort, amely annyira ismerős, hogy Blairt kirázza a hideg. Bizonyára bevillant neki egy emlékkép Lorraine-ről.

– Jessie fent van – mondja Pick. – Lehet ő a gardedámunk.

– Jessie-t elviszem – válaszolja Blair. – Sajnálom, Pick, tudom, hogy ciki, de ez is a házi szabályok közé tartozik. Azóta vannak érvényben, amikor annyi idős voltam, mint te. Menjetek be a nagy házba! Azt hiszem, édesanyám és a nagymamám is ott vannak.

Pick felsóhajt.

– Kösz, nem. Azt hiszem, inkább eszünk egy hamburgert a Charcoal Galley-ben.

Ez pech, gondolja Blair. De semmi vész, elviheti Jessie-t a Cy's Green Coffee Potba is.

– Sziasztok! – mondja hangosan.

•••

Ahogy a Main Streeten ballagnak a Buttner's felé, Blair Jessie-re néz:

– Hát… megismerkedtem Pick barátnőjével. – Nem érkezik válasz a húgától. – Helyesnek tűnik, és elég csinos.

– Gondolom – veti oda Jessie, miközben megvonja a vállát.

– Persze nem olyan csinos, mint te – teszi hozzá Blair.

Jessie megtorpan.

– Blair?

– Tessék.

– Légy szíves, hagyd ezt abba!

Blair olyan éles fájdalmat érez a hasa tájékán, mintha Jessie szavai keresztüldöfnék.

– Rendben, bocsánat.

– Essünk túl *ezen* – teszi hozzá Jessie, és kivágja a Buttner's ajtaját.

A Buttner'snek mindig ugyanolyan az illata, gondolja Blair. Az új iskolai egyencipők bőrének, a főzött merinói gyapjúból varrt tengerészkabátoknak, az elárusítónők parfümjének és a padlóviasznak a szagegyvelege. Blair egész életében ebbe az

áruházba járt; jobban szereti a bostoniaknál, még a Filene'snél is.

Hátravezeti Jessie-t a női fehérneműosztályra, és ott találja Miss Timsyt, ugyanazt a nőt, aki tizenkét évvel ezelőtt neki kereste a megfelelő melltartót. Francesca Timsy vénkisasszony, született nantucketi, aki a húgával, Donatella Timsyvel él egy apró házacskában a Farmer Streeten. Mindkét Timsy nővér énekel a Szent Pál kórusában. Olyan vének, mint az országút, és mégis, különös módon Miss Timsy pontosan ugyanúgy néz ki, mint tizenkét évvel ezelőtt – kékes árnyalatú ősz haj (hetente egyszer berakatva Claire Elaine szomszédos szépségszalonjában), acélkeretes szemüveg, ceruzaszoknya és a nyakában egy mérőszalag.

– Katie Nichols? – álmélkodik Miss Timsy. – Te vagy az? Megint gyereket vársz?

Blair ráteszi a kezét Miss Timsy pálcikavékony karjára.

– Én Blair Foley vagyok, Miss Timsy, Kate lánya. Ikreket várok. – Blairt mulattatja, hogy összekeverik elbűvölő édesanyjával, bár biztosra veszi, hogy ennek az az oka, hogy Miss Timsy jóformán teljesen szenilis.

Miss Timsy szemlátomást azonnal visszazökken 1969 nyarára, mert így felel:

– Ó, Blair, drágám, hát persze. A szemem megtréfál, ami nem meglepő, amilyen nagy a hőség. Hallottam, hogy ikreket vársz. Donatella összefutott édesanyáddal a piacon.

– Nos, ma azért jöttünk, hogy Jessie húgomnak vegyünk melltartót! – közli Blair. Jessie majd elsüllyed szégyenében, és Blair ráébred, hogy hangosabban beszél a szokásosnál, mert próbál alkalmazkodni Miss Timsy elaggott füléhez. – Az első melltartója!

Miss Timsy szemügyre veszi Jessie-t.

– A húgod? Ez nem Kirby. Kirby szőke.

– Ő nem Kirby – javítja ki Blair. Észreveszi, hogy Jessie igyekszik még kisebbre összehúzni magát, és reméli, hogy nem kell végigvenni Miss Timsyvel az egész családfát. – Ő Jessica, a legfiatalabb.

Szerencsére Miss Timsy már továbblépett a feladatra. Megszemléli Jessie mellkasát.

– Nos, azt már most megmondhatom, hogy néhány röpke éven belül pompás melleid lesznek. Gyere, méretet veszek rólad!

Jessie esdeklő pillantást vet Blairre, de ő úgy tesz, mintha nem látná. Miss Timsy profi, és az általa végrehajtott méretvétel felér egy beavatási szertartással. Blair túlélte; Kirby is túlélte; Jessie is túl fogja élni.

– A babakelengye-részlegben leszek! – kiáltja oda nekik.

Miközben végigkanyarog a nőiruha-osztályon, és megcsodálja az őszi divatot – már kitették a holmikat, jóllehet még csak július közepe van –, újabb éles fájdalom hasít belé. Azon tűnődik, egyáltalán bele fog-e férni őszre a szokásos ruháiba.

Továbbmegy a gyerekruharészlegre, és megrohanják az emlékek arról, amikor Kate-tel és Exaltával vásároltak itt az iskolakezdés előtt. Egy olyan évre is emlékszik, amikor Tigrist még babakocsiban tolták, vagyis az édesapja még alighanem élt. Egy másik év is eszébe jut, amikor kiválasztott egy kasmírmintás blúzt, amelyhez tartozott egy hozzáillő narancssárga szoknya is, de a szoknya valami módon nem érkezett meg Brookline-ba, és Blair sírt, mert fel akarta venni az első tanítási napon. Kate felhívta a Buttner'st, akik postára adták a szoknyát, de vajon odaért időben? Blair erre nem tud visszaemlékezni. Rengeteg dolog, amely abban a pillanatban rettentően fontosnak tűnik, később elhalványul. Jessie most zavarban van, amiért méretet vesznek róla egy melltartóhoz, tíz év múlva azonban, amikor már rendelkezni fog a Miss Timsy által megjósolt pompás keblekkel, fekete csipke és push-up melltartókat fog vásárolni, hogy lenyűgözze az udvarlóit, és talán egyszer egy délután, amikor a Marliave-ban villásreggelizik a barátnőivel, elmeséli a sztorit, hogy hogyan kapta élete első melltartóját a Buttner'sben.

Végül Blair megérkezik a bébirészlegbe, a csecsemő- és kisgyerekholmikhoz és az újszülött-kelengyéhez. Az ikreknek nincs semmijük, és senki nem is küldött semmit. Blair elhatározza, hogy kiválaszt mindkét nem számára négy öltözetet, hogy legalább valamije legyen. A ruhácskák édesek és picikék, mint általában a finom babaruhák. Blair kiválaszt négy alapdarab fehér rugdalózót, kettőt fehér paszpóllal,

kettőt kékkel, és négy matrózruhácskát, két fiúnak és két lánynak valót. A matrózruhák egyáltalán nem praktikusak, ezzel tisztában van, de nem tud ellenállni nekik. Odaadja a kis ruhákat az eladólánynak, aki a kasszához viszi őket.

– Még ne üsse be ezeket – mondja Blair. – A húgom melltartókat próbál.

Blair visszaindul a fehérneműosztályra, hogy megnézze, Jessie hogyan boldogul. Hallja Miss Timsy szüntelen karattyolását:

– Látod, drágám, ez milyen jól megemel? És most vállakat hátra, fel az állat…

Blairbe hirtelen akkora fájdalom hasít bele, hogy megtántorodik; olyan, mintha óriási kezek szorítanák össze a hasát. Fojtott hangot hall, mint amikor kipukkan egy luftballon, és ömleni kezd a víz a lába között.

Felsikolt.

Miss Timsy kidugja a fejét a próbafülke függönye mögül, az eladólány pedig odarohan, hogy megfogja Blair karját.

– Jól van, kisasszony? – kérdezi, aztán észreveszi a Blair lába körül gyülekező tócsát. A lé végigfolyik a csupasz lábán, és Blair megszégyenülve, zavartan áll, arra gondolva, hogy valami módon elveszítette az uralmat a hólyagja fölött, és összepisilte magát, de egy tized másodperccel később ráébred, hogy a magzatvize folyik éppen el *a Buttner's kellős közepén,* egy forgóállvány mellett, amely fiú kertésznadrágokat mutat

be. Olyan erős és kitartó fájdalom tör rá, hogy tudja, ez az. Fájások. Vajúdás.

– Jessie! – kiabálja. – Mennünk kell, most azonnal!

Jessie kiszalad a próbafülkéből, csak a sortja és egy fehér melltartó van rajta.

– Vedd fel a pólódat! – rendelkezik Blair. – Mennünk kell. Vajúdok. Megindult a szülés.

– Hívunk egy mentőautót – szól hozzá Miss Timsy.

– Ne, ne – nyögi Blair. Nem akar jelenetet csinálni; épp elég rémes, hogy rájuk kell hagynia, takarítsanak fel utána. – Mennünk kell. A táskám, a holmim… édesanyám majd bevisz, nem lesz gond.

Őrületes fájdalom. Blair a fogait csikorgatva elszámol tízig. Elmúlik.

•••

Jessie-vel a Main Streeten gyalogolnak, Blair teljes erőből Jessie karjára támaszkodik. A Mitchell's Book Corner előtt Blairre rátör egy újabb fájás – mintha egy teherautó gázolná el.

– Meg kell állnunk egy percre – mondja. A könyvesbolt előtt van egy pad, és Blair hallja, hogy Jessie megkérdezi tőle, nem akar-e leülni, de Jessie hangja gyengén és távolról szól. Blair fejében csak a saját gondolatainak és ennek a perzselő, fehéren izzó fájdalomnak jut hely. Nem hiszi, hogy a leülés segítene; talán még tovább is rontana a dolgokon – mintha *létezhetne*

még annál is rosszabb, hogy a Main Streeten kezd el szülni a perzselő napsütésben.

Végigszáguld rajta a fájdalom. Megbicsaklik a térde, de Jessie erősen tartja.

– Elszaladjak anyuért? – kérdezi Jessie.

Blair csak a fájás elmúltával tud megszólalni.

– És *itt hagynál* egyedül? Nem, menjünk csak!

Már elérnek a Main Street és a Fair sarkára, amikor jön egy újabb fájás.

– Menj – mondja Blair. – Én itt leszek.

Jessie végigszáguld az utcán. Blair nekitámaszkodik egy fának. A kvéker imaház az utca túloldalán áll csöndes, derűs nyugalomban. Blair kényszeríti magát, hogy a kvéker imaházra gondoljon, de a fájdalom megsemmisítő erejű. Felemészti. Sír és verejtékezik, és átkozza azt a napot, amikor megismerte Angust, aki most ezerhatszáz kilométerre van innen, Houstonban. Blair megpróbál visszaemlékezni az aznapi dátumra. Úgy véli, tizenötödike van, tehát holnap történik meg a Holdra szállás. Igaz? Nem számít. Angus annyira elérhetetlen, hogy ezzel az erővel akár a *Holdon* is lehetne.

Megáll mellette egy autó. Blair lesüti a szemét, és azt kívánja, hogy menjen tovább. A lábai ragadnak a magzatvíztől, a ruhája háta csuromvíz, és legszívesebben köddé válna – más sem hiányzik most neki, mint egy irgalmas szamaritánus.

– Blair!

Az édesanyja és Jessie az a Scoutban. Jessie kiugrik, és odatámogatja Blairt az utasüléshez, de hogyan fog beszállni? Blair szembefordul az autóval, miközben Jessie a fenekét nyomja, és valahogyan betuszkolja. Jön egy újabb fájás.

– Nem mehetünk végig a macskaköveken – mondja Blair.

– Micsoda? – hökken meg Kate. – De drágám, máshogy nem lehet.

– Nem! Mehetünk! Végig! A! Macskaköveken! – közli Blair olyan hangon, amely mintha nem is az övé volna. – Tolass!

– Tolassak? – szörnyülködik Kate. – Drágám, a Fair Street egyirányú.

– Tolass, anyu! – szól közbe Jessie. – Nem jön mögöttünk senki. Majd én figyelek.

Újabb fájás. Blair üvölt.

Kate tolat.

– Menj! Tovább! – vezényel Jessie. – Egészen a Lucretia Mottig nem jön semmi.

Köszönöm, istenem!, gondolja Blair. A Lucretia Mottról ráhajtanak a Pine Streetre, onnan a Lyonsra, majd a South Mill Streetre, amely éppen a kórházzal szemben találkozik a Prospect Streettel.

Kate csikorgó gumikkal áll meg a sürgősségi osztály parkolójában, és azonnal megjelenik két betegszállító egy hordággyal.

– Nem hagytok itt, ugye? – kérdezi Blair az édesanyját.

– Melletted leszünk, drágám – biztosítja Kate. – Nem leszel egyedül.

Blair behunyja a szemét. Nem lesz egyedül. Kate és Jessie itt lesznek. *De valaki hiányzik,* gondolja Blair.

– Valaki hiányzik – motyogja az egyik betegszállítónak.

– Ó, igazán? – kérdezi az. – A férje?

Angus?, gondolja Blair. *Nem.*

A hiányzó családtag Kirby.

•••

Blair tizennyolc órán keresztül vajúdik, ami kimerítőnek hangzik, bár, igazság szerint csak az eleje és a vége jelent erőpróbát. A fájások gyorsan követik egymást, és erősek, de aztán megérkezik dr. Van de Berg, és utasítja a nővért, Myrtle-t, hogy adjon Blairnek valamit, amitől „kényelmesebben" érzi magát.

– Itt jön a borocskája – közli Myrtle, miközben belefecskendez valamit Blair vénájába.

Az éjszaka legnagyobb részét félálomban tölti. Hajnalban ébred fel, amikor a nővér azt mondja neki, hogy ideje nyomnia.

Kate ott áll az ágya mellett, és Jessie egy támla nélküli széken ül a sarokban. Blair tudja, hogy ezt egy nagyvárosi kórházban nem engednék meg, de örül, hogy itt egy kicsit lazábban értelmezik a szabályokat. Jessie sebészmaszkot visel, amely olyan mókásan fest rajta, hogy Blair elneveti magát.

Dr. Van de Berg újból felbukkan, ezúttal kék műtősruhában.

– No, ki akar megszülni egy-két gyereket? – tréfálkozik. Megvizsgálja Blairt. – Már látszik az első baba feje, Blair – közli. – Nyomjon egyet! – Hát ez is elérkezett. Blairen úrrá lesznek az érzelmek. Babája születik, két babája. Családja lesz, itt és most, 1969. július 16-án, ugyanazon a napon, amikor ember indul a holdra. Angust bizonyára teljesen leköti a küszöbön álló kilövés, a számítások többszöri ellenőrzése és az állandó kapcsolattartás a Kennedy-fokkal. Sejtelme sem lesz, hogy egy szigeten, ötven kilométerre a massachusettsi partvidéktől, épp világra jönnek a gyerekei. – Nyomjon, Blair, nyomjon! – biztatja dr. Van de Berg. – Blair nyom. – Még egyet! – utasítja dr. Van de Berg.

– Nyomj, drágám! – buzdítja Kate.

Blair ránéz az édesanyjára. Kate haja a szokásos kontyba van összefogva; őszibarackszínű ruhát visel, és nyakában gyöngysort. Vasmarokkal szorítja Blair kezét, és ő érzi, ahogy Kate átadja neki az erejét, megajándékozza a lelkierejével. Blair tudja, hogy az édesanyja már átélte ezt, ahogy előtte a nagyi, és előtte az ő édesanyja, Mimi, és így tovább. Blair reméli, hogy Jessie figyel, és megtanulja, hogy minden nő erős és csodálatos.

Erős, gondolja Blair. *Csodálatos.*

– Kislány! – jelenti be dr. Van de Berg. – Tökéletes kisbaba.

Kislány!, gondolja Blair, és szárnyal a szíve. Jessie tágra nyílt szemmel felpattan, a kezét az idegességtől vagy az örömtől ökölbe szorítja. Kate szipog, és letöröl egy könnycseppet.

– Az unokám – suttogja.

Dr. Van de Berg úgy adja Myrtle kezébe a babát, mint egy vekni kenyeret, amelyet most vett ki a sütőből.

– Még nem végeztünk – közli. – Most vehet pár mély lélegzetet, aztán újból nekilátunk.

Blair odafordul az édesanyjához.

– Vettem rugdalózókat.

– Miss Timsy elhozta őket hozzánk – feleli Kate. – Három melltartó kíséretében Jessie számára. Köszönöm, hogy ezt elintézted. Én is akartam…

– Hát akkor rajta! – szólal meg dr. Van de Berg. – Már látszik a feje.

– Én egy másik kislányra fogadok – mondja Myrtle. – Valószínűleg egypetéjűek.

– Nyomjon! – vezényel dr. Van de Berg.

Blair nyom.

Kate megszorítja a kezét.

– Te akkora bajnok vagy, drágám!

Blair nagyon nyög, miközben minden erejével nyom.

– Még egyet, kérem – mondja dr. Van de Berg.

– Nem tudok – nyöszörög Blair.

– De tudsz, drágám – jelenti ki Kate. – Gyerünk, most!

Blair ismét nyom, és ellazulást, megkönnyebbülést érez.

– Fiú – hirdeti ki dr. Van de Berg ujjongó hangon. – Egy gyönyörű kisfiú. Van egy kislánya és egy kisfia, anyuka.

Blair sírva fakad.

Távirat
Dr. Angus Whalennek, Houston, Irányítóközpont, Texas
Genevieve Foley Whalen
reggel 6:38-kor megszületett, 2770 gramm
George Nichols Whalen
Reggel 6:44-kor megszületett, 2410 gramm
Anya és a babák jól vannak.

Két órával később, miután a babákat megmosdatták és bepólyázták, és miután Blair megszülte a méhlepényeket, és összevarrták, és miután sikeresen mellre tette mindkét babát, hogy elfogyasszák életük első táplálékát, szól, hogy tévét szeretne nézni. Csaknem délelőtt kilenc óra van. A felbocsátásnak fél óra múlva kell végbemennie.

Myrtle a homlokát ráncolja.

– Nem akar inkább aludni?

– A férjem asztrofizikus – magyarázza Blair. – Évek óta ezen a feladaton dolgozik. Ezért nincs most itt. Houstonban van, az irányítóközpontban.

– Várjon – mondja Myrtle. Eltűnik a folyosón, és néhány perc múlva egy kis fekete-fehér tévével tér vissza. Leteszi a Blair ágya végében álló asztalra.

– Ezt a tévét a nővérállomáson tartjuk – informálja Myrtle. Bedugja a konnektorba, és addig babrál az antennával, amíg

kitisztul a kép – a floridai Kennedy-fok látszik, és emberek ezrei, akik részt vesznek a fellövésen. Amikor Blair meglátja a három asztronauta – Neil Armstrong, Buzz Aldrin és Michael Collins – fényképét a képernyőn, megborzong. Szeretné közhírré tenni, hogy noha ezek az úriemberek lépnek ki az űrbe, rajtuk kívül még nagyon sokan vannak, akik ezt lehetővé tették – köztük dr. Angus Whalen. A „boldogságkoktél" határozottan hat, mert Blair egy rövid önvizsgálat után megállapítja, hogy szemernyi haragot vagy neheztelést sem érez Angus iránt, amiért elmulasztotta a szülést. Lefoglalta a saját munkája, mialatt Blair is végezte a magáét. Tisztában van vele, hogy ez nem feminista hozzáállás, de egy cseppet sem érdekli. Ikrei vannak! A legjobb összeállítás! Egy lány és egy fiú. Amikor dr. Van de Berg megdicsérte: „Szép munka volt, anyuka!", őrá, Blairre utalt. *Ő* az anyuka!

A szülészeti osztály önkéntes nővére, Tracy jön be Myrtle után. Két üveg Asti Spumantét hoz egy jéggel teli ágytálban.

– Azért vettük elő a pezsgőt, mert nagyon ritka itt az ikerszülés – magyarázza Myrtle.

Blair tapsikol.

– Igyunk valamennyien egy kicsit, amikor fellövik az űrhajót!

– Még tart a műszakunk – mondja Myrtle –, de egy-két korty nem fog megártani. Elvégre ez hatalmas esemény. Ikrek és a Holdra szállás *ugyanazon a napon!*

Tracy, az önkéntes nővér papírpoharakat hoz, Myrtle elpukkantja a dugót.

Beindulnak a motorok, tűzfelhő tör ki az űrhajó alól, és a tévébemondó hangjában alig titkolt izgalommal végzi a visszaszámlálást:

– Öt… négy… három… kettő… egy… *kilövés!* – Blair a szobában lévő emberekre emeli a poharát, és ujjongó kiáltást hallat.

– Egészségükre! – kiáltja. – Emelem poharam a következő felderítetlen területre! – *Ez a pohárköszöntő,* gondolja, *nagyon sok szinten érvényes.*

Felbukkan az ajtóban dr. Van de Berg, és nézi, ahogy az űrhajó áttöri a légkört. Arcán őszinte csodálattal fordul a szoba felé.

– A gyermekei egy rendkívüli világba lépnek be – jelenti ki.

Távirat
Blair Foley Whalennek, Nantucketi területi Kórház,
Szülészet
Megkaptam az örömteli hírt az ikrekről. Minden jót
kívánok, és gratulálok! Július 25-én térek vissza Bostonba.
Angus.

TŰZGYŰRŰ[42]

1969. július 17.

Drága Tigris!

Jessie most úgy gondol Tigrisre, mint Anne Frank Kittyjének az ő képére alakított változatára, mert egyáltalán nincs meggyőződve arról, hogy Tigris valaha is elolvassa ezt a levelet. Ez a kétely szabadságot ad neki. Ha ez a levél sosem kerül elolvasásra, akkor megírhatja a teljes, szűretlen igazságot.

Ez nagyon mozgalmas hét volt.

Jessie mindjárt az elején kis híján elújságolja Tigrisnek, hogy megjött a menstruációja, de aztán tétovázni kezd, mert mi van, ha végül *mégis* elolvassa? Annyira gusztustalannak fogja tartani – és teljes joggal –, hogy talán össze is gyűri és kidobja, mielőtt eljutna a jó részhez.

Csütörtökön délután Blair elvitt a Buttner'sbe, hogy néhány új ruhaneműt vegyen nekem.

---

[42] Johnny Cash amerikai countryénekes 1963-as száma, eredeti címe: *Ring of Fire.*

Fontolgatja, hogy megemlíti, hogy tulajdonképpen *melltartót* venni mentek, de ismét cenzúrázza magát, noha biztos benne, hogy Tigris nevetne Miss Timsy kategorikus kijelentésén, miszerint egy napon pompás melle lesz.

Miközben a próbafülkében álltam félig levetkőzve,

Jessie egy szál melltartóban és sortban állt, miközben a háta mögött Miss Timsy a pánt hosszát igazgatta.

egy sikolyt hallottam. Amikor kidugtam a fejemet, azt láttam, hogy Blairnek elfolyt a magzatvize, és teljesen beterítette a Buttner's padlóját. Megindult a szülés.

A Buttner's eladónői felajánlották, hogy mentőt hívnak, de Blair ragaszkodott hozzá, hogy gyalogoljunk haza, noha nagy fájdalmai voltak. Jó néhányszor meg kellett állnunk, egyszer pont a Bosun's Locker előtt, és attól féltem, hogy a babák ott helyben elkezdenek kibújni, és a Bosun's törzsvendégeinek kell világra segíteniük őket, de végül Blair hagyta, hogy előrefussak anyuért. Blair nem volt hajlandó végigzötyögni a macskaköveken, ezért anyu kitolatott a Fair Streetről, hogy eljussunk a kórházba. Hála istennek, hogy a nagyi nem látta!

Szóval most jön a fontos újság: Hivatalosan is nagybácsi vagy! Van egy Genevieve Foley Whalen nevű unokahúgod és egy George Nichols Whalen nevű unokaöcséd.

Jessie azon tűnődik, nem fog-e Angus tiltakozni, hogy mindkét baba Blair családja után kapta a nevét, utána meg azon, hogy ő választotta-e a Genevieve és a George neveket, bár kétli. A kórházban senki sem érdeklődött Angus felől, ami meglepte Jessie-t, de aztán úgy okoskodott, hogy a történelem során rengeteg halász – bálnavadászok és hasonlók – élt Nantucketen, továbbá mindig is sok volt az olyan nyári feleség, amilyen Kate is, asszonyok, akiknek a férje a hét során a városban dolgozott, tehát elképzelhető, hogy az apa nélküli szülés itt szokványosabb, mint képzelte.

Angus nem volt itt, mert tegnap volt a napja, hogy az Apollo-11-et fellőtték a Holdra.

Vajon Tigris tud a Holdra szállásról?, tűnődik Jessie. *Kapnak újságokat?* Szenteste Tigris és Jessie együtt nézték az Apollo-8 keringését a Hold körüli pályáján, és hallgatták, ahogy az asztronauták felolvastak a Teremtés könyvéből, és megegyeztek, hogy jó így befejezni egy szörnyű évet.

Houstonban van, az irányítóközpontban dolgozik, és amikor Blair ezt elmesélte a nővéreknek, behoztak egy tévét a szobába, hogy meg tudjuk nézni. Hoztak két üveg pezsgőt is, és még nekem is adtak egy pohárral!

Jessie töpreng, mennyit akar megosztani Tigrissel. Mert a helyzet az, hogy Jessie nem csupán egy pohár pezsgőt ivott.

Mindenkit lekötött a Holdra szállás, így, miután Jessie megitta a saját pezsgőjét, felhajtotta Blairét és Myrtle nővérét is. Eddig még sosem kóstolt alkoholt, és az íze iránti kezdeti idegenkedés után – szénsavas volt, akár a szóda, de savanyú és keserű – vidám, pezsgő érzés rohanta meg, és a világ hirtelenjében csodálatos helynek tetszett, amely egyszerre képes magában foglalni a gyerekszülés intim csodáját és az űrutazás széles körben várt varázslatát.

Az asztronauták a világűrből belátják az egész Földet – Nantucket szigetét és Vietnámot egyaránt –, és ez valami oknál fogva megvigasztalta Jessie-t.

Ha megállt volna a pezsgőnél, a dolgok talán nem csúsztak volna ki egyre jobban a kontrollja alól. Ám amikor később a délelőtt során Kate és Jessie hazamentek a kórházból, Jessie tompa fejfájás fenyegetését érezte, és eleget tanult az édesanyjától és a nagyanyjától, hogy tudja, ezt az állapotot másnaposságnak nevezik, és csak úgy lehet hatékonyan elhárítani, ha az ember tovább iszik.

Amikor Jessie felmászott a Little Fair lépcsőjén, arra számított, hogy otthon találja Picket – a biciklije a kerítésnek volt támasztva –, de a fiú szobájának ajtaja csukva volt. Jessie, őszintén szólva, megkönnyebbült. Kinyitotta a hűtőt. Az ajtó alsó polcán egy sereg erős, barna Budweiser sör sorakozott. Jessie megszámolta, kilenc darab. Az üvegek egész nyáron ott voltak. Vajon Mr. Crimmins észrevenné, ha egy hiányozna?

Jessie kételkedett benne, de biztos, ami biztos, kicsit széjjelebb húzta az üvegeket, hogy ne látszódjon a hézag.

Visszavonult a szobájába a sörösüveggel, és a konyhaszekrény fiókjából kivett sörnyitóval. Ahogy lepattintotta a kupakot, eszébe jutott, amit a természettudomány-órán tanult az egyszerű gépekről. A sörnyitó egy emelőkar.

Megitta a sört. Először még rosszabb íze volt, mint a pezsgőnek, de néhány korty után érezte, hogy visszatér a tompa, meleg érzés. Képes volt nem odafigyelni az ízre, csak lehúzta. Böffentett egyet.

Még *egy sör?*, tűnődött. A feje kezdett szédülni.

Ekkor hangokat hallott – Pickét és egy lányét. Sabrina. Itt van, fent a házban. Egészen eddig Pick hálószobájában voltak? Jessie kivágta a szobája ajtaját, és kiviharzott.

– Szia, Jessie! – üdvözölte Pick. – Hallottam, hogy megszülettek a babák. Egy fiú és egy lány. Ez nagyon menő.

Jessie haragosan meredt Sabrinára.

– Tudod, hogy nem szabad kettesben itt lennetek felnőtt jelenléte nélkül!

Sabrina, aki mindeddig kedves volt Jessie-hez, hirtelen azzá a fúriává vált, akinek Jessie remélte.

– Na, és mit fogsz csinálni, beköpsz bennünket?

– Megtehetném – felelte Jessie. – A családom már úgyis fontolgatja, hogy kiteszik Pick és a nagyapja szűrét. Ha anyám

megtudja, hogy Pick felhozott ide, fogadok, hogy nagyon dühös lesz.

– Jessie – szólalt meg Pick. Félt; Jessie látta az arcán. Jessie ráébredt, hogy hatalma van.

Sabrina megvonta a vállát.

– Mindegy. Úgyis haza kell mennem lezuhanyozni.

Odafordult Pickhez.

– Viszlát a melóban! – Megcsókolta; a csók nyálas volt, és hosszúra nyúlt. Jessie gyomra felfordult, és kis híján ott helyben elhányta magát, de Pick eltolta Sabrinát. Legalább őbelé szorult némi illem.

Sabrina leszaladt a lépcsőn, és eltűnt, otthagyva az egymásra meredő Jessie-t és Picket.

– Jessie – kezdte a fiú.

– Néhány nappal ezelőtt – vágott közbe Jessie –, még *velem* csókolóztál.

– Tudom, Jessie, de…

– De mi?

– Az még azelőtt volt, hogy megtudtam, Sabrina viszonozza a vonzódásomat.

Ez a válasz arculcsapásként hatott, de Jessie büszke volt magára – meg sem rezzent. Egyszerűen csak akkora gyűlölettel bámult Pickre, amennyit csak össze tudott szedni. – Kedvellek, Jessie, de még csak tizenhárom éves vagy. Sabrina tizenöt. Együtt dolgozunk. Az első pillanattól fogva tetszett

nekem. Annyira csinos! Úgy értem, te is csinos vagy, és nagyon kedves, de…

– De neked Sabrina tetszik. Őt kérted meg, hogy járjatok, és *őt* kérted meg, hogy menjen el veled Woodstockba. De emlékszel még, hogy előtte *engem* kértél, menjek veled, igaz?

– Igaz – felelte Pick. – De csak vicceltem. – Nyelt egyet. – Nem kinevetni akarlak, de, szóval, mindketten tudjuk, hogy soha nem engednének el Woodstockba.

– *Téged* nem fognak elengedni Woodstockba! – kiabálta Jessie egyre harciasabbá váló hangon. – Kizárt, hogy Mr. Crimmins elenged, úgyhogy meg kell majd lógnotok Sabrinával, és egészen biztos, hogy elkapnak titeket! – Jessie hinni akarta, hogy ez igaz, de ismerte Pick józan paraszti eszét is. El fog menni Sabrinával Woodstockba, hallgatják majd az együtteseket, táncolnak, és összekuporodva alszanak el valaki teherautójának a hátsó részében. Pick meg fogja találni az édesanyját, és bemutatja Sabrinának, a barátnőjének. Jessie tisztán látta maga előtt az egészet: Pick és Sabrina – és nem Jessie. Jessie itt marad Nantucketben, kötelességtudóan eljár a teniszórákra, pelenkát cserél, és várja, hogy hírt halljon arról, hogy a bátyja él-e, vagy meghalt.

– Jessie, sajnálom – békítgette Pick. – Nem akartalak… Szerintem te nagyon klassz lány vagy. Szóval, azért még barátok vagyunk, ugye?

Könnyek csorogtak végig Jessie arcán. Az borította ki, hogy Pick ilyen kedves, holott ő teljes szívéből gyűlölni szerette volna.

– Barátok? – Jessie félrehajtotta a fejét. – Ebben nem vagyok biztos, Pick. Egyáltalán nem. – Érezte, hogy ez a válasz erőt ad neki, és épp elég szappanoperát nézett Blairrel, hogy tudja, mit kell csinálni ezután. Sarkon fordult, bevonult a szobájába, és csöndesen, de határozottan becsukta maga mögött az ajtót.

Jessie úgy dönt, hogy Tigrisnek nem kell tudnia óriási megaláztatásáról, az összetört szívéről, sem a későbbi másnaposságáról – olyan erősen fájt a feje, hogy úgy érezte, mintha szét akarna hasadni a koponyája. Most már tisztában van az ivás vonzerejével, de az összes rossz következményével is.

Nem éri meg.

Ez tehát az unokahúgunk és az unokaöcsénk születésének története. Blairt csak vasárnap engedik haza – mivel ikrei vannak, hosszabb időt kell a kórházban töltenie –, és amikor a babák hazaérkeznek, megmutatom nekik a fényképedet, és mesélek nekik a bátor nagybátyjukról, Tigrisről.

Hiányzol! Írj hamar!

Szeretettel, Messie

Másnap az élet visszatér a megszokott mederbe, noha Jessie-nek semmi kedve elmenni a teniszórára. Megpróbálja

kihúzni magát alóla azzal, hogy megkéri Kate-et, hadd kísérje el a kórházba megnézni a babákat, de Kate felvilágosítja, hogy George-ot aznap reggel metélik körül, ezért a délután alkalmasabb lenne a látogatásra. Jessie nem tudja pontosan, mi az a körülmetélés, de amikor megkérdezi, Kate a fejét rázza, mintha azt mondaná, hogy ez nem témája az udvarias társalgásnak.

Így aztán Jessie és Exalta elindulnak a klubba, de előbb beugranak a postára, hogy Jessie bedobhassa a Tigrisnek szóló levelét a postaládába. Exalta olyan elnéző és sajnálkozó arckifejezéssel nézi, mintha Jessie a Télapónak adna fel levelet.

Jessie-ben még dúl a Pick iránt érzett haragja. Mérges pillantást vet Exaltára.

– Te szoktál egyáltalán írni Tigrisnek?

– Gyere már, különben elkésünk – nógatja Exalta.

Jessie azonban állhatatos. Unja már, hogy folyton semmibe veszik, nem hallgatják meg, el akarják terelni a figyelmét.

– Nagyi, szoktál írni Tigrisnek? Írtál neki egyszer is, mióta a tengerentúlon van?

– Nem – feleli Exalta. A szótag csupaszon és kegyetlenül lóg a levegőben, és Exalta alighanem ráébred erre, mert hozzáteszi: – Talán kellene.

Jessie legszívesebben azt sikítaná: *Talán kellene írnod? Talán?* De az utóbbi időben megtanulta, hogy a csönd erősebb a dühös kifakadásnál.

Amikor megérkeznek a klubba, Jessie úgy érzi, hogy újra lopnia kellene valamit, méghozzá Exalta orra előtt, de az visszafelé sülne el. Inkább elhúz az öltözőbe, hogy le tudjon csillapodni az órája előtt.

– Ne vacakolj sokat! – szól rá Exalta. – Megyek, megkeresem Mrs. Wintert.

Jessie beront az öltözőbe. Annyira dühös, hogy legszívesebben szétverné a tükröt az ütőjével – de hirtelen megáll. Az egyik Dunscombe iker az előtér pamlagán ül, és arcát a kezébe temetve sír.

– Hahó! – szólal meg Jessie óvatosan. Nem tudja biztosan, hogy Helen-e az, vagy Heather. Ha biztos volna benne, hogy Helen az, egyszerűen nem venne róla tudomást, Heathert azonban kedveli, és bánja, hogy ellopta a pénzét.

Az iker felpillant. Helen az.

Jessie most csapdába esett.

– Minden rendben? – kérdezi olyan hangon, amely reményei szerint költőivé teszi a kérdést.

Helen levegőért kapkod.

– *Gyűlölöm* a teniszoktatómat! – feleli.

Jessie kis híján színpadiasan az égre forgatja a szemét. Gondolhatta volna, hogy Helen Dunscombe valami olyan ostobaság miatt sír, mint a tenisz.

– Legszívesebben… legszívesebben *megölném!*

Jessie figyelmét nem a szavak ragadják meg – mindenki meg akar ölni *valakit* –, hanem Helen torokhangja, és az, ahogy

ökölbe szorítja a kezét. Jessie már majdnem megkérdezi, ki a teniszoktatója, de aztán eszébe jut, hogy Garrison Howe. És *ekkor* Jessie megérti. Jóllehet *egyáltalán* nem szereti Helent, leül az előtte lévő dohányzóasztal szélére.

– Garrison – mondja. – Meg… – Nincsenek is szavai erre. Megköszörüli a torkát. – Megtapizott, igaz?

Helen egy másodpercre abbahagyja a sírást, és csodálkozva néz Jessie-re, aztán azt suttogja:

– Honnan tudod?

– Az első óránkon hozzám dörgölőzött – feleli Jessie. – Elfutottam.

– Én szóltam anyukámnak, amikor első alkalommal előfordult – meséli Helen. – Azt válaszolta, hogy drámázom, és hogy ne túlozzak tovább. Aztán megint megtette – a kézfejével végigsimított a mellemen, miközben a szervámat igazgatta –, és amikor ezt is elmondtam anyukámnak, közölte, hogy minden férfi ilyen, és jobb, ha hozzászokom.

Jessie csak pislog. Ő pontosan emiatt nem volt elég bátor ahhoz, hogy szóljon Kate-nek – vagy bárki másnak.

– Együtt oda kellene mennünk Ollie Haywardhoz, és elmondani neki – jelenti ki. – Ha mind a ketten ugyanazt állítjuk, el kell hinnie.

Helen a fejét rázza.

– Lehet, hogy elhiszi, de *tenni* nem fog semmit. Még Heather is azt hiszi, csak a lehetőséget keresem, hogy átkerülhessek Topherhez.

Ha Jessie nem tudná, mit művel Garrison, lehet, hogy ő is ezt hinné.

– Szóval *senkinek* sem akarsz szólni? – kérdezi. Aztán olyat tesz, amit korábban elképzelni sem tudott – kezet nyújt Helennek.

Helen elfogadja, és halványan Jessie-re mosolyog.

– Nos – mondja –, neked épp az imént mondtam el.

•••

Jessie az egész teniszóráján úgy püföli a labdát, mint még soha. A tenyerese tűzgolyó, a fonákja biztos és pontos, a szervája pedig perzselő – legalábbis Jessie-nek úgy tűnik, mivel *annyira dühös.* Garrison undorító dolgokat engedett meg magának Helen Dunscombe-mal szemben, és alighanem az összes többi nőnemű tanítványával szemben, akik lehet, hogy még Helennél és Jessie-nél is fiatalabbak.

Ez a gondolat teszi képessé Jessie-t, hogy eltalálja a labdát, és felmenjen a hálóhoz. Suze a másik oldalon készenléti állásban előrehajol, mindkét keze az ütője nyelén.

– Gyerünk! – lelkesedik. – Most ne hagyd abba! Nagyon jó passzban vagy. Egész nyáron nem láttam tőled ilyen erős játékot.

– Suze – szólal meg Jessie. – El kell mondanom neked valamit.

Jessie-nek eszébe jut az édesapja tanácsa, hogy mindig gondolkodjon, mielőtt beszél.

– Mielőtt hozzád kerültem, Garrison volt az oktatóm. – Elhallgat, hogy lélegzetet vegyen. – Az első óránkon egy kétkezes fonákot mutatott meg nekem, és hozzám dörgölte magát.

– Hozzád… olyan sokat sejtetően? – lepődik meg Suze. Csípőre teszi a kezét. – Te most viccelsz velem?

– Elfutottam – folytatja Jessie. – És megkértem a nagymamámat, kérjen nekem másik oktatót, egy lányt, és akkor kaptalak téged.

– *Elmondtad* a nagymamádnak, mit csinált Garrison? – kérdezi Suze. – Elmondtad *másnak* is?

– Nem.

– Jaj, Jessie! – sopánkodik Suze. A hangja egyszeriben gyengéddé válik. – Nekem elmondhattad volna. Tudod, hogy hozzám bármikor fordulhatsz.

– Most fordulok hozzád – mondja Jessie. A nap tűzi a narancssárga salakpályát. Jessie-nek annyira melege van, hogy úgy érzi, mintha a Nap felszínén állna. Vízre és árnyékra volna szüksége. De aztán elképzeli a többi lányt, akik közül néhány talán csak tizenegy éves, vagy még annyi sem, egy olyan lányt, aki jövő nyáron lesz tizenkét-tizenhárom éves, amikor Garrison visszajön ide, ezért tovább beszél. – Helen Dunscombe-ot is megtapizta. Az öltözőben sírt emiatt. Megérintette a mellét, miközben megmutatta neki, hogyan kell szerválni. Helen elmondta az édesanyjának, aki erre azt felelte, hogy a férfiak már csak ilyenek.

– Micsoda? – Suze most már kiabál. Teljes magasságában kihúzza magát, és a tenyerével ütögeti az ütőjét. – Nos, vagyis nem téved. A férfiak *valóban* ilyenek. De mi nem vagyunk kötelesek ezt eltűrni. Jessie, hallod, amit mondok? *Nem* vagyunk kötelesek eltűrni!

– Mit fogunk tenni? – kérdezi Jessie. Hirtelen megbánja a döntését, hogy a bizalmába avatja Suze-t, és rájön, hogy nem lett volna szabad név szerint említenie Helen Dunscombe-ot. – Elmondod Ollie Haywardnak? – Jessie látja lelki szemeivel, ahogy Suze betereli Ollie irodájába, sőt, esetleg a Mező és Evező igazgatójának, Mr. Bosley-nak az irodájába, vagy – mind közül a legborzalmasabb – az igazgatótanács elé, az olyan öreg férfiak elé, mint Mrs. Winter férje. Jessie-nek el kell majd mondania a kínos igazságot, és a neve beszennyeződik, és Helen Dunscombe neve is beszennyeződik –, és Helen esetleg visszakozik, és letagadja, hogy a dolog megtörtént, és akkor Jessie magára marad, és mutogatnak rá. Bármelyikre kerül is sor, az Jessie-nek rosszabb lesz, mint Garrison Howe-nak. – Kérlek! A nagymamám, a családom… nem tudhatják meg.

Suze arcát beárnyékolja a sapkája ellenzője; a vakító napfényben Jessie csak a cinkkenőcs fehér csíkját látja tisztán az oktatója orrán. Azt azonban meg tudja állapítani, hogy Suze mélyen a gondolataiba merül.

– Nem mondom el Ollie-nak – jelenti ki Suze. – Nem fogja érdekelni, de még ha érdekelné is, nem fogja megfelelően

megbüntetni Garrisont. *Én* viszont igen. Én majd gondoskodom róla, hogy Garrison adja be a felmondását.

Jessie kifújja a visszatartott lélegzetét. Suze megérti. Suze a példaképe.

– Hogyan fogod ezt elérni? – tudakolja.

– Megnyerem segítségnek Jeffrey Pryort, aki biztosított a csekélységem iránti soha meg nem szűnő rajongásáról. – Suze önelégülten mosolyog. – Mindent meg fog tenni, amire kérem.

Jessie el van bűvölve, de koránt sincs meglepve. Suze az az ember, aki rajongásra inspirál.

– Megkéred, hogy jól agyabugyálja el Garrisont?

– Jobbat tudok – feleli Suze. – Jeffrey két állást tölt itt be. Ő a büfében a grillező – *vagyis,* gondolja Jessie bűntudatosan, *tőle lopta el a Twizzlerst –, és* ő a férfiöltöző felügyelője! – Suze diadalittasan a levegőbe csap.

Jessie összezavarodott.

– Nem értem.

– Nos, hadd világosítsalak fel! – magyarázza Suze. – Megkérem Jeffrey-t, hogy tegyen Bengay krémet Garrison szuszpenzorába, viszketőport a zoknijába, és *hashajtót* a kólájába! – Suze vigyorog. – Higgy nekem, Garrison egy héten belül eltűnik innen.

Jessie elképzeli, ahogy Garrison az órája kellős közepén rohanvást távozik a pályáról a mosdó irányába, attól félve, hogy esetleg roppant kínos baleset éri mindenki szeme láttára.

Legszívesebben megölelné Suze-t. Alig várja, hogy elmondhassa Helen Dunscombe-nak!

– Jól van, térjünk vissza az alapvonalhoz! – jelenti ki Suze. – Tartozol nekem még egy röptével.

AHOL AZ ŐRTORONY MERED[43]

Pénteken alighogy Kirby beér a munkahelyére, Mrs. Bennie tájékoztatja, hogy Kennedy szenátor és az unokatestvére, Joe Gargan bejelentkeztek a szobáikba, de az estét máshol töltik.

Kirbynek tudomása van róla, hogy a szenátor partit rendez a Chappaquiddick-szigeten a Kazánház-lányok számára. Patty nővére, Sara is közéjük tartozott, és most ő is eljött a partira Martha's Vineyardra. Aznap délután, amikor beugrott a Narragansett Avenue-i házba, hogy üdvözölje a húgát, Pattyvel együtt Kirbyt is meghívta. Sara O'Callahan cseppet sem hasonlított a sótlan Tommyra; látszott, hogy a családban a nőknek jutottak a minőségi gének. Sarának sötét haja és tejfehér bőre volt, akárcsak Pattynek, bár Sara haja pixie-frizurára volt vágva, mint Mia Farrow-nak, ami kék szemét képtelenül nagynak és kereknek mutatta. Karcsú volt és divatos a piros A vonalú ruhájában és vert arany fülbevalójával. Magával hozta a barátnőjét, Mary Jót, egy másik Kazánház-lányt, aki Bobby Kennedy titkárnőjeként dolgozott. Mary Jo sötétkék vászon ingruhát és gyöngysort viselt. Kirby mind Sarára, mind Mary Jóra csodálattal tekintett.

---

[43] Bob Dylan 1967-es száma, eredeti címe: *All Along the Watchtower.* A magyar cím Barna Imre fordítása.

Csupán öt-hat évvel lehettek idősebbek nála, de tapasztaltnak és kifinomultnak tűntek. Kirby szeretett volna olyan lenni, mint ők.

Olyan is leszek, mint ők, határozta el.

Mióta egy héttel korábban véget vetett a kapcsolatának Darrennel, Kirby nyugtalanul töprengett. Kicsoda ő? Mit akar az élettől? Le kell ráznia magáról a szívfájdalmat és a kiábrándultságot, és neki kell látnia egy valódi identitás kovácsolásának. Vissza fog térni ahhoz a személyhez, aki az első tiltakozó felvonulás reggelén volt, amikor felvette a batikolt, békejeles pólóját, és felhúzta rojtos antilopcsizmája cipzárját. Az a nő szenvedélyes és higgadt, gondtalan és magabiztos volt. Kirby korábban úgy érezte, hogy a Scottie-val folytatott szerelmi viszonya és a kapcsolata Darrennel kisebbítette, de most már megérti, hogy épp ellenkezőleg: az a két kapcsolat, még ha kudarcba fulladtak is, adtak neki valamit – mégpedig erőt és határozottságot.

Amikor szeptemberben visszatér a Simmonsba, végre nyilatkozni tud, mi legyen a főszakja: politikatudomány. A tanulmányaira fog összpontosítani, és megpályázik egy szakmai gyakorlatot, talán Tip O'Neill képviselőházi elnök irodájában. Vagy talán, de csak talán találkozik Kennedy szenátorral a fogadóban, akinek bejön, és odaadja neki a névjegyét. Szállingóztak olyan szóbeszédek, hogy indul az elnökválasztáson Nixon ellen.

A Chappaquiddick-szigeti partin azonban nem tud részt venni. Tizenegykor már dolgoznia kell.

– Csak egy kis időre gyere el! – nógatta Patty. – Grillezés lesz, hétkor kezdődik. A vacsora után azonnal eljöhetsz. Biztosra veszem, hogy valaki elvisz a komphoz, onnan aztán el tudsz gyalogolni a fogadóba. – Megragadta Kirby kezét, és Kirby tízcentes nagyságú sötét zúzódásokat látott Patty csuklóján.

– Bár elmehetnék! – mondta Kirby. Egyetlen másodpercig fontolgatta, hogy beteget jelent, és elmegy a partira – egész nyáron egyetlen éjszaka sem hiányzott –, de ez felelőtlenség lett volna, és tudta, kizárt, hogy kibírná a partit egy ital vagy egy spangli nélkül. Különben sem tartozik oda. Ha elmenne, végső fokon potyaleső volna – Sara húgának a barátnője. Az ösztönei azt súgták, hogy jobb megoldás, ha később a fogadóban mutatkozik be Kennedy szenátornak.

Ennek ellenére őrült féltékenység szállta meg, miközben segített Pattynek ruhát választani.

– Luke tud róla, hogy elmész erre a partira? – kérdezte. Ha ő féltékeny, elképzelni sem tudta, Luke mit érezhet.

– Nem tartozik rá – felelte Patty, majd amikor meglátta Kirby arckifejezését a tükörben, hozzátette: – Most mi van? Nem vagyok a tulajdona.

•••

Mrs. Bennie ritkán tartózkodik ilyen későn a fogadóban; Kirby feltételezi, most azért van itt, hogy biztosítsa, hogy a szenátor itt-tartózkodása alatt minden rendben menjen. De a rúzsa elhalványult, és a kontya meglazult. Halálosan kimerültnek látszik, és Kirby kis híján szól neki, hogy menjen haza, hogy mostantól már ő is kézben tudja tartani a dolgokat. Mrs. Bennie azonban sürgető szükségét érzi, hogy kiadjon egy utolsó figyelmeztetést.

– Ne felejtsd el, Katharine, fő a *diszkréció.* A szenátor magánszférája és személyes kényelme elsődleges fontosságú számunkra.

– Igen, asszonyom – feleli Kirby.

Kirby úgy folytatja a munkát, mintha minden a normális mederben folyna. És minden a normális mederben is folyik, leszámítva az ő felfokozott tudatosságát. A szenátor bármelyik pillanatban beléphet a bejárati ajtón. Elég lesz, dönti el Kirby, hogy amikor meglátja, csak annyit mond: *Legyen kellemes éjszakája!* Teddy Kennedy fiatal és jóképű, bár nem annyira jóképű, mint Bobby, és Kennedy elnököt meg sem közelíti. *Milyen lehet egy ilyen család tagjának lenni?,* tűnődik Kirby. Feltételezi, hogy Teddy Kennedy ugyanúgy gondol a fivéreire, ahogyan ő gondol Blairre és Jessie-re.

Vendégek szállingóznak be kettesével a fogadó halljába, aztán felmennek lefeküdni. Egy-két nő megáll, hogy megdicsérje Kirby ruháját, egy hímzett százszorszépekkel díszített laza, sárga ingruhát, amely a legélénkebb,

legvidámabb színű darabja. Inkább a recepciópultnál nézi át a számlákat, mint a hátsó irodában, nehogy lemaradjon bármiről vagy bárkiről.

Amikor végez, engedélyez magának tizenöt percet, hogy átadja magát a Darrenről szóló gondolatoknak.

•••

Darren szótlanul fuvarozta haza a Lobsterville Beachről, és úgy véli, hogy a fiú beletörődött az ő szemléletmódjába: Darren túl közel áll a szüleihez, és ez nem teszi lehetővé, hogy folytassák a kapcsolatukat. De mielőtt Kirby kiszállt az autóból, Darren megfogta a kezét, és az ajkához szorította.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondta. – Kedvellek, Kirby.

– Igen – válaszolta ő. – Én is kedvellek téged.

– Talán, amikor már mind a ketten a városban leszünk, iskolában, esetleg…

Kirby nem hagyta, hogy Darren befejezze a mondatot. Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Tudta, mit javasol a fiú – hogy folytassák ősszel, amikor visszatértek az iskolába, amikor nem a szüleik házában laknak. Kirby belátta, hogy ez az ötlet nagyon vonzó; hogy lenne kilenc hónapjuk, ami alatt a szerelmük annak a családnak nevezett bosszantó apróságnak a hőbörgése nélkül virágba szökkenhetne.

Csakhogy ez nem volna valóságos.

Kirbyt kielégítette, hogy Darrent besorolta a gyenge kategóriába – de vajon neki volna elég bátorsága hazavinni

Darrent Kate-hez és Davidhez? Igen, persze. A szülei elfogulatlanok. De mi a helyzet Exaltával? Ezen a ponton Kirby meglehetősen közel került ahhoz, hogy megértse Darren kellemetlen helyzetét. *Nem* volna ínyére, hogy bemutassa Darrent a nagyanyjának.

Ennek nem így kellene lennie, gondolta.

A vállára dobta a táskáját, bevonult a házba, felment a jégkunyhóba, és levetette magát az ágyra.

Másnap kopogtak az ajtaján. Michaela volt az. Kirby feltételezte, azért jött, hogy szóljon, ne játssza már le újra meg újra a Simon and Garfunkel-albumát.

– Menj el! – vakkantotta Kirby.

– Darren van a telefonnál – közölte Michaela.

– Mondd neki azt, hogy nem vagyok itthon.

Michaela csípőre tette a kezét.

– Arra kérsz, hogy *hazudjak?*

– Igen – felelte Kirby. – Ha ezt erkölcsi okokból kifogásolod, egyszerűen tedd le a kagylót, aztán vedd le a villáról. Kérlek!

Michaela megvonta a vállát.

– Esetleg megkérdezem, nem akar-e velem randizni – jelentette ki. – Nagyon helyes srác.

•••

Kirby igyekszik kiverni a fejéből ezt a párbeszédet. Addig tologatja a számlákat, míg egy szabályos kupacba

rendeződnek, aztán egy sóhajtás kíséretében visszateszi őket a dossziéba.

Fél kettőkor egy férfi vonul be peckes léptekkel a hallba, és egyenesen a recepciópulthoz megy.

Kirbynek beletelik egy másodpercbe, hogy felismerje Luke-ot. Teljesen ki van fordulva magából: kusza haj, paprikapiros arc. Verejtékezik, és a szeme úgy kidülled, akár egy kecskebékának. Szakadt nyakú zöld pólót visel, és egy bő, húzózsinóros nadrágot. *Pizsamában van,* döbben rá Kirby, és rögtön tudja, hogy valami baj van.

– Luke – szólítja meg. – Történt valami Pattyvel?

Luke két kézzel rácsap a pultra.

– Te mondd meg nekem! – ordítja. – Hol van? Otthon nincs, a moziban sincs, és a bátyja, az az idióta azt mondta, hogy nem látta, úgyhogy maradsz te. Azt hittem, kurválkodtok valahol, mivel, azt mondta, szakítottál a feka pasiddal, de nézzenek oda, te itt vagy! – Áthajol a pulton, és megragadja Kirby csuklóját.

– Engedj el! – kéri a lány halkan. Egyetlen vendéget sem szeretne felébreszteni.

– Hol van?! – sziszegi Luke. Megcsavarja Kirby csuklóját, és ez annyira fáj, hogy biztos benne, hogy el fog törni.

– Fogalmam sincs – feleli Kirby, de szavai még a saját fülének sem hangzanak eléggé meggyőzően.

– Mondd meg! – ordítja Luke.

Kirby csuklójában egyre fokozódik a fájdalom; minél inkább küzd, hogy kiszabadítsa magát, annál élesebben hasít bele.

Elment egy partira, mondja már-már Kirby, a *Chappy*re – de mielőtt megszólalhatna, egy mély hangot hall.

– Hé!

Mindketten megfordulnak, és Luke elengedi Kirby csuklóját. Mr. Ames az, az édes, kedves, megértő Mr. Ames, aki most korántsem néz ki ilyennek. Megragadja Luke-ot a pólójánál fogva, és csaknem felemeli a földről.

– Zaklatja a hölgyet?

– Nem – feleli Luke.

– Ő Luke Winslow, a lakótársam barátja – magyarázza Kirby. – Azért jött ide, mert Pattyt keresi, de én nem tudom, hol van.

Mr. Ames elengedi Luke-ot.

– Nincs joga ahhoz, hogy idejöjjön ebbe a hotelbe, és zaklasson embereket. Láttam, hogy bántalmazta Miss Foley-t. Mit szólna ahhoz, ha kihívnám az edgartowni rendőrséget? – Leveszi a csípőjéről a talkie-walkie-ját.

Luke lehorgasztja a fejét, és bőgni kezd.

Kirby a szemét forgatja.

– Nyilván részeg – állapítja meg. – Hogy jöttél ide, Luke? Autóval? Luke felemeli a fejét.

– Hol van? – kérdezi panaszosan. – Csak az igazságot akarom tudni. Valaki mással ment el szórakozni?

– Az ég szerelmére! – mérgelődik Mr. Ames. – Hívom a rendőrséget.

– Várjon! – kéri Kirby. Kijön a pult mögül, és belesuttog Mr. Ames fülébe. – A szenátor bármelyik percben itt lehet. Szerintem most nem kellene kihívnunk a rendőrséget.

Mr. Ames az órájára pillant.

– Igaza van.

– Esetleg… kölcsönkérhetném a kocsiját, hogy hazavihessem? – veti fel Kirby.

– Hol lakik?

– Chilmarkban. A State Road egyik mellékutcájában.

– Az túl messze van – mondja Mr. Ames. – Minimum negyven percig távol lenne. Hívjon a srácnak egy taxit!

– Rendben – hagyja rá Kirby. Telefonon kér egy taxit, ezalatt Luke magába roskadva ül a hallban a kanapén, és Mr. Ames őrt áll fölötte. Kirby visszagondol a csöndes műszakjaira, amikor valami izgalomra vágyott, és tessék, most itt az izgalom… épp a legrosszabb éjszakán. Kennedy szenátor bármelyik pillanatban megjelenhet, és ahelyett, hogy egy barátságos, vendégszerető hallba lépne be, Luke-ot fogja megpillantani, aki hol arcát a kezébe temetve sír, hol dühösen azt motyogja, hogy meg fogja büntetni Pattyt azért, amit művel.

Lehet, hogy mégis *ki kellene hívniuk a rendőrséget,* gondolja Kirby. Igen. Luke veszélyes. De aztán Mrs. Bennie intelmeire gondol. Ha Mrs. Bennie megtudja, hogy a rendőrség kivonult

a fogadóba a szenátor első itt töltött éjszakáján Kirby egyik barátja miatt…

El kell távolítaniuk innen.

– El kell távolítanunk innen – mondja ki hangosan, leginkább saját magának.

Odakint az utcán megáll a taxi.

– Menjünk, Luke! – mondja Kirby művidámsággal.

– Aludd ki magad, haver! – fűzi hozzá Mr. Ames.

Luke vonakodva feltápászkodik.

– Innen már átveszi? – tudakolja Mr. Ames. – Visszamegyek a posztomra.

– El van intézve – nyugtatja meg Kirby. A bejárati ajtó felé húzza Luke-ot. – Gyere!

Luke lebotorkál a lépcsőn a taxihoz. Nagyon részeg – és teljesen nyilvánvaló, hogy *pszichopata* is. Az a szerepjáték, amelyet Pattyvel csinálnak, csak szépítő kifejezés, vagy pedig egyértelmű eltussolása annak, hogy *bántalmazza* a barátnőjét.

„Nem vagyok a tulajdona”, jelentette ki Patty. Pedig bizonyos tekintetben az, Kirby most már látja. Luke fájdalmat okoz neki, hogy az irányítása alatt tartsa, és ő hagyja.

A taxisofőr kiszáll, hogy kinyissa Luke-nak az ajtót. Fiatal és vékony, egy kis mitugrász. Úgy fest, mintha Jessie kortársa volna, komolyan. Kirby azt kívánja, bár valaki mást küldtek volna.

– Hová lesz a fuvar? – tudakolja a sofőr.

– Chilmarkba megy – feleli Kirby. – A State Roadra.

– Oak Bluffsba megyek – közli Luke. – A Narragansett Avenue-ra.

– Nem! – vágja rá Kirby. Bölcsen hozott magával öt dollárt a házikasszából, hogy kifizesse a taxit. – Chilmarkba megy. A cím… Luke, mi a címed?

Luke bemászik a hátsó ülésre.

– Narragansett Avenue, Oak Bluffs.

Kirby a mitugrász taxis kezébe nyomja az ötdollárost.

– Chilmarkba vigye, de csakis Chilmarkba. A State Road egyik mellékutcájában lakik.

– De melyikben? – akadékoskodik a taxis. – A sziget nyugati felén nincs túl sok utcai lámpa, és egy sereg ház az erdő valamelyik eldugott helyén áll. Nem akarok egész éjjel keringeni, a megfelelő helyet keresve.

– Oak Bluffs – morogja Luke.

Kirby visszanéz a fogadóra. Nem mehet el – de azt sem kockáztathatja meg, hogy Luke Oak Bluffsba menjen. Megtalálja Pattyt, és megbünteti. Kirby elképzel egy monoklit a szeme alatt, vagy valami még rosszabbat.

Mr. Ames azt mondta Kirbynek, hogy nincs rendben, ha elmegy Chilmarkba, mert túl sokáig tart, és nyilvánvalóan szabályellenes, ha Kirby munkaidőben elhagyja a fogadót; nem volna érdekes, ha az egész csak öt percet venne igénybe. Ám pillanatnyilag úgy tűnik, hogy Mr. Amest nem érdekli Patty biztonsága, és ez azt jelenti, hogy Luke pártján áll, ami

logikus, hiszen mindketten férfiak, és az egész ország egy nagy, elnyomó patriarchátus!

Kirby becsusszan az első ülésre; szóba sem jöhet, hogy hátraüljön Luke mellé.

– Majd én mondom, merre menjen – nyugtatja meg a taxisofőrt. – És aztán majd hozzon vissza ide. Induljon, és hajtson, amilyen gyorsan csak tud!

•••

Amikor Kirby visszaér a fogadóba – csaknem egy órán keresztül távol volt, mert eltévesztették a kanyart, és vissza kellett fordulniuk –, a hall csöndes, és a szenátor szobakulcsát elvitték. Kirby hangulata szabadesésben zuhan. Vajon rendben vannak a dolgok, vagy sem? Végigmegy a folyosón, és megkeresi Mr. Amest, aki az oldalsó bejáratnál bóbiskol a székén. Amikor Kirby gyengéden megérinti a karját, felriad.

– Kirby. – Fejét csóválva feltápászkodik. – Megmondtam, hogy ne menjen el. Mit gondolt, ki fogja ellátni a recepción a szolgálatot, amikor a szenátor hazaér?

Kirby ragaszkodik önelégült dühe maradványaihoz.

– El kellett mennem – feleli. – Luke azt akarta, hogy a taxis vigye Oak Bluffsba, a házhoz, ahol lakom. Megtalálta volna Pattyt. *Bántalmazza* őt, Mr. Ames.

– Megértem, hogy segíteni akart a barátnőjének, de van egy állása, Kirby, és ezzel az állással felelősség jár együtt. Van arról

elképzelése, mennyire aggódtam, amikor egyszerűen elrohant anélkül, hogy szólt volna nekem?

– Nagyon sajnálom.

– Nos, szerencséje van – folytatja Mr. Ames. – A szenátor az oldalajtón jött be, és mivel én itt voltam, elmentem a kulcsáért. Hogy őszinte legyek, nem festett sokkal jobban, mint az a másik huligán.

– Komolyan? – csodálkozik Kirby. – Részeg volt?

– Meglehetősen – bólint Mr. Ames. – Úgy nézett ki, mintha ruhástul úszott volna. Szerintem össze volt zavarodva, ezért kopogott be az oldalajtón. Állandóan azt kérdezte, hány óra. Mondtam neki, hogy hajnali fél három, és erre azt kérdezte, biztos vagyok-e benne, hogy már annyi van, úgyhogy odavezettem a faliórához, és megmutattam neki. A furcsa az, hogy volt rajta karóra. – Mr. Ames megvonja a vállát. – Talán megállt.

•••

Mrs. Bennie reggel hétkor meglepetésszerűen megjelenik. Friss és üde benyomást kelt a lóherezöld ingruhájában, nyakában a gyöngysorával. Ez az első alkalom, hogy Kirby leengedett hajjal látja a főnöknőjét; tíz évvel fiatalabbnak, lágyabbnak és csinosabbnak mutatja. Kirby feltételezi, hogy jó benyomást akar tenni a szenátorra. Mrs. Bennie-nek ezzel az új, elbűvölő változatával összehasonlítva Kirby halványnak és kimerültnek érzi magát. Heves vágya ellenére, hogy

találkozzon a szenátorral, megkönnyebbül, amikor Mrs. Bennie közli vele, hogy hazamehet.

– Megkérem Mr. Amest, hogy maradjon kilencig – teszi hozzá Mrs. Bennie. – Úgyhogy másik fuvart kell keresned Oak Bluffsba.

Ez nem gond. Kirbyt amúgy is annyira nyugtalanítják az éjszaka eseményei, hogy most nem is akarná Mr. Ames nyakába varrni magát. Hív egy taxit, és ezúttal egy tetoválásokkal borított, megtermett sofőrt küldenek, aki úgy néz ki, mint egy keménykötésű halász. *Miért nem tudták éjjel ezt a fickót küldeni?,* tűnődik Kirby. *Az mindent megoldott volna.*

Kirby azonnal elalszik a hátsó ülésen, és csak akkor ébred fel, amikor rákanyarodnak a Circuit Avenue-ra. Felül, és összeszedi a holmiját. El sem tudja hinni, hogy elmulasztotta a szenátort. Gyűlöli Luke Winslow-t! És ekkor, mintha csak ezzel az egy gondolattal valahogyan odavarázsolta volna, azt látja, hogy Luke fel-alá járkál a házuk előtt a járdán.

Nem!, gondolja. Nem, ez nem lehet igaz, de mégis, ő az, ökölbe szorított kézzel motyog magában. De legalább lezuhanyozott és átöltözött. Megfésülködött, és fehér pólóinget meg kék kreppbermudát visel. Ez majdnemhogy rosszabb, dönti el; így tiszteletre méltónak látszik.

– Eltévesztettem a címet – mondja Kirby a sofőrnek. – Menjen tovább!

– Menjek tovább, de hová? – tudakolja a sofőr. Amikor Kirby előrehajol, észrevesz egy vicsorgó Elvis-tetoválást az alkarján.

– A metodista táborba – mondja Kirby. Nem tudja Darren pontos címét. – A nagy kék házhoz, Frazier bíró házához. Tudja, melyik az?

– Éppenséggel tudom – válaszolja a sofőr. Megkerüli az Ocean Parkot, és pár pillanat múlva megáll Darrenék háza előtt. – Egy dollár huszonöt lesz.

Kirby odaad neki egy dollár ötvenet, majd kiszáll a taxiból. Egy másodpercig áll a fehér kapuban, azon tűnődve, nem járt volna-e jobban, ha felébreszti Evant az alagsorban, vagy ha keresne egy nyilvános telefont – van egy az édességboltnál –, és egyenesen a rendőrséget hívná fel.

De… itt van. Végigmegy az ösvényen, és bekopog a bejárati ajtón. Egy másodperccel később szemtől szemben áll a jó doktornővel. Frazier doktornő atlétasortot és fehér ujjatlan felsőt visel, a haját egy csíkos homlokpánttal húzza hátra az arcából.

– Helló – mondja.

– Frazier doktornő…

– Darren alszik – vág közbe az asszony. – Csak délre kell beérnie dolgozni.

– Sürgős helyzet állt elő – folytatja Kirby. – Szükségem van a segítségére.

– Miféle sürgős helyzet? – tudakolja Frazier doktornő pajkos hangon. Kirby nagyra becsüli, és azt kívánja, bár kölcsönös volna ez az érzés, de korántsem az, és most Mr. Ames róla alkotott jó véleményére sem támaszkodhat.

– A lakótársamról van szó – válaszolja. – Egy olyan fiúval jár, aki bántalmazza, és a fiú most a Narragansett Avenue-n vár rá a ház előtt, ahol lakunk.

Kirby figyeli, ahogy Frazier doktornőben küzd egymással az orvos üzemmód az anya üzemmóddal. Az anya üzemmód győz.

– Mi köze ehhez Darrennek?

– Semmi, de…

– Szerintem jobb, ha nem keveredik bele – szögezi le Frazier doktornő. – Ő jó fiú. Távol tartja magát a bajtól. Gondolom, a lakótársad fiúja fehér.

Kirby bólint. Nem érti, mi köze ennek bármihez is.

– Ha Darren összetűzésbe kerül egy fehér fiúval… – Frazier doktornő összehúzza a szemét. – Valaki mást kell keresned, hogy segítsen.

– Arra gondoltam, Darren talán jobb belátásra tudná bírni.

– Az olyan férfiakat, akik nőket bántalmaznak, nem lehet jobb belátásra bírni – jelenti ki Frazier doktornő. – Ha komoly az ügy, hívd ki a rendőrséget.

– Komoly – feleli Kirby.

– Rendben, akkor… Szeretnéd használni a telefont?

Valóban szeretné használni a telefont? Frazier doktornő figyelmesen nézi, valószínűleg az indítékait akarja kifürkészni. Tényleg ki kell hívni a rendőrséget, vagy valójában csak azért jött ide, hogy láthassa Darrent?

– Gyere be, szívesen látlak! – mondja Frazier doktornő. – Személy szerint semmi kifogásom ellened, Kirby.

Dehogy nincs, gondolja Kirby. De most nincs arra ideje, hogy magát védje.

– Felkeresem a háziurunkat – mondja. – Köszönöm, Frazier doktornő. Elnézést, hogy ilyen korán háborgattam. – Kirby megfordul, végigszalad az ösvényen, és ki a kapun – biztos benne, hogy Frazier doktornő az ajtóból figyeli.

Kirby a Narragansett Avenue felé fut. Nem fogja felébreszteni Evant. Egyedül is elboldogul Luke-kal.

Másfél saroknyira van a háztól, amikor kezdenek kibontakozni a szeme előtt az események. A ház előtt megáll egy fekete szedán, és Patty száll ki az utasülésről. Kirby nem látja, ki vezeti, de az autó nem ismerős neki. A kocsi elhajt.

– Patty! – kiáltja Kirby.

Patty Kirby hangja felé fordul, de ekkor Luke odamegy hozzá, és… Patty megöleli. Ott, a járdán csókolózni kezdenek, és Kirby azt gondolja: *Minden rendben?* Talán Luke-nak mostanra már volt alkalma lehiggadni. Ennek ellenére továbbra is aggódik. És valóban, Luke olyan erővel löki el magától Pattyt, hogy a lány megbotlik, és aztán Luke a hajánál fogva megragadja, és felfelé kezdi rángatni a ház lépcsőjén.

Kirby rohan.

– Engedd el!

De Luke csak nem engedi el. Az orra alatt motyogva átkozódik, ribancnak nevezi Pattyt, és faggatja, hol töltötte az éjszakát, kivel volt, és hány férfival feküdt le. Patty halkan sírdogál.

– A nővéremmel, Sarával voltam. Elmentünk egy partira a Chappyre. Engedj el, Luke, *fájdalmat okozol!*

– Azt hittem, szereted, amikor fájdalmat okozok neked – vágja oda Luke.

Kirby kettesével veszi a bejárati lépcsőket, és püfölni kezdi Luke hátát.

– Engedd el! Luke, hagyd abba!

Luke megpördül, és visszakézből Kirby arcába vág. A lány megdöbben. Még soha senki nem ütötte meg. Az ajkához kap. Vérzik.

– Te most hülyéskedsz? – szólal meg egy hang.

Kirby visszalép pár fokot, miközben Darren felfelé rohan a lépcsőn. Egy másodpercig nézi Luke-ot, aztán behúz neki egyet. Kemény ütés – hátborzongató a hangja. Luke a földre rogy.

– Menj be – mondja Darren Kirbynek és hívd a rendőrséget!

Luke meg sem próbál felállni. Csak fekszik kiterülve, és nyöszörög.

Patty letérdel mellé.

– Megsebesült! – kiáltja. Haragosan Darrenre mered. – Megsebesítetted!

– Megütötte Kirbyt – mondja Darren. – Az olyan férfi, aki kezet emel egy nőre, nem érdemli meg az együttérzésedet.

– Önvédelem volt – tiltakozik Patty. – Kirby rátámadt.

– *Rátámadtam?* – hitetlenkedik Kirby. Ég az arca; meg fog dagadni az ajka. – Úgy vonszolt a hajadnál fogva, mint egy ősember!

– Hányszor kell még elmondanom neked? – kérdezi Patty ingerülten. – *Semmi* közöd hozzá!

– Nem érdemled meg, hogy így bánjanak veled – jelenti ki Kirby. – Láttam a zúzódásaidat, Patty, és az ütései nyomát.

Patty egy pillantást vet a szeme sarkából Darrenre.

– Semmi közöd hozzá – szűri a foga között. – Nem tudod, én mit szeretek, és mit nem…

– 1969-et írunk – vág közbe Kirby. – Nem vagy köteles eltűrni, hogy bántalmaz.

Patty feláll, és ráront Kirbyre, aki azon tűnődik, vajon megütik-e életében másodszor is.

– Szállj le rólam! – rivall rá Patty. – Én sem ítélem el a te… *ízlésedet,* úgyhogy, légy szíves, te se ítéld el az enyémet! – Felrángatja Luke-ot.

– Nos, a helyzet az, hogy ő ütött meg engem – mondja Kirby. – Ezért beperelhetném.

– Pereld csak! – vágja oda Patty. A szemében dac ég, de mögötte Kirby félelmet és bizonytalanságot érzékel – bár az is

lehet, hogy csak kimerültség. Kirby gyanítja, hogy Patty nem sokat aludt a Chappyn. – Gyere, Luke! – Patty beráncigálja Luke-ot a házba, szemérmetlenül megsértve ezzel az „ellenkező nemű látogatók fogadása tilos” szabályt. A bejárati ajtó dörrenve vágódik be mögöttük.

Kirby és Darren döbbent csöndben merednek egymásra.

– Most mitévő legyek? – tanakodik Kirby.

Ebben a pillanatban egy rendőrautó érkezik a ház elé, és Kirbyt elönti a megkönnyebbülés hulláma. Talán valaki más bejelentette a rendzavarást – Patty sikolya még a holtakat is felébreszthette volna.

– Edgartown? – lepődik meg Darren.

Kirby először nem érti, de aztán ő is észreveszi, hogy az *edgartowni* rendőrség vonult ki, nem az Oak Bluffs-i, ami valóban igencsak szokatlan.

Az egyik rendőr kiszáll az autóból, és nagy léptekkel elindul az ösvényen. Odabiccent Kirbynek és Darrennek.

– Patricia O’Callahant keresem – mondja határozottan, és a következő pillanatban be is lép a házba.

Kirby nem tudja eldönteni, hogy itt ácsorogjon, és próbáljon hallgatózni, vagy menjen inkább fel a jégkunyhóba, és feküdjön le aludni.

– Alighanem szereznem kellene egy kis jeget – mondja Darrennek.

A fiú gyengéden megérinti a feldagadt ajkát.

– Megvárom, amíg kijön, és rendesen ellátom a baját.

– Most már intézkedik a rendőrség – mondja Kirby. Azon tűnődik, nem Mr. Ames volt-e esetleg az, aki kihívta az edgartowni rendőrséget.

– Igazad van – feleli Darren. Rámosolyog, és Kirby engedélyezi magának, hogy belevesszen a fiú barna szemének meleg pillantásába. Darren jóképű, őszinte, kedves, és egyértelműen értékesebb, mint az eddigi fiúi közül bármelyik – de sosem lesz az övé. Kirby szívesen hibáztatná ezért a történelmet vagy a társadalmat, de a helyzet az, hogy a saját döntései képezik az akadályt.

– Köszönöm, hogy eljöttél a megmentésemre – mondja Kirby. – Én hősöm.

– Szívesen, máskor is – feleli Darren.

•••

Kirby hason fekszik az ágyán – túl fáradt ahhoz, hogy levegye a sárga százszorszépes ruháját, ahhoz viszont nem, hogy Simon and Garfunkelt hallgasson –, amikor meghallja a sikolyt. Egy centire felemeli a fejét.

Patty hangja az.

Noha Kirby ösztönös reakciója, hogy akcióba akar lendülni, mégis nyugton marad. Patty teljesen egyértelművé tette, hogy nem kér Kirby segítségéből.

Felhangzik egy második sikoly, aztán ezt a lépcsőn felfelé tartó léptek zaja követi, majd valaki megütögeti Kirby ajtaját. Amikor felkel, azt látja, hogy Michaela és Barb állnak ott.

– Le kell jönnöd – mondja Michaela. – Téged kér.

– Történt valami – fűzi hozzá Barb.

Kirby nem tudja biztosan, mit fog odalent találni, de arra biztosan nem számít, hogy Luke és a rendőr együtt áll a jajveszékelő Patty mellett. Amikor Kirby leér a földszintre, Patty felpillant. Az arca összegyűrődött, és céklavörös.

– Mary Jo – nyögi.

Kirby csak pislog.

– Mary Jo Kopechne, Sara barátnője, emlékszel? – folytatja Patty. – Valaki lehajtott a Dike-hídról, és a mellette ülő Mary Jo beszorult az autóba. Megfulladt, Kirby. Meghalt.

A SÁPADTNÁL IS FEHÉREBB (ISMÉTLÉS)

Kate felhívta Davidet az ikrekről szóló örömteli hírrel, amire ő azt felelte:

– Ez csodálatos, Kate. Bizonyára nagyon boldogok vagytok.

Ez az „ti” nyugtalanította Kate-et. Nem tetszett neki az, ahogy a férje elhatárolja magát tőle és a családtól. Egyáltalán nem vallott rá. David imádta Blairt, ahogy Kate többi gyerekét is, és sajátjaként kezelte őket.

– Nem jönnél el a hét végén, hogy megnézd őket? – kérdezte Kate. – Kérlek!

David hatalmasat sóhajtott. *Most következik az,* gondolta Kate, *amikor David közli vele, hogy válni akar.*

– Mi volna, ha kivennék magunknak egy szobát a Gordon Folgerben? – ütötte tovább a vasat. Ezt szokták tenni, amikor még csak együtt jártak, és Exalta nem csinált titkot a rosszallásából, amiért Kate olyan röviddel Wilder halála után már kapcsolatot kezdett valakivel, ráadásul a tulajdon ügyvédjével! Exalta állította, hogy az ilyesminek megvannak a maga szabályai, de ez alatt valójában azt a saját szabályát értette, hogy Kate maradjon meg a „bostoni brahminok”-nak nevezett elitnél.

– Fölösleges – felelte David. – Szeretnék együtt tölteni egy kis időt a lányommal.

– A lányunkkal – javította ki Kate.

– A lányunkkal, igen, Kate – hagyta rá David. – De nem áll szándékomban megküzdeni a péntek esti forgalommal. Egy szombat déli komppal megyek át, és vasárnap délután még a nagy tolongás előtt eljövök.

Szűk huszonnégy órát tölt Nantucketen, gondolta Kate, *és úgy néz ki, leginkább azért jön csak, hogy Jessie-t lássa.* A jelek szerint Kate már nem elsődleges fontosságú számára, arra sem érdemes, hogy közlekedési dugóban üljön miatta. De hát gyalázatosan viselkedett a nyáron – efelől nincs is illúziója.

– Köszönöm – felelte. – Nagyon sokat jelent számomra. Mindnyájunk számára.

David szárazon felnevetett.

– Légy szíves, figyelmeztesd Exaltát a fenyegetően közelgő érkezésemre.

– Anya éppenséggel nemrég kérdezte, miért nem láttunk többször idén nyáron – jegyezte meg Kate. Ez persze hazugság volt, de Exalta legalább nem mondott semmiféle nyílt negatívumot sem, ahogyan szokta.

– Kate, kérlek – mondta David. – Ne ronts még tovább a dolgon! – Azzal letette.

•••

Szombaton reggel kopogtatnak az All's Fair bejárati ajtaján, és a kopogás egykettőre élessé és sürgetővé válik. Kate kimerült; este csaknem tizenegyig maradt bent a kórházban, tartotta az

egyik babát, mialatt Blair a másikat szoptatta. Vár, hátha Exalta vagy Jessie kinyitja az ajtót, de aztán eszébe jut, hogy hétvége van – nincs teniszóra, tehát még nincsenek fent. Kate összeszedi magát. *David bizonyára korán ideért,* gondolja, és lesimítja a haját, aztán megköti a köntöse övét. A kopogás folytatódik. *Minek ekkora lármát csapni?,* tűnődik. *Miért nem jön egyszerűen be? Tudja jól, hogy sosem zárják az ajtót. Alighanem ki akarja hangsúlyozni, hogy ez nem az ő háza, tehát vendégként viselkedik.*

Félúton lefelé a lépcsőn megdermed. Ez *nem* David, hiszen az első komp csak tízkor érkezik meg. Ki más kopogna szombaton ilyen korán reggel? Valaki, aki valamilyen küldetésben jár. Valaki az USA hadseregétől.

Kate megszédül. Leül alulról a negyedik lépcsőre. Nem nyit ajtót. Képtelen rá. Ha kell, élete hátralévő részében itt fog ülni, de akkor sem nyitja ki az ajtót, hogy megkapja Tigris halálhírét.

A kopogás nem marad abba. Megszólal egy női hang:

– Nyissa ki! Tudom, hogy odabent van!

Egy nő?, gondolja Kate. Feltápászkodik.

A bejárati lépcsőn egy hosszú, sötét hajú nő áll. Fekete-fehér batikolt pólót, farmerszoknyát és egy apró csengőkből készített bokaláncot visel. A lábfeje csupasz.

– Mit óhajt? – kérdezi Kate. A nő hippi, és valószínűleg koldus, vagy önkényes lakásfoglaló, vagy azért jött, hogy valamely képzeletbeli jótékonysági szervezet részére kérjen

pénzt. De mivel Kate megtelik édes megkönnyebbüléssel, adni fog neki egy negyeddollárost, és megkéri, menjen útjára. Esetleg elküldi az utca végébe Bitsy Dunscombe házához. Kate ennek a csínynek már a gondolatától is felvidul.

A nő kicsi, kerek napszemüveget visel. Amikor a feje búbjára tolja, Kate vakítóan kék szempárt lát.

Úristen!, döbben meg Kate, és minden erejére szüksége van, hogy ne csapja a nő arcába az ajtót.

– Katie? – szólal meg a nő.

Lorraine az. Lorraine Crimmins.

Kate felölti a jó modorát.

– Lorraine, sajnálom… megdöbbentettél. Én… mi… nem számítottunk rád, vagy igen? Bill… az édesapád… egy szót sem szólt róla…

– Nem tudja, hogy jövök – feleli Lorraine. – Ő még nálad is jobban meg fog lepődni.

– Ó – nyögi Kate. Teljesen tanácstalan. – Biztosan örül majd, ha meglát.

– Azt kétlem – mondja Lorraine. – De nem az öreget jöttem meglátogatni. Azért jöttem, hogy elvigyem a fiamat.

– Nos – tétovázik Kate. Az volna az udvarias dolog, ha beinvitálná Lorraine-t, de képtelen rászánni magát. Most, ahogy kezd magához térni a sokkból, érzi, hogy felszínre bukkan benne a régi gyűlölet, ahogy a folyóban a szennyeződés. – Erről édesapádat kell megkérdezned. Úgy tudom, hogy egyszer csak leléptél, és Picket magára hagytad.

Nem tudom, milyen oka lehet egy anyának, hogy ilyet tegyen, de ha engem kérdezel, nem érdemled meg, hogy visszakapd a fiút. Meglehetősen boldog itt velünk. Állása van, és barátnője. Ősszel itt járhat középiskolába.

– Haha! – Lorraine úgy nevet, mintha Kate viccet mondott volna. – Menj már, Katie!

– Hallottam a minap, amikor telefonált, Lorraine, próbálta felhívni a… helyet, ahol élsz, vagy éltél, keresett, és senki nem tudta megmondani neki, hol vagy. Nagyon ki volt borulva.

– Nos, akkor most örülni fog, hogy lát.

Kate becsapja az ajtót, és nekidől. Lorraine dörömbölni kezd. Kate szeretné, ha Exalta felébredne, de az anyja füldugóval alszik, így vajmi kevés a remény arra, hogy hallja, mi zajlik idelent. Kate lopva rátolja a reteszt; árulkodó kattanás hallatszik. Lorraine abbahagyja a dörömbölést.

Jó, gondolja Kate. *Lorraine felfogta: nem látják szívesen.* Kate fontolgatja, hogy felhívja a rendőrséget, de nem tudja elviselni, hogy jelenetet csináljon szombaton ilyen korán – sem bármikor máskor.

Kate végigsiet az előszobán, át a konyhán és a kerten. Fel kell ébresztenie Bill Crimminst. De amikor belép a Little Fairbe, látja, hogy Bill szobája üres. Az ablakon kivetett gyors pillantás megerősíti, hogy a teherautója nincs ott. Korán van, de nem ennyire korán. Bill már elment dolgozni.

Kate épp idejében hagyja ott a Little Fairt, hogy lássa Lorraine-t, ahogy kinyitja az All's Fair hátsó ajtaját, és belép a konyhába.

– Mit művelsz? – kiáltja Kate oda neki, de a hangjának csak dühös suttogásra futja. – Nem hívtalak be! – Mire beront a konyhába, Lorraine már le is telepedett az asztalhoz. Kiválaszt egy őszibarackot a gyümölcsöstálból, és dacos tekintettel beleharap. A puha gyümölcs leve végigcsorog az állán.

– Kifelé innen! – Kate fenyegetően Lorraine fölébe tornyosul. Annyira dühös, hogy legszívesebben rásózna egyet.

– Rajta – gúnyolódik Lorraine –, üss csak meg! Tudom, hogy azt szeretnéd. Tizenhat éve szeretnéd. – Feláll, és odatartja az arcát Kate-nek. – Óriási elégtételt jelentene nekem, ha látnám, ahogy Katie Nichols elveszti az önuralmát.

– Hitvány alak vagy – jelenti ki Kate. – Akkor is hitvány voltál, és most még hitványabb vagy. Hol van az önbecsülésed? Beállítasz ide mezítláb, mint egy közönséges csavargó. Messziről bűzlesz. És biztosra veszem, hogy nincs semmi pénzed.

– Ez igaz – feleli Lorraine önelégült mosollyal. – Nincs. De apám majd ad valamennyit.

Kate ezt elismeri magában.

– Nem maradhatsz itt, Lorraine.

– Valójában most már Lavender – közli Lorraine. – Ha nincs ellene kifogásod.

– Az ellen van kifogásom, *Lavender*, hogy hívatlanul betörsz a családi otthonunkba.

– Tudod, tulajdonképpen hiányzott ez a ház – folytatja Lorraine. – Rengeteg páratlan sajátossága van. A falfestmény, a vajspájz…

– Jól vigyázz, Lorraine! – figyelmezteti Kate. *Hihetetlen*, mennyire szégyentelen ez a nő. Nyilván valamiben sántikál.

– És az a sok szép régiség. Exalta hogyishívjákjai – és az a rokka. Hé, emlékszel, amikor Kirby bajba került, mert eltörte a rokkát, és nem volt hajlandó bocsánatot kérni? Azért, mert én voltam az, aki eltörte. Bevettem egy csomót a fogyókúrás tablettáidból, és fel voltam dobva, és látni akartam, mennyire gyorsan tud forogni. – Kate Lorraine-re mered. Persze hogy emlékszik az eltört rokkára. Lorraine azt vallja most be, sok-sok évvel később, hogy ellopta az ő fogyókúrás tablettáit (Tigris születése után súlyfelesleggel küzdött), és miközben felpörgött tőlük, eltörte a ház legértékesebb antik darabját, majd rákente egy ötéves gyerekre? – Minden családi titok kiderül! – mondja Lorraine elmebeteg mosollyal. Egyik oldalsó foga hiányzik. – Szóltam volna ám, ha Kirby komoly bajba került volna, de persze nem került. Ő volt Exalta kedvenc ölebe. Jut eszembe, hogy van Blair? Leszokott végül az ujjszopásról? És az én kedvencem, a kis Tigris? Hogy van a mi kis Tigrisünk?

– Te egy ribanc vagy – jelenti ki Kate. – Egy közönséges ribanc.

– A férjed szerencséjére – vág vissza Lorraine.

Elég volt; Kate pofon vágja. A karjánál fogva megragadja Lorraine-t, és a hátsó ajtó felé vonszolja, Lorraine azonban megveti mocskos sarkát a linóleumon. Kate fohászkodik, hogy kerüljön elő az anyja; Lorraine mindig is felnézett Exaltára. De nem Exalta ölt testet a hátsó verandán, hanem Jessie. Kate azon tűnődik, mennyi ideje állhat ott, és hogy pontosan mit hallott. Jessie mögött a mustársárga fürdősortot viselő Pick, nyakában egy törülközővel, éppen felszáll a biciklijére.

Nyilván Lorraine is meglátja Picket, mert hirtelenjében előreugrik, és pontosan oda megy, ahová Kate szeretné – ki a házból.

•••

Zűrzavaros és lármás egymásra találás ez. Lorraine zokog, bocsánatért könyörög, és a szeretetét bizonygatja, de Pick szemlátomást nem kér az anyjából. Végül azonban hagyja, hogy az anyja megölelje, és aztán összeölelkezve imbolyognak előre-hátra. Kate és Jessie a hátsó verandáról szemlélik a jelenetet. Kate… hitetlenkedik. El sem tudja hinni, hogy Lorraine Crimmins visszatért Nantucketre, és volt képe bekopogni az All's Fair ajtaján, miután sok évvel ezelőtt olyan szégyenletes módon távozott.

És mégis, anya és fia újraegyesülése furcsamód megható.

Tigris, hasít bele Kate-be a gondolat.

Ám Tigris a távolban harcol az USA-ért vívott háborúban. Azért harcol, hogy az olyan gyökértelen és fogatlan lotyók, mint Lorraine Crimmins, mezítláb kóborolhassanak szerte az országban.

– Visszaviszi Kaliforniába? – kérdezi Jessie.

– Ki tudja? – feleli Kate.

– Mit értett azon, amikor…

– Majd később megmagyarázom – tér ki Kate a kérdés elől. – Pillanatnyilag meg kell találnom Bill Crimminst.

Kate a Charcoal Galley felhívásával kezdi, hogy megtudja, volt-e ott Bill reggelizni, és mondta-e, hová megy utána. A pincérnő, Joelle, azt feleli:

– Egész héten a kongregacionalista templomban ezermesterkedik.

Remek. Kate felhívja a kongregacionalista templomot, és megkéri az irodában dolgozó titkárnőt, hogy küldje haza Bill Crimminst a Fair Streetre.

– A lánya meglepetéslátogatásra érkezett hozzánk Kaliforniából – magyarázza Kate.

•••

Bill perceken belül megáll a ház előtt. Kate és Jessie a konyhaasztalnál ülnek; Kate a reggeli kávéját issza, és az ablakon keresztül látja, hogy Bill bevágja a teherautója ajtaját, és beviharzik a Little Fairbe. Kate-nek fogalma sincs, mi fog

történni. Jessie gyümölcslét iszik, és egy darabka pirítóst majszol, és ő is a férfit figyeli.

– Gondolod, hogy… – kezdi Jessie.

– Nem tudom, és nem is érdekel – vág a szavába Kate. – Neked sem kellene törődnöd vele. Ők nem a mi családunk. – Kate felhajtja a kávéja maradékát. – Nem igazán.

„Nem igazán. A férjed szerencséjére."

Kate újból megtölti a kávéscsészéjét, és ellenáll a kísértésnek, hogy whiskyt tegyen bele, mivel David ma jön, és nem lehet, *nem lesz* részeg, amikor a férje megérkezik. Alkohol nélkül azonban nehéz elűzni a szellemeket.

Wilder.

Kate már a házasságuk kezdetén is tudta, hogy a férfi hűtlen – teljesen megengedhetetlen módon flörtölt Kate unokatestvérével –, de eltartott egy darabig, mire rájött, hogy a férfi önértékelése szempontjából mennyire döntő fontosságú a nőcsábászság. Nem számított, Kate mit mondott vagy csinált. Amikor megfenyegette, hogy elhagyja, Wilder komoly ígéretet tett, hogy felhagy vele. Egy-két héttel vagy hónappal később ismét a bárokba járt, későn tért haza, vagy egyáltalán nem is tért haza.

Őszintén szólva megkönnyebbülés volt, amikor elment Koreába.

Amikor Wilder hazajött, mintha kicserélték volna – odaadó volt, fegyelmezett, szenvedéllyel közeledett Kate-hez, és csak Kate-hez. Nantucketen azon a nyáron Exalta állandóan

hízelgett neki – a Mező és Evezőben az összes hölgynek eldicsekedett, hogy Wilder háborús hős –, Kate édesapja, Penn pedig skót whiskyvel és jóféle szivarokkal járt a kedvében. Ám alig néhány hét elteltével Wilder személyiségének magaslatai mély hullámvölgyekbe zuhantak. Kate tisztában volt vele, hogy Wilder a tengerentúlon Benzedrine-t kezdett szedni, hogy mindig éber maradjon, és gyanította, hogy ezzel a szokásával idehaza sem hagyott fel. Meg tudta állapítani, mikor van felpörögve – olyankor a szeme furcsán csillogott, és be nem állt a szája. Csak az alkohol tudta enyhén lelombozni. Azon a nyáron volt, hogy sokáig ott maradt a Bosun's Lockerben, aztán jött egy sor olyan éjszaka, amikor egyáltalán nem ment haza. Egyik reggel rászáradt sárral borított cipőben jelent meg; azt állította, hogy elaludt egy síron a kvéker temetőben, ahol a Koreában elvesztett embereit siratta. Egyik éjjel pedig negyed kiló homokot hozott magával az ágyba. Azt mondta Kate-nek, hogy elgyalogolt egészen a Surfside Beachig, onnan át a Cisco Beachre, majd a Ciscóról haza.

Kate úgy döntött, hisz neki.

Azon az éjszakán, amely az utolsónak bizonyult az ilyenek közül, amikor Kate felébredt, és Wilder nem volt az ágyban, lement a konyhába, hogy egy kis tejet melegítsen magának. Zajt hallott a folyosóról, és amikor kiment, hogy kinyomozza az eredetét, ott találta Wildert a vajspájzban elbújva. Először azt hitte, egyedül van bent, ami nem lett volna túlságosan meglepő – erősen részeg volt, és mivel alighanem

összetévesztette őt Exaltával vagy Pennel, el akart rejtőzni. De aztán Kate megpillantotta, hogy a vajspájz hátsó részéből egy kísértetiesen fehér lábfej áll ki.

Lorraine volt az. Lorraine Crimmins, aki Exaltának sütött-főzött, és aki azon a nyáron a gyerekekre is vigyázott.

A nyaruk ott helyben hirtelen véget ért. Kate még az éjszaka során összepakolta a saját holmiját és a gyerekekét, és a korai komppal elutaztak, amikor a szülei még fel sem ébredtek.

– Majd te elmagyarázod nekik, miért mentem el – mondta Wildernek. – Maradj csak itt vele, ha ezt akarod.

Kate a komp felső fedélzetén állt, és úgy szorongatta a kocsikulcsait, mint egy fegyvert, miközben nézte, mint vész a távolba Nantucket. Lorraine Crimmins – ez akkora árulás! Lorraine akkor kezdett a Nichols-háztartásban dolgozni, amikor tizenhat éves volt, és Kate húsz, másodéves a Smith Egyetemen. Akkor még zajlott a háború. Kate meghívta Lorraine-t, esténként hallgassa vele a rádiót, és együtt kötöttek zoknit a tengerentúlon harcoló férfiaknak. Kate azért volt kedves Lorraine-hez, mert *sajnálta.* Lorraine szerencsétlen teremtés volt – tönkretette, hogy kisbaba korában meghalt az édesanyja, és ezután arra volt ítélve, hogy minden lépésével csalódást okozzon és alulteljesítsen. Lorraine nagyon csinos volt, de a stílusa az ízléstelen felé hajlott. Túl sok sminket viselt, amikor este szórakozni ment, és a ruhái szorosak és közönségesek voltak. A Bosun's Lockerben férfiakkal ismerkedett – kagylószedőkkel, szobafestőkkel, utazó

ügynökökkel –, egyikkel a másik után, de egyik sem volt különleges, egyik sem volt komoly.

Wilder és Lorraine, a vajspájzba zsúfolódva. Az árulta el őket, hogy Kate megpillantotta azt a halvány lábfejet. Nem olyan látvány, amelyet valaha is el tudott volna felejteni, hiába remélte.

Kate azt mondta Wildernek, hogy maradjon csak Lorraine-nel, de miközben a komp átkelt a szoroson, attól félt, hogy a férje pontosan ezt fogja tenni. Kate szerette Wildert, és gyűlölte magát ezért. Ez tűnt a legkegyetlenebb állapotnak az élet részéről – hogy valaki, akit ő olyan mélységesen szeret, képes őt ennyire megbántani, és ez a szerelem mégsem hunyt ki. Sőt, még tovább fokozódott. Kate azt akarta, hogy Wilder *őt* szeresse, *őt* kívánja, ne Lorraine Crimminst.

Miért őt? Miért éppen Lorraine-t?

Exalta másnap telefonált, hogy érdeklődjön, lement-e Tigris láza.

– Tigris láza? – csodálkozott Kate.

Igen, felelte Exalta, Wilder elmagyarázta, hogy Tigris belázasodott, ezért vitte Kate a gyerekeket ilyen nagy sietséggel Bostonba.

A nagy háborús hős egy gyáva alak, gondolta Kate.

Épp, amikor Kate kezdte összeszedni a bátorságát, hogy elmondja Exaltának az igazságot – bármennyire megalázó is, nagy elégtétellel fog szolgálni neki, hogy megfosztja az anyját a férfival szemben táplált illúzióitól –, Wilder besétált az ajtón.

Térdre hullott Kate előtt, ő pedig addig sosem tapasztalt, hatalmas megkönnyebbülést érzett.

•••

Néhány perccel azután, hogy Bill bement a Little Fairbe, Kate és Jessie azt nézik, hogy mind a három Crimmins kijön a házból – elsőként Mr. Crimmins, kezében egy vászonzsákkal, aztán Lorraine, majd Pick. Amikor Pick megfordul, és meglátja Kate-et és Jessie-t, bátortalanul odaint nekik. Jessie feláll, és tesz egy lépést előre, de Kate rászól:

– Hagyd őket elmenni! – A legkevésbé sem vágyik egy grandiózus, eltúlzott búcsúra, és jobb, ha nem kerül még egyszer Lorraine közelébe, vagy olyat tesz, amit biztosan megbán.

– De… – motyogja Jessie. Mereven nézi az édesanyját, barna szeme csupa könny. – Én szerelmes vagyok belé.

Kate feldolgozza ezt az információt.

– Gyere velem! – mondja aztán. – Beszélni akarok veled.

ÉJFÉLI VALLOMÁSOK[44]

Jessie követi az édesanyját a Little Fair emeletére. Csaknem elviselhetetlen érzés itt lenni most, hogy Pick elment innen, *végleg* elment. Jessie még annak is jobban örülne, ha Sabrinával lenne a házban. Visszagondol arra a napra, amikor megérkezett, és itt találta Picket, amint azt a buta pingponglabda-pattogtató játékot játszotta. Úgy érzi, mintha csapdába sétált volna. Pick annyira aranyos volt a napszítta hajával, a spárga karkötőjével és a könnyed sármjával, ahogy kérdezgette, érdeklődést mutatott iránta, és egyszerű, de finom ebédet készített neki, amikor éhes volt. Lehetetlen volt *nem* azonnal beleszeretni.

Kate int Jessie-nek, hogy üljön le az asztal mellé, és Jessie szót fogad, bár a szíve majd megszakad, mert a fiú nem hagyott neki semmilyen üzenetet, semmi jelét annak, hogy barátok voltak, vagy hogy hiányzik neki. Valószínűleg Sabrina miatt aggódott – de lehet, hogy azt sem. Talán egyszerűen csak örült, hogy az édesanyja eljött érte. Jessie semmit sem tudott kiolvasni az arcából.

---

[44] A The Grass Roots nevű amerikai pop-rock együttes 1968-as száma, eredeti címe: *Midnight Confessions.*

– Tudod, melyik volt életem legboldogabb nyara? – kérdezi Kate.

– Amikor tizenhárom éves lettél? – találgat Jessie.

– A nagy gazdasági világválság idején voltam tizenhárom éves – feleli Kate. – Úgyhogy nem.

Jessie nem mer megkockáztatni egy újabb tippet. Őszintén szólva nem is érdekli.

– Az a nyár, amikor születtél – folytatja Kate. – Apukáddal elhoztunk ide, amikor még csak négyhetes voltál, akkorka, mint egy kis mogyoró. És itt laktunk, a Little Fairben, teljesen magunkban, a másik három gyerek pedig a nagy házban nagyival és nagypapával.

– Ó – hökken meg Jessie. Ő csak arra az időre emlékszik, amikor már a testvérei laktak magukban a Little Fairben.

– Boldog voltam… nos, valószínűleg azért, mert egy kicsit távolabb lehettem a nagyitól. Csak te voltál, én és apu. Olyan érzés volt, mint egy újrakezdés… és nekem rettentő nagy szükségem volt rá.

Jessie ide-oda görgeti az életfás medálját a láncán, miközben a gondolatai visszakalandoznak az édesanyja és Lorraine Crimmins között zajló szóváltáshoz, amelynek véletlenül fültanúja volt. Kate ribancnak nevezte Lorraine Crimminst, és Lorraine, ahelyett, hogy dühbe jött volna, ahogy Jessie azt feltételezte, azt mondta: „A férjed szerencséjére”. Jessie-nek akkor furcsa érzése támadt, mintha kinyílt volna egy ajtó, egy titkos ajtó, és végre megpillanthatná, mi rejlik mögötte. Tudja,

hogy a ribanc az prostituált, olyan nő, aki pénzért szexel a férfiakkal, és azt is tudja, hogy amikor Lorraine azt mondta: „A férjed szerencséjére”, Wilder Foley-ról beszélt, nem David Levinről.

Wilder Foley és Lorraine Crimmins?

Jessie visszagondol a tanév végi serdülőkori felvilágosító órára, és érzi, hogy elvörösödik, mert egyszer csak tudatára ébred, hogy miről akar az édesanyja beszélgetni vele.

Jessie nem figyelt oda az édesanyjára, aki azt ecseteli, hogy azon a nyáron ő és David mindenhová magukkal vitték a babakocsijában vagy a mózeskosarában. Egy nagy motorcsónakkal egészen Tuckernuckig elvitték.

– Anyu – szakítja félbe Jessie. – Pick a… – Nem tudja, hogyan kérdezze meg, amit kérdezni szeretne, de ez nem is számít igazán, hiszen úgyis tudja, hogy a válasz igen.

– Pick Wilder Foley fia – közli Kate tárgyilagosan. – Wilder ejtette teherbe Lorraine Crimminst. Ő elszökött Kaliforniába, és ott szülte meg Picket, és én azóta nem láttam. Egészen a mai napig.

Jessie-t egy másodpercre elbizonytalanítja a pánik, mert azt hiszi, hogy *a tulajdon bátyjába* szeretett bele – de aztán átgondolja. Pick neki *nem* testvére. A fiú szülei Lorraine Crimmins és Wilder Foley. Az ő szülei Kate és David. Pick azonban féltestvére Blairnek, Kirbynek és Tigrisnek, ugyanúgy, ahogy ő is a féltestvérük. Pick ugyanaz, mint ő, csak a másik oldalról. Jessie szédeleg.

– Nagyi tudja? – kérdezi.

Kate megvonja a vállát.

– Abban biztos vagyok, hogy gyanítja. De igazából fogalmam sincs. A nagyanyád és én nem beszélgettünk erről, mivel semmiről sem beszélgetünk. Nagyon magányos életem volt.

– *Neked?* – csodálkozik el Jessie. Az ő fogalmai szerint mindennek Kate áll a középpontjában. Exalta lánya; Wilder felesége volt, most pedig David felesége; ő Blair, Kirby, Tigris és Jessie édesanyja. Hogyan lehet magányos?

Kate szemét elfutja a könny, és Jessie csodálkozva mered rá. Az édesanyja nagyon szép, még a köntösében és a rózsaszín selyempizsamájában is, még gyöngysor és rúzs nélkül is. Jessie tudja, hogy az édesanyja betegre aggódja magát Tigris miatt, de most szemlátomást másfajta dolgok, régebbi dolgok miatt szomorú.

– Azon az éjszakán, amikor Wilder meghalt… – kezdi Kate.

– Nem muszáj beszélned róla – próbálkozik Jessie.

– Muszáj elmondanom *valakinek,* hát nem érted?! – csattan fel Kate. Megszorítja Jessie kezét, és Jessie életében először érti meg, hogy az édesanyja valóságos. Ez komoly felfedezés. Az édesanyja emberi lény, aki fájdalmat érez – szomorúságot, magányosságot, zavart. Jessie azt hitte, hogy a felnőttek egy másik légkörben élnek, olyanban, amely egy hűvös, tiszta gélhez hasonlít. Azt tudta, hogy a felnőtteknek vannak problémáik – a pénzzel és a gyerekeikkel –, de azt gondolta,

hogy a felnőttkor elérésének egyik előnye, hogy az ember kinő a kamaszkor nyers, heves, kaotikus érzelmeiből. – Wilder halálának éjszakája két nappal azután volt, hogy levelet kaptam Lorraine-től, amelyben közölte, hogy az ő gyerekével terhes. – Jessie-nek összeszorul a gyomra. – Akkor akartam szembesíteni a tényekkel, mialatt a gyerekek aludtak – meséli Kate. – A műhelyében találtam rá, épp a pisztolyát tisztogatta. – Jessie lehajtja a fejét, és behunyja a szemét. Tudja, megtisztelve kellene éreznie magát, amiért az édesanyja *őt* választotta bizalmasául… de egy szóval sem szeretne többet hallani. A történet máris más, mint amit egész életében igaznak hitt. Azt hitte, hogy amikor Kate belépett a műhelybe, már holtan találta ott Wildert. – Elolvastattam vele Lorraine levelét – folytatja Kate –, és azt mondtam: „Úgy néz ki, hogy van egy fattyúd. Én fogom a gyerekeket, és elhagylak. Visszaköltözöm Beacon Hillbe a szüleimhez. Végeztem veled, Wilder, és ez ellen semmit sem tudsz tenni. Felvettem a kapcsolatot egy ügyvéddel, és beadom a válókeresetet.” – Jessie visszafojtja a lélegzetét. Valamikor régen azt mesélték neki – hogy ki, arra már nem emlékszik –, hogy Wilder véletlenül lelőtte magát, és hogy Kate felfogadta David Levint, hogy bizonyítsa be, nem öngyilkosság volt, és ő ezt meg is tette. – Becsuktam az ajtót, és elmentem onnan – mondja tovább Kate. – De tudod, mit sajnálok? – Jessie érzékeli, hogy nem kell válaszolnia, és amúgy sem képes megszólalni. – Azt, hogy nem vágtam be azt az ajtót. Ha kimutattam volna a

dühömet, Wilder talán észhez tért volna, és utánam jött volna, hogy vitatkozzon, vagy hogy rimánkodjon. Meglehetősen… drámai hangulatingadozásai voltak, problémái a tablettákkal és a whiskyvel… de nem voltam tudatában, hogy mennyire voltak mélyek a mélypontjai. Őszintén szólva, Jessica, abban a pillanatban rá nem is gondoltam. Magamra gondoltam. Arra, hogy megcsalt. Ráadásul olyasvalakivel, akit ismertem, akit kedveltem. És volt olyan óvatlan, hogy teherbe ejtse, ami azt jelentette, hogy az egész világnak tudomására jutott volna, hogy Wilder Lorraine Crimminst részesítette előnyben velem szemben, és a mérhetetlen szomorúságom tetejébe még meg is alázott volna.

– Mi történt? – tudakolja Jessie.

– Egy szempillantással azután, hogy egy kattanással halkan, de határozottan becsuktam az ajtót, és elsétáltam, lövést hallottam.

– Megölte magát – állapítja meg Jessie.

– Igen – feleli Kate. – Először nem voltam benne száz százalékig biztos, mert Wilder hajlamos volt a drámázásra. Azt hittem, biztosan belelőtt a falba, hogy elhitesse velem, megölte magát. És amilyen labilis volt, még az is megfordult a fejemben, hogy ha kinyitom az ajtót, azt látom, hogy rám szegezi a pisztolyt.

– Mit csináltál? – kérdezi Jessie.

– Vártam pár percet, és amikor a csöndön kívül semmi mást nem hallottam, kinyitottam az ajtót, és láttam, mit tett. – Kate

szeme száraz, az arca szenvtelen. Lehet, hogy azt fogja mondani Jessie-nek, hogy amikor kinyitotta az ajtót, azt látta, hogy Wilder megjavította a porszívót. – Az első érzelmem teljességgel irracionális volt: dühöt éreztem. Dühös voltam, amiért Wilder a könnyű megoldást választotta. Azt akartam, hogy nézzen szembe azzal, amit tett. Azt akartam, hogy szégyenkezzen az apám és az anyám előtt. – Ez annyira váratlan, hogy Jessie nem tudja, milyen arcot vágjon. – Azután pedig bűntudatot éreztem, olyan volt, mintha az óceán hulláma csapott volna át rajtam, egy nagyon erős hullám, amelyik ledönt a lábadról, és megtölti az orrodat meg a szádat maróan sós vízzel. Mert… – Kate szomorúan felnevet. – El sem hiszem, hogy mindezt elmesélem neked. Abba kellene hagynom. – *Igen,* gondolja Jessie. *Hagyd abba. Hagyd abba!* De valamiképpen tudja, hogy az anyja nem képes abbahagyni. – Azért volt bűntudatom, mert hazudtam Wildernek. Még nem fordultam ügyvédhez, és nem terveztem, hogy elválok tőle. Ideiglenesen költöztem volna vissza a nagyiékhoz, és aztán kigondoltuk volna, mi legyen. Csak azért mondtam ezeket, hogy kiborítsam. – Kate hallgat egy kicsit, gondolkodik egy percet, aztán így folytatja: – Az égegyadta világon egyetlen ember tudja az igazságot: Bill Crimmins.

– Mr. Crimmins? – álmélkodik Jessie.

– Felhívtam a nantucketi otthonában, és elmondtam neki, mi történt. Kompra szállt, és éjfélre odaért a házunkhoz. Ő intézte el.

– *Hogyan* intézte el? – tudakolja Jessie. A keze elzsibbad, az ajka bizsereg. Már soha többé nem lesz ugyanaz, aki volt. Most már semmi sem számít – sem Pick, sem az életfa, sem Anne Frank, akit a nácik megtaláltak, és egy koncentrációs táborban halt meg. Az édesanyja hazudott Wilder Foley halálával kapcsolatban. Wilder amiatt halt meg, amit Kate mondott. És Mr. Crimmins ezt tudja.

– Csak elintézte – válaszolja Kate. – Úgy állította be, hogy balesetnek látsszon.

– Apu? – kérdezi Jessie.

– Davidet akartuk elsősorban becsapni. Meg persze a biztosítótársaságot, mert ők öngyilkosság esetén nem fizettek volna. És el akartam titkolni az igazságot a barátaim és a szomszédok elől is. Amikor meghallották, hogy Wilder fegyvertisztogatás közben véletlenül lelőtte magát, sajnáltak bennünket. Az tragédia. Az öngyilkosság azonban szégyenbélyeget visel magán. Nem tudtam volna elviselni, hogy ezt az örökséget adjam tovább a gyerekeknek. Szóval csak Bill tud róla. És most már te. Rád bízom ezt a titkot, de nem akarok *terhet* róni rád vele. Ha most rögtön értesíteni akarod a hatóságokat, ám tedd meg. – A szeme csillog a könnyektől. – Lehet, hogy megkönnyebbülést hoz. Fogalmad sincs, micsoda poklot jelentett ilyen sok éven át ezzel élni. Mindennap vártam a büntetést. Mivel senki sem ússza meg sértetlenül, Jessie. És amikor behívták a bátyádat – bár a világ többi része ezt nyilván véletlenszerű balszerencsének tartaná –

, én tudtam, hogy Tigrist miattam sorozták be. És valószínűleg meg fog halni.

– Anyu – suttogja Jessie. – Kérlek, ne mondd ezt!

– Az én hibám – jelenti ki Kate kétségbeesetten. Az asztalra hajtja a fejét, és végre eleredtek a könnyei. – Az én hibám. Én kergettem Wildert a halálba.

•••

Jessie emlékszik, amikor látta a rombolást, amelyet a Pontiac Bonneville okozott, miután beleszaladt a Buttner's kirakatüvegébe. A kár helyrehozhatatlannak tűnt. És mégis, a Buttner's kirakatát végül helyreállították, és még a vadonatújnál is jobb lett. Ugyanez a helyzet Kate eget-földet megrengető vallomásával is. Kate sír egy darabig; Jessie papír zsebkendőket ad neki, Kate letörli a könnyeit, aztán visszaindul az All's Fairbe. Amikor valamivel később Jessie megnézi, Kate *boldogabbnak* látszik. Azt javasolja, hogy menjenek strandra, csak ők ketten.

– Július tizenkilencedike van – jelenti ki Kate teljesen normális hangon. – És még alig voltunk…

– És apu? – kérdezi Jessie. Igyekszik, hogy ne remegjen a hangja, de pillanatnyilag a világa az apja érkezésétől függ. Az anyja nyilván tudja, hogy Jessie sosem adná őt fel, de az apjának el *fogja* mondani. *Gyűlöli* a tudatot, hogy Kate és Mr. Crimmins készakarva a bolondját járatták vele. Meg kell tudnia az igazságot.

– A három óra tizenötössel érkezik – válaszolja Kate. – Ha tizenegyig elindulunk, még van addig fél napunk.

Jessie tart tőle, hogy ha nem akar menni, az édesanyja azt fogja hinni, hogy azért, mert elszörnyedt a titoktól. Jessie csakugyan elszörnyedt a titoktól. Az édesanyja tizenhat éven keresztül mindenkinek hazudott. És Kate-et most megbünteti a sors – nem is, mindnyájukat bünteti, mert Tigrist elküldték Vietnámba, és előfordulhat, hogy egy hullazsákban tér haza.

Az az érthetetlen az egészben, hogy Jessie még mindig ugyanúgy szereti az édesanyját, talán még jobban is. Nagyon is jól emlékszik, hogyan gyötrődött azon a héten, amikor azt hitte, hogy a nagyi nyaklánca végleg elveszett, és hogy ez a bűntudat mekkora súllyal ülte meg a gyomrát, mennyire felőrölte és nyomasztotta. Vajon milyen lehetett az anyja számára annyi éven át megőrizni a titkát a nagyi, David és a gyerekei előtt? Nem csoda, hogy magányosnak érezte magát.

Jessie el fogja mondani Davidnek, aki majd szembesíti Kate-et azzal, amit megtudott, és bár a dolgok akkor kuszák lesznek, napvilágra kerül az igazság, és Kate jobban fogja érezni magát, és talán Tigris megmenekül.

– Jó – mondja végül. – Felveszem a fürdőruhámat.

– Készítek szendvicseket – örvendezik Kate.

– Anyu – szól utána Jessie. Kate megáll. Egymásra néznek, és Jessie érzi, hogy ez döntő jelentőségű pillanat. – Mustár nélkül – fejezi be a mondatot.

•••

A nap sokkal jobban sikerül, mint Jessie várta volna egy ilyen naptól. Az anyjával a Ram Pasture Beachre mennek. Exalta megpróbált kicsikarni egy meghívást, de Kate azt felelte: „Szeretnék egy kicsit kettesben lenni Jessie-vel, köszönöm, anyám.” A strand gyakorlatilag üres. A nap melegen, de nem elviselhetetlenül melegen süt, és mivel Exalta nincs ott, Jessie-nek feltétlenül bele kell ülnie az „Álmos mélyedés”-nek elnevezett székébe, amely nem véletlenül kapta a nevét. Jessie elalszik a napon, de az édesanyja nem feledkezett meg a naptejről, így nem ég le. Amikor felébred, úsznak egyet. A víz hűvös és frissítő, és valamiképpen tisztító is. Amikor kijönnek, a törülközőjükön ülve megeszik a szendvicseiket. Jessie-é sajtos és sonkás egy enyhén megpirított, vajjal megkent portugál kenyéren, hozzá egy szép darab fejes saláta meg némi savanyú uborka, egész nyáron nem evett ennél finomabb szendvicset, ha nem számítja azt a baconös, salátás és paradicsomos pirítóst, amelyet Pick készített neki az első napon.

Ebéd után Jessie hasra fekszik, úgy olvassa a *Mrs. Basil E. Frankweiler összekevert dossziéit.* Két-három oldalanként megáll, hogy elábrándozzon idősebb énjéről, amikor végez az egyetemen, és New Yorkba vagy Párizsba vagy Amszterdamba költözik, ahol Anne Frank élt.

Háromnegyed háromkor összepakolnak, beszállnak a Scoutba, és pontosan abban a pillanatban érnek a komphoz, amikor David Levin végigjön a hajóhídon.

– Szaladj csak oda! – mondja Kate.

Jessie kiszáll az autóból, az apja karjába szalad, aki szorosan magához öleli, és azt mondja:

– Ó, szívem, milyen szívderítő látvány vagy! – Jessie is szorosan öleli őt, és arra gondol, hogy *ő* a szívderítő látvány; eddig a pillanatig nem is volt tudatában, mennyire hiányzott neki az apja. David kibontakozik az ölelésből. – El sem hiszem, milyen felnőtt és gyönyörű lettél – jegyzi meg. Jessie arca felforrósodik, de lehet, hogy csak a naptól. – Ne felejtsd el, hogy van egy fagyis randink – folytatja David. – De egyelőre meg akarom csókolni édesanyádat.

•••

Miután hazaautóznak, Kate és David eltűnnek az emeleten, és Jessie hosszan letusol a kerti zuhany alatt, és amikor felmegy a Little Fair emeletére, egy borítékot lát az asztalon. Nagyot ugrik a szíve. *Tigris?* De közelebb menve látja, hogy csak Doris a feladó. Jessie beviszi a levelet a szobájába, és keresztben elnyúlik az ágyon. A bőre feszes a naptól, és a zuhanyozás ellenére még mindig rejtőznek homokszemcsék a hajában és a füle hajlatában, de nyáron így is kell ennek lennie.

Kedves Jessie!

El sem tudom hinni, hogy barátod van! Remélem, meglátogat Brookline-ban, hogy személyesen is találkozhassunk vele.

Jessie ráébred, hogy ez a mondat pontosan azt jelenti, amit mond: Doris *nem* hiszi el, hogy barátja van. És Dorisnak igaza is van, de nem kell, hogy erről valaha tudomást szerezzen.

Itthon az a nagy újság, hogy Leslie-t rajtakapták, amikor ellopott egy pár gyöngy fülbevalót a Filene'sből. Pammy Pope-pal ment vásárolni, és dicsekedett neki, mennyire egyszerű csak úgy elvenni fizetés nélkül, amit akar. Pammy azt mondta, hogy ő egy gyöngy fülbevalót szeretne. Gyerekjáték, jelentette ki Leslie. Levette a saját arany fülbevalóját, és zsebre rakta. Aztán az ékszeres pultnál megkérte, hadd nézze meg a gyöngy fülbevalókat. Beakasztotta a fülébe, és úgy tett, mintha a tükörben csodálná, és amikor az eladónőnek elvonták a figyelmét, átosont a következő osztályra, majd a következőre, aztán lassan kisétált az ajtón. Pammy áhítattal nézett rá. Azt hitte, Leslie megúszta.

Leslie-t két sarokkal arrébb kapcsolták le a rendőrök.

Bevitték a rendőrőrsre, felhívták a szüleit, és közölték, hogy egy rejtett kamerán tanúi voltak a lopásnak, és vádat emelhetnek Leslie ellen, és bíróság elé fog kerülni, de az is lehet, hogy a fiatalkorúak börtönébe. Leslie apjának sikerült lebeszélnie erről a rendőröket, és hazavitte Leslie-t.

Most viszont a szülei úgy döntöttek, hogy egy svájci bentlakásos iskolába küldik (a nagymamája Svájcban él), mert nem akarják, hogy Leslie „rossz útra" térjen.

Szóval ezek szerint csak kettesben fogunk szembenézni a hetedik osztállyal!

Viszlát, pár hét múlva!

Legjobb barátnőd, Doris

A nap drámája és a napsütés a strandon kifárasztotta Jessie-t. Mindenképpen szándékában áll az apjától kapott egydollárossal elmenni a Vincent'sbe pizzát venni, de amint a szülei elindulnak a Skipperbe vacsorázni, felmegy a szobájába, és elnyomja az álom.

Az éjszaka közepén ébred fel, farkaséhesen. Tudja, hogy a Little Fair hűtőjében gyér a választék – egy fél üveg savanyú uborka, némi szőlődzsem, egy csomag hot dog, amiből a virslit még meg kell főzni, s ez túl nagy munkának tűnik. Lábujjhegyen megy le a lépcsőn, de Mr. Crimmins szobájának az ajtaját nyitva találja. A szoba üres, és Jessie azon tűnődik, vajon Mr. Crimmins visszaköltözik-e a Pine Streetre most, hogy Pick elment. Feltételezi, hogy a válasz igen.

Jessie átmegy az udvaron, és belép az All's Fair konyhájába, azt remélve, hogy az anyja hazahozta a Skipperből, ami megmaradt a vacsorájából – Tigris távozása óta az anyja nem evett végig egy teljes étkezést. És tényleg, van egy papírzacskó a pulton, és benne egy dobozban hideg sült csirke. Jessie annyira éhes, hogy rögtön beleharap a csirkecombba. Hangokat hall. Lehet, hogy nem ő az egyetlen a házban, aki ébren van, de az is lehet, hogy valaki bekapcsolva hagyta a tévét.

Jessie lábujjhegyen végigoson a folyosón. Mióta Blair a kórházban van, senki sem kapcsolta be a tévét. Most viszont Jessie látja a folyosóról a halvány, villódzó fényt.

Megáll az ajtóban, a kezében még ott van a csirkecomb, és beles a szobába. Látja a kanapén ülő szülei sziluettjét, de a figyelmét a televízió képernyője ragadja meg. Egy asztronautaruhás férfi épp kiszáll egy űrhajóból.

– Látjuk, ahogy lejön a létrán – mondja egy hang.

Ez a Holdra szállás! Jessie tudta, hogy hamarosan sor kerül rá, de az események forgatagában elfelejtette, hogy ma éjjel esedékes. Nagyon örül, hogy felébredt.

Van egy másik hang is, távoli és torzított, mintha egy férfi egy konzervdobozba beszélne bele. A hang azt mondja: „Kis lépés egy embernek, hatalmas ugrás az emberiségnek."

A szülei felállnak – ám ekkor Jessie ráébred, hogy ők nem a szülei. Ezek… nagyi és Mr. Crimmins. Nagyi odafordul Mr. Crimminshez, és odanyújtja neki mind a két kezét.

– Bill – mondja. – Gondoltad volna, hogy elélünk olyan hosszan, hogy ezt láthassuk? – Mr. Crimmins magához vonja Exaltát, és megcsókolja – *igaziból* megcsókolja, mint Blair egyik szappanoperájának a szereplője. Jessie-nek leesik az álla. Exalta és Bill Crimmins mögött Neil Armstrong sétál a Hold felszínén. *Ember sétál a Holdon!* Exalta nem löki el Mr. Crimminst. Visszacsókolja. *Csókolóznak,* és Jessie tudatára ébred, hogy Exalta is valódi. Valódi személy, aki érzéseket

táplál Mr. Crimmins iránt. Exalta kibontakozik az ölelésből. – Gyere fel velem! – mondja.

Jessie roppant halkan visszaoson a folyosón a konyhába.

•••

Másnap reggel napfény árasztja el a szobáját, és amikor felébred, pislogva nézi a mennyezetet. Aztán elneveti magát. Vicces, nem? Különös, de valami oknál fogva vicces is. Hiszen Exalta *öreg!* Mr. Crimmins pedig még *öregebb!* És ennek ellenére, tessék. Jessie azon tűnődik, mennyi ideje tarthat a románcuk. Csak egy spontán pillanat volt, amelyet az űrutazás ihletett? Vagy egész nyáron zajlott? Vagy… arra kell rájönnie, hogy Exalta és Mr. Crimmins már hosszú évek óta viszonyt folytat, egészen Penn Nichols halála óta, vagy már azt megelőzően is?

Jessie kipattan az ágyból, halkan ellépdel Mr. Crimmins csukott ajtaja mellett, átvág az udvaron, és bemegy a konyhába, ahol ott találja az apját, aki újságot olvas. A teljes első oldalt elfoglalja a főcím: *„Ember sétált a Holdon!”*, és van alatta egy szemcsés fekete-fehér fotó, amelyen Armstrong és Aldrin kitűzik az amerikai zászlót.

– Elmulasztottuk a Holdra szállást – szomorkodik David. – Túl sok bort ittunk a vacsorához. Ne haragudj, Jessie! Fel akartalak ébreszteni, hogy megnézhessük.

– Nem baj – feleli Jessie. Nem tud az apja szemébe nézni, mert csak idiótán vigyorogna rá. Gyümölcslevet keresve bedugja a fejét a hűtőbe.

– Anyu bement a kórházba, hogy hazahozza Blairt és a babákat, úgyhogy mit szólnál ahhoz, ha elmennénk egy időre hazulról, hogy legyen egy kis terük? Például elmehetünk teniszezni. Megmutathatod, mit tanultál.

Tenisz vasárnap – ez még rosszabb, mint a templom. De Jessie-nek négyszemközt kell beszélnie az apjával, és ez erre a legjobb alkalom.

– Rendben – válaszolja.

•••

Reggeli után Jessie és az apja felveszik a fehér teniszruhájukat, fogják az ütőiket, és elindulnak teniszezni. Jessie-nek a torkában dobog a szíve, és ez csak fokozódik, ahogy közelednek a klubhoz. Magától értetődően ideges amiatt, hogy fel akarja fedni az anyja titkát, de hirtelenjében amiatt még inkább, hogy az apjának alá kell írnia a nevét a klub recepciópultjánál. Mi lesz, ha nem engedik be, mert zsidó? Kis híján azt javasolja, hogy menjenek tovább pár száz métert, és játsszanak a Jetties Beach nyilvános pályáján, de nem akarja figyelmeztetni az apját egy lehetséges problémára, és azt sem akarja, hogy azt higgye, nem elég jó a Mező és Evező Klubhoz.

Amikor a pulthoz lépnek, Jessie szíve hevesen kalapál. Nem is Lizz ül a recepción, hanem egy helyettes, aki nem fogja felismerni Jessie-t, és nem tudja, hogy tag.

David elmosolyodik.

– Jó reggelt! – mondja a helyettesítő lánynak, akinek kócos a haja, sötét karikák virítanak a szeme alatt, és úgy fest, mintha öt perce kelt volna ki az ágyból. – David Levin vagyok, Exalta Nichols veje. A lányommal ütögetni fogunk.

Az imént felkelt lánynak – BRENDA, a névkitűzője szerint – szeme sem rebben.

– Itt írja alá – mutatja bizonytalanul.

Jessie nézi, ahogy az édesapja aláírja: *Nichols N-3.*

Odafordul Jessie-hez.

– Készen állsz a játékra?

– Hogyhogy nem Levint írtál alá? – kérdezi, miközben a pályák felé ballagnak.

– Mert a nagymamád a tag.

– Igen, de a te neved Levin – akadékoskodik Jessie. *És az enyém is!* – Azért nem úgy írtad alá, mert nem akarod, hogy megtudják, hogy zsidó vagy?

David hátraveti a fejét, úgy nevet. Átkarolja Jessie vállát, és egészen közel húzza magához.

– Hidd el nekem, itt már mindenki tudja, hogy zsidó vagyok. De tudod, mi az, amit még tudnak?

– Mi?

A tizenegyes pálya előtt állnak, amely a legközelebb esik a vízhez. Jessie ezen az egyetlen pályán játszott egész nyáron, de annyira kínozta az órái miatt érzett szorongás, hogy egyszer sem vette észre, milyen szép környezetben van. Ma az ég ragyogó kék, és egy amerikai zászló lengedez a szellőben. A kikötőt hajók pettyezik. Lélegzetelállító innen a kilátás, de exkluzív is, mivel nem mindenki csodálhatja.

– Tudják, hogy okos vagyok – folytatja David –, és hogy fontos munkám van, és tudják, hogy módfelett jól teniszezem. Azt is tudják, mennyire szeretem édesanyádat meg a nővéreidet, a bátyádat és téged. És a legtöbb embernek itt, Jessie, a jó embereknek, csak ez számít. Érted?

Könnyek gyülekeznek Jessie szemében, de reméli, hogy a szemellenzője elrejti őket.

– Értem – bólint, és felvezeti az apját a pályára.

Ütögetnek, Jessie bezsebeli az apja dicséreteit – „Nagyon erős és pontos a fonákod! A szervád majdnem tökéletes!" –, de egy óra elteltével a nap már magasan áll és forrón tűz, és mindkettőjüknek elege lesz a teniszezésből.

– Mit szólnál ahhoz, ha elmennénk a Sweet Shoppe-ba? – veti fel David. – Hogy megkapd azt a fagyit, amit beígértem neked. – Noha már július 20-a van, ezen a nyáron Jessie először jár a Sweet Shoppe-ban. Olyan illat van, amilyennek minden valamirevaló fagylaltozóban lennie kell: pirított mályvacukor, olvasztott csokoládé és a frissen sütött tölcsérek maláta- és vaníliaillata. Jessie két gombóc malátaforgácsos

malachitzöldet rendel ezüsttálkában, David pedig fekete málnát tölcsérben, és leülnek az egyik aprócska, kerek márványasztal mellett álló, kényelmetlen kovácsoltvas székekre. – Itt az ideje, hogy kiöntsd a szívedet – mondja David. – Nem azért vagyok itt, hogy ítélkezzem, hanem csak azért, hogy meghallgassalak.

Nem azért vagyok itt, hogy ítélkezzem. Ez szokatlan kijelentés, gondolja Jessie, ami nyilván jel arra, hogy nyugodtan elmondhatja az anyja szörnyű titkát, és David tisztelettudóan fogja fogadni és kezelni.

Ám képtelen kimondani.

Azon tűnődik, hogy talán lassan kellene megközelítenie az anyjáról szóló hírt. Sok más van, amivel kezdeni lehet: Garrison nemkívánatos bizalmaskodása, az ő lopássorozata, a nagyi nyakláncának elvesztése és az azt követő szobafogság, a beleszeretés Pickbe, élete első csókja, az első szívet tépő fájdalom, amikor találkozott Sabrinával, a melltartóvásárlás, amelyet meg kellett szakítaniuk, mert Blairnek elfolyt a magzatvize, és beterítette a Buttner's padlóját, az anyja alkoholizmusa, az ő első menstruációja, az aggodalma, hogy Anne Frank nem élte túl a háborút, a jelenet Lorraine Crimminsszel, amelyet Pick távozása követett, ami lehet, hogy örökre szól, Tigris levele, amelyben megírta neki, hogy a két barátja, Béka és Kölyökkutya elesett, és hogy titkos bevetésre küldték, és a felfedezés, hogy Exalta meg Mr. Crimmins… szeretők.

Jessie szóra nyitja a száját, de a nyelve mintha lebénult volna. Satnya, gátlásokkal küzdő csődtömegnek érzi magát. Képtelen arra, hogy bármit is elmeséljen, ami nyáron történt. Egyszerűen nem megy.

Inkább nekilát a malátaforgácsos malachitzöld fagyijának – ami egyszerű mentás csokifagyi, csak flancosabb néven –, amely már csábítóan olvadt állapotba került.

Érzi az életfás medál hűvös súlyát a mellcsontján. Amikor az apja észrevette, hogy viseli, felragyogott a szeme. *Érettség és felelősségérzet,* gondolja. És aztán Jessie-t egy mélyreható gondolat tölti el. Kiskorában mindent elmondott a szüleinek: *Éhes vagyok, fáradt vagyok, vécére kell mennem, lenyúztam a térdem, szeretem, utálom, kell.* Mi van akkor, ha a felnövés azt jelenti, hogy bizonyos dolgokat megtart magának? Ennek a nyárnak a tapasztalatai ugyanolyan részei lesznek, mint a csontozata és az izomzata, az agya és a szíve. Tíz-húsz év múlva, amikor visszatekint 1969 nyarára, arra fog gondolni: *Ez volt az a nyár, amikor valóságossá váltam. A valódi egyéniségemmé.*

Végighúzza a kanalát a fagylaltja ízletes, olvadozó szélén, és azt mondja:

– Még egyszer sem tudtam lejátszani a lemezt.

– A Joni Mitchellt? – kérdezi David.

Jessie imádja az apját, amiért emlékszik rá. És aztán még egy mélyreható gondolata támad: az apja számára ő máris valóságos személy.

– Nos, orvosoljuk ezt, amint hazaérünk – javasolja David. Félrebillenti a fejét, és Jessie szemébe néz. – Szóval eddig ez a nyár jobbnak bizonyult, mint hitted?

– Ó, igen – válaszolja Jessie. – Sokkal jobbnak.

ÉR, AMENNYIT ÉR[45]

Kennedy szenátor bajban van.

Nem sokkal azután, hogy Patty elmondja Kirbynek a szörnyű hírt Mary Jo Kopechne haláláról, Mrs. Bennie behívja Kirbyt dolgozni. Noha Kirby lelke a túl sok dráma miatt romokban hever, és nem is aludt eleget, nincs más választása, mennie kell. Amikor, még mindig a sárga napraforgós ruhájában, visszaér a fogadóba, Mrs. Bennie és egy Braga nevű edgartowni rendőr őrmester azonmód betereli az irodába.

– Hol van Mr. Ames? – tudakolja Kirby.

– Az ő vallomását már felvette az őrmester – feleli Mrs. Bennie. Kirby észreveszi, hogy a haja a szokásos kontyba van feltűzve, és az arcáról letörlődött a vidámság, a helyét gyászos komolyság vette át. Kirby nagyon szeretné tudni, mit mondott Mr. Ames az őrmesternek.

– Megpróbáljuk alátámasztani a szenátor vallomását – mondja Braga őrmester. – Állítólag tizenegy tizenötkor hagyta ott a Lawrence-házban rendezett partit, és felajánlotta Miss Kopechne-nek, hogy elviszi a komphoz, hogy vissza tudjon jönni az edgartowni szállására. A szenátor azonban kissé

---

[45] A Buffalo Springfield együttes már idézett számának *(For What It's Worth)* címe magyarul.

eltévedt a sötétben, és véletlenül lehajtott a Dike-hídról, az autója felborult és elsüllyedt. A szenátor azt állítja, hogy többször is megpróbált alámerülni, hogy kiszabadítsa az utasülésen ülő Miss Kopechne-t, de sikertelenül. Rövid pihenő után a szenátor visszagyalogolt a Lawrence-házba, hogy értesítse az unokatestvérét, Mr. Gargant és egy barátját a történtekről. Ők is lemerültek, hogy megkíséreljék kiszabadítani Miss Kopechne-t, de nekik sem sikerült.

Kirby lecsillapítja a légzését. El sem tudja hinni, hogy a sötétkék ingruhát és gyöngysort viselő Mary Jo Kopechne, Sara O'Callahan barátnője, akit *csupán előző nap* ismert meg, most halott.

Halott.

A szenátor Mary Jóval együtt jött el a partiról. Ez azért eléggé gyanús dolog, nem? De az is lehet, hogy teljesen ártatlan. Talán úgy volt, ahogyan mondta, hogy el akarta vinni Mary Jót a komphoz. Ha Kirby részt vett volna a partin, könnyen lehetett volna *ő* az, akit a szenátor el akart fuvarozni a komphoz. Lehetett volna ő is az, aki a víz alatt az autó fogságába kerül.

– Értem – bólint végre bizonytalanul Kirby az őrmester felé.

– A szenátor azt mondja, hogy negyed kettő körül ért vissza a fogadóba. Ön szerint ez stimmel?

Negyed kettőkor? Ez *nem* stimmel. Luke fél kettőkor lépett be a hallba, emlékszik vissza Kirby. A taxi kettő körül érkezett meg, és ő három előtt tíz perccel ért vissza a fogadóba. Mr.

Ames azt mondta, hogy a szenátor fél háromkor bukkant fel. Igaz? Mr. Ames ezt bizonyára elmondta a rendőröknek, de ha ez nem egyezik a szenátor beszámolójával, akkor nagyon fontos, hogyan emlékszik Kirby – azt leszámítva, hogy akkor ő nem volt itt.

– Én egyáltalán nem találkoztam a szenátorral – közli.

– De hát felment a szobájába – értetlenkedik Mrs. Bennie. – Neked kellett odaadnod a kulcsát.

– Mr. Ames adta oda neki a kulcsát – feleli Kirby. Az ölében tartott kezét bámulja. – Nem voltam a fogadóban, amikor a szenátor visszajött.

– Micsoda? – horkan fel Mrs. Bennie.

– Egy betolakodóval foglalkoztam.

– Egy betolakodóval?

– A lakótársam barátja berontott a hallba. Nem helyénvaló módon viselkedett, hangoskodott. Részeg volt, és dühös. Beültettük egy taxiba.

– Remélem is! – heveskedik Mrs. Bennie.

– Én is vele mentem – folytatja Kirby. A szavait Braga őrmesternek címezi, mert annyira szégyelli magát, hogy nem mer Mrs. Bennie-re nézni. – Tudom, hogy nem lett volna szabad elhagynom a fogadót, de gondoskodnom kellett róla, hogy Luke egyenesen hazamenjen. Féltem, hogy megkeresi a lakótársamat, és bántalmazza.

Braga őrmester, ahelyett, hogy lenyűgözné Kirby bátorsága, ahogy kiállt a barátnője mellett, csalódottnak látszik.

– Tehát nem is látta a szenátort? Egyáltalán nem is került vele érintkezésbe?

– Nem.

Az őrmester feláll.

– Rendben van, akkor itt végeztem. Köszönöm az együttműködését, Mrs. Bennie. Majd tudatom, ha szükségem lesz még valamire.

Miközben Mrs. Bennie feláll, kezét határozottan Kirby vállára teszi, jelezve, hogy maradjon a helyén.

– Rendben van, őrmester – mondja.

Amint becsukódik az iroda ajtaja, Mrs. Bennie így szól:

– A szenátor *nem* ölte meg azt a lányt. *Baleset* volt. Mindannyian az életünket kockáztatjuk, amikor beszállunk egy autóba.

Kirby együtt tud érezni Mrs. Bennie szorongásával; valójában osztozik is benne. Semmi sem olyan csüggesztő, mint amikor rájövünk, hogy a hősünk is csak egy közönséges férfi. Ugyanakkor, Mrs. Bennie-től eltérően, Kirbynek meggyőződése, hogy a szenátor nagyon is felelős lehet Mary Jo Kopechne haláláért. Az elmondottak alapján úgy tűnik, ő vezette le az autót a hídról, és a jelek szerint lelépett a baleset helyszínéről anélkül, hogy kihúzta volna Mary Jót az autóból. A szenátor azt kérdezte Mr. Amestől, biztos-e benne, hogy már fél három van. Nyilván alibit próbált szerezni, amely szerint a fogadóban tartózkodott, és nem a Chappaquiddick-szigeten!

Kirby elméletgyártását Mrs. Bennie sóhajtása szakítja félbe.

– Sajnos el kell, hogy bocsássalak – mondja.

– *Micsoda?* – hökken meg Kirby.

– Engedély nélkül mentél el a fogadóból – érvel Mrs. Bennie. – Nem azért fizetünk, hogy csatangolj, történjen az bármilyen nemes célból.

– De hát… de hát… – tör ki Kirbyből a tiltakozás.

Mrs. Bennie leveszi az olvasószemüvegét, és leengedi a keblére.

– Tudom, hogy nehéz, Katharine – magyarázza. – Nagyon elégedettek voltunk az itteni teljesítményeddel. Bárcsak meg sem történt volna ez az egész! Az a szegény, szegény szenátor…

– És az a szegény Mary Jo! – kiált fel Kirby. – Mary Jo meghalt! – Kirby kis híján megemlíti, hogy futólag találkozott Mary Jóval. Találkozott a fiatal nővel, aki megfulladt egy olyan balesetben, amelyet alighanem Kennedy szenátor okozott. Lehet, hogy a történelem nem fogja megőrizni Mary Jo Kopechne nevét, ő viszont biztosan.

– Pompás ajánlólevelet fogok írni neked – teszi hozzá Mrs. Bennie. – És a teljes hétre megkapod a béredet.

Kirby látja, hogy nincs az a könyörgésmennyiség, amelytől visszakapná az állását, és tisztában van vele, hogy Mrs. Bennie a kelleténél méltányosabb az ajánlólevél és a fizetés tekintetében – talán mert azt szeretné, ha Kirby csöndben

távozna, és nem tetézné tovább ennek az egész piszkos helyzetnek a kellemetlenségeit.

Miközben Kirby a fogadó elülső verandáján állva várja a taxit, amely visszaviszi Oak Bluffsba, azon töri a fejét, hogyan lehet az, hogy a dolgok egyik pillanatban teljesen rendben vannak, a következőben viszont nagyon nem.

Hiányozni fog neki Edgartown – a fehér deszkaburkolatú házak a fekete zsalugáterekkel és a túlcsorduló virágládákkal, a kikötőnek az oldalsó kertből látható kék csíkja. Ismerősnek érzi ezeket, majdnem mintha otthon volna, ami csupán annyit jelent, hogy nem maradt semmi, amit bizonyítania kellene.

Hazamegy a Narragansett Avenue-n lévő házba, hogy összecsomagoljon, és reggel útnak indul Nantucketre.

•••

Az út Martha's Vineyardról Nantucketre légvonalban mindössze tizennyolc kilométer, de Kirbynek előbb Woods Hole-ba kell mennie a komppal, aztán egy másikra átszállva ér majd el Nantucketre.

Darren felajánlja, hogy elviszi a rakpartra, de Kirby erősködik, hogy gyalog is oda tud menni.

– Az összes poggyászoddal? – tamáskodik Darren. – Hadd vigyelek el! Kérlek, Kirby!

Kirby beleegyezik, de közli a fiúval, hogy korán akar kisurranni a házból, mielőtt a többi lány lejön reggelizni. Utál búcsúzkodni, ebben az esetben meg különösen, mivel nyár

közepén megy el, méghozzá szégyenteljes körülmények között. Az egyetlen, aki igazán hiányozni fog neki, az Patty – annak ellenére, hogy Patty és Luke most még jobban összetartoznak, mint valaha. Sőt, Patty egyenesen megmondta Kirbynek, hogy nyár végén Luke-kal New Yorkba költözik. Továbbra is meg akarja valósítani az álmát, hogy az ódivatú módon lesz belőle színésznő – vagyis, hogy *A kulisszák mögül a Broadwayre* című művet olvasgatja, és nyílt szereplőválogatásokra jár.

– Hétkor várlak a ház előtt – jelenti ki Darren. – Fanfár nélkül.

Ott is van, ahogyan ígérte, az autójának támaszkodva várja. Amikor Kirby kilép a kapun, odafut, hogy segítsen neki a bőröndjeivel. Kirby beszáll az autóba, és egy utolsó hosszú pillantást vet a házra. Hagyott egy pár soros levelet a lányoknak, és feltételezi, hogy most majd összevesznek azon, hogy ki költözzön be a jégkunyhójába.

Kirby tiltakozása ellenére Darren a kikötői terminálnál parkol le, mert ő akarja feltenni a csomagjait a poggyászkocsira. *Oké, oké, köszönöm,* gondolja Kirby, *de most már menj el!* A búcsúzkodással szembeni ellenérzés kiváltképp erős, amikor arról van szó, hogy Darrentől kell elbúcsúznia.

Miután Darren felrakja a poggyászt, és Kirby megveszi a jegyét, Darren a karjába zárja. Kirby megdöbben.

– Itt mindenütt emberek vannak – tiltakozik.

– Nem érdekel.

Dehogyisnem érdekli – ezért tartanak ott, ahol tartanak. Darren nyilván úgy érti, hogy azért nem érdekli, mert ezeket az embereket nem ismeri. Ezek turisták, és legtöbbjük – habár nem mind – fehér. Vannak köztük családok, akik próbálják megvigasztalni a túl korán felébresztett, síró gyerekeiket; Polaroid fényképezőgépeiket kattintgató nászutasok; van egy idős fekete házaspár, a férj a feleségére támaszkodik, úgy csoszognak a rámpa felé.

– Darren…

– Viszlát ősszel – mondja a fiú.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet.

– Csak egyetlen randira – erősködik Darren. – Hadd vigyelek el Mr. Bartley hamburgerbüféjébe. Jó? Az legendás hely. Vagy ha inkább azt szeretnéd, mehetünk a Rathskellerbe is…

– Jó lesz a hamburgerbüfé – feleli Kirby. Sosem ismerné be a fiú előtt, de örül, hogy viszont akarja látni a városban. És egyetlen randi még nem árthat meg.

Darren búcsúzóul megcsókolja, és a csók hosszabb és hevesebb, mint várja. Hamarosan rendesen csókolóznak; olyan jó érzés, hogy Kirby nem tudja elszakítani magát. Érzi az idős fekete házaspár rosszalló pillantásait, de lehet, hogy csak képzeli. Elvégre 1969 nyara van, és a dolgok talán most már másképp állnak: egy fekete fiú és egy fehér lány csókolózhat nyilvánosan, és senki sem foglalkozik ezzel.

– Ez az! – kurjantja egy hang. Kirby kibontakozik az ölelésből, és egy velük körülbelül egykorú, nagyon magas, nagyon vékony, hatalmas, narancssárga hajkoronájú, afrofrizurás fiút lát. Szivárványszínű csíkos velúrnadrágot, hozzáillő mellényt és fekete cilindert visel. Mezítláb van. Helyeslése jeléül feltartja Kirbynek és Darrennek a hüvelykujját, és hozzáteszi: – A szerelmen kívül nem is kell más!

•••

Kirby remekül érzi magát, amikor felszáll a kompra. Felharsan a ködkürt, ami mindig szomorúsággal tölti el a szívét, mert azt szokta jelenteni, hogy eljön Nantucketről. Ma azonban Nantucketre *megy.* Ma este már a *saját* szigetén, a saját ágyában hajtja álomra a fejét, és még mindig hátravan hat hét a nyárból. Megismerkedik újdonsült unokahúgával és unokaöccsével; hasznossá teszi magát azzal, hogy fuvarozza Jessie-t; mindent megtesz, hogy elültessen néhány forradalmi gondolatot – például a faji egyenlőség gondolatát – Exalta régimódi, öreg agyában. Ráveszi Exaltát, hogy hallgasson egy kis Bob Dylant. És talán, de csak talán, ez a nyár olyan nyárként ér véget, amelyről dalokat írnak majd.

Ahogy ott áll a komp orrában, valami megragadja a figyelmét. Egy férfi. És vele egy nő.

Meglepődik, mert azt hitte, túl van már azon a ponton, amikor vágyódva bámult minden férfira, aki távolról

emlékeztetett Scottie Turbóra. Ám a jelek szerint mégsem, mert a tekintetét magára vonzza a sörtehaj és a képtelenül erős, szögletes termet, mintha téglából építették volna. Kirby elsőre nem biztos benne száz százalékig. Közelebb araszol hozzájuk. Rengetegen vannak a fedélzeten, úgyhogy nyugodtan vizsgálódhat, miközben elvegyül a tömegben.

A férfi megfordul, és a profilja gyomorba vágja Kirbyt. Összetéveszthetetlen. Kirby megragadja a korlátot támaszért. Scottie Turbo itt van, ezen a kompon. Ami azt jelenti, hogy Martha's Vineyardon volt. Ez meglepi. Amikor elmesélte Scottie-nak, hogy a családjának van egy háza Nantucketen, a férfi fintorgott, és megpöckölte a saját orrát.

„Sznobok – jelentette ki. – Azok a szigetek tele vannak velük."

Kirbynek nehezére esett elképzelni, hogy elhozza Scottie Turbót az All's Fairbe, és bemutatja a nagyanyjának. Megpróbálta maga elé képzelni, ahogy megdicséri a nappali falfestményét, vagy elismerően nyilatkozik Exalta papírforgó-gyűjteményéről; lelki szemeivel megpróbálta látni Scottie-t a Mező és Evező Klub egyik asztalánál, amint egy gin-tonikot rendel. Nem járt sikerrel.

Martha's Vineyard társadalmilag és gazdaságilag demokratikusabb légköre bizonyára rendben volt. Kirby eltűnődik, hol szállhatott meg, majd maga elé képzel egy rémálomszerű eshetőséget, amelyben Scottie és ez a nő Kirby munkaideje alatt besétálnak a Shiretown Innbe.

Juuuuj!

Egy pillanat múltán Kirby döbbenete csillapodik annyira, hogy rendesen felmérje a nőt. Feleség, gondolja. Nem barátnő. Meg tudja állapítani abból, hogy csaknem érdektelenül viselkednek egymás iránt. Egymás mellett támaszkodnak a korláton, de nem ér össze a karjuk. A feleségnek világos haja van, bár nem annyira szőke, mint Kirbyé, a válláig ér, és egyenesre van vágva, mint Exaltáé. Kirby még egy kicsi közelebb araszol, hogy jobban szemügyre vehesse Asszonykát; e célból beáll Scottie háta mögé. Asszonykának fakó bőre van, az arcán vörös foltokkal. Nem visel sminket, és a szeme elvész az arcában. Nem túl csinos. Egy kicsit olyan, mint maga Scottie. Ugyanolyanok a színeik, ugyanolyan komor a szájtartásuk, mintha örökösen arra számítanának, hogy rossz hírt kapnak. *Vajon mivel foglalkozik?,* tűnődik Kirby. Nem úgy néz ki, mint aki a munkásosztályhoz tartozik, de egy ápolónő vagy tanárnő kedvessége és empátiája sem sugárzik belőle. Valószínűleg titkárnő. *Igen,* gondolja Kirby. Összeszedettnek és hatékonynak tűnik, és nem fér hozzá kétség, hogy nélkülözhetetlen a fontos főnöke – egy iparvállalat egyik felső vezetője vagy talán egy ingatlanmogul – számára. Alighanem képes percenként száztíz szót leütni az írógépen, és gyorsírni; kávét visz be a főnöknek, megrendeli az ebédjét, és elhozza a ruháit a tisztítóból. Lehet, hogy Scottie még egy kicsit féltékeny is a főnökére, amiért a felesége ennyire odaadó.

Kirby egyszerűen csak elképzeli mindezt – sejtelme sincs, Asszonyka mivel foglalkozhat.

Létezik a világon lenyűgözőbb nő, mint akivel szemben veszítettünk?, tűnődik Kirby. Képtelen rájönni, mit lát Scottie ebben az asszonyban.

Ekkor Asszonyka megfordul, és Kirby megérti. Várandós, méghozzá előrehaladottan – az ötödik-hatodik hónapban lehet. Kirby gyorsan visszaszámol. Asszonyka már terhes volt, amikor ő közölte Scottie-val, hogy gyereket vár.

Óóó.

Asszonyka észreveszi, hogy Kirby őt bámulja, és szemében mentegetőzést mellőzően nyílt kihívással viszonozza a pillantását.

– Óhajt valamit? – kérdezi.

Kirby megdermed. Az agya úgy pörög, mint a szerencsekerék egy tévés vetélkedőben. Mit mondjon? Tehetne úgy, mintha gyönyörűséggel töltené el Asszonyka terhessége. Blair mesélte neki, hogy egy várandós nő köztulajdonná válik a többi nő szemében, és az utcán boldog-boldogtalan kényszert érez, hogy megjegyzést tegyen a hasára, sőt, néha kérdezés nélkül meg is érintik.

Scottie megpördül, hogy megnézze, Asszonyka kihez szól. Amikor meglátja Kirbyt, kővé mered az arca. Nem gyűlölet rí le róla, ez világosan látszik, hanem félelem.

Kirby sugárzó arccal odalép hozzájuk.

– Bocsássa meg, hogy bámultam – mondja. – Csak azért volt, mert olyan ismerős nekem. Kirby Foley vagyok. Önnek mi a neve?

– Ann – feleli az. – Ann Turbo. A lánykori nevem Herlihy. A Mount Alvernia katolikus középiskolába jártam. Ismerem valahonnan? Jóval fiatalabb nálam.

Úgy öt évvel, tippeli Kirby. Ismert egy lányt, aki a Mount Alverniába járt – Deirdre Metcalfe-nak hívták –, de nem tehet úgy, mintha ő is odajárt volna.

– Én Brookline-ban jártam iskolába – mondja, és megvonja a vállát. – Állami iskolás gyerek voltam.

– Nyilván összetéveszti valakivel, kisasszony – emeli fel Scottie a hangját. – Nem ismer minket.

Vagy a „kisasszony", vagy a „minket" az, ami bosszantja Kirbyt. Scottie egy verbális gumibotot lenget, hogy továbbhaladásra ösztönözze. *Naná,* hogy ezt akarja. Halálra vált a rémülettől. A belső szervei valószínűleg úgy össze vannak csavarodva, akár egy perec.

– Talán az vonzott önhöz, hogy babát vár – magyarázza Kirby. – Nem is olyan rég én is állapotos voltam.

– Valóban? – Ann Kirby háta mögé pillant, látja-e gyerek nyomát.

– Elveszítettem a babát.

Ann összerezzen, mintha Kirby megütötte volna.

– Nem! – kiált fel.

– Alighanem úgy volt jól – mondja Kirby. Egy pillanatra odatartja Ann elé a csupasz bal kezét. – Bajba kerültem. És az apa… – egy lépéssel közelebb lép Scottie-hoz, olyan közel, hogy pofon tudná vágni… vagy megcsókolni – nős volt. Persze ezt akkor még nem tudtam. – Ann-nek elakad a lélegzete, láthatóan annyira megrendült, hogy szólni sem bír. Scottie szóra nyitja a száját, de Kirby egy közlekedési rendőr mozdulatával elhallgattatja. – Szemernyi tisztesség sem szorult belé, egy rongy ember – taglalja Kirby. – De biztosra veszem, hogy *egyszer majd* megfizet ezért.

– Remélem is – jelenti ki Ann. Most már ő Kirby bajnoka, és Scottie előhúz egy zsebkendőt, hogy letörölje a homlokáról a verejtéket.

– Ön szerencsés, szemlátomást rendes férje van – int Kirby a fejével Scottie felé. – Egy becsületes, egyenes férfi.

– Rendőr! – közli Ann büszkén.

– Csakugyan? – álmélkodik Kirby. Megenged magának egy egyenes pillantást Scottie zöld szemébe; ezzel az erővel akár le is ugorhatna a hajóorrból a tengerszorosba. – *„Micsoda izgalmas nap a hőséghez képest* – énekli. – *Ezer ember van kint az utcán."*[46]

Arra számít, hogy egy korláttal, egy kőtömbbel, egy betonfallal találkozik – ám helyette valami lágyabbat talál. Egy füves rétet.

---

[46] További idézet a *For What It's Worth* című Buffalo Springfield-számból.

Sajnálom, üzeni Scottie szeme. *Feleségem volt, és útban a gyerek. De kérlek, tudd, hogy beléd szerettem. Most is szeretlek, és mindig szeretni foglak.*

Vagy legalábbis Kirby úgy *képzeli,* hogy ezt üzeni a tekintete. Ez is elég jó.

Szélesen elmosolyodik.

– Legyen szép napjuk! – trillázza, és átballag a hajó végébe.

•••

Mivel a Nantucketre tartó kompok egyikére sincs már hely – „Július van, drágám", mondja az életunt jegypénztáros –, Kirby az esti teherhajóval utazik Nantucketre, két bőröndjét a hajó jobb oldalán tárolt, szárazáruval megtöltött ládákra állítja. Fizikai és érzelmi szempontból egyaránt fáradt, de felélénkül, amikor feltűnnek a horizonton Nantucket városának hunyorgó fényei. Ki tudja venni a kongregacionalista templom toronysisakját és az unitárius templom harangtornyát, amelyek az északi és déli irányt jelzik, de azt szereti legjobban, ahogy a hajólámpák fényei az éjszakai égbolt csillagait utánozva szerteszóródnak a sötét kikötőben.

Ezt a hajót egyetlen taxi sem várja, amikor kikötnek, így Kirby a lassabb megoldásra kényszerül: gyalogosan cipeli végig a két bőröndjét – mind a kettő olyan nehéz, mintha aranyrudak lennének bennük – és imádott Silvertone lemezjátszóját az Easy Streeten, majd a Main Streeten. Amikor befordul balra a Fair Streetre, legszívesebben futásnak eredne.

Hazaért, végre itthon van.

A poggyászát a bejárathoz vezető lépcsőn hagyja – majd reggel mindent bevisz –, és lábujjhegyen beoson, majd fel az emeletre. Annyira nem bolond, hogy bemenjen a nagymamája vagy a szülei szobájába, azzal viszont nincs gondja, hogy Jessie-t felébressze.

Meglepetés! A harmadik hálószoba túlnépesedett – egy gömbölyű alak fekszik az ágyban, két mózeskosárral elbarikádozva. Kirby nem akarja megzavarni Blairt, de azért megcsodálja újdonsült unokahúga és unokaöccse piciny arcocskáját. Nem tudja megállapítani, melyik melyik, de mindegy is. Majd reggel megismerkedik velük.

Visszamegy a földszintre, végig a folyosón, aztán a konyhán át – ahol még mindig érződik a sparhelt szaga, holott már száz éve nem használják – kimegy az ajtón, és keresztülvág a pázsiton a Little Fairhez.

A földszinti szoba sötét és üres. *Tigris szobája,* gondolja Kirby fájó szívvel. Aztán felmegy a lépcsőn. Koromsötét van, de nincs szüksége fényre; ez az útvonal beleivódott az izmaiba és a csontjaiba. A Little Fairben csukott szemmel is tud tájékozódni.

Az első hálószoba, Blair szobája üres, és Kirby simán lefekhetne itt, hogy két napig egyvégtében aludjon, de inkább lassan kinyitja a második szoba ajtaját.

Jessie az ágyon keresztben végignyúlva alszik, mint aki kiesett egy repülőgépből. A haja szétterül a párnáján. Kirby

mindig is irigyelte ezért – Jessie haja olyan sűrű és dús, mint a nercprém. Nincs egyetlen folt sem az arcán, sem a lelkén. Ó, mennyire szeretne visszatérni ebbe az életkorba, és mindent újrakezdeni!

Felemeli Jessie holtsúlyként lelógó karját, és becsusszan mellé az ágyba. Jessie megmoccan, egyik szeme rezegve kinyílik.

– Ki az?

– Én vagyok az, Kirby.

Jessie olyan hévvel öleli át, amelyben keveredik a gyerekes lelkesedés és a felnőttes erő.

– Isten hozott itthon! – mondja Jessie. – Hiányoztál!

Kirby felsóhajt, és lehunyja a szemét. Ez egy hosszú nap volt.

GYERE VISSZA[47]

Az ikrek nyolcnaposak, amikor Neil Armstrong, Buzz Aldrin és Michael Collins újból belépnek a Föld légkörébe. Az egyetlen üzenet, amelyet Blair Angustől kapott, a távirat, és annak is már nyolc napja. Nem hívta fel Blairt sem a kórházban, sem otthon, ami azt jelenti… mit is?

Blair kapott egy tucat rózsaszín rózsát Joey Whalentől, és egy kártyát, amelyen ez állt: *Gratula, hugi!* Ez, jegyzi meg Blair magában, össze sem hasonlítható a másik, az *Én szerettelek előbb. Örökké a tiéd: Joey* szövegűvel.

Blair úgy érzi, súlytalanul lebeg, mint egy űrhajós, akinek elvágták az anyahajóhoz erősített mentőkötelét. Magányos, céltalan, elhagyatott.

Alighogy megérkezik Kirby Martha's Vineyardról Nantucketre, Blair felderül. Visszakapja a bizalmasát. Ám amikor elmeséli Kirbynek, mennyire kifosztottnak érzi magát, mert sikerült elveszítenie mind Angust, mind Joey-t, Kirby csípőre tett kézzel megfeddi.

– Mit is mondott Betty Friedan? Nincs szükséged férfira. Egyedül is fel tudod nevelni az ikreket. Majd én segítek. Mindenki segít.

---

[47] A Beatles 1969-es száma, eredeti címe: *Get Back.*

Blair ezt illetően szkeptikus. És ami tetézi a bajt, még mindig terhesnek látszik! Nem olyan elefánt méretű, mint a szülés előtt, most akkora, mint a negyedik-ötödik hónapban volt. A mellei gigantikus nagyságúak és olyan nehezek, mint két homokzsák, a mellbimbói égnek.

Ennek ellenére Blair imádja szoptatni az ikreket. Amikor a pici szájukkal megrántják a mellbimbóját, áradni kezd belőle a tej, ahogyan kell, és a teste úgyszólván izzik a megkönnyebbüléstől. Kizárólag akkor lazul el, amikor az egyik iker a szájába veszi a mellét, bár gyanítja, hogy úgy nézhet ki, mint egy tehén. Kate állandóan mondogatja neki, hogy „nem szégyen az", ha átvált tápszerre.

– Szükségük van rám, anya – jelenti ki Blair. – Hadd csináljam!

A babákat mindenki imádja! Kate, David, Jessie, még Exalta is. Végül aztán mindnyájuk közül Kirby bizonyul a leghasznosabbak. Ösztönösen jól nyúl a babákhoz, és etetési idő előtt sosem felejt hozni Blairnek egy nagy pohár jeges vizet, vagy egy üveg hideg sört. Blair rettentően megszomjazik, amint az ikrek rácsatlakoznak, és a sör állítólag fokozza az anyatejtermelést. Ez valószínűleg csak dajkamese, de Blair nem igyekszik kideríteni. A sör mindig felvidítja.

Kirbyt nem tántorítja el az a két léghajó, amellyé Blair mellei váltak, és szóbeli bátorítást is nyújt a nővérének, amikor mamának nevezi. Mihelyt az egyik baba jóllakott, Kirby

átveszi, és addig ül vele a hintaszékben, amíg a pici büfizik egyet.

– Csak hogy tudd – jelenti be –, tiltakozó dalokat énekelgetek a fülükbe.

– Ez magától értetődik – feleli Blair.

Végül aztán az is Kirby, aki behozza neki Angus második táviratát.

HOLNAP REPÜLÖK HAZA. SZOMBAT DÉLBEN ÉRKEZEM NANTUCKETRE.

– Angus Nantucketre jön – mondja Blair. – Szombaton. – Hirtelen elgyengül. – Mitévő legyek?

– Beszélgetni fogsz vele – szögezi le Kirby. – És ki fogsz állni magadért. Csodálatos anya vagy, de sok más tehetséged is van, amelyek kárba vesznek, ha nem használod őket. Angusnek ezt muszáj elismernie.

– Igen? – kételkedik Blair.

– Mondok neked valamit – folytatja Kirby. – Ha úgy gondolod, hogy egy kis ideig elboldogulsz egyedül a babákkal, szombaton mindenkit eltávolítok itthonról. Összehozok egy hajókirándulást, hogy egy darabig kettesben lehessetek Angusszel.

– Köszönöm – hálálkodik Blair. Úgy dönt, hogy Kate-nek és Exaltának nem szól Angus jöveteléről – hátha nem akar majd itt maradni.

•••

Szombaton Kirby pontosan azt teszi, amit ígért: az egész családot – beleértve Davidet is, aki erre a hétvégére is eljött – elviszi Exalta motorcsónakjával a Coatue-ra. Kate, nem akarva magára hagyni Blairt, tétovázik, Blair azonban erősködik, hogy minden rendben lesz. Előbb-utóbb meg kell tanulnia segítség nélkül gondját viselni a gyerekeinek.

Amint a csapat a mentőmellényeket és egy piknikkosarat cipelve elmasírozik a Mező és Evező Klub irányába, Blair megszoptatja és megbüfizteti a babákat, akikkel utána szinte nincs is gond. Mind a ketten tágra nyitott, éber tekintettel néznek Blairre, mintha tudnák, hogy valami fontos fog történni.

– Bizony – mondja Blair. – Ma megismerkedtek az apukátokkal. – Sírva fakad – a szülés óta kezelhetetlenné váltak az érzelmei –, és ráébred, hogy nem is attól fél leginkább, hogy Angus *őt* nem akarja, hanem attól, hogy nem tart igényt a babákra. Angus ejtette teherbe, és közben a földbe dorongolta a magasabb képesítés megszerzésére vonatkozó reményeit, és ő volt az, akinek volt mersze viszonyt kezdeni. Megbocsáthatatlan a viselkedése, és Blair mégis nagyon-nagyon szeretne megbocsátani neki. Szinte szerelmes a gyerekeibe, pedig még csak nyolc napja érkeztek erre a világra, és nem tudja elképzelni az életét nélkülük.

Csakhogy apára is szükségük van.

És – felejtsük most el egy pillanatra Betty Friedant! – Blair szeretné visszakapni a férjét.

Mihelyt az ikrek elalszanak, Blair bent a házban forró vízzel hosszan lezuhanyozik, amit sosem szabad, ha Exalta otthon van, majd megfésülködik, és felvesz egy új, világoskék kockás ruhát, ami kismamaruha ugyan, de azért viszonylag előnyös. Feltesz egy kevés sminket, egy kevés parfümöt, és beteszi a fülébe a gyöngy fülbevalóját. Aztán elszív egy cigarettát a hátsó udvarban, majd várakozik.

Tizenkettő után tíz perccel hallja, hogy megáll egy autó a ház előtt. Hallja, hogy becsapódik egy ajtó.

Visszaszalad a házba, de a kopogásig a folyosó végén vár. Aztán nagyon lassan a bejárat felé ballag.

Blair kinyitja az ajtót, és ott találja… a férjét?

– Blair! – szólal meg Angus.

A kinézete… olyan más. Hetek óta nem borotválkozott; szakálla van, és a haja annyira megnőtt, hogy csaknem bozontos. A szemüvegével úgy fest, mint John Lennon vagy Abbie Hoffman, a radikális politikai aktivista. És farmer van rajta – Blair megpróbál visszaemlékezni, látta-e valaha Angust farmerban –, és egy szürke póló, az elején zöld betűkkel az MIT felirat. A lábán sarut visel. A dolognak már-már olyan színezete van, mintha Angus nem is az irányítóközpontban lett volna, hanem a San Franciscó-i Haight-Ashbury városnegyedben bulizott volna a Jefferson Airplane rockegyüttessel.

És mégis ez az új – menő és laza – külső reményt ad Blairnek. Talán Angus megváltozott. Ha öltönyben és rövid hajjal jelent volna itt meg, Blair csupán azt jósolhatta volna meg, hogy változatlanok maradtak közöttük a dolgok – azazhogy nem megfelelőek.

Vagy, gondolja Blair, *az is lehet, hogy ez az új külső Trixie hatása. Lehet, hogy Trixie azok közé a nők közé tartozik, akik nem borotválják a lábukat, és nem mosnak hajat; lehet, hogy bolondul a dobolókörökért, és kísérletezik az LSD-vel.*

Blair nyitva tartja az ajtót.

– Gyere be!

Miközben Angus bemegy mellette az előszobába, Blair megszimatolja a ruháját, érez-e rajta marihuánaszagot.

Nem, hála istennek.

Blair becsukja az ajtót, aztán szembefordul a férjével, a férfival, aki Edith Wharton puszta említésével ellopta őt az öccsétől. Fontolgatja, hogy felajánlja, üljön le a szertartásos nappaliban, vagy hátul a konyhában egy kávéra vagy egy sörre, de nem akarja, hogy túlságosan kényelmesen érezze magát.

Ott marad az előszobában a lépcső alján, ahonnan hallja, ha felsírnak a babák.

– Mesélj nekem Trixie-ről – mondja. – Az igazat.

– Dr. Cushion mutatott be minket egymásnak – kezdi Angus.

Dr. Cushion!, gondolja Blair. *Az MIT híres mikrobiológus professor emeritusa, a balvégzetű ki-mit-hoz vacsora házigazdája?* Blair gyanította, hogy „a férfiak az odúban" nemcsak a tudományról beszélgettek, hanem nőkről is. *Leonard Cushion tanította meg Angust a szeretőkeresés művészetére!*

– Dr. Beatrix Scofield – folytatja Angus. – Nagy tiszteletnek örvendő pszichoanalitikus. A nagydoktoriját a Johns Hopkinson szerezte, és az MIT professzori ösztöndíjasa.

– Nem vagyok kíváncsi az önéletrajzára – szól közbe Blair. – Pusztán azt akarom tudni, hogy szerelmes vagy-e belé.

– Ő nem a szeretőm, Blair. A pácienseként kezel. Az epizódjaim – megvan? A klinikai depresszió tünetei. Dolgozom rajta Trixie-vel – Scofield doktornővel –, és már elértünk némi sikert.

Blair össze van zavarodva, de érzi, hogy legördül egy súly a válláról.

– Pszichoanalitikus? Mint Freud? A díványán fekszel?

– Igen – feleli Angus. – De a kezelésnek csak a fele a beszélgetésterápia. A másik fele gyógyszeres. – Félszegen elmosolyodik. – És működik. Jobban érzem magam.

– Miért nem mondtad ezt el nekem? – kérdezi Blair.

– Azt hiszem, zavarban voltam tőle – mondja Angus. – Szégyenkeztem. Nem akartam, hogy megbánd, hogy feleségül jöttél hozzám… vagy azt, hogy utódokat nemzettél velem. – Nyel egyet. – Nem akartam, hogy azt kívánd, bár inkább Joey-hoz mentél volna feleségül, mert ő könnyed és vicces társaság.

És aztán amikor megláttalak benneteket együtt, azért nem magyarázkodtam, mert azt akartam, hogy azt hidd, nekem is van valakim.

– Hiba volt Joey-t megcsókolnom – szögezi le Blair.

– Trixie ezt is elmagyarázta nekem. Azt mondta, Joey csak egyenlíteni akart a múltbeli sérelmei miatt.

Erről nem tudok, gondolja Blair. Közte és Joey között mindig *működött* a kémia. Blair kísértést érez, hogy elmesélje Angusnek, hogyan hajtotta fel neki Joey a tejszínhabot a gyümölcstortához, de aztán inkább azt válaszolja:

– Semmi okod zavarban lenni azért, mert segítséget kérsz.

– Egész életemben okos voltam – jelenti ki Angus. – És azt hiszem, haragudtam, amiért képtelen voltam megtalálni a módját az önmagam meggyógyításának.

– Angus, ne!

– Tudod, miért döntöttem végül úgy, hogy felkeresem Trixie-t? Féltékenység töltött el, valahányszor az asztronautákra gondoltam. – Kinyújtja a kezét, hogy megsimogassa Blair arcát. – És nem, nem azért, mert olyan jóképűnek tartod őket, és kitűzted a fényképüket a kollégiumi szobád falára. – Megköszörüli a torkát. – Azért voltam féltékeny rájuk, mert elhagyhatják ezt a világot. Ilyen kevéssé akartam itt lenni.

– Angus! – kiált fel Blair.

– De már nem érzek így – mondja Angus. – Trixie – Scofield doktornő – tényleg segített.

Kösz, Trixie, gondolja Blair.

Angus szemlátomást lágyabb most, mint korábban bármikor. De vajon hajlítható is?

– Nem Trixie az egyetlen problémánk, Angus – közli Blair. – Vissza akarok menni az egyetemre. Meg akarom szerezni a magiszteri fokozatomat amerikai irodalomból, és egyetemi tanár akarok lenni, mint te.

Angus rámered, és Blair arra gondol, hogy talán megváltozott, de *annyira* azért mégsem. Azt akarja, hogy Blair maradjon otthon, nevelje a gyerekeket, törölgessen port, és tanuljon meg mesteri fokon portói csirkét készíteni.

– Gondolom, felvehetnénk segítséget – válaszolja Angus. – És biztosra veszem, hogy meg tudok tanulni pelenkát cserélni.

Blair csalódottan fújja ki a levegőt. Még csak nyolc napja anya, de máris tudatára ébredt, hogy a homályos szülés előtti sejtését arról, hogy mivel jár a gyerekek – pláne az ikrek! – gondozása, jócskán túlhaladja az igényeik naponkénti, mit naponkénti, óránkénti realitása.

– Sokkal többről lesz szó, mint a pelenkacsere – közli határozottan. – És ezt tudnod kell. Arra van szükségem, hogy valódi partnerem legyél. – *Ugye, büszke vagy rám, Betty Friedan?,* gondolja. Zakatol a szíve, és ökölbe szorítja a kezét; tisztában van vele, hogy az utóbbi hónapok szorongása és boldogtalansága most kulminál, a nagyanyja előszobájában, miközben Angus egykedvűen álldogál előtte. A férje a magáéba fogja mind a két kezét, és azzal az állhatatos

pillantással bámul rá, amely az első találkozásukkor megragadta a figyelmét a férfi cambridge-i lakásában.

– Értem, Blair – mondja. – Komolyan értem. Ott akarok lenni melletted és a babák mellett. És azt akarom, hogy azt tehesd, ami boldoggá tesz.

– Szavadon foglak fogni.

– Szeretlek, Blair.

Blair még nem érzi magát teljesen késznek arra, hogy ő is kimondja.

– Büszke vagyok rád – jelenti ki helyette, és felnéz az égre. – A Holdra szállás, Angus. Igazán rendkívüli dolog.

– Te életet adtál – mondja Angus. – Annál nincs semmi, ami rendkívülibb.

Blair ebben történetesen egyetért vele, de csak megvonja a vállát.

– Megnézhetem a babáinkat? – kérdezi Angus.

– Amint megcsókoltál – feleli Blair.

Angus megcsókolja, és a csókja egyszerre érződik ismerősnek és idegennek. A férje szakálla karcolja, és Blair beletúr a hosszú hajába, és meghúzza. Aztán kézen fogja, és felvezeti a lépcsőn.

MÁR MINDKÉT OLDALRÓL (ISMÉTLÉS)

Bill Crimmins visszaköltözik a Pine Street-i garzonjába. Azt mondja, ez így van rendjén, és Kate egyetért vele, bár fél, hogy ezek után már nem fogja megerőltetni magát, hogy híreket szerezzen Tigrisről. Ezt meg is mondja neki, mire Bill azt feleli:

– Ne butáskodjon, Katie! Továbbra is megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megtudjam, amit csak lehet.

Ez nagylelkű válasz, különösen, mivel maga Bill épp a napokban veszítette el a lányát – újból –, és nemcsak Lorraine-t, hanem Picket is. Kate megkérdezi Billt, hallott-e felőlük, amire Bill csak mosolyog, de ez a mosoly négy évtizednyi szomorúságot rejt.

Elérkezik az augusztus, és mindenki nagyon elfoglalt. Angus és Blair újra összejöttek, és mivel Angusnek még van némi szabadsága, mielőtt az MIT-n szeptemberben elkezdődne a tanítás, Blairrel úgy döntenek, hogy egészen a munka ünnepéig az All's Fairben maradnak. Kate örül Blair örömének, boldog, hogy az unokái egy fedél alatt vannak vele, bár mostanában füldugóval kell aludnia.

Kirby szerez egy háromnapos munkát a Gordon Folger Hotelben, a recepción helyettesít egy főiskolást, akinek a nagymamája hirtelen meghalt. Kirby elmondja Kate-nek, hogy a nyár első felében végig azon gondolkodott, hogy a

politikatudományt veszi fel főszaknak, a Kennedy-botrány azonban kiábrándította. Inkább a szállodamenedzsment mellett döntött, és azt tervezi, hogy egy szemesztert külföldön, Svájcban, a luxuskategóriás vendéglátás epicentrumában végez el. Reméli, hogy Exalta hajlandó lesz majd fizetni.

Azokon a napokon, amikor nem dolgozik, Kirby kiviszi Jessie-t a strandra.

Kate bármennyire is örül, hogy a lányai együtt töltenek némi időt, aggódik, hogy Jessie túl gyorsan nő fel.

– Nem akarom, hogy igyál, amikor a húgod is veled van – szól Kirbynek. – Vagy hogy azt a mariskát szívd a társaságában. Ígérd meg nekem!

– Megígérem – feleli Kirby azzal a ravaszkás félmosollyal, ami azt jelenti: csak a jóisten lesz a megmondhatója. – Olvasunk majd, alszunk, negyedóránként megfordulunk, úszunk, nagyokat sétálunk, és kagylót gyűjtünk. És beszélgetünk.

Vajon miről?, tűnődik Kate. Jessie most már tudja Kate titkát, és Kate úgy véli, aggódnia kellene, hogy Jessie kikotyogja, mégsem aggódik. A titok, most, hogy megosztotta, feleakkora súllyal nehezedik csak rá. Időnként még olyan érzése is támad, hogy a titok hatalma szertefoszlott, mint amikor az ember felgyújtja a villanyt, és rájön, hogy nincs is szörny a beépített szekrényben.

Kate egy teljes hete nem ivott, és nem is vágyott rá.

A tiszta, meleg, napfényes napok sorozatának északkelet felől érkező viharos idő vet véget. Kate mindig is nagyon szerette a szigeten az esős napokat. Be akar gyújtani, és társasjátékokat akar javasolni, ahogy máskor is, Kirby azonban bejelenti, hogy elmennek Jessie-vel bowlingozni.

Kate megdermed. A bowling Tigris kedvenc időtöltése volt.

Kedvenc időtöltése – jelen időben!

– El akarsz jönni velünk, anyu? – kérdezi Kirby.

Kate első válasza ösztönösen, hogy nem, de ugyan mi más dolga volna? Exalta az utóbbi időben éjjel-nappal rejtélyes ügyeket intéz; azt állítja, hogy összebarátkozott valakivel, aki csak pár sarokra lakik, és már korábban nekiindult a Fair Streetnek, egyik kezében az esernyőjével, a lábán esőcsizmával, spárgatalpú vászoncipőjét pedig a másik kezében vitte, nehogy vizes legyen.

Kate otthon maradhatna, és segíthetne Blairnek és Angusnek a babák körül, de Angus tudományos módszert vezetett be a szoptatások és az alvások időbeosztását illetően, amely csodát művel. Úgyhogy miért is ne csatlakozzon a másik két lányához? Miért is ne bowlingozzon?

A bowlingcsarnok a sziget közepén van, egy Youngs Way nevű földút végén. Kate azóta nem járt a közelében sem, amikor évekkel ezelőtt Tigrist fuvarozta ide, még mielőtt a fia megtanult vezetni. Valójában akkor volt ott utoljára, amikor elment Tigris egyik mérkőzését megnézni – amit a fia könnyűszerrel megnyert –, és emlékszik, véletlenül

meghallotta, amikor az egyik nantucketi öregúr azt mondta, Tigris olyan jó, hogy akár profi is lehetne, ami kuncogásra késztette. Még hogy az ő fia arra fecsérelné el az életét, hogy hivatásos bowlingozó legyen!

Most egy szempillantás alatt elfogadná számára ezt a sorsot.

A bowlingcsarnokban pörköltmogyoró-, cigarettafüst- és nyirkosságszag terjeng. Az eső miatt ma zsúfolt, de barátságos és kedélyes benyomást kelt. Kirby egyenesen a pulthoz vonul, és lefoglalja a tizenegyes pályát, amely hál' istennek a túlsó falnál van, és nem az események közepén, ahol az emberek nézhetik őket. Felvesznek egy-egy pár förtelmes cipőt, amely jobban illene egy gengszterhez vagy egy bohóchoz. (Kate megborzong, ahogy a többi lábra gondol, amelyek már belebújtak ezekbe a cipőkbe, de aztán bevillan neki a kép, ahogy Exalta szelesen lohol a Fair Streeten a kalucsnijában. Roppant különös.) Vesznek egy nagy zacskó meleg, hámozatlan mogyorót és három nyírsört. Készen állnak a bowlingozásra!

A játék egyszerűnek tűnik – csak fel kell dönteni a tekebábokat egy nehéz golyóval –, de ez csalóka, és Kate-nek eltart egy darabig, mire rájön, hogyan mélyessze az ujjait a lyukakba, hogyan tegyen megfelelő számú lépést, és hogyan engedje el kellő erővel és pontossággal a golyót. Néhány találat nélküli gurítás után aztán ráérez, és egymás után dőlnek fel a bábok. Az első körben Kate hatot talál el, Kirby hetet, és Jessie-nek két gurítással sikerül az összes bábut

feldöntenie. Kate élvezi a pálya hangjait, a golyó várakozásteli morranását, mielőtt végiggurul a fényes gurulófelületen, és a csattanását, ahogy nekiütközik a bábuknak. A háttérben zene szól: a Bill Haley and His Comets együttes, Chuck Berry, valamint a Chad and Jeremy-duó. Kate megissza a nyírsörét, és hagyja, hogy a mogyoróhéjak lepotyogjanak a földre. Amikor ő következik, azt a golyót választja, amelyik úgy néz ki, mint egy zöld-fehér örvényt mintázó márvány, és az arca elé tartja. Ekkor olyan élénken *érzi* Tigrist, hogy már-már azt hiszi, ha megfordul, azt látja, hogy ott ül a testvérei között. Hallja a nevetését, látja maga előtt a szeme környékét pettyező szeplőket. Itt van. Benne van a légkörben. Kate hátralendíti a karját, és elengedi a golyót. Egy gurítással letarolja az összes bábut.

•••

Aznap este Kate egyedül nézi Walter Cronkite tudósítását. Blair az emeleten van a babákkal, az egyik sír; Angus kiszaladt pizzáért; Jessie és Kirby a Dreamland moziban vannak, a *Butch Cassidy és a Sundance kölyök* című filmet nézik meg; Exalta pedig Bill Crimmins társaságában elment bridzselni az Anglers' Clubba.

Exalta és Bill Crimmins, gondolja Kate. Hirtelenjében eltűnődik, vajon több-e ez annál, mint amit a felszín mutat. Bill Crimmins a Pine Streeten lakik, pontosan arrafelé, amerre Exalta ballag rejtélyes ügyeit intézni. Ez arra is magyarázat

lehet, miért költözött ki Bill, holott lakbérmentesen maradhatott volna a Little Fairben. A saját lakásában akart lakni, hogy kettesben lehessen Exaltával, távol a kíváncsi tekintetektől.

Kate-et annyira lefoglalja, új elmélete mennyire hihetetlen, mégis *hihető,* hogy elmulasztja Cronkite tudósításának első részét, de aztán felfigyel arra, hogy a kambodzsai határt és a Ho Si Minh-ösvényt említi.

„Megerősítést nyert, hogy a nap során korábban egy, a kambodzsai Szvajrieng település melletti hadállásra mért légi csapás tizenhét amerikai áldozatot követelt" – mondja Cronkite.

Tizenhét áldozat. A kambodzsai határ mentén. A Ho Si Minh-ösvényen. Az áldozat azt jelenti, hogy… halott? Vagy hogy megsebesült? Néhányon meghaltak, néhányon csupán megsebesültek?

Tigris!

Kate felhívja Davidet. Alig kap levegőt. Az esti újságot már kihozták, és abban nincs erről említés. David azt mondja, fennmarad, és megnézi a késő esti híradót. Reggel első dolga lesz, hogy telefonál.

Kate el akarja magyarázni Davidnek a délutáni élményét a bowlingcsarnokban. *Érezte* Tigris szellemét; amikor felemelte a golyót, olyan érzése támadt, mintha Tigris keze tartotta volna a könyökét, ő pedig tarolt. Tréfának tűnt, de most már tudja, hogy jel volt. *Az* volt az a pillanat, amikor meghalt. Találat érte

egy légitámadás során, és a lelke azon nyomban Nantucketre szállt, a sziget bowlingcsarnokába, ahol segített az édesanyjának egy gurítással feldönteni az összes bábut.

Tigris!

Angus lép be az ajtón a pizzával, és Kate feláll, hogy kikapcsolja a tévét. Úgy követi Angust a konyhába, mint egy zombi.

– Kér egy szeletet, Kate? – kérdezi.

Kate megrázza a fejét, és tölt magának egy pohár vodkát.

•••

David reggel telefonál, de nem tud további részleteket. Tizenhét amerikai áldozat a Ho Si Minh-ösvényen, Szvajrieng közelében.

– Nem tudjuk, köztük volt-e – mondja David. – Katie, nem tudjuk.

Kate azonban tudja. Érezte a fiát. Nem olyan volt, mint amikor máskor gondolt rá. Ez azonnali, zsigeri érzés volt.

– Gyere ide! – kéri. Péntek van. Davidnek a határás kompra van jegye, amellyel a többi bostoni ügyvéd, orvos és üzletember is jön. – Gyere most rögtön! Hagyd a munkát! Kérlek, David! – Ha Tigris meghalt, elküldenek valakit Brookline-ba. – Hagyj egy üzenetet az ajtón, hogy megtalálhassanak bennünket.

– Rendben van – suttogja David.

•••

Kate nem akarja elmondani a lányoknak a félelmeit, mert nem akarja, hogy túlreagálják. Mindenki más élvezi az augusztust. Mindenki más boldog. Jessie és Exalta visszatérnek a klubba tett napi zarándoklatukból. Ez volt Jessie utolsó teniszórája; az oktatójától, Suze-tól kapott egy bizonyítványt és egy pár soros, kézzel írt levelet, amelyben az áll: *Nagy örömömre szolgált, hogy idén nyáron megismerkedtem Jessicával. Megvannak az adottságai, hogy remek teniszező és még annál is jobb ember váljék belőle.*

Kate mosolyogva mondja:

– Milyen kedves levél! –, de a hangja üresen cseng.

– Meg kell ünnepelnünk az erőfeszítéseit – jelenti ki Exalta. – Mit szólnátok egy ebédhez a Chanticleer kerthelyiségében?

– Én nem tudok menni, anya – mondja Kate.

– Miért nem? – tudakolja Exalta.

– David a következő komppal jön.

– Ilyen korán? – csodálkozik Exalta. Hallhatóan nem örül.

– Én itthon akarom megvárni aput – szól hozzá Jessie.

– Nem, nem, menj csak nagyanyáddal – unszolja Kate. – És vigyétek magatokkal Kirbyt is!

•••

Kate az ágy szélén ül, ölében a tavaly készült családi fényképpel, amikor David megérkezik. Kate fél lemenni, hogy

üdvözölje, hátha rossz hírt hoz. Végül félúton találkoznak a lépcsőn.

– Semmi – mondja David.

Semmi. Tegnap este senki sem ment el hozzájuk, senki sem telefonált. *Vajon mennyi idő kell hozzá?*, tűnődik Kate.

– Eljössz velem templomba? – kérdezi Kate. – Muszáj imádkoznom.

David felvonja a szemöldökét.

– Templomba?

– Kérlek!

David bólint.

– Legyen ez annak a bizonyítéka, hogy bármit megteszek érted, Katharine Nichols.

Végigsétálnak a Fair Streeten. David zsidó, és a zsidók nem szoktak keresztény templomban imádkozni. Kate-et és Davidet a massachusettsi kormányhivatalban adta össze egy bíró, akit David a munkája révén ismert. David szülei, Bud és Freda odarepültek Floridából, hogy a tanúik legyenek, és utána elvitték a friss házasokat vacsorázni a Locke-Oberbe. Exalta nem volt hajlandó részt venni az esküvőn, és Pennt sem engedte elmenni – jóllehet Penn titokban kibérelt egy limuzint, hogy az röpítse el Kate-et és Davidet a háromnapos nászútjukra a Berkshire-hegységbe, egy fogadóba. Mindenki tudta, hogy Exalta azért ellenezte a házasságot, mert David zsidó.

Amióta házasok, nekik sosem számított, hogy David zsidó. Kate húsvétkor és karácsonykor elviszi templomba a gyerekeket, és a nyár folyamán egyszer elmennek egy esti istentiszteletre a Szent Pálba.

Kate először arra gondol, hogy menjenek a Szent Pálba. Gyönyörű templom, orgonával és valódi Tiffany-ablakokkal. A Nichols család nemzedékek óta a Szent Pál gyülekezetéhez tartozik, bár Kate beismeri, hogy ez inkább társadalmi, mint vallásos indíttatásból fakad. Ott le tud térdelni a színes műhímzéssel borított imazsámolyok egyikére, bámulhatja a pazar ablakokon beszűrődő fényt, és imádkozhat – és David is vele együtt imádkozhat. De az utolsó pillanatban meggondolja magát, és átmegy a túloldalon lévő kvéker imaházba. David ellazul. Kinyitja a deszkaajtót, és belépnek az imádás egyszerű hajlékába. Fa templomi padok sorakoznak egy folyosó mindkét oldalán, szemben egy padüléssel ellátott emelvénnyel; az imaháznak négy díszítetlen, huszonnégy táblás ablaka van. A terem azt a szentséget, tisztaságot és fényességet közvetíti, amely után Kate sóvárog; tudja, hogy a kvékerek értékelik a csöndes befelé fordulást. A kvékerek számára egyház az, amikor két vagy több ember együtt imádkozik – ennek semmi köze az épületekhez.

Kate leül, David is leül. Kate lehajtja a fejét, és David megfogja a kezét.

Ők ketten egy egyház.

Richard Pennington Foley. Tigris. Amikor Kate becsukja a szemét, látja a pufók babalábait és a kerek arcocskáját. Hallja a kuncogását, amikor a lányok csiklandozzák. Látja, ahogy duzzog, mert limabab van a vacsoratányérján; Kate később megtalálja a lelapított babszemeket Tigris helyén az asztalterítő alatt. Emlékszik arra, ahogy a tengerparton a sirályokat üldözte, a sziklákon szökdécselt, a hátsó lábuknál fogva szedte fel a rákokat, és a csattogó ollójú állatokat a nővérei felé lóbálta. Emlékszik arra, amikor megigazította a félregombolt öltönyingét, és vizesen lesimította a haját, mielőtt vacsorázni ment Exaltával a Union Clubba. Emlékszik, milyen szaga volt egy-egy futballedzés után – izzadság-, fű- és büszkeségszaga. Látja, ahogy felugrik a levegőbe a labdáért, és beerőszakolja magát a gólvonal és az alapvonal közötti sávba. Annyira kitűnő játékos volt, hogy Kate már-már zavarba jött tőle. Látja Magee-vel a bevonulása előtti estén, ahogy állát Magee fején nyugtatta, a szemét behunyta, mintha memorizálni akarná, milyen érzés a karjában tartania. Kate elfordult, és arra gondolt, hogy a kapcsolat nem valódi, mivel nem volt elég ideje elmélyülni. Magee el fogja hagyni egy olyan fiúért, aki kéznél van. Kate azonban sosem fogja elhagyni Tigrist. Sosem fogja helyettesíteni. Ő az édesanyja. Ő örök.

Ha meghalt, gondolja Kate, *ő sosem fog felépülni. Ez a helyzet.*

Biztonságban érzi magát az imaházban az egyszerű fehér falak védelmében. Hallja kintről a madárcsicsergést, és az

ablakon keresztül látja egy tölgyfa zöld leveleit és a vakítóan kék, felhőtlen égboltot. Isten odafent van, véli. Reméli.

Őrizd meg őt épségben, fohászkodik magában. Ez a legalapvetőbb ima a lövészárokban kuporgókért. Az egyetlen ember, aki még a katonánál is jobban akarja, hogy életben maradjon, az a katona édesanyja. Kate azt kívánja, bár tiszta szívvel, tisztességes múlttal a háta mögött imádkozhatna. Azt kívánja, bár istenfélőbb, hűségesebb, bűnbánóbb lett volna. Pusztán annyit mondhat el a maga védelmében, hogy mindennek tudatában van. Tisztában van a bűneivel, elismeri a hibáit, bevallja a botlásait.

Nagyon sok a bűn.

Nagyon sok a hiba.

Rengeteg a botlás.

Ha Tigris meghalt, az az ő hibája.

Feláll.

– Menjünk!

– Biztos vagy benne? – kérdezi David.

– Igen – feleli Kate. – Köszönöm.

•••

Amikor odaérnek az All's Fairhez, látják, hogy Exalta és Bill Crimmins az utcai gyalogösvényen állnak.

Bill Crimmins egy borítékot tart a kezében.

Egy távirat, gondolja Kate. *Kedves Mrs. Levin! Mély megrendüléssel tudatjuk, hogy…*

Felsikolt. Üvölt. Kétrét görnyed a Fair Street közepén, és fuldokolva, öklendezve zokog, és David átfogja a derekát, így próbálva meg felegyenesíteni.

– Katharine! – kiáltja Exalta megrovón.

Kate-et nem érdekli, hogy néz ki. Nem érdekli, ki látja, sem az, hogy milyen jelenetet csinál. A fia halott.

Bill Crimmins a borítékot szorongatva odafut hozzájuk, Kate látni sem akarja. A karjával hadonászva kiabálja:

– Menjen el! Menjen *innen!* Az ígérte, hogy segít neki! Azt ígérte, hogy *hazahozza!*

– Katie – szólal meg Bill. – Én is láttam a híradót, de ez nem az, aminek hiszi. Ez csak egy levél. Tigristől jött. Olvassa el, és meglátja, mi áll benne. Tigristől jött!

Drága Anyu!

Mire ezt a levelet megkapod, én Guamban fogok ülni a tengerparton egyhetes szabadságon. Guam az USA fennhatósága alá tartozó sziget a Csendes-óceán közepén, amit te valószínűleg már tudsz, de nekem újdonság volt. Azt hiszem, jobban oda kellett volna figyelnem a földrajzórákon!

Jutalomból kaptam a szabadságot, mert részt vettem egy tűzharcban, amelyben csaknem az egész szakaszom elesett, és én összeszedtem, ami a pajtásom, Kölyökkutya testéből megmaradt, és őriztem a másik elesett pajtásom, Béka holttestével együtt, amíg megérkezett a helikopter, és aztán elküldtek egy különleges bevetésre Kambodzsába, ahol sikeresen elfogtunk húsz tonna ellátmányt,

amelyet a vietkong haderőnek szállítottak. Veszélyes és kimerítő feladat volt – főként éjszaka dolgoztunk, nappal elrejtőztünk, és sosem volt világos, hogy kik azok a kambodzsaiak, akikben bízhatunk, illetve kik a kommunista szimpatizánsok, és nem volt megbízható ivóvízforrásunk, ezért néhány fiú engedett a kísértésnek, és közvetlenül a Mekongból ivott, meg sem próbálták megtisztítani, és néhányan vérhast kaptak, és néhányan meg is haltak. Aztán kivettek abból a szakaszból, majd kiküldtek egy felderítő akcióba öt másik katonával együtt, akik közül az egyik, egy Banjo nevű srác a Missouri-beli Cape Girardeau-ból már a szolgálata végén tartott – lényegében ennek a bevetésnek a befejeztével hazamehetett a feleségéhez és a hároméves kislányához, meg a csecsemő kisfiához, akit még nem is látott. Banjo kicsit félnótás volt, ezt mind tudtuk, de hosszabb ideje szolgált, mint mi, többiek együttvéve, úgyhogy azt reméltem, hogy a tapasztalat majd bepótolja azt, ami egyértelműen gyenge pont volt az agyában. A határon keresztül visszagyalogoltunk Vietnámba – két nap alatt harminc órát kutyagoltunk –, és végül találkoztunk az ösvényen a vietkongokkal, de ők nem vettek minket észre, és erre a parancs úgy szólt, hogy hagyjuk őket továbbmenni, és lesből támadjuk őket hátba, de Banjo nem tudott uralkodni magán, és tüzelni kezdett az M16-os gépkarabélyával, és végül nyílt tűzharcba keveredtünk. Visszavonultunk, de mivel a dzsungelben voltunk, eltévedtünk, és amikor Banjót meglőtték, elejtette a rádiónkat. Egy másik srác, Romeo belelépett egy álcázott csapdába, és egy bambusztüske belefúródott a lábába, úgyhogy nem tudott továbbmenni, ráadásul üvöltött. Elmentem megkeresni a rádiót, mert

anélkül elvesztünk – és megtaláltam. A Fitz nevű jól megtermett srác a vállára vetette Romeót, én meg Banjót vittem, és bozótvágó késsel vágtunk magunknak utat, végül kiértünk a dzsungelból egy tisztásra. A tisztás valójában egy falu volt, amelyet előzőleg szétbombáztak. Az egész hely le volt rombolva, feketére szenesedett, egyes részei még mindig égtek, és én a levegőbe lőttem az M16-osommal, hogy lássam, előjön-e valaki. Ekkor sírást hallottam. Keresgéltem, és ráakadtam egy öt-hat év körüli kisfiúra, aki egy nő mellett ült, nyilvánvalóan az édesanyja volt az, akit megöltek. Felkaptam a gyereket, és rádión helikoptert kértünk, a kisgyereket pedig magunkkal vittük. Megpróbáltam megtudni, mi a neve, de csak annyit mondott: „Luck, luck." Mire én: „Jól van, legyen a neved Luck, és mondhatom, kis haver, illik rád a név, tényleg szerencsés vagy."

Néhány nappal később magánkihallgatásra hívatott az egyik fejes, J. B. Neumann ezredes. Azt hittem, talán bajban vagyok. Nem tudtam róla, hogy bármi rosszat tettem volna, de azért meglehetősen ideges voltam.

Amikor leültem Neumann ezredessel szemben az íróasztala elé, így szólt: „Nos, Foley közlegény, úgy néz ki, van magának egy őrangyala."

„Uram?"

Aztán azzal folytatta, hogy valaki még magasabb szintről – valahonnan a sztratoszférából – leszólt neki, hogy figyeljen oda rám. Az ezredes kutatott utánam egy kicsit, és értesült a terepen tanúsított „hősies erőfeszítéseimről" – hogy ott maradtam a két

barátom, Kölyökkutya és Béka holttestével, visszamentem a rádióért, meg hogy segítettem Banjón, és kimentettem egy vietkong kisgyereket abból a faluból. Mert azt elfelejtettem mondani, hogy Luck anyja az ellenség fekete „pizsamáját" viselte. Az ezredes azt mondta: „Más katona valószínűleg úgy gondolta volna, hogy egyszerűbb lelőni."

Mire én: „Kicsi gyerek volt, uram, még túl kicsi ahhoz, hogy megértse, miért áll háborúban az országa. A karomba mászott, és szorosan belekapaszkodott a nyakamba. Nem akartam hagyni, hogy baja essen."

Mire az ezredes: „Maga derék katona, Foley, és ráadásul hazafi is. Több ilyen emberre volna szükségünk, mint maga. Felterjesztem előléptetésre és egy hét pihenésre. Megérdemli. Lelépni!"

Felálltam, tisztelegtem, és azt feleltem: „Igenis, uram, köszönöm, uram!" Még jóformán ki sem értem a szobából, töprengeni kezdtem, ki nyújthatott nekem protekciót. Arra jutottam, hogy vagy te használtad fel egy kapcsolatodat, vagy a nagyi. És azt sem hallgathatom el előled, anyu, hogy a beszélgetésünk során az ezredes felajánlott nekem egy kényelmesebb beosztást – egy utánpótlásokkal foglalkozó állást, ami lényegében azt jelentené, hogy egész nap egy irodában kellene ülni, és az ellátmányt számontartani. Visszautasítottam az ajánlatot, anyu, és azt is megmondom, miért.

Szeretem a katonáskodást. Jól csinálom. Láttam a bajtársaimat – a testvéreimet, a fenébe is – darabokra szakadni, és azzal kell tisztelegnem az emlékük előtt, hogy a frontvonalban maradok, és befejezem, amit együtt kezdtünk el. Nem bújhatok el az

ellátmányozáson csupán azért, mert a családom kivételezett helyzetben van, és ezáltal kapcsolatokkal rendelkezem.

Amikor hazamegyek Guamról, őrmesterként egy új szakaszhoz osztanak be. Vezető leszek, anyu.

Még valamit szeretnék mondani neked, anyu, és azt akarom, hogy tisztán halld, nem úgy, mintha egy másik szobából vagy a kocsifelhajtó végéből kiabálnék neked, ahogy szoktam, hanem mintha előtted állnék, anyu, fognám a kezed, és a szemedbe néznék. Úgy tervezem, hogy épségben hazatérek hozzád. De nem az a legfontosabb, hogy életben maradok-e, vagy meghalok, anyu. Az a legfontosabb, hogy minden este azzal a hittel feküdj le aludni, hogy egy hőst neveltél fel.

Szeretettel: fiad, Tigris

Harmadik rész

1969 NOVEMBERE

EGY NAPON MAJD EGYÜTT LESZÜNK[48]

Ez az első alkalmak hétvégéje. Magee még sosem járt a Nantucket-szigeten, és még az sem fordult elő, hogy a családjától távol töltötte volna a hálaadást. Amikor Mrs. Levin telefonált, és meghívta: „Most, hogy te és Tigris eljegyeztétek egymást, el kell jönnöd megismerkedni a családdal”, Magee azt gondolta, hogy az édesanyja tiltakozni fog. Ő azonban jóformán összecsomagolt neki, és kitolta az ajtón.

– Ez a dolgok természetes rendje – jelentette ki Jean Johnson. – Húszéves vagy. Ideje, hogy elkezdd élni a saját életedet.

Magee tudja, hogy a szüleinek etetni és ruházni kell a nyolcéves hármas iker öccseit, ráadásul az édesanyja kedveli Tigrist. Repesett a boldogságtól, amikor Magee megmutatta neki a levelet, amelyben Tigris megkérte a kezét. Magee a válaszában igent mondott, és már ki is tűzték a dátumot: 1970. július 4-e, szombat.

Tigris május végén már itthon lesz, épp időben, hogy megvarrathassa a szmokingját.

---

[48] A korábban keletkezett szám 1969-es vonatkozása, hogy a Diana Ross & The Supremes együttes akkor kiadott utolsó közös lemezén szerepel. Eredeti címe: *Someday We'll Be Together.*

•••

Magee és a Levin-Foley plusz Whalen családok szerda délután érkeznek meg a komppal Nantucketre. Magee aggódott, hogy esetleg tengeribeteg lesz – egy aprócska faluban született és nőtt fel, a massachusettsi Carlisle-ban, és a tapasztalatai a vízzel a Walden-tavon folytatott evezésre szorítkoztak –, de a komp hatalmas, olyan, mint egy úszó ház, negyven autó is elfér benne. Karavánként hajtanak le a hajóról: Magee egy kombiban ül Tigris szüleivel és két lánytestvérével, Jessie-vel és Kirbyvel; Tigris másik nővére, Blair, a férje és a négy hónapos ikreik egy fekete Ford Galaxie-ban követik őket. Az ő autójukban Tigris édesanyja, Kate bejelenti, hogy van egy meglepetése.

Kirby és Jessie sztereóban nyögnek fel. Kirby olyan csinos, akár egy modell – ugyanolyan aranyszőke haja van, mint Tigrisnek, és finomak a vonásai –, míg Jessie színei sötétek, és olyan rejtélyes, mint egy cigánylány. Magee mindig is szeretett volna egy lánytestvért. Nagyon vágyik rá, hogy Tigris mindhárom lánytestvére elfogadja őt, úgyhogy árgus szemmel figyeli minden mozdulatukat.

– *Miféle* meglepetés? – kíváncsiskodik Kirby.

Kate szája széles mosolyra húzódik. Magee eddig meglehetősen tartózkodónak és komolynak találta Kate-et, ezért a lelkesedése teljesen új.

– Egy nagy-nagy meglepetés. David, itt ne kanyarodj le!

Kate férje, David nagyon kedves és szívélyes volt Magee-hez. Mielőtt elindultak Bostonból, félrevonta őt, és azt mondta:

– Ne hagyd, hogy ez a család megfélemlítsen! Sok erős nő van benne együtt. Csak légy önmagad!

David most Kate-et kérdezi:

– Mit tartogatsz a tarsolyodban, Katie Nichols?

– Valami csodálatosat tettem! – válaszolja Kate, és úgy tapsikol, akár egy kisgyerek. – Csak vezess arra, amerre mondom!

Magee megkönnyebbüléssel fogja fogadni, ha szállodába mennek, és nem a nagymama házába. Tigris a legutóbbi levelében azt írta neki, hogy azt várják majd tőle, hogy egész hétvégén a kertben zuhanyozzon. Ettől Magee totálisan pánikba esett. Odakint három fok van, hetek óta fagy. Tigris biztos csak viccelt.

A két autóból álló karaván végigzötyög az elragadó kirakatokkal szegélyezett, macskaköves főutcán. Magee megbámulja az ablakokba kitett tököket, az ajtókra aggatott kukoricaszár díszeket, az út mellett sorakozó fákon még megmaradt, utolsó narancssárga és piros leveleket.

– Blair tudja, hová megyünk? – kérdezi Jessie.

– Nem – feleli Kate. Letekeri az ablakát, és int a mögöttük haladó autónak.

•••

– Mit csinál anyám? – kérdezi Blair Angustől. – Hova a csudába megyünk?

– Úgy néz ki, mintha azt akarná, hogy kövessük őket – vélekedik Angus. – Talán megnézni az óceánt? Ez nálatok valamiféle hagyomány hálaadáskor?

– Nem – feleli Blair. A hálaadást Exalta Beacon Hill-i házában szokták ünnepelni, ahogyan tavaly is, amikor a cseresznyemag kagylót ette, de nem esett jól neki, és másnap felfedezte, hogy várandós. Egyetlen évben jöttek el Nantucketre hálaadáskor, még tizenéves korában. Egész nap esett az eső, és hideg volt, és Kate begyújtott a nappali kandallójába, de elfelejtette kinyitni a kürtőt, ezért a nappali megtelt füsttel, és Exalta be volt rezelve, hogy a korom tönkreteszi a falfestményt. Aztán kiderült, hogy a nagyi indulás előtt elfelejtett elmenni a pulykáért, amelyet megrendelt a Savenor'sban, és végül a Woodboxban ettek hálaadásnapi vacsorát – és tiltakozásul a fordulat miatt, amelyet az ünnep vett, Blair Wellington bélszínt rendelt. Blair idén nem akart visszajönni Nantucketre. Nincs elég hely mindenkinek, különösen, mivel Kate Magee-t is meghívta – de Kate erősködött, hogy majd összehúzzák magukat.

– Nem tudom, hová mennek, de most semmi kedvem valami értelmetlen programhoz – zsörtölődik Blair. – Mihelyt a babák felébrednek, meg kell szoptatnom őket.

– Épp elaludtak – nyugtatgatja Angus. – Van legalább egy óránk, talán még több is. Megyek utánuk. Miért is ne? – Megsimogatja Blair lábát. – Valami jó kaland lesz.

Blair megfogja a kezét, és elernyed az ülésen. Angust mintha kicserélték volna: gondtalan és fesztelen. Irdatlan nagy bónuszt kapott a NASA-tól – tízezer dollárt! –, de nem fogadta el az ajánlatukat, hogy dolgozzon náluk a következő feladaton is. Az egyetemen normál mennyiségű órát fog tartani, továbbra is a posztgraduális hallgatói mentora lesz, és segít a babák körül.

Blair sokat tűnődött azon, hogy Angus pszichoanalízise Trixie-vel különbözött-e bármiben is a szimpla varázslásnál, de azt el kell ismernie, hogy a férje sokkal jobb bőrben van. Az utóbbi időben nem gyötrik rohamok, és a viselkedése általában véve lazább és nyugodtabb. Sokat mosolyog és nevet; jelen van, és elkötelezett. Blair felhívta a doktori iskola felvételi irodáját a Harvardon, hogy érdeklődjön a halasztása állásáról, és azt az információt kapta, hogy januárban megkezdheti a tanulmányait. Miután hazamennek Nantucketről, elkezdi elválasztani a babákat, és dadust keresnek melléjük.

A szülei kikanyarodnak a Madaket Roadra. Ha az óceánt akarják megnézni, miért nem a Cisco Beachre mennek? Az sokkal közelebb van.

– Hova a csudába megyünk? – tanakodik Blair.

•••

Kirby alig akarja elhinni, hogy meglepetés zavarja meg a hálaadásukat. A hálaadásnak épp a tradíció, a változatlanság a lényege – ámbár ez az egész év egy hatalmas, megjósolhatatlan változás volt, úgyhogy miért is lenne a hálaadás más?

Azon tűnődik, vajon a nagymamája is be van-e avatva ebbe a meglepetésbe. Exalta már hétfőn kijött a szigetre, ami *teljességgel* szokatlan, és Kirbyt töprengésre készteti, hogy van-e igazság Jessie azon állításában, hogy a holdséta éjszakáján a saját szemével látta, amint Exalta és Mr. Crimmins csókolózott, mégpedig *igaziból.* Kirby nem biztos benne, hogy ez azt jelenti, hogy Exalta és Mr. Crimmins lefeküdtek egymással – erre még gondolni sem szabad! –, de azt hajlandó elismerni, hogy Exalta személyisége meglágyult.

•••

Kirby ezen az őszön meglehetősen sok időt töltött azzal, hogy Exalta kedvében járjon. Hetente egyszer együtt ebédel vele a Union Clubban, mivel Exalta hajlandó leszurkolni a háromezer dollárt, amelyre Kirbynek szüksége van ahhoz, hogy Genfben végezhessen el egy szemesztert.

A legutóbbi közös ebédükön Exalta rendelt egy üveg pezsgőt, és egy kicsit mind a ketten becsíptek. Exalta áthajolt az asztalon, és így szólt:

– Mesélj nekem, Katharine, a szerelmi életedről! Biztosan van egy fiatalember.

Kirby érezte, hogy az arcába szökik a vér, ami újszerű érzés volt. Nem tudta biztosan, hogy a zavar, az idegesség vagy a szerelem teszi-e. Találkozgatott Darrennel. Volt egy randevújuk Mr. Bartley hamburgerbüféjében, aztán egy délután a New England Akváriumban, aztán összejöttek a Bostoni Közkönyvtárban, hogy együtt tanuljanak, és utána elmentek tésztát enni a kínai negyedbe. Kirby igyekezett lazán tartani a kapcsolatukat, mivel közvetlenül újév után Svájcba készült, és nem kockáztathatott meg egy komoly szerelmi viszonyt. De aztán Darren bejelentette, hogy ugyanabban a félévben az olaszországi Genova egyetemén fog tanulni, ami vonattal mindössze két óra Genftől, így Kirby egyszeriben arról a tüzes szerelmi viszonyról kezdett fantáziálni, amelyet olyan városokban folytathatnak, ahol senki sem ismeri őket, egy olyan kontinensen, ahol senki sem fogja elítélni őket.

– Nincs senki különös – felelte.

– Senki? – kérdezett vissza Exalta.

– Nos – mondta Kirby. Exalta hajthatatlan pillantással nézett rá, és Kirby megértette, hogy valóban tudni szeretne az életéről. Kirby gondolatban előreszaladt ötven évet 2019-re, amikor lehet, hogy már neki is unokái lesznek. Nem akarná majd tudni az igazat az életükről? (Egyáltalán, milyen lesz 2019-ben húszévesnek lenni? Kirby elképzelni sem tudta.) – Van valaki, akivel időnként randizom.

– Tudtam – szögezte le Exalta. – Látom, hogy ragyogsz. Mesélj róla!

– Nos, a Harvardra jár.

– Kitűnő! – lelkendezett Exalta. – Harvardos, akár a nagyapád! *Semmiben sem hasonlít nagypapára,* gondolta Kirby.

– Az édesanyja orvos, az édesapja bíró. Van egy házuk Martha's Vineyardon. A szigeten ismerkedtem meg vele.

– Ez mind csodásan hangzik – jelentette ki Exalta. – Miért tartottad eddig titokban ezt a fiút? Pompásnak tűnik. Mondd csak, jóképű?

– Nagyon – felelte Kirby.

– Hát *persze* hogy jóképű! – áradozott Exalta. Mindkettőjük poharába töltött még a pezsgőből. Kirby figyelte, ahogy a buborékok pezsegnek, kipukkadnak és elillannak. Pontosan ez fog történni Exalta lelkesedésével Kirby rejtélyes lovagjával kapcsolatban. – Mi volna, ha meghívnád a hálaadásra?

– A családjával tölti – válaszolta Kirby. – A szüleivel, a nagynénjeivel, nagybácsikáival és az unokatestvéreivel. – Ivott egy kortyot a pezsgőjéből. Szükségük lesz még egy üvegre, ha elmondja Exaltának a teljes igazságot Darrenről. *De mi volna, ha most rögtön előrukkolna vele?,* töprengett Kirby. Kennedy szenátorra gondolt, aki július 25-én beszélt a televízióban, magyarázkodó és bocsánatkérő beszédet mondott a Chappaquiddick-szigeten történt incidensről. Massachusetts állam nem lobbant spontán módon haragra, a polgárai sem követelték Kennedy fejét, nem vetették börtönbe, és a szenátusi helyétől sem fosztották meg. Ha az ország el tudta fogadni Kennedy sztoriját arról, hogy a baleset után

összezavarodott, elbizonytalanodott, és sokkos állapotba került – olyannyira, hogy a rendőrséget sem hívta ki –, akkor Exalta is elfogadhatja Kirby kapcsolatát Darren Frazierrel. Vagy legalábbis ezt remélte. – Darren fekete – bökte ki végül. Két kezét a lenvászon asztalterítőn kétoldalt fekvő evőeszközökre tette, és kényszerítette magát, hogy belemondja Exalta arcába a szavakat. – Néger.

Exalta pislogott, majd így válaszolt:

– Sokat tanultam a hetvenöt évem alatt, Katharine. – Lehalkította a hangját, Kirby szerint azért, hogy komolyabban csengjen. – Egynémely tudásra csak nemrégiben tettem szert. Biztosra veszem, hogy nehezedre esett ezt elmondani nekem, talán mert egy bizonyos fajta reakcióra számítottál tőlem. De vedd tudomásul, hogy ezt a te fiatalemberedet… mi is a neve?

– Darren. Darren Frazier.

– Bármikor nyugodtan elhozhatod hozzám Darren Fraziert bemutatni. Megtiszteltetés lesz számomra.

Megmagyarázhatatlan módon Kirby ettől elsírta magát.

– Komolyan?

– Persze – bólintott Exalta. – Minden ember ember.

Minden ember ember. A nagymamája nem is mondhatott volna mást, ami ennél boldogabbá tenné Kirbyt.

•••

Kirby most az anyja felé fordítja a figyelmét.

– Szóval… hétfőn a nagyi *egyedül* vezetett ki ide? – Ez eléggé valószínűtlennek tűnik. Exaltának van jogosítványa és autója is, de Kirby tudomása szerint soha nem vezetett ki Nantucketre.

– Nem – feleli Kate. – Bill Crimmins bejött érte.

Jessie belecsíp Kirby lábába.

– *Ugye, megmondtam?* – suttogja. A nagymamája és Mr. Crimmins. A társasági matróna és a gondnok.

Minden ember ember, gondolja Kirby.

•••

A világ végére tartanak, gondolja Jessie. Amikor már majdnem elérik a Madaket Beachet, ahonnan a legjobban lehet látni a naplementét, Kate szól Davidnek, hogy forduljon balra. Végiggurulnak egy kanyargós homokos-kavicsos úton, amelyet mindkét oldalán virginiai erdeifenyők és spanyol olajfák szegélyeznek. Átkelnek egy ütött-kopott, egysávos fahídon, és aztán feltárul előttük a táj. Az út mindkét oldalán rétek hullámzanak, és a látóhatáron megcsillan egy acélszürke csík – az Atlanti-óceán.

Jessie le van nyűgözve. A szigetnek ezt a részét a vad természet uralja; össze sem lehet hasonlítani a város manikűrözött utcaképeivel. Igyekszik megjegyezni minden részletet, hogy tudjon írni a látványról Tigrisnek és újdonsült levelezőtársának, Picknek.

Jessie szeptember elején, nem sokkal az iskolaév kezdete után kapott egy levelet Picktől. Most egy környezetbarát közösségben él a pennsylvaniai Pottstown közelében. Az édesanyja végül elvitte Woodstockba, és ahogy Jessie olvassa Pick leírását róla, örül, hogy ő nem ment el. Pick és Lorraine egy VW mikrobuszban utazott a koncertre egy párral, akik szintén a kommunában laknak. A busz egyik kereke a New York államban Eldred előtt durrdefektet kapott, és Pick azt írta, hogy egyszerűbb volt otthagyni a buszt, és stoppolni, mint becserkészni egy másik kereket – a buszban ugyanis nem volt pótkerék. Picknek és Lorraine-nek külön autókat kellett leinteni. Az úton feltorlódtak a Yasgur-farmra tartó járművek, és némelyik autó annyira tele volt, hogy az emberek a tetőn és a csomagtartón ültek. Pick aggódott, hogy soha többet nem talál rá az édesanyjára.

Akár egy tű a szénakazalban, írta Jessie-nek. *Négyszázezer ember, ennek a fele nő, és valamennyien úgy néztek ki, és úgy is viselkedtek, mint Lavender.*

Pick összebarátkozott egy párral, akik magukkal hozták a hétéves kisfiúkat, Dennyt, és cserébe azért, hogy Pick rajta tartotta a szemét a kissrácon, családtagnak tekintették, és megosztották vele az ételüket, amit hoztak.

A fesztiválnak akadtak jó pillanatai. Pick kedvenc együttese, a Creedence szombaton éjfél után lépett fel, de ő elaludt, mielőtt Janis Joplin következett. Amikor felébredt, már a Jefferson Airplane játszott. *„Elfelejtettem, hol vagyok,* írta, *de*

aztán meghallottam Grace Slick hangját. Volt olyan, hogy unatkoztam, fáradt és éhes voltam, máskor viszont része voltam ennek a nyüzsgő, pörgő, füvező és éneklő emberi tömegnek. Büszke voltam, hogy ebben az országban élek."

Eljött a hétfő reggel, és az utolsó fellépő, Jimi Hendrix eljátszotta az amerikai himnusz pszichedelikus változatát, de Pick még mindig nem találta meg az édesanyját. Úgy vélte, hogy Lavender itt akart volna maradni, hogy meghallgassa Hendrixet, de eldöntötte, hogy ha nem találja meg, bekéredzkedik olyasvalaki autójába, aki Cape Cod felé megy vissza, és visszatér a nagyapjához Nantucketre.

De aztán a következő elképesztő dolog történt. Denny meglátott egy gyereknél egy állat formájú lufit, és közölte, hogy ő is akar egy olyat. Pick valahogyan, itt-ott kérdezősködve megtalálta azt az embert, aki ezeket a lufikat készítette. Szemlátomást be volt lőve – csupán egy piros szaténsortot és egy piros csokornyakkendőt viselt –, és Pick tétovázott, odamenjen-e hozzá. Denny eliramodott a férfi felé, hál' istennek, mert Pick meglátta, hogy a nő, aki a pénzt szedi helyette – a lufik darabjáért tíz centet –, az Lavender.

„Épp időben értünk vissza a kommunába, hogy elkezdjem a tanévet egy rendes középiskolában, írta Pick. *Eggyel alacsonyabb osztályba kellett betenniük, de itt senki sem ismer, úgyhogy nem is olyan rossz. Hiányzol, Jessie. Írj! Barátod, Pick."*

Jessie nem akar hazudni: nagyon örült, amikor megkapta Pick levelét, és sietve válaszolt rá. Fontolgatta, megírja-e

Picknek, hogy bizonyos tekintetben rokonok. Mind a ketten Blair, Kirby és Tigris féltestvérei. Ám ez családi titok, és Jessie úgy érezte, meg kell őriznie. Ki tudja, miféle szörnyű drámák bontakoznának ki, ha kikürtölné a világba?

Így aztán Jessie inkább arról a két meglepő dologról írt Picknek, amelyek azóta történtek, amióta elkezdte a hetedik osztályt. Az első az volt, hogy meghívást kapott Miss Flowers és Mr. Barstow esküvőjére. A meghívót finom elefántcsontszínű papírra nyomták, olyan díszes fekete betűkkel, hogy csak nehezen lehetett elolvasni. A borítékot Miss Jessica Levinnek címezték, ami még Jessie szüleit is lenyűgözte. Kate úgy vizsgálgatta a meghívót, mintha az oroszoktól érkezett titkos üzenetet tartalmazott volna.

– Szerinted az iskola valamennyi diákját meghívta? Úgy volna tisztességes, de persze megvalósíthatatlan.

Jessie csöndben nyomozott kicsit, hogy ez-e a helyzet.

– Mit csinálsz huszadikán, szombaton? – kérdezte Doristól.

Doris mogorván ráncolta a homlokát. A nyár során csúnya pattanásai keletkeztek, valószínűleg attól, hogy olyan sok sült krumplit evett a McDonald'sban.

– Nem tudom – felelte. – Talán sokáig alszom.

Jessie úgy döntött, hogy a szertartáson részt vesz a Beacon Hill-i episzkopális templomban, a Hampshire House-ban tartandó esküvői fogadáson azonban nem; ily módon az anyja oda tudja vinni, beszalad egy rövid látogatásra a nagyihoz a Mt. Vernon Streetre, aztán visszamegy Jessie-ért.

Jessie helyét a templom közepén jelölték ki a menyasszony oldalán, tengernyi ismeretlen arc között, és nemcsak hogy ő volt ott az egyetlen gyerek az iskolából, ő volt az egyetlen gyerek, és kész, leszámítva egy kisbabát, aki egyfolytában sírt, amíg felcsendült az orgonamuzsika, és mindenki felállt, amikor Miss Flowers végigvonult a padsorok között.

Menyasszonyként Miss Flowers volt a legszebb nő, akit Jessie a való életben látott. Sötét haját sima kontyba fogta össze, szaténból készült A-vonalú ruhát és hosszú, áttetsző selyemfátyolt viselt. A legfurcsább az volt, hogy amikor Jessie sora mellett haladt el, megfogta Jessie kezét, mély átérzéssel rámosolygott, és miközben megszorította a kezét, a szeme megtelt könnyel.

Kedves Pick!

Múlt szombatra meghívást kaptam az iskolai pályaválasztási tanácsadóm és a fiúk testneveléstanára esküvőjére. Miss Flowers nagyon elegáns volt a fehér ruhájában és fátylában. Pityergett kicsit, miközben végigsétált a padsorok között. Először azt hittem, szomorú, mert tavaly egy Rex Rothman nevű férfihoz ment volna feleségül, de ő elesett a Tet-offenzíva során. De aztán rájöttem, hogy a könnyei a remény és a hála könnyei voltak, mert kapott egy második esélyt, amikor szerelmesek lettek egymásba Mr. Barstow-val.

A második meglepő dolog az volt, hogy Jessie-nek új barátja lett, Andy Pearlstein, akivel egy angolcsoportba jártak. A

névsorolvasásnál a tanárnőjük, Miss Malantantas rosszul ejtette ki a Levint, i-vel, mire Jessie, saját magát is meglepve, szólt neki, hogy a vezetékneve e-vel ejtendő, mint a „heaven”.

– Levin, mint a „heaven” – ismételte meg Miss Malantantas. – Köszönöm, ez nagyon tetszik.

Andy, aki egy sorral előbbre és három székkel balra ült, hátrafordult, és Jessie-re kacsintott.

Később a hét során, amikor a nyári kötelező olvasmányukat, az *Anne Frank naplóját* beszélték meg, Andy azt mondta:

– Szerintem az elég vacak dolog, hogy a végén meghalt. Sokkal jobb lett volna a könyv, ha életben marad.

Shane Harris azzal érvelt, hogy pont az a könyv lényege, hogy Anne meghalt. Ha életben maradt volna, mondta Shane, a kutyát sem érdekelné a naplója.

– Ezt csak azért mondod, mert te nem vagy zsidó – szólt hozzá Andy.

Jessie keze az életfás nyaklánchoz rebbent, Miss Malantantas pedig sürgősen más irányba terelte az eszmecserét.

Óra után Jessie megkereste Andyt. A fiú néhány centiméterrel magasabb volt nála – azok közé a fiúk közé tartozott, akik alaposan megnyúltak a nyár folyamán. Jessie felpillantott rá, és azt mondta:

– Egyetértek veled. Szerintem is vacak dolog, hogy Anne meghalt. Én még sírtam is rajta.

– Tényleg? – kérdezte Andy. Látszott rajta, hogy a határán van, hogy bevallja, ő is megkönnyezte – de nincs a világon olyan hetedikes fiú, aki ezt hajlandó volna beismerni.

Azon a hétvégén Pammy Pope felhívta Jessie-t, hogy megkérdezze, akar-e teniszezni a Chestnut Hill-i víztárolónál. (Pammy Pope meghallotta, amikor Jessie a lányöltözőben mesélt Dorisnak Miss Flowers esküvőjéről, és ez előre meg nem jósolható módon felvitte az ázsióját.) Jessie felvette a fehér teniszruháját és a napellenzőjét, betette az aláírt Jack Kramer ütőjét a biciklije kosarába, és elkerekezett, hogy találkozzon Pammyvel. Látta, hogy Andy és néhány iskolatársuk egy focilabdát rugdosnak. Andy odakocogott Jessie-hez, és megkérdezte, mit csinál, amire Jessie azt felelte:

– Pammy Pope-pal teniszezem. – Ez nem volt olyan hangzatos, mintha azt mondta volna, hogy a negyedik egy hétvégi parti vegyes páros meccsén a Hilton Head-szigeten, de az Andyre gyakorolt hatása ugyanaz volt. Látszott rajta, hogy *imponál* neki.

– Megvárlak, és amikor végeztél, biciklizzünk el a Brigham'sbe fagyizni – javasolta.

Andy randira hívta.

Jessie megvonta a vállát.

– Rendben.

Előbukkant Pammy, és megegyeztek, hogy egy szettet játszanak, amit hat kettőre Jessie nyert. Pammy meghívta, hogy aludjon náluk – azt mondta, hogy most kapta meg az új

Beatles-albumot, az *Abbey Road*ot, ha Jessie szeretné meghallgatni –, amire Jessie azt válaszolta:

– Legyen ez a jövő héten! Ma estére már van programom. – Pontosan ez volt a helyes válasz, mivel Pammy azt felelte:

– Jó, de jövő hétvégén *mindenképpen* gyere át! – Miután elkerekezett, Andy odanyargalt, egyik hóna alatt a focilabdával, sötét frufruja megizzadt a haja vonalánál, amitől nagyon helyes lett.

– Ki nyert? – tudakolta Andy.

Jessie behúzta az ütőtartója cipzárját.

– Nem számoltuk igazán. Pammy jól játszik.

– Tényleg? – tamáskodott Andy. – Csak mert úgy tűnt, hogy lemostad a pályáról.

– Ó – hökkent meg Jessie. – Figyeltél?

Miss Flowershez hasonlóan én is kaptam egy második esélyt a szerelemben.

Jessie ezt áthúzza. Nem akarja, hogy Pick megtudja, neki ő volt az első; még beképzeltté válna.

Van egy új barátom. Andynek hívják. Focizik, és szereti a Beatlest. Elvitt megnézni az Isten vele, tanár úr! *című filmet, és a jövő hétvégén a szülei elvisznek bennünket a Boston College és a Naval Academy futballmeccsére, és a parkolóban a leengedett csomagtartófedélről piknikezünk. Hiányzol. Írj hamarosan!*

Barátod, Jessie

Amikor az út balra kanyarodik, David lelassít, és Jessie megpillant egy roskadozó, beomlott tetejű pajtát.

– Ez a Red Barn Road – közli Kate. – És az a pajta.

Ez volna a meglepetés?, tűnődik Jessie. Mert ha igen, hát elég csapnivaló.

– Menjek tovább? – kérdezi David. Óvatos a hangja. Mi a csudát keresnek idekint?

– Tovább előre – feleli Kate –, és állj meg azon a kocsifelhajtón. David odafordul hozzá.

– Katie Nichols, mit műveltél?

– Isten hozott itthon! – mondja Kate.

Előbbre van egy másik ház. *Hatalmas* – nagyobb, mint az All's Fair és a Little Fair együttvéve, nagyobb, mint a brookline-i házuk, és nagyobb, mint Exalta háza a Mt. Vernon Streeten.

Kirby kifelé tuszkolja Jessie-t az ajtón.

– Szállj ki, szállj már ki!

Jessie kikászálódik, és megáll a ház előtt, magába szívja a látványt. Gondolatban elkezd egy másik levelet, ezúttal Tigrisnek.

Van egy új házunk Nantucketen. Majd meglátod!

•••

– Szent szalmazsák! – kiált fel Kirby. – Megvetted? Ez a miénk?

– Igen – feleli Kate. – A miénk.

Blair és Angus beállnak mögéjük a Galaxie-val. Blair kiszáll, és halkan csukja be az ajtót, hogy ne ébressze fel a babákat.

– Mi ez?

– Ez – mondja Kate – az új házunk.

– Micsoda? – csodálkozik Blair. – Az új házunk?

David pontosan olyan pillantással néz Kate-re, mint amikor először látta – amikor a frissen megözvegyült Kate ajtót nyitott, hogy üdvözölje az ügyvédet, aki el fogja intézni, hogy megkaphassa elhunyt férje életbiztosítását. David később bevallotta, hogy megroggyant a térde a láttán.

„Nem is tudtam, hogy Isten teremtett ilyen gyönyörű nőket, mint te."

– Katie? – suttogja most.

– Megvettem – mondja az asszony. Mámorító érzés tudni, hogy helyesen cselekedett – nem csupán a saját, hanem David, a gyerekek és az unokái érdekében.

– Kiválaszthatom a szobámat? – nyüzsög Jessie.

– Csak rajta! – feleli Kate. A szíve teljesen betölti a mellkasát, alig kap levegőt.

– Várj! – mondja David. Kézen fogva végigvezeti Kate-et az ösvényen, majd a karjába kapja, és átemeli a küszöbön, mintha friss házasok volnának. Olyan ez, mint egy újrakezdés.

Hány jut az embernek egyetlen élet során?, tűnődik Kate. David megpuszilja az arcát.

– Köszönöm! – suttogja.

•••

Tigris családjának a dinamikájáról sok a tanulnivaló, de mire elkövetkezik a hálaadási vacsora, Magee úgy gondolja, hogy már kiismerte őket.

Kate készíti a pulykát, és kiosztja a konyhai feladatokat Kirbynek, Jessie-nek és Magee-nek, de mind a négyen egyenlő alapokon állnak, mert egyikük sem tudja, melyik szekrényben vannak a tányérok, hogy van-e krumplinyomójuk, vagy hogy melyik fiók rejti az evőeszközöket. Kate a berendezéssel együtt vette meg a házat, de remélhetőleg már a következő nyárra újra cserélnek itt mindent.

Amikor mind megérkeztek, Kate felvitte Magee-t az emeletre, és közölte vele, hogy az a világos, tágas szoba, amelynek a két ablaka az óceánra néz, az övé és Tigrisé lesz.

– Gondolkodj rajta, hogy milyen színűre szeretnéd kifesteni – tette hozzá Kate.

Magee úgy érezte magát, mint egy frissen királynévá koronázott hercegnő. Lefeküdt keresztben a nagy, fehér ágyra, és elképzelte, hogy ebben fog aludni Tigrissel, és talán még gyermek is fogan benne. Mind a ketten sok gyereket akarnak – négyet vagy ötöt.

A hálaadási vacsora ételsora a következő:

Pulyka, amelynek a tölteléke egynapos portugál kenyérből készült, amit Kate egy belvárosi pékségben vásárolt.

Krumplipüré. Kate tejfölt tesz hozzá, a tetejére pedig apróra vágott zöldhagymát szór. Magee-nek nem szabad elfelejtenie, hogy meséljen erről az édesanyjának. A mama főzési tudományára ráfér egy kis frissítés.

Csőben sült kukorica.

Narancslében főtt sárgarépa, fahéjas barna vajjal borítva.

Sütőben sült kelbimbó.

Konzerv áfonyamártás, ugyanúgy, ahogyan Magee-éknél. Kate a tökös és almás pitéket is a pékségben vette. A tetejükre a Brigham's fagylaltja kerül – vanília és karamella, Tigris kedvence.

Kate otthonról hozta az abroszokat, valamint az ezüst gyertyatartókat és a vékony, elefántcsontszínű gyertyákat. Az asztaldíszt Jessie készíti dísztökből és almából. Kate a klasszikus zenét sugárzó WBUR adóra tekeri a tranzisztoros rádiót. Mindez össze sem hasonlítható a Magee-éknél tartott hálaadással. Jean Johnson mályvacukorral borított édesburgonyát szokott készíteni, meg zöldbabragut ropogós hagymával és bolti töltelékes pulykát, és mivel senki sem szereti a pitét, egy Sara Lee csokoládétortát szolgál fel. Magee öccsei mindig panaszkodnak a zöldbab miatt, és leszedik a mályvacukrokat az édesburgonya tetejéről. Johnsonék ugyanúgy a konyhaasztalnál esznek, mint a többi étkezésnél, és Magee édesapja, Al Johnson dobozból issza a szokásos

Budweiserét. Magee nem mondaná, hogy retteg a hálaadástól, de náluk nincs is olyan *ünnep* érzete, mint itt. Három kisfiúval a háznál Magee családjában a karácsony jóval ünnepélyesebb.

Kate megkéri Magee-t, hogy terítsen meg tíz főre, és Magee aggódik, hogy hibázni fog. Dentálhigiéniai asszisztensnek tanul, és bebizonyosodott, hogy jó a memóriája – megtanult mindent a metszőfogakról, a szemfogakról és az őrlőfogakról –, de most már bánja, hogy nem vett ki egy könyvet a könyvtárból a terítés művészetéről. Borospohár, vizespohár, villa, kés, kanál, desszertvilla – ezekkel még elboldogul. (Valójában nem biztos benne egészen, melyik pohár melyik, úgyhogy halkan megkérdezi Kirbyt, aki azt válaszolja: „A vizespohár a nagyobb. Ide jön." A borospohár mellé teszi le. „Szánalmas, hogy ilyeneket tudok, de a nagyi egy brahmin.") Magee örül, hogy nincsenek sem halvillák, sem leveseskanalak, sem likőröspoharak.

Akad azért egy pillanatnyi zavar, mert Magee mindössze kilenc vacsorázó személyt számol meg, Kate azonban egyértelműen megmondta neki, hogy tíz személyre terítse meg az asztalt. Van egy olyan vendég, akiről Magee nem tud? Egy családtag, akiről megfeledkezett?

Megkérdezi Kate-et, aki azt feleli:

– Tigris tiszteletére is terítünk, úgyhogy a melletted lévő szék üres lesz. És nézd, ezt szereztem. – Egy tartóba szúrt, picike amerikai zászlót mutat Magee-nek, ugyanolyat, amilyen

a tanári asztalon állt az általános iskolában. – Tigris helye bal oldalon lesz, kettővel arrébb az asztalfőtől.

Magee-nek gombóc van a torkában, amikor leállítja a zászlót a Kate által megjelölt helynél.

Ötkor megérkezik Exalta Nichols – a nagyi, ahogyan nevezik, Tigris nagymamája – egy férfival, akit Kate Billnek szólít. Magee nem tudja biztosan, kicsoda Bill; azt tudja, hogy Tigris nagypapája meghalt, és Tigris azt is mondta, hogy Exaltának nincs sem új férje, sem új lovagja, „hacsak nem számítjuk Rod Lavert." Az viszont teljesen világos, hogy Exalta és Bill egy pár. A férfi belekarol Exaltába, amikor belépnek, lesegíti a kabátját, és felajánlja, hogy hoz neki egy koktélt. Magee egy pohár pezsgőt ivott a konyhában, miközben segédkezett az ételek előkészítésében; Kate felnyitott egy üveget, és töltött Magee-nek és Kirbynek és Blairnek.

Vacsorakészítés közben pezsgőt ittunk, meséli Magee képzeletben az édesanyjának.

A pezsgő Magee idegeit is segített megnyugtatni, pedig nagyon félt a találkozástól Exaltával. Miután Exalta megszabadult a kabátjától, és kapott egy koktélt – egy gin-tonikot magas pohárban, egy szelet rafináltan megcsavart citrommal szervírozva –, előreterelik Magee-t, hogy bemutassák neki.

A nagyim, mondta Tigris, mielőtt elment, *félelmetes tud lenni.*

De az asszony, akivel Magee találkozik, apró termetű, ezüstös bubifrizuráját egy fekete bársony fejpánttal fogja hátra az arcából. Puha, piros garbónyakú pulóvert és gyöngy fülbevalót visel. Tágra nyílt szemmel méri fel Magee-t.

– Nahát, milyen csinos vagy! – kiált fel, és Magee kezéért nyúl. – És Penn évfolyamgyűrűjét viseled. Milyen pompás, hogy jó rád!

Nem jó rá; Magee beleragasztott egy csíkot a belsejébe, de ezt nem fogja megmutatni Exaltának.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

– Hát nem gyönyörű? – fordul oda Exalta Billhez.

E pillanatban Magee érdeklődését nem Bill válasza kelti fel (jóságosan egyetért, de hát mi egyebet tehetne?), hanem az a felragyogó arckifejezés, amellyel Exalta Billre néz. Magee felismeri, hogy ő és Exalta ugyanannak a törzsnek a tagjai: szerelmes nők.

•••

Leülnek enni. A pulyka aranybarnára sülve illatozik és gőzölög az asztal közepén, éppúgy, mint egy Norman Rockwell-festményen. David ül az egyik asztalfőn, Exalta a másikon. Magee középen, Kirby és az üres szék között, az üres szék másik oldalán pedig Jessie. Ez Magee helye. Részévé válik ennek a történetnek. Pennington Nichols 1917-ben egy elsőbálozók bálján ismerkedett meg Exaltával, rögtön azután, hogy hazaérkezett az első világháború csatáiból. Ötvenkét

évvel később Magee Johnson elment egy autóvezetői tanfolyamra, mert az édesanyja úgy döntött, megéri a harmincöt dollárt, hogy Magee segíteni tudjon neki a fiúk fuvarozásában. Amikor Magee kilépett a Walden Pond Autósiskola irodájából, ott állt a járdán az autójának támaszkodva az oktatója.

Ördögi mosollyal nyújtotta a kezét. Azért ördögivel, mesélte neki később, mert az ebben az iskolában végzett tizenkét hét autóoktatói munka után végre egy vele egykorú csinos lányt osztottak be hozzá.

– Jó reggelt – üdvözölte. – Tigris vagyok.

Magee azonnal észrevette, milyen a szeme – macskaszerű, vad, igéző.

•••

David feláll, hogy elmondja a köszönet szavait, aztán felemeli a poharát. Magee is felemeli a finom vörösborral teletöltött poharát. *Egyetlen dolog tehetné még tökéletesebbé ezt a pillanatot,* gondolja, *ha most Tigris a terepruházatában, fáradt, de hálás arccal besétálna az ajtón.*

Ilyesmi azonban csak a filmekben és a regényekben történik.

De hihetetlen módon…

Abban a pillanatban, amikor a Levin-Foley és a Whalen családok tagjai felemelik a poharukat, és azt mondják: „Egészségetekre!”, és a kis Genevieve vidáman felrikkant a

babahintájában, kinyílik a ház bejárati ajtaja. Mindnyájan megfordulnak. Magee szíve repdes, mint egy kolibri, amely olyan gyorsan verdes a szárnyaival, hogy szinte nem is látszanak.

Kate felugrik.

Tigris!

De az ajtóban nem áll senki. Csak a víz felől fújdogáló szél az.

A SZERENCSE FIA (ISMÉTLÉS)

Richard „Tigris” Foley őrmester tizennégyezer kilométerre van Nantuckettől, Pleikutól délkeletre, a közép-vietnámi felföldön a George kirakókörletben. Az USA hadserege a katonáknak meglepetésként repülővel pulykát, krumplipürét és dobozos Marmite-ot, azaz angol szendvicskrémet küldött. Nem tökéletes – nincs kandírozott édesburgonya, sem makktök, sem pácolt okra, nincs hópehely zsömle, és nincs paradicsomos-sajtos ziti tészta azoknak a katonáknak, akik olasz nagymama mellett nőttek fel, és valamennyien áfonyalevet kapnak az áfonyamártás helyett – de azért így is ünnepi hangulatot varázsol közéjük.

Freeland őrnagy – találó a neve: *szabadföld* – feláll, hogy áldást mondjon, és mindenki lehajtja a fejét.

– Uram, hálásak vagyunk neked az ételért, amelyet kapni fogunk. Kérünk téged, hogy tarts meg bennünket biztonságban a csatamezőn, és hogy önts belénk bátorságot, erőt, béketűrést, elszántságot, türelmet és bizalmat a bajtársaink iránt, hogy folytathassuk erőfeszítéseinket, és békét hozhassunk ebbe a háború sújtotta országba. – Olyan hosszú szünetet tart, hogy Tigris felpillant. Látja, hogy az őrnagy a könnyeivel küszködik. – Kérünk téged, hogy hordozd

tenyereden azokat a bátor férfiakat, akiket elveszítettünk… – *Kölyökkutya,* gondolja Tigris. *Béka. És még oly sokan. Milyen lehet ma az ő családjaikban a hálaadás ünnepe?* Aztán Luckra, a kis vietnámi fiúra gondol, akit kihozott a parázsló faluból. Arra az életre, amelyet megmentett. – …és tudasd velük, hogy hiányoznak nekünk, és az ő tiszteletükre, és az Amerikai Egyesült Államok valamennyi derék polgára nevében folytatjuk. A Te nevedben fohászkodunk. Ámen.

Magee, gondolja Tigris. *Blair, Kirby, Messie, David, Exalta, Angus, az ikrek, akikkel még nem is találkozott… és az édesanyja.*

Az édesanyja, Kate, jobban szereti, mint a többiek együttvéve. Mert… nos, mert az édesanyja.

Vannak, akik arra születnek, hogy lengessék a zászlót.[49] Ő is ilyen. Más katonák ennél az asztalnál lehet, hogy azt kívánják, bár a családjaikkal lehetnének az otthonuk biztonságában, Tigris azonban tudja, hogy pillanatnyilag ott van, ahol lennie kell. És nemsokára viszontlátja a családját. Ebben teljesen biztos volt.

– Ámen – mondja.

---

[49] A szerencse fia *(Fortunate Son)* című Creedence Clearwater Revival-szám kezdő sora.